NORA ROBERTS

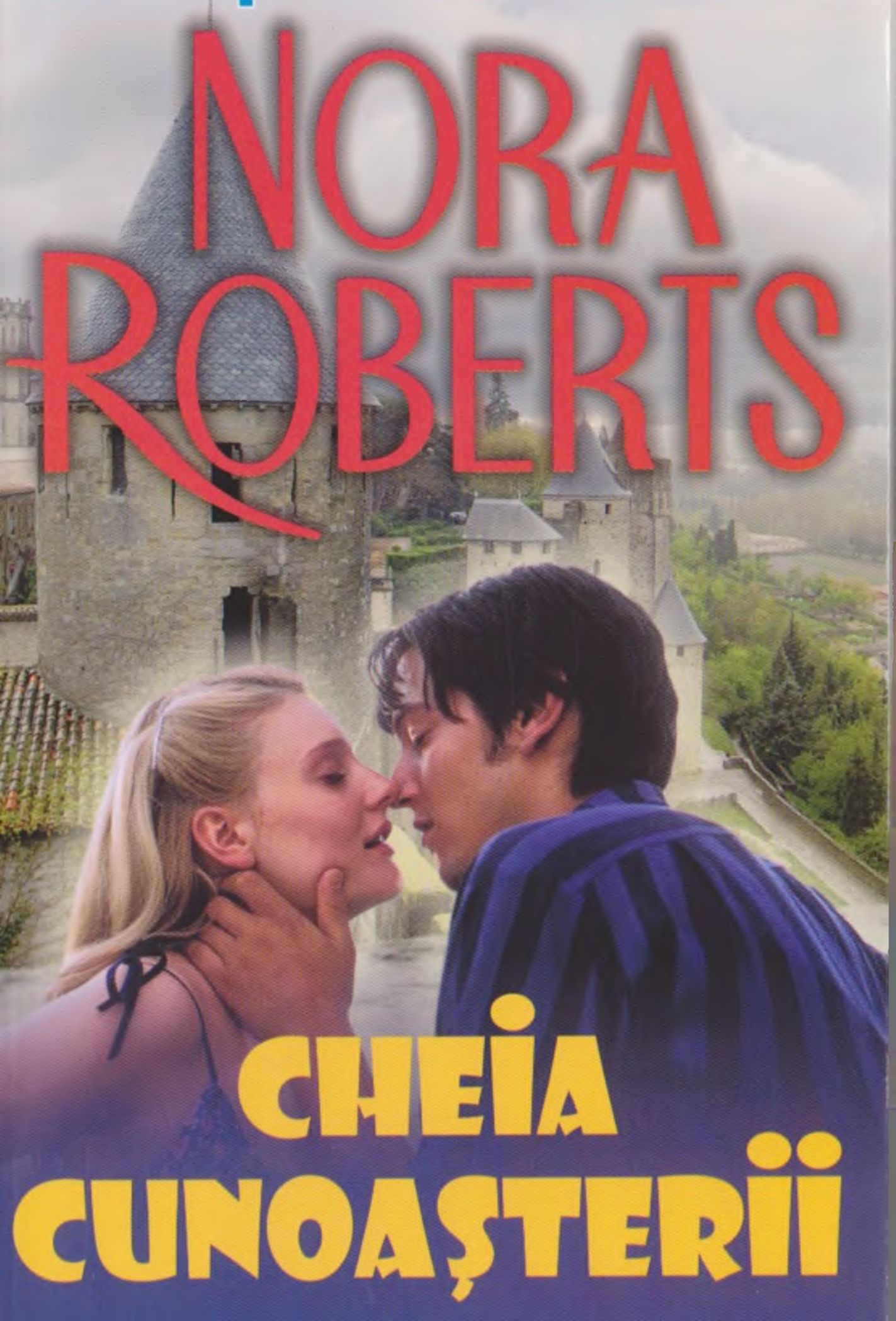

CHEIA CUNOAȘTERII

NORA ROBERTS

Cheia cunoașterii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Cheia cunoașterii / Nora Roberts. trad.: Iulia Grosu. - București : Orizonturi, 2009
ISBN 978-973-736-115-8

I. Grosu, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: BOGDAN CĂPĂLNEANU
Redactare: ANDREEA GHINEA
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: TRAIAN ALEXANDRESCU

Copyright © 2003 By Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ORIZONTURI

Bd. Libertății, nr. 4, bloc 117, etaj 3, ap. 7,
sector 4, cod 040128-București,
Tel.: 317.76.75, 0744531333, Fax: 317.76.78
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

NORA ROBERTS

CHEIA CUNOAȘTERII

Traducere de: Iulia Grosu

Al doilea volum din „Trilogia Cheilor"

Editura ORIZONTURI

TRILOGIA CHEILOR

cuprinde:

- **Cheia luminii**
- **Cheia cunoașterii**
- **Cheia curajului**

1

Dana Steele se considera o femeie flexibilă şi cu o minte deschisă, cu partea ei echitabilă de răbdare, toleranţă şi umor.

Anumiţi oameni ar fi putut să nu fie de acord cu acest autoportret.

Dar ce ştiau ei?

În decursul unei singure luni, nu din vina ei, viaţa Danei luase un curs neaşteptat, deviind de pe traiectoria obişnuită către una ciudată şi lipsită de indicii, pe care nu şi-o putea explica nici chiar ea.

Dar nu se lăsa ea dusă de val?

Prima lovitură o primise când Joan, directoarea răutăcioasă a librăriei în care lucra Dana, îşi promovase propria nepoată în detrimentul altor candidaţi, mai calificaţi.

Şi, când promovarea absolut nemeritată a generat impunerea de ore suplimentare angajaţilor mai pregătiţi şi reducerea drastică a salariilor, le-a bătut ea la sânge pe abjecta Joan şi pe tupeista Sandi?

Nu, nu a procedat aşa. Fapt care în mintea Danei a demonstrat capacitatea ei deosebită de a se abţine.

Iar când proprietarul lacom al apartamentului în care

locuia a mărit chiria pentru a coincide cu scăderea salariului, l-a strâns de gât până i-au ieşit ochii din cap?

Din nou, a dat dovadă de un autocontrol eroic.

Aceste virtuţi ar fi putut reprezenta o satisfacţie în sine, însă Dana îşi dorea beneficii mai tangibile.

Cine a inventat proverbul că o uşă se deschide când se închide o fereastră, nu ştia prea multe despre zeii celţi. Uşa Danei nu se deschisese, ci fusese scoasă din ţâţâni.

După toate câte i se întâmplaseră Danei de peste patru săptămâni încoace, îţi venea greu să crezi că era acum întinsă pe bancheta din spate a maşinii fratelui ei, îndreptându-se spre marea casă de piatră de la Warriors Peak, pe drumul abrupt şi şerpuit ce ducea într-acolo. Şi încă ce o aştepta în acel loc!

Nu era furtună, aşa cum fusese la prima ei vizită la Peak, după ce primise acea invitaţie incitantă pentru „cocktail şi conversaţie de la Rowena şi Pitte", o invitaţie ce fusese trimisă doar către alte două femei. Iar ea nu era singură. Şi de data aceasta, se gândea ea, ştia exact în ce se implicase.

Cum nu prea avea ce să facă, a deschis caietul pe care îl adusese, pentru a citi sumarul scris de ea al poveştii pe care o auzise pentru prima dată la Warriors Peak.

Tânărul zeu celtic care urma să fie rege s-a îndrăgostit de o fată muritoare în timpul călătoriei sale tradiţionale în lumea muritorilor.

Părinţii tânărului crai i-au tolerat acest comportament, au încălcat legile şi i-au permis să o aducă pe fată în spatele a ceea ce este denumit Cortina Viselor sau Cortina Puterii şi, odată cu aceasta, în ţinutul zeilor.

Unii zei au acceptat acest lucru, dar pe alții i-a deranjat.

Urmează războaie, competiții, politică, intrigi.

Tânărul zeu devine rege și o face pe soția lui umană regină. Ei au împreună trei fiice.

Fiecare fiică, semizeiță, are un anumit talent sau dar. Una stăpânește arta sau frumusețea, cealaltă, cunoașterea sau adevărul, iar a treia curajul sau valoarea.

Surorile sunt fericite și apropiate, ajungând la maturitate sub privirea vigilentă a unei profesoare și a unui luptător pe post de gardian, care aveau această misiune de la zeul-rege.

Profesoara și luptătorul se îndrăgostesc unul de celălalt, ceea ce diminuează atenția acordată supravegherii fetelor.

Între timp, cei răi complotează. Ei nu acceptă oameni sau semioameni în lumea lor selectă, mai ales în poziții de conducere. Forțele întunericului trec la treabă. O vrăjitoare de-a dreptul diabolică (probabil înrudită cu bibliotecara Joan) preia controlul.

O vrajă este aruncată asupra fetelor în timp ce profesoara și luptătorul erau cufundați în romantism. Sufletele fiicelor sunt furate, închise într-o cutie de sticlă, denumită Cutia Sufletelor, care poate fi deschisă numai cu trei chei mânuite de oameni. Deși zeii știu unde se găsesc cheile, niciunul dintre ei nu poate destrăma blestemul și elibera sufletele.

Profesoara și luptătorul sunt alungați, trimiși prin Cortina Viselor în lumea muritorilor. Acolo, la fiecare generație, trei femei se nasc cu menirea de a găsi cheile și a pune capăt blestemului.

Profesoara şi luptătorul trebuie să găsească femeile, iar acestora trebuie să le fie oferită alegerea de a accepta căutarea sau de a o refuza.

Fiecare, pe rând, are la dispoziţie o fază a lunii pentru a găsi o cheie. Dacă prima dintre ele eşuează, jocul s-a sfârşit. Şi nu fără o pedeapsă: fiecare va pierde un an din viaţa ei, fără să ştie care. Un enervant indiciu criptat, singurul ajutor pe care profesoara şi luptătorul au voie să-l dea celor trei femei norocoase, este dezvăluit la începutul ciclului de patru săptămâni. În cazul în care căutarea este încheiată, Cutia Sufletelor se va deschide, iar Fiicele Sticlei vor fi eliberate şi cele trei femei vor fi recompensate fiecare cu câte un milion de dolari.

O poveste interesantă, medita Dana, până la a înţelege că nu este o poveste, ci un fapt real. Până la a înţelege că era una dintre cele trei femei care avea menirea de a descuia Cutia Sufletelor.

Atunci devenea doar ciudat.

Dacă adăugai şi ceva sumbru – cum ar fi un zeu vrăjitor puternic pe nume Kane, care îşi dorea cu adevărat să eşuezi şi avea capacitatea de a te face să vezi lucruri inexistente şi să nu le vezi pe cele reale – situaţia ajungea la extrem.

Dar existau şi părţi bune. În prima noapte a cunoscut două femei care s-au dovedit a fi persoane destul de interesante, iar în curând a simţit că parcă le cunoştea de o viaţă întreagă. Suficient de bine, şi-a reamintit Dana, întrucât ele urmau să înceapă activitatea împreună.

Şi una dintre ele s-a dovedit dragostea vieţii fratelui ei.

Malory Price, sufletul organizat cu inimă de artist, nu numai că a dejucat planurile unui vrăjitor cu o vârstă

de câteva sute de ani, dar a găsit şi cheia, a deschis încuietoarea şi a furat inima unui bărbat.

Totul în mai puţin de patru săptămâni.

Va fi greu pentru Dana şi prietena lor, Zoe, să ajungă la nivelul lui Malory.

Apoi, din nou, Dana şi-a reamintit că ea şi Zoe nu aveau forţa iubirii romantice care să le susţină. Iar ea nu avea un copil de care să aibă grijă, ca Zoe.

Nu, Dana Steele era liberă să meargă oriunde şi nu avea la cine să se gândească, neavând nimic care să-i distragă atenţia de la premiu.

Dacă era rândul ei să lupte, Kane s-ar pregăti mai bine pentru o bătaie pe termen lung.

Nu că ar fi avut ceva împotriva iubirii, medita ea, închizând caietul în timp ce privea conturul neclar al copacilor prin fereastră. Îi plăceau bărbaţii.

Ei bine, majoritatea bărbaţilor.

Fusese până şi îndrăgostită de unul cu milioane de ani în urmă. Bineînţeles, acel lucru fusese rezultatul unei prostii tinereşti. Acum era mult mai înţeleaptă.

Jordan Hawke ar fi putut veni înapoi în Pleasant Valley, temporar, cu câteva săptămâni în urmă şi ar fi putut să o convingă să facă şi el parte din căutare. Dar nu mai făcea parte din lumea Danei.

În lumea ei, el nu mai exista decât când se zvârcolea în durere şi agonie din cauza unei accident oribil şi ciudat sau a vreunei boli care îl făcea slab şi desfigurat.

Era păcat că fratele ei, Flynn, avea prostul gust să fie prietenul lui. Dar ar putea să-l ierte pe Flynn pentru asta şi chiar să-i acorde puncte de loialitate, din moment ce el, Jordan şi Bradley Vane fuseseră prieteni din copilărie.

Şi, într-un fel sau altul, atât Jordan, cât şi Brad aveau legături cu căutarea. Era ceva ce trebuia să tolereze pe durata acesteia.

Ea şi-a schimbat poziţia când Flynn a început să treacă printre porţile de fier deschise, înclinându-şi capul astfel încât să poată privi la unul dintre cei doi luptători din piatră care păzeau intrarea în casă.

Mari, frumoşi şi periculoşi, s-a gândit Dana. Îi plăceau bărbaţii care arătau aşa, chiar dacă erau sculpturi.

S-a ridicat, dar şi-a ţinut picioarele lungi întinse pe banchetă, singura modalitate pentru ea de a călători confortabil cu maşina.

Era o femeie înaltă, cu construcţie de amazoană, care s-ar fi potrivit cu statuia luptătorului. Şi-a trecut degetele prin părul lung, castaniu şi unduios.

De când Zoe, coafeza şomeră şi cea mai bună prietenă a Danei, îl aranjase şi îl deschisese pe alocuri, părul cădea lejer în forma aceea de clopot cu puţin sau fără ajutor din partea Danei. Îi economisea din timp dimineaţa, lucru pe care îl aprecia, întrucât dimineaţa nu era cea mai bună parte a zilei pentru ea. Iar tunsoarea o avantaja, ceea ce se potrivea cu orgoliul ei.

Ochii ei, de un căprui închis, au rămas fixaţi pe teritoriul întins de piatră neagră care reprezenta casa de la Warriors Peak. Parte castel, parte fortăreaţă, se întindea spre răsărit, ridicându-se spre cer la fel de clar ca sticla neagră.

Luminile străluceau în spatele multelor sale ferestre, şi totuşi, îşi imagina Dana, existau atât de multe secrete în umbră.

Ea locuise în valea de alături toţi cei 27 de ani ai

vieții sale. Și, în toată această perioadă, Peak reprezentase o fascinație. Forma și umbrele sale, care se ridicau deasupra orășelului său, au impresionat-o întotdeauna ca ceva ieșit dintr-o poveste. Și nici măcar nu era varianta cenzurată și fără sânge a poveștii.

S-a întrebat deseori cum ar fi să locuiești acolo, să cutreieri prin toate camerele, să te plimbi pe parapet sau să privești în jos dintr-un turn. Doar un pas dincolo de ușă și va cunoaște senzația de a trăi la înălțime, într-o solitudine magnifică, cu măreția dealurilor și tot farmecul pădurii înconjurând-o.

A început să se agite, mișcându-se astfel încât capul său să se afle între cel al lui Flynn și al lui Malory.

Arătau al naibii de bine împreună, s-a gândit ea. Flynn, cu natura sa comodă și înșelătoare, iar Malory, cu nevoia pentru ordine. Flynn avea ochi verzi și leneși, iar Malory, albaștri, îndrăzneți și strălucitori. Iat-o pe Mal, cu ținuta sa stilată și ordonată, în timp ce Flynn avea noroc dacă nimerea o pereche de șosete de aceeași culoare.

Da, a decis Dana, erau perfecți unul pentru celălalt.

O considera pe Malory sora ei acum, datorită circumstanțelor și sorții. În plus, nu era acesta modul prin care Flynn devenise fratele ei cu atâția ani în urmă, când tatăl ei și mama lui au format o familie?

Când tatăl ei s-a îmbolnăvit, Flynn a fost principalul ei sprijin. Ea considera că s-au sprijinit reciproc de mai multe ori. Și atunci când doctorii i-au recomandat tatălui ei să se mute într-un climat mai călduros sau când mama lui Flynn a lăsat în mâinile lui responsabilitatea de a conduce *Valley Dispatch* și el s-a trezit editorul ziarului unui

orășel în loc să-și trăiască visul de a-și îmbunătăți calitățile de reporter la New York.

S-au ajutat și când băiatul de care era ea îndrăgostită a părăsit-o sau când femeia cu care voia să se însoare Flynn l-a părăsit, de asemenea.

Daaa, se aveau unul pe celălalt, la bine și la rău. Iar acum, fiecare în felul său, o avea pe Malory. Era un mod frumos în care se completau lucrurile.

– Ei bine, își puse Dana mâinile pe umerii lor, iată-ne din nou!

Malory s-a întors, zâmbindu-i fugitiv Danei.

– Ai emoții?

– Nu prea.

– Te vor alege pe tine sau pe Zoe în seara aceasta. Ai vrea să fii tu?

Dana a ignorat fluturașii pe care îi simțea în stomac și a dat din umeri:

– Vreau doar să se petreacă mai repede. Nu înțeleg de ce trebuie să trecem prin toată ceremonia aceasta. Deja știm despre ce e vorba.

– Hei, mâncare gratuită, i-a reamintit Flynn.

– Asta găsim. Mă întreb dacă Zoe este deja aici. Putem explora orice au adus gazdele noastre, Rowena și Pitte, din tărâmul laptelui și al mierii, apoi să pornim la drum.

Dana a coborât din mașină în clipa în care Flynn a oprit-o, apoi a stat în picioare cu mâinile în șolduri, studiind casa, în timp ce bătrânul cu păr izbitor de alb s-a grăbit să ia cheile.

– Poate tu nu ești emoționată. Malory s-a așezat alături de ea, cu brațele încrucișate. Dar eu sunt.

– De ce? Tu ai dat lovitura.

– Încă depinde de noi toate. S-a uitat în sus la steagul alb cu emblema cheii care flutura în vârful turnului.

– E suficient să gândeşti pozitiv. Dana a tras o gură mare de aer în piept. Eşti gata?

– Dacă eşti şi tu. Malory a întins mâna după cea a lui Flynn.

Au mers către uşile uriaşe de la intrare, care s-au deschis când s-au apropiat.

Rowena stătea în lumina puternică, cu părul ei ca o vâlvătaie de foc căzând peste corsetul rochiei verde-safir. Buzele îi erau curbate în semn de bun venit, iar ochii ei verzi şi exotici străluceau.

Pietre preţioase străluceau la urechile, încheieturile braţelor şi pe degetele ei. Un cristal limpede şi mare cât un pumn de bebeluş era aşezat pe lanţul împletit din jurul taliei.

– Bine aţi venit. Vocea ei era joasă şi muzicală şi părea să păstreze amintirea pădurilor şi a peşterilor unde zânele ar putea locui. Mă bucur atât de mult să te văd. Şi-a întins mâinile către Malory, apoi s-a aplecat înainte şi a sărutat-o pe ambii obraji.

– Arăţi minunat.

– Şi tu la fel, întotdeauna.

Cu un râset uşor, Rowena a căutat mâna Danei.

– Şi tu. Mmm, ce jachetă frumoasă. Şi-a plimbat mâinile pe mânecile jachetei din piele de moliciunea untului. Dar, chiar şi în timp ce vorbea, se uita dincolo de ele şi în afara uşii. Nu l-aţi adus pe Moe?

– Nu părea chiar ocazia potrivită pentru un câine mare şi stângaci, i-a spus Flynn.

– Întotdeauna este momentul potrivit pentru Moe. Rowena s-a ridicat pe vârfuri pentru a-l ciupi pe Flynn de obraz. Trebuie să-mi promiţi că îl vei aduce data viitoare.

Şi-a strecurat mâna în cea a lui Flynn.

– Vino, e mai comod în salon.

Ei au traversat holul mare cu podeaua sa de mozaic, trecând pe sub arcadă către camera spaţioasă care strălucea în lumina zecilor de lumânări albe.

Pitte stătea lângă şemineu cu un pahar de ambră lichidă în mână. Luptătorul de la poartă, s-a gândit Dana. Era înalt, brunet, periculos de chipeş, musculos şi bine făcut, fapt ce nu putea fi mascat de costumul său elegant de culoare neagră.

Era uşor să ţi-l imaginezi purtând o armură uşoară şi o sabie. Sau călare pe un cal negru şi purtând o capă ce se unduieşte în timpul galopului.

S-a înclinat uşor şi curtenitor când au intrat.

Dana a început să vorbească, când a zărit ceva cu colţul ochiului. Zâmbetul prietenos a dispărut de pe faţa ei, sprâncenele sale s-au arcuit, iar în ochii ei s-a zărit enervare pură.

– Ce caută el aici?

– A fost invitat, a spus Jordan sec, în timp ce îşi ridica paharul.

– Bineînţeles. Uşor, Rowena a împins un pahar de şampanie în mâna Danei. Pitte şi cu mine suntem încântaţi să vă avem pe toţi aici, în seara aceasta. Vă rog, simţiţi-vă ca acasă. Malory, trebuie să-mi spui cum evoluează situaţia la galeria ta.

Cu un alt pahar de şampanie şi o înghiontire uşoară cu cotul, Rowena a îndemnat-o pe Malory să se îndrepte către un scaun. După o privire aruncată expresiei de pe chipul surorii sale, Flynn a ales partea mai bună a curajului şi le-a urmat.

Refuzând să se retragă, Dana a luat o înghiţitură mică de şampanie şi s-a încruntat la Jordan peste marginea de cristal a paharului său.

– Implicarea ta aici s-a terminat.

– Poate că da, poate că nu. În orice caz, dacă am primit o invitaţie la cină de la o femeie frumoasă, mai ales dacă este şi zeiţă, accept. Frumoase haine, a comentat el şi a pipăit manşeta jachetei Danei.

– Mâinile jos. Şi-a tras mâna ca să nu o mai poată atinge, apoi a luat un aperitiv de pe o tavă. Şi să nu-mi stai în cale.

– Nu sunt în calea ta. Vocea lui a rămas moale şi a luat leneş o înghiţitură din băutura sa.

Deşi Dana purta cizme cu toc, el tot era cu câţiva centimetri mai înalt. Ceea ce reprezenta un motiv în plus pentru ea ca să-l găsească enervant. Ca şi Pitte, putea să pozeze pentru unul dintre luptătorii din piatră. Avea peste doi metri, fiecare bucăţică a corpului său fiind bine făcută.

I-ar fi prins bine o tunsoare părului său negru, dar acel stil uşor cârlionţat, puţin neîngrijit şi cam prea lung se potrivea cu forţa feţei sale.

El era, fusese întotdeauna, de o frumuseţe virilă, cu ochi albaştri strălucitori pe sub sprâncenele negre, nasul lung, gura cărnoasă, oasele puternice combinându-se într-un aspect care putea fi fermecător sau intimidant, în funcţie de scop.

Mai rău, gândea Dana, avea o minte agilă şi inteligentă înăuntrul craniului tare ca piatra. Un talent înnăscut care l-a transformat într-un romancier de succes înainte să împlinească 30 de ani.

Odată, ea a crezut că îşi vor construi o viaţă împreună. Dar, în opinia sa, el alese faima şi averea în defavoarea ei.

Iar în inima sa nu îl iertase niciodată pentru asta.

– Mai sunt două chei, i-a reamintit el. Dacă găsirea lor este importantă pentru tine, ar trebui să fii recunoscătoare pentru ajutor. Din orice parte ar veni el.

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Aşa că simte-te liber să te întorci la New York oricând.

– Am de gând să văd acţiunea aceasta dusă până la capăt. Mai bine te-ai obişnui cu ideea.

Ea a pufăit, apoi a luat un alt aperitiv.

– Ce ai de câştigat din asta?

– Chiar vrei să ştii?

Ea a ridicat din umeri.

– Nu-mi pasă prea mult. Dar până şi cineva cu o sensibilitate limitată ca a ta şi-ar da seama că, locuind la Flynn, poate încurca lucrurile pentru turturelele de acolo.

Jordan s-a uitat în direcţia indicată de ea şi l-a văzut pe Flynn aşezat lângă Malory, observând felul în care prietena sa se juca absentă cu vârfurile ondulate ale părului ei blond.

– Ştiu cum să nu stau în calea lor. Este potrivită pentru el, a adăugat Jordan.

Orice ar fi putut spune despre Jordan – şi erau multe de spus – nu putea nega că acesta ţinea la Flynn. Aşa că a înghiţit un pic de amărăciune şi a spălat gustul cu şampanie.

– Da, este. Sunt făcuţi unul pentru altul.

– Ea nu se va muta cu el.

Dana a clipit.

– A rugat-o Flynn să se mute cu el şi ea a refuzat?

– Nu chiar. Dar doamna a pus nişte condiţii.

– Care sunt?

– Mobilă adevărată în sufragerie şi trebuie să refacă bucătăria.

– Nu glumeşti? Ideea a făcut-o pe Dana să se simtă atât amuzată, cât şi sentimentală, în acelaşi timp. Asta este Mal a noastră. Înainte ca Flynn să-şi dea seama, va locui într-o casă adevărată, nu într-o clădire cu uşi şi ferestre şi cutii de împachetat.

– A cumpărat veselă. Genul care se spală, nu care se aruncă la coş.

Amuzamentul a crescut, aducând gropiţe superficiale în obrajii ei.

– Nu pot să cred că a făcut una ca asta.

– Şi cuţite şi furculiţe care nu sunt din plastic.

– O, Doamne, ar putea urma suporturile pentru pahare.

– Mă tem că da.

Dana a dat drumul unui hohot de râs, pe la spatele fratelui ei.

– Asta e ceva ce mi-a lipsit, a murmurat Jordan. Este prima dată când râzi cu adevărat de când m-am întors.

Ea s-a abţinut imediat.

– Nu are nimic de-a face cu tine.

– Ştiu bine acest lucru.

Înainte ca ea să mai spună ceva, Zoe McCourt a năvălit în cameră, păşind înaintea lui Bradley Vane. Părea emoţionată, iritată şi stânjenită. Ca un spirit sexy al pădurii, care a avut o zi deosebit de grea, s-a gândit Dana.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că am întârziat.

Purta o rochie neagră scurtă şi mulată, cu mâneci lungi şi comode şi un tiv scurt care îi punea în evidenţă formele suple şi sinuoase. Părul ei, negru şi lucios, era scurt şi drept, cu franjuri care îi accentuau ochii de culoarea ambrei, cu sprâncene lungi.

În spatele ei, Brad arăta ca un prinț din poveste în costum italian.

Văzându-i împreună, Dana se gândea ce cuplu uimitor formau, dacă nu luai în considerare frustrarea emanată de Zoe sau rigiditatea necaracteristică din postura lui Brad.

– Nu fi prostuță. Rowena era deja în picioare, traversând camera către ei. Nu ați întârziat deloc.

– Ba da. Mașina mea. Am avut probleme cu mașina mea. Trebuia să fie reparată, dar... Ei bine, sunt recunoscătoare că Bradley conducea prin preajmă și a oprit.

Din tonul ei nu răzbătea recunoștința, a remarcat Dana. Părea enervată, deși accentul din West Virginia îi limita puțin temperamentul.

Rowena a aprobat-o printr-un sunet ușor în timp ce o conducea pe Zoe la scaunul ei și îi servea șampanie.

– Cred că o puteam repara, mormăi Zoe.

– Se poate. Cu recunoștință evidentă, Bradley a acceptat ceva de băut. Dar ai fi sfârșit cu vaselină pe toată rochia. Și apoi trebuia să mergi acasă să te schimbi și ai fi întârziat și mai mult. N-aș numi o palmă pe obraz faptul că ai acceptat să te ia în mașină cineva care mergea în același loc, în același timp cu tine.

– Am spus că sunt recunoscătoare, a replicat Zoe și apoi a respirat adânc. Îmi pare rău, a spus ea audienței, în general. A fost una dintre zilele acelea dificile. Și sunt foarte nervoasă. Sper că nu v-am reținut de la nimic.

– Deloc. Rowena a făcut semn cu mâna peste umăr și un servitor a venit pe sub arcadă și a anunțat cina.

– Vezi? Chiar la timp.

NU în fiecare zi mâncai grătar de miel intr-un castel

dintr-un vârf de munte din Pennsylvania. Faptul că sala de mese avea tavane de douăsprezece picioare înălțime, un trio de candelabre, scânteind de boabe de cristal albe și roșii, și un șemineu roșu-granit suficient de mare pentru întreaga populație din Rhode Island contribuia în mod sigur la prestanță.

Atmosfera ar fi trebuit să fie intimidantă și formală, dar, cu toate acestea, era primitoare. Nu era genul de loc în care ai mânca pizza pepperoni, reflectă Dana, dar era o ambianță plăcută pentru a împărți o mâncare excelent preparată cu niște oameni interesanți.

Conversația curgea – călătorii, cărți, afaceri. Îi indica Danei puterea gazdelor. Nu era ceva obișnuit pentru o bibliotecară dintr-un orășel mic să stea la masă și să împartă pâinea cu un cuplu de zei celtici, dar Rowena și Pitte făceau să *pară* totul normal.

Și ceea ce urma să vină, pasul următor al căutării, era un subiect pe care nu îl deschidea nimeni.

Deoarece era așezată între Brad și Jordan, Dana s-a aplecat către Brad și a petrecut cât mai mult timp, ignorându-l pe celălalt partener.

– Ce ai făcut de ai supărat-o pe Zoe?

Brad a aruncat o privire îndepărtată pe deasupra mesei.

– Simplul fapt că respir, în mod evident.

– Haide. Dana îi dădu un mic ghiont cu cotul. Zoe nu e așa. Ce i-ai făcut? Ai lovit-o?

– Nu am lovit-o. Anii de educație îi mențineau vocea coborâtă, dar încă se simțea aciditatea din ea. Poate a deranjat-o faptul că am refuzat să meșteșugesc la motor și nici ei nu i-am dat voie, întrucât eram amândoi îmbrăcați pentru cină și eram deja în întârziere.

Sprâncenele Danei s-au ridicat.

– Măi, măi, se pare că a obținut și sprijinul tău.

– Nu-mi pasă dacă mi se spune arogant și autoritar doar pentru că pun punctul pe i.

Ea a zâmbit, s-a aplecat spre el și l-a ciupit de obraz.

– Dar, dragule, tu *ești* arogant și autoritar. De aceea te iubesc.

– Da, da, da. Dar buzele lui au schițat un rictus. Atunci cum se face că nu am făcut niciodată sex sălbatic?

– Nu știu. Lasă-mă să revin cu un răspuns pentru această problemă. A luat o mușcătură de miel. Bănuiesc că ai fost la o grămadă de cine stilate ca aceasta, în locuri asemănătoare.

– Nu există alte locuri ca acesta.

Uitase cu ușurință că amicul ei Brad era Bradley Charles Vane IV, moștenitorul evident al unui imperiu de cherestea care construise unul dintre cele mai mari și mai accesibile lanțuri de magazine cu accesorii pentru casă din țară, HomeMakers.

Dar, văzând cât de ușor se integrează în atmosfera aceasta sofisticată, și-a adus aminte că era mult mai mult decât un localnic al Pleasant Valley.

– N-a cumpărat tatăl tău un castel mare în Scoția cu câțiva ani în urmă?

– Casa Manor, din Cornwall. Și, da, este incredibil locul. Nu mănâncă prea mult, a murmurat el înclinând ușor capul spre Zoe.

– Este emoționată. Și eu la fel, a adăugat Dana, apoi a tăiat încă o bucată de miel. Dar nimic nu-mi distruge pofta de mâncare. L-a auzit pe Jordan râzând, iar sunetul

masculin i-a străbătut corpul. În mod intenționat, ea a mâncat mielul. Absolut nimic.

DANA își petrecea cea mai mare parte a timpului ignorându-l și împungându-l în timpul rămas. Dar, se gândea Jordan , așa era Dana, de obicei, când era vorba de el.

Ar trebui să fie obișnuit.

Deci faptul că îl deranja atât de mult era problema lui. Misiunea lui era să găsească o modalitate de a se împrieteni din nou.

Au fost odată prieteni. Și mult mai mult decât atât. Faptul că nu mai erau acum era vina lui și trebuia să suporte consecințele. Dar cât timp ar trebui să plătească un bărbat pentru că a încheiat o relație? Nu exista un regulament al limitelor de timp?

Dana arăta incredibil, a decis când s-au adunat în salon pentru cafea și coniac. Dar lui îi plăcuse întotdeauna cum arăta ea, chiar și când fusese o fetiță, prea înaltă pentru vârsta ei și cu obraji grăsuni.

Nu se vedeau urme de straturi adipoase în obrajii ei acum. Oricum, erau doar curbe, multe curbe superbe.

Își făcuse ceva la păr, a realizat el, o acțiune tipic feminină, ce adăugase o luminozitate misterioasă părului ei șaten și des. Îi făcea ochii să pară mai închiși și mai adânci. Doamne, de câte ori simțise că se îneacă în acei ochi de culoarea intensă a ciocolatei?

Nu fusese îndreptățit să ia puțin aer?

În orice caz, vorbea serios referitor la ceea ce-i spusese înainte ei. Se întorsese acum, iar ea trebuia să accepte acest lucru. Așa cum trebuia să se acomodeze cu faptul

că el era parte a acestei încurcături în care era implicată şi ea.

Trebuia să aibă de-a face cu el. Şi va fi plăcerea lui să se asigure că acest lucru se va petrece cât mai des posibil.

Rowena se ridică. Era ceva în mişcările şi în privirea ei care stârnea amintirile lui Jordan. Apoi ea păşi înainte, zâmbi, iar momentul trecu.

– Dacă sunteţi gata, ar trebui să începem. Cred că ar fi mai potrivit să continuăm în celălalt salon.

– Sunt gata. Dana s-a ridicat în picioare, apoi s-a uitat la Zoe.

– Tu?

– Da. Deşi a pălit puţin, Zoe a luat-o de mână pe Dana. Prima dată, singurul lucru la care mă gândeam era să nu fiu prima. Acum nu mai ştiu.

– Nici eu.

Au trecut prin holul mare către următorul salon. Jordan ştia că nu-l ajută să se lege de ceva. Portretul l-a impresionat deoarece era prima dată când îl vedea.

Culorile, strălucirea lor diafană, bucuria şi frumuseţea subiectului şi a execuţiei. Şi şocul de a vedea corpul, faţa şi ochii Danei privind la el din fundal.

Fiicele Sticlei.

Aveau nume, şi el le ştia acum. Niniane, Venora, Kyna. Dar când se uită la portret şi le văzu, se gândi la ele ca la Dana, Malory şi Zoe.

Lumea din jurul lor era o glorie a luminii soarelui şi a florilor.

Malory, îmbrăcată într-o rochie albastru-lapis, cu buclele ei blonde bogate risipindu-se aproape până la talie, ţinea o harpă în poală. Zoe stătea, suplă şi dreaptă, în rochia de un verde sclipitor, cu o păpuşă în braţe şi o

sabie la şold. Dana, în ai cărei ochi întunecaţi sclipeau râsete, era îmbrăcată în roşu aprins. Stătea jos şi ţinea un pergament şi o pană.

Ele reprezentau o unitate la acel moment, în acea lume de o strălucire ca de bijuterie din spatele Cortinei Viscolor. Dar a reprezentat numai un moment şi chiar şi atunci sfârşitul începuse să stea la pândă.

În verdele profund al pădurii, umbra unui om. Pe olanele argintii, alunecarea sinuoasă a unui şarpe.

Departe în fundal, sub crengile graţioase ale unui copac, doi îndrăgostiţi îmbrăţişaţi. Profesoara şi gardianul, prea învăluiţi unul în celălalt pentru a simţi pericolul la adresa sarcinilor lor.

Şi, într-un mod isteţ, în pictură erau ascunse cele trei chei. Una sub forma unei păsări care bătea din aripi, căutându-şi calea către inaccesibilul cer albastru, alta reflectându-se în apa fântânii, în spatele fiicelor, iar a treia ascunsă printre ramurile pădurii.

Ştia că Rowena pictase tabloul din memorie şi că memoria ei era lungă.

Şi ştia, din ceea ce descoperise şi trăise Malory, că la câteva clipe după aceea, sufletele fetelor fuseseră furate şi încuiate într-o cutie de sticlă.

Pitte a ridicat o cutie sculptată şi deschise capacul.

– Înăuntru se află două discuri, unul cu emblema cheii. Oricine alege discul inscripţionat va avea sarcina de a alege a doua cheie.

– Ca data trecută, bine? Zoe a strâns-o puternic de mână pe Dana. Ne vom uita împreună.

– Bine. Dana a inspirat uşor în timp ce Malory a trecut la acţiune, a pus o mână pe umărul ei şi apoi pe cel al lui Zoe. Vrei să fii prima?

– Doamne, cred că da. Închizând ochii, Zoe a căutat în cutie şi a ales un disc.

Cu ochii deschişi, Dana a apucat discul care a rămas.

Apoi fiecare a arătat discul pe care îl avea.

– Ei, bine. Zoe s-a holbat la discul ei, apoi la cel al Danei. Se pare că eu conduc ancora stabilităţii.

Dana şi-a plimbat degetul asupra cheii sculptată în discul său. Era un lucru mic, acea cheie, o bară dreaptă cu o formă de spirală la un capăt. Părea simplă, dar ea văzuse adevărul, văzuse prima cheie în mâna lui Malory, de aur arzător şi ştia că nu este simplu deloc.

– OK, sunt gata. Voi să se aşeze, dar genunchii săi tremurânzi nu o lăsau.

Patru săptămâni, se gândi. Avea la dispoziţie patru săptămâni, de la o lună nouă la altă lună nouă, să realizeze, dacă nu imposibilul, cel puţin fantasticul.

– Primesc un indiciu, da?

– Primeşti. Rowena luă o foaie de pergament şi citi: Cunoşti trecutul şi cauţi viitorul. Ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce va fi sunt ţesute în tapiţeria vieţii. Frumuseţea aduce orbire, ignoranţa însoţeşte cunoaşterea, iar curajul este asociat cu laşitatea. Una este micşorată fără opusul său.

Pentru a cunoaşte cheia, mintea trebuie să recunoască inima, iar inima să celebreze mintea. Găseşte adevărul în minciunile lui, şi ceea ce este real înăuntrul fanteziei.

Unde o zeiţă merge, alta aşteaptă, iar visele sunt numai amintiri gata să apară.

Dana dădu pe gât un păhărel de brandy pentru a-şi dezlega nodurile din stomac.

– Floare la ureche, spuse ea.

2

McDonalds a lansat Big Mac în 1968. Dana s-a răsucit leneşă în scaunul ei de la biroul de resurse al bibliotecii.

– Da, domnule Hertz, sunt sigură. Big Mac a devenit disponibil în întregul sistem în 1968, nu în 1969, aşadar aţi avut un an în plus faţă de cât credeaţi dumneavoastră din sosul secret. Se pare că Domnul Foy a fost mai bun ca dumneavoastră în această problemă, nu? A râs şi şi-a scuturat capul. Poate veţi avea mai mult noroc mâine.

A închis telefonul şi a tăiat de pe lista sa pariul zilnic Hertz/Foy, apoi a notat cu meticulozitate câştigătorul zilei pe foaia de pontaj pe care o ţinea.

Domnul Hertz l-a depăşit pe domnul Foy la sfârşitul rundei de luna trecută, câştigând astfel un prânz la Main Street Diner pe socoteala acestuia.

Deşi pe acest an, observă ca, domnul Foy avea două puncte în avans, aşa că avea posibilitatea de a câştiga mult dorita cină şi băuturile la Mountain View Inn, premiul anual mult dorit.

Pentru această lună, erau umăr la umăr, deci oricine putea câştiga. Era sarcina ei să anunţe oficial câştigătorul pentru fiecare lună, şi apoi, cu mult mai multă ceremonie, campionul nesemnificativ de la sfârşitul anului.

Cei doi menţineau această competiţie de aproape douăzeci de ani. A făcut parte din joc, sau s-a simţit ca făcând parte din el, de când şi-a început serviciul la Biblioteca Pleasant Valley cu diploma de colegiu nounouţă în mâinile sale.

Când şi-a înaintat demisia şi-a dat seama că ritualul zilnic îi va lipsi.

Apoi Sandi trecu, cu părul ei blond prins în coadă şi cu zâmbetul de participantă la un concurs de frumuseţe, iar Dana se gândi că erau anumite lucruri care nu îi vor lipsi, cu siguranţă.

Realitatea era că ar fi trebuit să-şi dea deja preavizul de două săptămâni. Orele ei la bibliotecă se reduseseră la numai 25 pe săptămână. Dar acest timp putea fi bine folosit în altă parte.

Ar fi deschis propria ei librărie, cu partea ei din Indulgence, afacerea comună pe care o începea cu Zoe şi Malory, în doar două luni. Nu numai că trebuia terminat cu organizarea şi decorarea spaţiului din clădirea pe care o cumpăraseră, dar trebuia să se ocupe şi de comenzi.

Făcuse cerere pentru toate licenţele necesare, trecuse prin cataloagele publiciştilor, visa deja la noua ei afacere. Ar fi servit ceai după-amiaza şi vin, seara. Eventual ar fi găzduit mici evenimente stilate. Citiri de cărţi, autografe, apariţii editoriale.

Era ceva ce îşi dorise întotdeauna să facă, dar nu crezuse niciodată cu adevărat că poate realiza.

A presupus că Rowena şi Pitte făcuseră acest lucru posibil. Nu numai din cauza celor douăzeci şi cinci de mii de dolari bani lichizi pe care îi dăduseră ei şi celorlalte două femei ca un stimulent financiar ca să fie de acord

cu căutarea, dar şi prin faptul că i-au făcut cunoştinţă cu Zoe şi Malory.

Fiecare dintre ele se aflase la o răscruce de drumuri în prima noapte când s-au cunoscut la Warriors Peak. Fiecare a decis să urmeze această cale împreună.

Nu era chiar atât de înspăimântător să se gândească la noua ei afacere când avea două prietene partenere de afaceri – care făceau acelaşi lucru.

Apoi mai era cheia. Firește, nu putea uita cheia. Lui Malory îi luase aproape întreaga perioadă de patru săptămâni permisă ca să o găsească pe prima. Şi nu fusese doar o distracţie. Ba chiar departe de una ca asta.

Cu toate acestea, ştiau mai multe acum despre obstacolele pe care le aveau de înfruntat şi despre ceea ce era în joc.

Doar dacă apreciaţi că a şti de unde provin cheile, care era rostul lor şi cine era împotriva descoperirii lor nu avea nimic de-a face cu găsirea uneia.

Se aşează pe spate, închise ochii şi reflectă la indiciul pe care Rowena i-l dăduse. Avea legătură cu trecutul, prezentul şi viitorul.

Mare ajutor.

Cunoaşterea, firește. Minciunile şi adevărul. Inima şi mintea.

Unde o zeiţă se plimbă.

Existase o zeiţă ce cânta, în indiciul lui Malory. Şi Malory, iubitoarea de artă care visase să devină o artistă, găsise cheia într-o pictură.

Dacă celelalte două urmau aceeaşi temă, logica dicta că ea, iubitoarea de cărţi, ar putea să o găsească pe a ei prin împrejurul cărţilor.

– Recuperezi orele de somn pierdute, Dana?

Dana a deschis ochii şi s-a uitat direct în privirea dezaprobatoare a lui Joan.

– Nu. Mă concentram.

– Dacă nu ai nimic mai bun de făcut, poţi să o ajuţi pe Marilyn la stivele de cărţi.

Dana şi-a lipit un zâmbet luminos pe faţă.

– Mi-ar face plăcere. Să-i cer lui Sandy să preia biroul de resurse?

– Nu pari depăşită de întrebări şi cereri.

Iar tu nu pari prea ocupată cu hârţogăraia şi cu sarcinile administrative, s-a gândit Dana, dacă ai atâta timp să mă baţi la cap.

– Tocmai am completat unul despre întreprinderile private şi capitalism. Dar dacă preferi ca eu să...

– Scuzaţi-mă.

O femeie s-a oprit în faţa biroului, ţinând o mână pe braţul unui băiat de circa doisprezece ani. Strânsoarea a făcut-o pe Dana să se gândească la felul în care Flynn ţinea lesa lui Moe. Cu speranţa că îl va putea ţine sub control şi certitudinea că va ţâşni ca o săgeată cu prima ocazie.

– Mă întreb dacă ne puteţi ajuta. Fiul meu are o temă pentru... *mâine*, a adăugat ea, accentuând înfierbântată ultimul cuvânt, ceea ce l-a făcut pe băiat să-şi cocoşeze umerii. Scopul Congresului Continental. Ne puteţi spune ce cărţi ne-ar fi de cel mai mare ajutor în acest stadiu al jocului?

– Bineînţeles. Ca un cameleon, faţa rece ca de peşte a lui Joan s-a încălzit într-un zâmbet. Aş fi fericită să vă arăt câteva surse din secţia noastră de istorie a Statelor Unite.

– Scuză-mă. Incapabilă să se abţină, Dana l-a bătut uşor pe umăr pe băiatul bosumflat. Clasa a şaptea, doamna Janesburg, istoria Statelor Unite?

Buza lui de jos, deja strâmbă, s-a bosumflat şi mai tare.

– Daaa.

– Ştiu exact ce vrea. Dacă investeşti vreo două ore în această activitate, vei ajunge campion.

– Adevărat? Mama a întins mâna spre cea a Danei şi a înşfăcat-o ca pe o ancoră de salvare. Ar fi un miracol.

– Am făcut cu doamna Janesburg istoria Statelor Unite şi istoria mondială. Dana i-a făcut cu ochiul băiatului. Am numărul ei.

– Vă las în mâinile capabile ale domnişoarei Steele. Deşi zâmbetul a rămas la locul lui, Joan a vorbit scrâşnind din dinţi.

Dana s-a aplecat uşor în faţă şi a vorbit cu băiatul şoptind conspirativ.

– Încă îi mai dau lacrimile când predă discursul lui Patrick Henry, „Daţi-mi libertate"?

El s-a luminat considerabil.

– Daaa. Trebuie să se oprească şi să-şi sufle nasul.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Bun, uite de ce ai nevoie.

Cincisprezece minute mai târziu, în timp ce fiul ei îşi lua cărţile cu permisul lui nou-nouţ de bibliotecă, mama lui a trecut pe la biroul Danei.

– Vreau doar să vă mulţumesc din nou. Sunt Joanne Reardon, şi tocmai aţi salvat viaţa primului meu născut.

– Oh, doamna Janesburg este dură, dar nu l-ar fi omorât.

– Nu. L-aş fi omorât eu cu mâna mea. L-ai făcut pe Matt să fie entuziasmat în legătură cu lucrarea, chiar dacă nu pentru alt motiv decât gândul că îşi va păcăli profesoara.

– Am aplicat orice tactică numai să funcționeze.

– Sunt de aceeași părere. Oricum, apreciez. Ești extraordinară în munca ta.

– Mulțumesc. Succes.

Chiar *era* extraordinară în munca ei, a fost Dana de acord. Dumnezeule mare, era. Diabolica Joan și dințoasa de nepoată-sa vor regreta când nu va mai fi Dana prim-prejur să facă treaba.

LA sfârșitul turei sale și-a făcut ordine în jur, a adunat câteva cărți pe care le-a împrumutat, apoi și-a cărat valiza. Un alt lucru care îi va lipsi, gândea Dana, va fi rutina de la sfârșitul zilei. Aranjarea lucrurilor, aruncarea unei ultime priviri asupra teancurilor de cărți, a meselor, înainte de a merge acasă.

Îi va lipsi, de asemenea, faptul că drumul până la apartamentul ei era o plimbare scurtă și plăcută. Era unul dintre motivele pentru care a refuzat să se mute cu Flynn când el a cumpărat casa.

Încă mai putea merge pe jos până la Indulgence, și-a reamintit, dacă avea chef de o plimbare de două mile. Deoarece era improbabil ca acest lucru să se întâmple, a decis că trebuie să aprecieze ce are acum, atât timp cât mai există.

Îi plăcea predictibilitatea traseului ei obișnuit către casă, lucrurile pe care le vedea de la un anotimp la altul, an de an.

Acum, când toamna era în toi, străzile erau pline de lumini galbene care străbăteau frunzișul copacilor. Iar munții dimprejur se ridicau ca o tapiserie fabuloasă țesută de zei.

Putea auzi copiii care terminaseră şcoala şi nu începuseră încă să-şi facă temele, ţipând în timp ce se întreceau în jurul micului parc dintre bibliotecă şi clădirea în care se afla apartamentul ei. Aerul era suficient de înviorător pentru a alunga neplăcuta aromă răspândită de plantele din zonă.

Ceasul mare şi rotund din piaţă a anunţat ora 16.05.

S-a luptat cu o undă de resentiment când şi-a amintit că, înainte de Joan, ar fi citit ora 18.35 în drumul ei către casă.

La naiba! Apreciază timpul în plus şi plimbarea plăcută din după-amiaza însorită!

Dovleci pe veranda casei, spiriduşi atârnând de ramuri, deşi mai erau câteva săptămâni până la Halloween. Oraşele mici, reflectă ea, îşi respectau sărbătorile. Zilele deveneau mai scurte, mai reci, dar erau încă îndeajuns de plăcute şi de lungi ca să te încălzească.

Pleasant Valley era în perioada cea mai bună a toamnei, a decis ea. Atât de aproape de imaginea perfectă pe care o puteai avea asupra oricărui loc din America.

– Hei! Pot să-ţi duc cărţile?

Vaga ei stare de mulţumire s-a spulberat. Înainte să poată să protesteze, Jordan a înhăţat grămada de cărţi şi le-a pus la subraţ.

– Dă-mi-le înapoi.

– Le-am luat deja. O după-amiază grozavă, nu? Nimic nu se compară cu Valley în octombrie.

Ura faptul că vorbele lui le reflectau pe cele care îi treceseră ei prin minte.

– Credeam că numele melodiei era „Toamnă în New York".

– Şi este una bună. El a înclinat cărţile ca să citească titlurile de pe cotor. Avea una despre înţelepciunea celtică, una despre yoga şi ultimul roman al lui Stephen King.

– Yoga?

Aşa era el, exact genul care să se axeze pe singurul lucru pe care îl găsea destul de jenant.

– Şi ce-i cu asta?

– Nimic. Doar că nu te văd pe tine efectuând poziţia dragonului care zboară sau ceva de genul ăsta. El şi-a îngustat ochii, şi ceva viclean şi atrăgător se reflectă în ei. Dar dacă mă gândesc mai bine...

– Nu ai altceva mai bun de făcut decât să pândeşti biblioteca aşteptând să mă acostezi şi să mă enervezi?

– Nu pândeam, iar faptul că îţi ţin cărţile nu e acostare. Şi-a potrivit pasul cu al ei cu uşurinţa rezultată dintr-o lungă familiaritate. Nu e prima dată când te conduc acasă.

– Am reuşit cumva să îmi găsesc calea fără tine în ultimii ani.

– Ai reuşit multe. Ce mai face tatăl tău?

A dat o replică greşită deoarece ştia, în ciuda cusururilor sale multe, că Jordan a pus întrebarea dintr-o preocupare sinceră. Joe Steele şi Jordan Hawke se înţelegeau foarte bine.

– E bine. O duce bine. Mutatul în Arizona era ceea ce îi trebuia. El şi Liz au o casă şi o viaţă frumoasă. S-a specializat în gătit.

– Gătit? Ca, de exemplu, prăjituri? Joe face prăjituri?

– Şi biscuiţi şi pâine sofisticată. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Gândul la tatăl ei, marele macho Joe, cu un şorţ, bătând aluatul pentru prăjituri, o amuza de fiecare dată.

Primesc câte un pachet la fiecare două luni. Primele produse au fost folosite pe post de cărămizi, dar în ultimii ani şi-a intrat în ritm. Prepară chestii bune.

– Transmite-i salutările mele data viitoare când vorbeşti cu el.

Ea a ridicat din umeri. Nu intenţionase să menţioneze numele lui Jordan Hawke, decât într-un blestem.

Capătul drumului, a spus ea când au ajuns la uşa clădirii în care se afla apartamentul său.

– Vreau să intru.

– Nici acum, nici altădată în viaţa asta. Ea s-a întins după cărţi, încă el a făcut în aşa fel încât să nu poată ajunge la ele. Termină, Jordan. Nu avem zece ani.

– Avem lucruri de discutat.

– Nu, nu avem.

– Ba da. Şi nu mă mai face să mă simt ca şi cum aş avea zece ani. El a gâfâit, rugându-se pentru răbdare. Uite ce e, Dana, avem un trecut împreună. Hai să-i facem faţă ca doi adulţi.

La naiba! Nu putea să sugereze ceva mai supărător pentru ea decât că este imatură. Acesta era vârful.

– Bine, uite cum rezolvăm: îmi dai cărţile şi pleci!

– Ai ascultat ce a spus Rowena seara trecută? Era o notă în tonul său care a avertizat-o că urma să aducă un argument solid. Ai fost atentă? Trecutul, prezentul şi viitorul tău. Eu sunt parte din trecutul tău. Fac şi eu parte din joc.

– Şi în trecut ai să rămâi. Am pierdut doi ani din viaţa mea cu tine. Dar asta e. Nu poţi să suporţi, Jordan? Ego-ul tău imens nu poate să facă faţă faptului că am trecut peste tine? Cu mult peste tine.

– Nu este vorba despre ego-ul meu, Dana. I-a înmânat cărțile. Dar e al naibii de sigur că este vorba despre al tău. Știi unde să mă găsești când ești gata.

– Nu vreau să te găsesc, a murmurat ea când el s-a forțat să plece.

Fir-ar să fie. Nu stătea în obiceiul lui să plece dintr-o ceartă.

I-a văzut furia pe față, a auzit-o în voce. De când a fugărit bestia din el înapoi și a făcut-o să tacă?

Fusese învinsă la argumente și acum nu mai avea cui să dea replica. Ceea ce era foarte, foarte supărător.

Înăuntrul apartamentului său, și-a trântit cărțile pe masă și s-a îndreptat direct către La Ben și Jerry. În curând își îndulcea amarul cu prăjituri mâncate direct din ambalaj.

– Ticălosul. Ticălos josnic, să mă scoată din sărite și apoi să plece. Aceste calorii sunt din vina lui.

A lins lingura și a scormonit după mai multă prăjitură.

– Dar, la naiba, chiar sunt bune.

Revigorată, s-a schimbat în hainele de casă, a fiert o ceașcă de cafea, apoi s-a instalat în scaunul ei favorit cu noua carte despre înțelepciunea celtică.

Nu mai știa numărul cărților citite în ultima lună pe acest subiect. Dar, menționăm încă o dată, pentru Dana cititul era o plăcere la fel de mare ca a mânca delicatese de la La Ben și Jerry și la fel de necesar ca respirația.

Se înconjura de cărți la serviciu și acasă. Locuința ei era o mărturie a primei și statornicei sale iubiri, cu etajere ticsite cu cărți și mese aglomerate cu ele. Nu le vedea doar ca distracție, cunoaștere, confort, chiar sănătate mintală, dar și ca obiecte de decorațiuni interioare.

Unui ochi obișnuit i s-ar fi părut că valul de cărți care curgea din sertare și de pe mese este așezat la

întâmplare, fiind chiar o harababură. Dar bibliotecara din Dana avea un sistem de organizare.

Putea, atunci când avea chef sau dacă îi cerea cineva, să găsească orice carte din apartament.

Nu putea trăi fără cărți, fără povești, informații, fără cuvintele care trăiau înăuntrul lor. Chiar și acum, când avea o sarcină care trebuia îndeplinită, iar timpul se scurgea, s-a lăsat absorbită de cuvintele de pe paginile din mâinile ei, și de iubirile, războaiele și nemulțumirile mărunte dintre zei.

Absorbită, a tresărit la ciocănitul din ușa ei. Clipind, a revenit la realitate, observând că soarele a apus cât timp fusese în vizită la Dagda, Epona și Lug.

Cu cartea în mână, s-a dus să răspundă, apoi și-a ridicat sprâncenele la Malory.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am gândit să trec să văd ce puneai la cale înainte să mă duc acasă. Mi-am petrecut ziua vorbind cu artiști locali și meșteri. Cred că am un stoc bun de piese de artă pentru deschiderea galeriei.

– Grozav. Ai mâncare la tine? Sunt moartă de foame.

– O cutie de bomboane de mentă și încă un tip de bomboane.

– Nu e de ajuns, decise Dana. Mă duc să caut de mâncare. Ți-e foame?

– Nu, caută tu. Ceva idei strălucite? Ai vrea ca Zoe și cu mine să facem ceva pentru tine? a întrebat Malory în timp ce o urma pe Dana în bucătărie.

– Nu știu cât de strălucite. Spaghete! Și sos de scorțișoară!

Dana a scos din frigider un vas de paste rămase.

– Vrei?

– Nu.

– Am şi Cabernet, merge cu ele.

– Cabernet vreau şi eu. Un pahar. Acasă, în bucătăria Danei, Malory a scos pahare de vin. Ce idee ai, strălucită sau nu?

– Cărţile. Ştii, întreaga treabă legată de cunoaştere. Şi trecutul, prezentul şi viitorul. Dacă vorbim despre al meu, este în întregime legat de cărţi. A căutat o furculiţă şi a început să mănânce pastele direct din vas. Trucul este în ce carte sau gen de carte.

– Nu vrei să le încălzeşti?

– Ce? Zăpăcită, Dana s-a uitat la spaghetele din bol. De ce?

– Fără motiv. Malory i-a înmânat Danei un pahar cu vin, apoi l-a luat pe al ei şi s-a dus să ia un loc la masă. O carte sau nişte cărţi par o idee rezonabilă. Şi îţi indică un drum pe care să mergi. Dar...

A scrutat apartamentul Danei.

– Ar dura săptămâni să treci prin toate cărţile tale personale. Apoi mai sunt cele pe care le deţin oamenii din Valley, biblioteca, magazinul de cărţi din Mall şi aşa mai departe.

– Şi, chiar dacă am dreptate, nu înseamnă că ad litteram cheia este într-o carte. Poate avea sens figurat. Sau poate înseamnă că locul unde se află cheia este indicat într-o carte. Dana a dat din umeri şi a înfulecat mai multe spaghete reci. Am spus că nu este o idee strălucită.

– Este un punct bun de pornire. Trecut, prezent, viitor. Malory se bosumflă. Se referă la prea multe lucruri.

– Istoric, contemporan, futurist. Şi acestea sunt doar romane.

– Dar dacă este ceva mai personal? Malory s-a aplecat înainte şi s-a uitat atentă la faţa Danei. A fost în cazul meu. Calea mea către cheie l-a inclus pe Flynn, sentimentele mele faţă de el şi sentimentele mele faţă de mine, unde voi ajunge, unde vreau să merg. Experienţele pe care le-am avut, nu le putem numi vise, au fost foarte personale.

– Şi înspăimântătoare. Dana îşi puse scurt mâna pe cea a lui Malory. Ştiu. Dar ai depăşit momentul. Aşa voi face şi eu. Poate este ceva personal. O carte care are o semnificaţie specială şi personală pentru mine.

Gânditoare, a cercetat camera în timp ce ridica din nou furculiţa.

– Şi aceasta se referă la prea multe lucruri.

– Mă gândeam la altceva. Mă gândeam la Jordan.

– Nu văd cum este el amestecat. Uite, a continuat ea, chiar dacă Malory deschisese gura, a făcut parte din prima rundă, aceasta este sigur. Picturile Rowenei, pe care le-au cumpărat el şi Brad. S-a întors în oraş cu pictura pentru că Flynn l-a rugat. Asta l-a implicat şi pe el, deşi partea lui trebuia să se încheie cu căutarea ta. Şi legătura lui cu Flynn, care l-a condus către legătura cu tine.

– Şi cu tine, Dana.

A răsucit furculiţa în paste, dar entuziasmul pentru ele pălea.

– Nu mai are nicio legătură cu mine.

Recunoscând privirea încăpăţânată, Malory a dat din cap.

– Bine. Ce zici de prima carte pe care ai citit-o? Prima care te-a captivat şi te-a transformat într-o cititoare.

– Nu cred că vom găsi în *Şuncă şi ouă verzi* cheia magică spre Cutia Sufletelor. Zâmbind afectuos, Dana şi-a ridicat paharul. O să arunc totuşi o privire.

– Ce îmi poţi spune despre prima carte pe care ai citit-o cu ochii unui adult?

– În mod evident, spiritul tău de observație a omis să perceapă istețimea și satira din cartea *Eu sunt Sam*. A rânjit, dar a început să bată din degete, gânditoare. Oricum, nu-mi aduc aminte o primă carte. Întotdeauna am avut cărți în jurul meu. Nu-mi aduc aminte niciun moment din viața mea în care să nu fi citit.

Și-a studiat paharul cu vin pentru un moment, apoi a luat o înghițitură rapidă.

– M-a părăsit, iar eu am mers mai departe.

Înapoi la Jordan, s-a gândit Malory și a dat din cap.

– Bun.

– Asta nu înseamnă că nu-l urăsc cu o pasiune rară și frumoasă, dar nu-mi conduce viața. L-am văzut numai de câteva ori în ultimii șapte ani. Ea a dat din umeri, dar a părut că a dat peste un ticălos ezitant. Eu am viața mea, el o are pe-a lui și nu ne mai intersectăm. Întâmplător este prieten cu Flynn.

– L-ai iubit?

– Da, mult. Ticălosul.

– Îmi pare rău.

– Hei, se întâmplă. A trebuit să-și reamintească sieși de asta. Nu era o problemă de viață și de moarte și nu a făcut-o să se arunce cu capul înainte într-o vale de lacrimi. Dacă o inimă nu poate fi frântă, înseamnă că nu a fost o inimă de la început.

– Eram prieteni. Când tata s-a căsătorit cu mama lui Flynn, acesta din urmă și cu mine am devenit prieteni. Un lucru bun, cred. Flynn îi avea pe Jordan și Brad, erau ca un singur corp cu trei capete în jumătate din timp. Așa că am devenit și prietena lor.

Încă mai ești prietena lor, aproape că a spus Malory, dar a reușit să păstreze tăcerea.

– Jordan și cu mine eram prieteni, și amândurora ne plăcea cu adevărat să citim, așa că acest lucru a fost o

punte de legătură. Apoi am crescut și lucrurile s-au schimbat. Mai vrei vin? a întrebat, ridicând paharul său gol.

– Nu.

– Eu îmi mai torn un pahar. Dana s-a ridicat și a luat sticla din bucătărie. A plecat la facultate. A căpătat o bursă parțială la Penn State, și atât el, cât și mama sa au muncit pe brânci ca să strângă restul de bani necesari pentru școală. Mama lui era pur și simplu extraordinară. Zoe îmi amintește într-un fel de ea.

– Serios?

– Nu la modul cum arată, deși doamna Hawke era chiar drăguță, fiind mai înaltă și mai suplă te făcea să te gândești la o dansatoare.

– Era tânără când a murit.

– Da, avea doar patruzeci și ceva de ani. Încă îi mai trecea un junghi prin inimă când vorbea despre asta. A fost îngrozitor prin ce au trecut ea și Jordan, la rândul său. Către sfârșit aproape că ne mutaserăm cu toții la spital, și chiar și atunci...

S-a scuturat zdravăn și a expirat puternic.

– Nu la asta mă refeream. Voiam să spun că Zoe îmi reamintește de ea. Este vibrația aceea de mamă bună pe care Zoe o are. Genul de femeie care știe ce are de făcut și cum s-o facă fără să se plângă, reușind să iubească și ceea ce face, și pe copil. Ea și Jordan erau apropiați, așa cum sunt Zoe și Simon. Sunt doar ei doi. Tatăl lui nu era în cadru, nu de când îmi aduc eu aminte, oricum.

– Trebuie să fi fost dificil pentru el.

– Ar fi fost, cred, dacă mama lui nu era cum era. Ar

fi pus mâna pe o bâtă şi s-ar fi implicat într-un joc de softball la fel de rapid cât ar fi bătut aluatul unei prăjituri. Ştia să umple golurile.

– Şi tu ai iubit-o, a realizat Malory.

– Da. Toţi am iubit-o.

Dana s-a aşezat şi a sorbit din al doilea pahar cu vin.

– Aşa că, oricum, Hawke pleacă la colegiu, găseşte două slujbe cu jumătate de normă acolo care să-l ajute să-şi plătească cheltuielile. Nu prea l-am văzut noi în primul an. Se întorcea vara şi lucra la garajul lui Tony. Era un mecanic decent. Petrecea timpul împreună cu Flynn şi Brad când avea ocazia. Patru ani mai târziu, a obţinut diploma. A făcut un master de un an şi jumătate şi i se publicaseră deja nişte povestioare. Apoi s-a întors acasă.

A expirat adânc.

– Doamne Iisuse Hristoase, ne-am aruncat doar o privire unul altuia şi a fost ca şi cum ar fi explodat o bombă. M-am gândit, ce naiba e asta? Acesta este amicul meu, Jordan. N-ar trebui să vreau să-mi înfig dinţii în bunul meu prieten Jordan.

A râs, apoi a băut.

– Mai târziu, mi-a spus că a avut aceeaşi reacţie. Hei, stai puţin, aceasta este sora mai mică a lui Flynn. Jos mâinile de pe ea. Aşa că ne-am rotit unul în jurul altuia cam două luni. Eram, fie răutăcioşi unul cu celălalt, fie exagerat de politicoşi.

– Şi apoi? a întrebat Malory când Dana a tăcut.

– Apoi, într-o noapte, a trecut să-l vadă pe Flynn, dar acesta era la o întâlnire. Iar părinţii mei nu erau acasă. M-am luat la ceartă cu el. Trebuia să fac *ceva* cu toată fierbinţeala aceea. Ce a urmat a fost noi doi rostogolindu-ne pe covorul din sufragerie. Nu ne mai săturam unul de

celălalt. Nu am mai avut, înainte sau după, acea... disperare. A fost incredibil.

– Imaginează-ți suferința noastră când apele s-au liniștit și noi doi zăceam goi pe covorașul oriental al lui Liz și Joe.

– Cum v-ați descurcat?

– Păi, din câte îmi aduc aminte, am zăcut acolo ca morți pentru un minut, apoi ne-am holbat unul la celălalt. Doi supraviețuitori ai unui război foarte intens. Apoi am râs de ne-am prăpădit și am sărit unul pe celălalt din nou.

Și-a ridicat paharul pentru un toast în batjocură.

– Așadar, am început să ne întâlnim mai târziu. Jordan și Dana, Dana și Jordan. Devenise un singur cuvânt, indiferent în ce variantă o spuneai.

O, Doamne, cât îi lipsea asta! a realizat Dana. Îi lipsea acea legătură foarte intimă.

– Nimeni nu m-a făcut să râd ca el. Și este singurul bărbat din viața mea care m-a făcut vreodată să plâng. Așa că, da, Iisuse, l-am iubit pe ticălos.

– Ce s-a întâmplat?

– Lucruri mărunte, lucruri importante. Mama lui a murit. Doamne, nimic n-a fost vreodată așa de înfiorător. Chiar și când s-a îmbolnăvit tata n-a fost așa de rău. Cancer ovarian, și au aflat prea târziu. Operațiile, tratamentele, rugăciunile, nimic n-a funcționat. Ea continua să se ducă. Să-ți moară cineva este greu, a spus ea moale. Privindu-l murind încetul cu încetul este peste puteri.

– Nu pot să-mi imaginez. Ochii lui Malory s-au umplut de lacrimi. N-am pierdut niciodată pe nimeni.

– Nu-mi aduc aminte când am pierdut-o pe mama,

eram prea mică. Dar îmi aduc aminte fiecare zi când am pierdut-o pe doamna Hawke. Poate a frânt ceva în Jordan. Nu știu, nu m-a lăsat să știu. După ce a murit, el a vândut căsuța lor, toată mobila, absolut tot. S-a despărțit de mine și a plecat la New York ca să devină bogat și faimos.

– Nu a fost atât de sec precum ai spus tu, a comentat Malory.

– Poate că nu. Dar așa am simțit. El a spus că trebuie să plece. Că avea nevoie de ceva ce nu găsea aici. Dacă urma să scrie – și trebuia să scrie – trebuia să procedeze în felul său. Trebuia să plece din Valley. Așa că asta a făcut, ca și cum cei doi ani în care am fost împreună au fost un interludiu în viața sa.

Și-a turnat restul de vin în pahar.

– Așa că la naiba cu el și cu bestseller-urile pe care le-a scris între timp.

– Poate nu vrei să auzi asta, cel puțin nu acum. Dar o parte din soluție poate fi să rezolvi asta cu el.

– Să rezolv ce?

– Dana. Malory și-a așezat ambele mâini pe cele ale Danei. Încă mai ești îndrăgostită de el.

Mâinile ei s-au scuturat.

– Nu sunt. Mi-am construit o viață. Am avut iubiți. Am o carieră ce-i drept, care într-adevăr e la gunoi acum, dar va reînvia ca pasărea Phoenix din cenușă la librărie.

S-a oprit, auzind felul în care i-au ieșit vorbele.

– Nu mai beau vin dacă amestec metaforele într-un mod atât de jalnic. Jordan Hawke este o poveste veche, a spus ea mai calm. Doar pentru că a fost primul bărbat pe care l-am iubit nu înseamnă că trebuie să fie și ultimul. Mai degrabă mi-aș băga un fier încins în ochi decât să-i dau această satisfacție.

– Ştiu. Malory a râs puţin şi a strâns uşor mâinile Danei înainte să le dea drumul. Aşa ştiu că încă mai eşti îndrăgostită de el. Asta, şi ceea ce tocmai am văzut pe faţa ta, am auzit în vocea ta, când mi-ai povestit ce a fost între voi.

Era înspăimântător. Cum păruse? Cum sunaseră vorbele ei?

– Aşadar vinul m-a făcut sentimentală. Nu înseamnă că...

– Înseamnă ceea ce înseamnă, a spus Malory scurt. Este ceva la care trebuie să te gândeşti, Dana, ceva ce trebuie să cântăreşti cu grijă dacă vrei să îndeplineşti această sarcină. Pentru că, indiferent cum o iei, este parte din viaţa ta şi din căutare.

– Nu vreau să fie, a reuşit Dana să spună. Dar dacă este, voi rezolva. Este o miză prea mare pentru mine pentru a mă împiedica înainte de a începe.

– Asta e atitudinea necesară. Trebuie să ajung acasă.

S-a ridicat, apoi a mângâiat-o consolator pe Dana pe păr.

– Orice simţi sau gândeşti, poţi să-mi spui. Şi lui Zoe. Şi dacă ai nevoie să spui ceva, sau dacă ai nevoie ca cineva să fie aici când nu ai nimic de spus, tot ce trebuie să faci este să suni.

Dana a dat din cap şi a aşteptat până când Malory a ajuns la uşă.

– Mal? A fost ca şi când cineva mi-a făcut o gaură în inimă când a plecat. O gaură ar trebui să fie de ajuns pentru întreaga viaţă a cuiva.

– Aşa crezi tu. Ne vedem mâine.

3

Șansele găsirii unei chei magice între scoarțele uneia dintre miile de cărți din biblioteca orașului Pleasant Valley erau descurajante. Dar asta nu însemna că ea nu putea să caute.

În orice caz, îi plăcea să fie între mormane, înconjurată de cărți. Putea, dacă își lăsa mintea deschisă spre așa ceva, să audă cuvintele murmurând din ele. Toate acele voci ale oamenilor care locuiau atât în lumile fantastice, cât și în cele obișnuite. Putea, doar sustrăgând o carte de pe raft, să alunece într-una din acele lumi și să devină oricine locuia înăuntrul ei.

Chei magice și vrăjitoare care îți luau sufletul, se gândi Dana. Pe cât de incredibile puteau fi, păleau însă pentru ea în fața puterii unui cuvânt de pe o pagină.

Dar ea nu era aici ca să se joace, și-a reamintit în timp ce începea ascultătoare să ordoneze stivele de cărți și ținea un ochi ațintit asupra biroului de resurse, aflat la câțiva metri distanță. Acesta era un experiment. Poate atingea o carte și *simțea* ceva, o furnicătură sau căldură.

Cine știe?

Dar a verificat maldăre de cărți de mitologie fără să simtă nicio furnicătură.

Nedescurajată, trecu la cărțile despre civilizațiile antice. Trecutul, și-a spus sie însăși. Fiicele Sticlei s-au născut dintre antici. Păi, cine nu s-a născut așa?

A lucrat cu hărnicie pentru un timp, reorganizând cărțile care nu fuseseră așezate la locul lor. Era conștientă de faptul că nu îi era permis să deschidă volumul despre Britania antică, dar în momentul în care acesta a ajuns în posesia ei, s-a lăsat cucerită de farmecul capitolului referitor la Sto.....

– Dana, nu știam că ești liberă azi.

Cu dinții scrâșnind, Dana și-a mutat privirea de la cartea din mâinile sale către fața exagerat de voioasă a lui Sandi.

– Nu sunt liberă. Ordonez cărțile.

– Serios? Ochii mari, albaștri, au devenit și mai mari. Genele lungi și aurii au fluturat. Părea că citești. Am crezut că erai în timpul liber, făcând mai multe cercetări. Ai făcut o grămadă de cercetări în ultimul timp, nu? Îți începi, în sfârșit, doctoratul?

Dana a pus cartea la loc, împingând-o nervoasă. S-ar fi amuzat? S-a gândit ea să scoată foarfeca mare și argintie din biroul ei și să taie coada de ponei detestabilă a lui Sandi?

Ar pune pariu că asta ar șterge acel rânjet dințos și strălucitor de pe fața lui Sandi.

– Ai câpătat promoția, creșterea salarială, atunci care e problema ta, Sandi?

– Problemă? Nu am nicio problemă. Știm cu toții politica legată de cititul în timpul programului. Așa că sunt sigură că doar *părea* că citești în loc să te ocupi de biroul de resurse.

– Biroul este acoperit. Şi când destul era destul, s-a gândit Dana, termini. Petreci o grămadă din timpul tău preocupându-te de ceea ce fac eu, furişându-te printre rafturi în spatele meu, trăgând cu urechea când vorbesc cu un client.

Zâmbetul plin de superioritate al lui Sandi s-a transformat într-un rânjet încrezut.

– Cu siguranţă eu nu trag cu urechea.

– Rahat, a spus Dana pe un ton liniştit şi plăcut care a făcut ca urechile de păpuşă ale lui Sandi să devină strălucitoare din cauza şocului. Calci pe urmele mele de săptămâni. Tu ai căpătat promovarea, iar mie mi s-a tăiat salariul. Dar nu eşti superioara mea, nu eşti şefa mea. Aşa că poţi să mă pupi în fund.

Deşi n-a fost atât de satisfăcător ca tăierea cozii lui Sandi, s-a simţit fabulos plecând pur şi simplu şi lăsând-o pe Sandi într-o stare de nervi.

S-a instalat înapoi la birou şi a ajutat doi clienţi cu o asemenea bună dispoziţie şi într-un mod atât de prietenos încât amândoi au plecat zâmbind fericiţi. Când a răspuns la telefon, a făcut-o cu o voce cântătoare:

– Biblioteca Pleasant Valley. Biroul de informaţii. Pot să vă ajut? Hei, domnule Foy. V-aţi trezit? Ah! Asta-i una bună. Chicotea în timp ce mâzgălea întrebarea de astăzi a jocului. Îmi va lua un minut. Vă sun înapoi.

S-a îndreptat în paşi de dans pentru a găsi cartea potrivită, a răsfoit-o repede la raft, apoi a luat-o la birou pentru a suna înapoi.

– Am găsit. A urmărit pagina cu degetul. Păsările arctice migrează cel mai departe în fiecare an. Până la 20.000 de mile – oho – între Arctica şi Antartica. Te face să te întrebi ce se află în creierul lor de pasăre, nu?

A mişcat telefonul deoarece a văzut-o pe Sandi mărşăluind, ca o majoretă care bate toba, către birou.

– Nu, îmi pare rău, domnule Foy, nu veţi primi un set complet de valize American Tourister astăzi. Păsările arctice migrează mai mult decât pescăruşul cu coadă lungă cu 2.000 de mile anual. Poate aveţi mai mult noroc data viitoare. Vorbim mâine.

A închis telefonul, şi-a încrucişat mâinile şi a ridicat din sprâncene la Sandi.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Joan vrea să te vadă sus. Împingând bărbia în aer, Sandi îşi ridică nasul mic, perfect, cu dispreţ. Imediat.

– Sigur. Dana şi-a dat părul după ureche în timp ce o studia pe Sandi. Pariez că aveai o singură prietenă în şcoala elementară şi era la fel de nesuferită ca tine. A dat la o parte scaunul.

Dacă tot a adus vorba de şcoala elementară, Dana se gândea, în timp ce traversa sala principală şi urca scările spre administraţie, că ea însăşi se simţea ca o elevă chemată în biroul directorului. O senzaţie înjositoare pentru o femeie matură. Şi una pe care se săturase să o simtă, a decis ea.

La uşa lui Joan, Dana a tras adânc aer în piept şi şi-a îndreptat umerii. Poate se simţea ca un copil vinovat de şase ani, dar nu avea de gând să arate aşa.

A ciocănit, scurt, apoi a deschis uşa fără să aştepte răspunsul.

– Voiai să mă vezi?

La biroul ei, Joan se trase înapoi. Părul ei înspicat cu şuviţe cărunte era prins într-un coc serios, care, destul de ciudat, o avantaja.

Purta o vestă de culoare închisă peste o bluză albă care era încheiată cu nasturi până la gât. Materialul atârna

drept, de-abia zărindu-se o cută care indica existența sânilor dedesubtul lui.

Ochelarii cu jumătate de lentilă și fără rame atârnau de un lanț de aur în jurul gâtului. Dana știa că pantofii ei erau fără tocuri și solizi, la fel de serioși ca și coafura.

Arăta, a decis Dana, sfrijită și searbădă. Era imaginea tipică ce îi ținea pe copii departe de biblioteci.

Din moment ce gura lui Joan deja exprima dezacordul, Dana nu se aștepta la o întâlnire plăcută.

– Închide ușa, te rog. Se pare, Dana, că ai dificultăți, în continuare, cu adaptarea la noile politici și protocoale pe care le-am implementat aici.

– Așadar, Sandi s-a grăbit să vină direct aici să trăncănească despre faptul că eu chiar citeam o carte. Cea mai gravă dintre toate ororile care se pot comite într-o bibliotecă publică.

– Atitudinea ta combativă este numai una dintre problemele pe care trebuie să le rezolvăm.

– Nu intenționez să stau aici și să mă apăr pentru că am răsfoit câteva pagini dintr-o carte în timp ce lucram la raft. O parte dintre responsabilitățile mele este să fiu informată despre cărți, nu doar să le indic clienților un sector și să le doresc succes. Îmi fac treaba, Joan, iar evaluările mele de la directorul precedent nu au fost niciodată altfel decât foarte bune.

– Eu nu sunt directorul dinainte.

– E al naibii de adevărat. La mai puțin de șase săptămâni după ce ai preluat conducerea, ne-ai tăiat programul și salariile aproape la jumătate, mie și altor doi angajați vechi. Iar nepoata ta este promovată și primește o creștere salarială.

– Am fost angajată să opresc această instituție să intre într-un colaps financiar și exact asta fac. Nu trebuie să-ți explic ție deciziile mele administrative.

– Nu, nu trebuie. Înțeleg. Nu mă placi și nici eu pe tine. Dar nu trebuie să plac pe toată lumea cu care sau pentru care lucrez. Încă pot să îmi îndeplinesc atribuțiunile.

– Atribuțiunile tale constau în a respecta regulile.

Joan deschise un dosar.

– Nu trebuie să dai sau să primești telefoane personale. Nu trebuie să folosești echipamentul bibliotecii în scopuri personale. Nu trebuie să petreci douăzeci de minute stând la taclale cu un client în timp ce sarcinile tale sunt neglijate.

– Oprește-te. Furia reprimată izbucni în gâtul ei ca un gheizer. Oprește-te doar un minut. Face rapoarte zilnice despre mine?

Joan închise dosarul cu un plesnet.

– Te gândești prea mult la tine.

– A, înțeleg. Nu doar despre mine. Este cârtița ta personală care sapă pe aici și scoate la suprafață infracțiunile.

O, da, se gândi Dana, când s-a umplut paharul închei cu siguranță.

– Poate că bugetul de aici a avut suișuri și coborâșuri, dar a fost întotdeauna un loc prietenos, familial. Acum este doar o groapă condusă de gestapo și de șopârla ei personală. Așa că voi face pentru ambele o favoare. Demisionez. Am o săptămână concediu medical și o săptămână vacanță. Vom considera că acesta este preavizul meu de două săptămâni.

– Foarte bine. Poți depune demisia pe biroul meu până la sfârșitul programului tău.

– La naiba cu asta. Iată demisia mea. A tras adânc aer în piept.

Sunt mai deşteaptă decât tine, mai tânără, mai puternică şi arăt mai bine. Clienţii obişnuiţi mă cunosc şi mă plac – majoritatea dintre ei nu te cunosc pe tine, iar cei care au ajuns să te cunoască, nu te plac. Acestea sunt unele dintre motivele pentru care ai fost cu ochii pe mine de când ai preluat controlul. Plec de aici, Joan, dar este decizia mea. Pun pariu că vei pleca şi tu nu după mult timp, numai că vei fi concediată de consiliu.

– Dacă aştepţi orice fel de recomandare de la mine...

Dana s-a oprit la uşă.

– Joan, Joan, vrei să încheiem relaţia noastră spunându-ţi ce să faci cu recomandările tale?

Condusă de mânie, s-a îndreptat chiar către foaierul angajaţilor, unde şi-a adunat câteva obiecte personale şi şi-a luat jacheta. Nu s-a oprit să stea de vorbă cu niciunul dintre colegii săi. Dacă nu ieşea de acolo cât mai repede, se temea că fie va izbucni în hohote isterice de plâns, fie va da cu pumnul în perete.

Oricare variantă i-ar da lui Joan mai multă putere.

Aşa că a plecat fără să se uite în urmă. A refuzat să se gândească la faptul că acesta este ultimul drum pe care îl va face de la serviciu până acasă. Nu era sfârşitul vieţii sale; era doar o cotitură.

Când a simţit că îi vin lacrimi de furie în ochi, şi-a pus ochelarii de soare. Nu avea de gând să se umilească plângând pe un nenorocit de trotuar.

Dar respiraţia îi devenise agitată până a ajuns la uşa apartamentului. A bâjbâit după chei, a intrat împleticindu-se, apoi pur şi simplu s-a întins pe podea.

– O, Doamne, o, Doamne, ce am făcut?

Își tăiase legăturile. Nu avea serviciu. Și va dura săptămâni până va putea deschide librăria. Și de ce credea că era în stare să conducă o librărie? Cunoștințele și dragostea sa pentru cărți nu o transformau într-un negustor. Nu lucrase în vânzări în viața sa și, dintr-odată, urma să conducă o afacere?

A crezut că este pregătită pentru acest pas. Acum, confruntată cu realitatea crudă, Dana și-a dat seama că nu este gata nici măcar pe aproape.

Panicată, a sărit în sus, dar s-a oprit la telefon.

– Zoe? Zoe... Eu tocmai... Trebuie să... Hristoase! Poți să te întâlnești cu mine la locul nostru, la casă?

– Bine, Dana, ce s-a întâmplat? Care-i problema?

– Eu tocmai am demisionat. Cred că am un atac de panică. Am nevoie... Poți să iei cheile? Poți să o iei pe Malory și să ne întâlnim acolo?

– Bine, dragă. Trage adânc aer în piept. Haide, respiră ușor. Asta este. Douăzeci de minute. Vom fi acolo în douăzeci de minute.

– Mulțumesc. Bine, mulțumesc. Zoe...

– Continuă să respiri. Vrei să trec să te iau?

– Nu. Și-a șters lacrimile de furie. Nu, ne întâlnim acolo.

– Douăzeci de minute, a repetat Zoe și a închis.

ERA mai calmă, cel puțin la suprafață, când a coborât din mașină în fața casei drăguțe pe care o cumpărase împreună cu prietenele ei. În câteva săptămâni, vor semna hârtiile pentru așezământ. Apoi vor începe orice au de gând să facă acolo.

Zoe și Malory erau cele care aveau idei mărețe în ceea ce privește ambianța, culorile, vopselele și decorațiunile. Își puseseră deja capetele la contribuție pentru a alege vopseaua pentru verandă și holul de la intrare. Și știa că Zoe va scotoci pieţele ieftine și va merge la vânzările de obiecte de prin casele oamenilor pentru lucruri ieftine care vor deveni în mod miraculos comori.

Nu că n-ar fi avut și ea idei. Avea.

Avea viziunea asupra cum va arăta partea ei din etajul principal când va fi transformată într-o librărie/cafenea. Confortabil și plăcut. Poate niște scaune în care să te poți cufunda, câteva mese.

Dar nu putea vedea detaliile. Cum vor arăta scaunele? Ce fel de mese va folosi?

Și erau zeci de alte lucruri pe care nu le luase în considerare când se aruncase în acest vis de a avea propria librărie. La fel ca atunci când, trebuia să admită, au fost lucruri la care nu s-a gândit când i-a spus lui Joan că își dă demisia.

Impulsivitate, mândrie și furie, s-a gândit cu un oftat. O combinație periculoasă. Acum trebuia să suporte consecințele manifestării acestor caracteristici.

A păşit afară din mașină. Stomacul ei era încă agitat, așa că l-a masat în timp ce studia casa.

Era un loc bun. Era important să-și aducă aminte de asta. I-a plăcut din momentul în care a intrat în interiorul ei împreună cu Zoe. Până și experiența în totalitate terifiantă pe care au trăit-o înăuntrul ei, cadou de la Kane, nemesisul lor, cu aproape o săptămână înainte, când Malory și-a găsit cheia, nu a stricat *sentimentul* casei.

Nu a fost niciodată în posesia unei case sau a oricărei

alte proprietăți. Ar trebui să se concentreze asupra senzației de om matur, de a fi proprietara unei treimi dintr-o clădire reală și a terenului de dedesubt. Nu-i era teamă de responsabilitate, se simțea bine știind asta. Nu-i era teamă de muncă, fizică sau intelectuală.

Dar îi era, a realizat, foarte teamă de eșec.

A mers către terasă, s-a așezat pe trepte și și-a permis să se întindă bine.

Era prea necăjită ca să facă mai mult decât să stea acolo, când Malory a apărut cu Zoe pe locul din dreapta. Malory și-a înclinat capul în timp ce cobora.

– O zi proastă, hmm?

– Nu o face și mai proastă. Mulțumesc pentru că ați venit, serios.

– Am făcut mai mult decât atât. A făcut un gest către Zoe și către cutia albă de patiserie din mâinile acesteia.

Copleșită, Dana pufăi.

– Este ciocolată?

– Suntem fete, nu? Stând alături de ea, Zoe a îmbrățișat-o strâns cu un singur braț, apoi deschise cutia. Ecleruri de ciocolată. Câte unul mare pentru fiecare dintre noi.

De data aceasta, erau lacrimi sentimentale care amenințau să curgă.

– Voi, fetelor, sunteți cele mai tari.

– Ia câteva mușcături, așteaptă să-și facă efectul, apoi povestește-ne. Malory stătea pe partea cealaltă, înmânându-i șervețele.

Dana se calmă cu ciocolată, produse de patiserie și frișcă, iar povestea se rostogoli printre mușcături.

– Voia să demisionez. Încruntându-se, a lins cu limba

un pic de frișcă de Bavaria din colțul gurii. A fost o animozitate viscerală între noi din prima clipă când ne-am văzut. Ca și cum, nu știu, am fost dușmance de moarte într-o viață anterioară. Sau, Iisuse, am fost căsătorite sau ceva de genul ăsta. Nu doar că administra biblioteca ca și cum era o tabără militară, asta-i destul de rău, dar avea ceva cu mine personal. Și la fel cățelușul ei, Sandi.

– Știu că e greu, Dana. Chiar știu. Malory a mângâiat-o pe Dana pe umăr cu înțelegere. Dar plănuiseși să demisionezi în câteva săptămâni oricum.

– Știu, știu. Dar voiam să aleg o ieșire ușoară. Să prind mica petrecere de plecare cu personalul, astfel încât să se încheie totul într-o notă optimistă. Și adevărul este că, până și cu tăierea de salariu, primeam destui bani. Mai mult chiar. Mi-ar fi folosit cecurile în plus pe care le primeam înainte să plec.

– Spunându-i să se ducă la naiba ar trebui să merite banii pe care i-ai fi primit în plus. Este o ticăloasă și o urâm, a spus Zoe cu loialitate. Și când Indulgence va funcționa, iar librăria va fi subiectul fierbinte în Valley, va fierbe de invidie în propriile sucuri.

Gândindu-se, Dana și-a strâns buzele.

– Asta e bună. Pur și simplu am intrat în panică, presupun. Întotdeauna am lucrat într-o bibliotecă. Biblioteca liceului, a facultății, apoi aceasta. Și dintr-odată mi-a venit ideea că asta este soluția și voi fi proprietara unei afaceri în domeniu.

Și-a frecat mâinile umede de genunchi.

– Nici măcar nu știu să lucrez cu o casă de bani.

– Te voi învăța cu, a promis Zoe. Suntem implicate în asta împreună.

– Nu vreau să stric afacerea și nici treaba cu cheia. Doar că toate acestea au căzut asupra mea dintr-odată.

Malory i-a oferit Danei ultima treime din eclerul ei.

– Mănâncă ceva zahăr în plus. Apoi vom intra în casă şi ne vom face nişte planuri serioase.

– Mai am două ore până când va trebui să ajung acasă, i-a spus Zoe. Când am preluat cheile casei, am discutat cu agentul imobiliar. Ea a spus că putem să începem o renovare de bază, dacă putem risca timp şi bani. Am putea vopsi veranda, dacă avem certitudinea că vom porni afacerea.

Dana termină eclerul.

– Bine. Bine, a spus cu mai mult entuziasm. Hai să intrăm şi să ne uităm la vopsele.

DUPĂ ceva dezbateri, s-au oprit asupra unui albastru-*ocean închis*. Culoarea, au căzut ele de acord, ar face casa să se diferenţieze de vecinătate şi i-ar adăuga stil.

Din moment ce erau la acest capitol, s-au îndreptat înapoi către bucătărie să vorbească despre decoruri şi spaţii.

– Nimic prea rustic, a decis Zoe în timp ce se bătea cu degetele pe coapse. Vrem să fie confortabil şi să te facă să te simţi ca acasă, dar într-un mod tolerant, da? Aşadar n-ar trebui să fie mieros sau ceva de genul ăsta, dar nici prea casnic.

– Bucătăria ta rustică de calitate. Aprobând, Malory făcu un cerc, încercând să vizualizeze. Poate acel verde ca de mentă pentru pereţi – o culoare plăcută şi prietenoasă –, un alb de frişcă pentru dulapuri. Dana, vei folosi cel mai mult acel spaţiu.

– E bine, continuaţi. Le-a făcut semn să continue. Voi, fetelor, vă pricepeţi mai bine ca mine.

– Păi, dacă am vopsi tejghelele în trandafiriu? Nu

roz, ci ceva mai puternic, apoi am aduce obiecte de artă. Acestea ar proveni din secțiunea galeriei. Apoi am pune niște produse de aromoterapie, lumânări de la Zoe din salon. Și am face ceva asemănător cu ce are Dana în bucătăria din apartamentul ei.

– Le umplem cu mâncare nesănătoasă?

Malory i-a aruncat Danei o privire și a râs.

– Nu. Cărți. Confecționăm o etajeră ca de băcănie sau de bucătărie acolo și expunem cărți și obiecte meșteșugărești din galeria mea și niște produse din salon. Creme de mâini și săpunuri luxoase. Unifică acest spațiu comun.

– E bine. Dana expiră. Începe să fie bine din nou.

– Va fi grozav. Zoe își puse un braț în jurul taliei Danei. Ai putea să-ți expui acele cutii de ceaiuri exotice și cafea pe tejghea.

– Poate instalăm o masă, luă Dana în considerare. Una dintre acelea rotunde, cu două scaune. Bine. Hai să notăm vopselele pe care le-am ales până acum și să vedem dacă ne decidem și asupra altora. Mă voi duce la HomeMakers și le voi cumpăra pe toate.

– Cred că vopseaua va fi pusă la vânzare săptămâna viitoare, spuse Zoe.

– A, da? Dana făcu gropițe în obraji. Se întâmplă să am o relație la HomeMakers. Îl voi suna pe Brad și voi obține o reducere astăzi.

O AJUTA să aibă un țel, un scop. Chiar dacă era vorba de câțiva litri de vopsea.

Dacă, se gândea Dana, biblioteca și viața ei acolo reprezentau trecutul, nu erau Indulgence și clădirea ei

viitorul? În ceea ce privește unde se îndrepta viitorul, de unde naiba era să știe? Dar intenționa să se gândească la asta și să încerce să găsească o legătură cu locația cheii.

Nu fusese greu să obțină, prin lingușiri, o reducere de treizeci la sută de la Brad. În timp ce Dana rătăcea prin coridoarele largi ale cavernoasei HomeMakers, se gândea la ce putea să mai aleagă având îndemnul vechiului său prieten.

Pensule de vopsit, bineînțeles, și role. Sau poate ar trebui să încerce unul din acele spray-uri pentru vopsea. A studiat unul, ghemuindu-se la podea pentru a analiza funcționalitatea lui.

Cât de greu putea fi? Și cu siguranță ar fi mai rapid și mai puțin laborios decât vopsitul tradițional.

– Doar dacă nu te gândești să devii zugrav, acela este puțin cam mult pentru tine.

Jordan Hawke, s-a gândit, în timp ce un mușchi din maxilarul său a făcut o convulsie. Și s-a gândit că ziua nu putea deveni mai proastă.

– I s-a făcut milă lui Brad de tine și te-a angajat? a spus fără să se uite. Vei purta una din cămășile din doc albastru cu o căsuță desenată pe buzunarul de la piept?

– Eram în biroul lui când ai sunat, flatându-l pentru o reducere de preț. M-a rugat să cobor și să te ajut pentru că a fost prins de un telefon înainte să poate veni el însuși.

Dana s-a zbârlit.

– Nu am nevoie de ajutor pentru a cumpăra vopsea.

– Ai, dacă te gândești serios să cumperi acel spray.

– Mă uitam doar. Gura ei se bosumflă în timp ce arăta cu degetul spre ustensile. În plus, ce știi tu despre aceste lucruri?

– Destule ca să știu că, dacă spun mai multe, îl vei cumpăra doar ca să mă superi.

– Este tentant, dar voi rezista, a replicat ea.

El s-a întins și a luat-o de subraț pentru a o ridica în picioare.

– Se pare că ai avut destule probleme pentru o singură zi. Am auzit că ai demisionat.

Era compasiune în ochii săi. Nu genul plin de sine și mieros, ci o compasiune plină de înțelegere tăcută ce te calma.

– Ce, Sandi îți face rapoarte și ție?

– Îmi pare rău, acest nume nu este pe lista mea. El a mângâiat-o scurt și neglijent pe braț, un gest pe care amândoi și l-au amintit imediat ce l-a făcut. Și amândoi s-au dat cu un pas înapoi. Vorbele umblă, Stretch. Știi cum e în Valley.

– Da, știu cum este. Sunt surprinsă că tu îți aduci aminte.

– Îmi aduc aminte de o grămadă de lucruri. Unul dintre ele este cât de mult îți plăcea să lucrezi acolo.

– Nu vreau să fii drăguț cu mine. S-a întors ca să studieze atentă spray-ul. Mă indispune.

Deoarece știa că va trece mai ușor peste probleme dacă era furioasă sau ocupată, el a dat din cap.

– Bine. De ce nu profiți de reducerea oferită de prietenul tău, proprietarul? Întotdeauna este amuzant să-l jecmănești pe Brad. Apoi, poți să mă abuzezi verbal pe mine. Asta te înveselește întotdeauna.

– Da, așa e. Ea s-a încruntat puțin și a lovit spray-ul cu vârful pantofului. Nu pare prea dificil.

– Lasă-mă să-ți arăt și alte opțiuni.

– De ce nu ești înapoi la Flynn acasă scriind o intrigă veche cu personaje de carton?

– Vezi, deja te simți mai bine.

– Trebuie să recunosc.

– Ceea ce avem aici este un sistem de vopsit automat pe role, începu el, îndreptând-o spre aparatul pe care i-l indicase Brad. Este mic, ușor de folosit și eficient.

– De unde știi?

– Pentru că atunci când Brad mi-a spus să-ți arăt acest dispozitiv a folosit aceste adjective. Eu, personal, am vopsit doar o dată o cameră, în mod tradițional și asta a fost... El s-a oprit. Cu mult timp în urmă.

Ea și-a adus aminte. Vopsise dormitorul mamei lui când a fost în spital pentru prima dată. Dana l-a ajutat la curățenie și i-a menținut moralul ridicat. Au zugrăvit pereții într-un bleu delicat și cald, astfel încât camera să fie proaspătă și liniștitoare.

Peste mai puțin de trei luni ea era moartă.

– I-a plăcut, a spus Dana cu blândețe. I-a plăcut că ai făcut acel gest pentru ea.

– Da. Cum amintirea era dureroasă pe prea multe niveluri, el a schimbat vorba. Brad are aici o listă de produse ușor de mânuit pentru a-ți face proiectul de îmbunătățire a casei mai plăcut.

– Bine, hai să-l păgubim.

Trebuia să recunoască faptul că a-l avea alături în această expediție o făcea mai amuzantă și mai interesantă. Și era ușor, un pic prea ușor, să-și aducă aminte de ce odată au fost prieteni, de ce odată au fost iubiți.

Aveau un mod de a intra în ritm, de a înțelege cuvintele și expresiile care proveneau dintr-o viață întreagă de când se cunoșteau și la fel de mult din cei doi ani de intimitate fizică pe care i-au împărțit.

– Aceasta este culoarea? Jordan și-a frecat bărbia în timp ce studia lista ei. Islanda? Ce culoare e Islanda?

– Un fel de albastru-verzui. I-a înmânat mostra de vopsea. Vezi? Ce este în neregulă cu ea?

– N-am spus că e ceva în neregulă cu ea. Doar că nu mă face să mă gândesc la o librărie.

– Nu este doar o librărie, este... La naiba. A ţinut mostra în sus, apoi a întors-o în jos. Şi-a încrucişat ochii şi încă nu putea să o vizualizeze pe pereţii din spaţiul ei. Malory a ales-o. Eu voiam un alb murdar, dar ea şi Zoe au sărit pe mine.

– Albul merge întotdeauna.

Ea a pufnit.

– Vezi, ele ziceau că gândesc ca un bărbat. Bărbaţii nu aleg culoarea. Sunt speriaţi de ea.

– Nu suntem.

– Ce culoare este sufrageria ta din New York?

El i-a aruncat o privire amabilă.

– Asta este cu totul pe dinafara subiectului.

– Nu cred. Nu ştiu de ce, dar nu cred. Voi alege acest sortiment de albastru-verzui. Este doar vopsea. Nu e un angajament pe viaţă. Şi a spus că ar trebui să mă gândesc la nuanţe de maro şi galben pentru accente.

– Maro şi galben? Dragă, va arăta urât.

– Nu, maroul va bate spre trandafiriu închis. Un fel de maroniu roşcat spre roz...

– Maroniu roşcat spre roz, a repetat el, rânjind. Foarte descriptiv.

– Taci. Şi cealaltă este un fel de crem. A expus mostrele alese de Zoe şi Malory. La naiba, nu ştiu. Cred că sunt puţin speriată de culoare eu însămi.

– Sunt absolut sigur că nu eşti bărbat.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Mai a ales

culoarea aceasta denumită Fagure de Miere. A lui Zoe e denumită Begonia şi nu înţeleg de ce, deoarece begoniile sunt roz sau albe, iar aceasta este mai mult mov.

Şi-a apăsat degetele peste ochiul drept.

– Cred că toate aceste culori îmi dau dureri de cap. Oricum, Zoe a măsurat deja câţi metri pătraţi sunt şi cantitatea de vopsea. Unde este lista mea?

El i-a dat-o înapoi.

– Brad se întreba de ce Zoe nu a venit cu tine.

– Hmm? O, a trebuit să se întoarcă la Simon, acasă. Ea a studiat lista, a început să calculeze, apoi i-a aruncat o privire. De ce?

– Ce?

– De ce se întreba?

– De ce crezi? S-a uitat peste umărul ei la listă, surprins când ea a întors-o pentru că se continua şi pe partea cealaltă.

– *Iisuse, vei avea nevoie de o camionetă.* Apoi, Brad a revenit la vremurile din liceu şi m-a rugat să te întreb dacă Zoe a spus ceva despre el.

– Nu, n-a spus, dar aş fi bucuroasă să-i transmit un bilet de la el în camera de studiu mâine.

– Îl voi anunţa.

Au încărcat vopseaua, stocurile şi echipamentul.

Dana l-a binecuvântat pe Brad la ieşire când, chiar şi cu reducerea oferită, suma totală de plată a făcut-o să se înece. Dar abia afară şi-a dat seama de adevărata dilemă.

– Cum naiba voi pune toate astea în maşina mea?

– Le vom pune şi în maşina mea.

– De ce nu ai spus că am cumpărat prea mult când încărcam marfa în magazin?

– Pentru că te simțeai bine. Unde vrei să depozitezi toate aceste lucruri?

– Doamne. Zăpăcită, își trecu o mână prin păr. Nu m-am gândit la asta. M-am lăsat prinsă.

Și, se gândi el, a fost o plăcere să o vezi prinsă – și uitând că îl urăște.

– Nu pot depozita toate astea la mine acasă și nu m-am gândit să văd dacă pot păstra cheile de la casă pentru a le lăsa acolo. Ce naiba voi face cu ele?

– Flynn are destul spațiu la el acasă.

– Da. Ea a oftat. Da, are. Cred că asta e soluția. Nu se poate enerva, deoarece Malory va clipi din gene și îl va înmuia.

Au împărțit marfa și au încărcat-o în mașini. Drumul înapoi către casa lui Flynn i-a dat ei timp să se întrebe cum au reușit să fie unul în compania celuilalt pentru aproape o oră fără să se certe.

Nu fusese un ticălos, ceea ce, a decis ea, era un lucru rar.

Și, a fost forțată să recunoască, nici ea nu se comportase ca o ticăloasă. La fel de rar când era vorba de Jordan.

Poate, doar poate, vor reuși să coexiste, chiar să coopereze, pe termen scurt. Dacă, așa cum insista toată lumea, era parte a căutării, avea nevoie de el prin preajmă.

În plus, el avea un creier bun și o imaginație fluidă. Putea să reprezinte mai mult decât un motiv de enervare în această problemă. Putea fi chiar valoros.

Când au ajuns la Flynn, a trebuit să admită că era de ajutor să aibă un bărbat prin preajmă care să ducă zeci de litri de vopsea și accesoriile necesare.

– Sufrageria, a spus ea, încordată puțin sub greutatea pe care o purta. N-o folosește niciodată.

– O va folosi. Jordan își făcu loc prin cameră, cotind spre sufragerie. Malory are planuri mari.

– Întotdeauna are. Îl face fericit.

– Niciun dubiu în privința asta. A ieșit afară pentru următoarea încărcătură. Lily i-a afectat serios egoul, a adăugat el, referindu-se la fosta logodnică a lui Flynn.

– Nu e vorba doar de egoul lui. A scos o geantă plină cu role pentru vopsea, perii și oale din metal strălucitor. L-a rănit. Când cineva te părăsește și dispare, doare.

– Cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

– Nu asta e problema. Putea simți resentimentul, durerea, furia începând să fiarbă în stomac. Luptându-se să ignore aceste sentimente, a transportat mai multe oale. Problema o reprezintă durerea, trădarea și pierderea.

El nu a mai spus nimic cât timp au cărat restul mărfurilor în sufragerie. Nimic până nu s-au așezat și s-a întors ca să-i vadă fața.

– Nu te-am părăsit.

Ea putea să simtă părul de pe spatele gâtului zbârlindu-se.

– Nu fiecare frază pe care o spun se referă la tine.

– A trebuit să plec, a continuat el. Erai încă în facultate, pentru numele lui Hristos.

– Asta nu te-a oprit să intri în patul meu.

– Nu, nu m-a oprit. Nimic nu mă putea opri. Eram înfometat după tine, Dana. Erau momente când simțeam că aș muri dacă nu te aveam.

Ea s-a dat înapoi și l-a studiat de sus până jos.

– Se pare că te-ai hrănit destul de bine în ultimii câțiva ani.

– Nu înseamnă că m-a oprit să mă gândesc la tine. Ai însemnat ceva pentru mine.

– O, du-te naibii. Nu a spus-o pe un ton exploziv, ci monoton, care i-a dat mai multă putere. *Am însemnat* ceva pentru tine? O nenorocită de pereche de pantofi poate însemna ceva pentru tine. Eu te-am iubit.

Dacă i-ar fi tras un pumn în față, nu ar fi fost mai puțin șocat.

– Tu... nu ai spus niciodată asta. Nu mi-ai spus niciodată cuvântul care începe cu I.

– Pentru că trebuia ca tu s-o spui primul. Se presupune că bărbatul trebuie să o spună primul.

– Așteaptă un minut. Aceasta este o regulă? Panica se strecura în spatele gâtului său ca acidul. Unde este scrisă?

– Pur și simplu *este,* idiot nenorocit. Te-am iubit și te-aș fi așteptat sau aș fi mers cu tine. Dar tu ai spus doar „Ascultă, Stretch, îmi iau catrafusele și plec la New York. A fost amuzant, ne mai vedem".

– Nu-i adevărat, Dana. Nu a fost așa.

– Dar destul de aproape. Nimeni nu m-a rănit așa. Nu vei mai avea șansa să o faci din nou și știi ceva, Hawke? Am făcut un bărbat din tine.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat.

4

A fi singur era ceva la care Jordan Hawke se pricepea foarte bine în majoritatea circumstanțelor. Când muncea, când se gândea la muncă sau să *nu* muncească, îi plăcea să se cuibărească în izolarea mansardei sale din SoHo.

Apoi, viața, zgomotul, mișcarea și culorile din strada de sub fereastra sa erau ca un film pe care îl putea viziona sau ignora după chef.

Îi plăcea deseori mai mult să-l urmărească din spatele ferestrei decât să facă parte din el.

New York-ul îl salvase, într-un mod foarte real. Îl forțase să supraviețuiască, să devină și să trăiască asemenea unui bărbat – nu ca fiul cuiva, prietenul cuiva, un alt student, ci ca un bărbat care se putea baza doar pe el. Îl împinsese și îmboldise cu nerăbdare și cu degete ascuțite, amintindu-i în fiecare zi din timpul primului său an agitat acolo, că nu-i păsa deloc dacă se scufundă sau se menține la suprafață.

Învățase să înoate.

Învățase să aprecieze zgomotul, acțiunea, presiunea umanității.

Îi plăcea egoismul, generozitatea, predilecția sa de a duce vorba către restul lumii.

Şi, cu cât învăţa mai mult, observa şi se adapta, cu atât îşi dădea seama că în adâncul sufletului este doar un băiat dintr-un oraş mic.

Va fi întotdeauna recunoscător New York-ului.

Când îl apăsa munca, putea să intre în acea lume. Nu cea din afara ferestrei, ci cea dinăuntrul capului său. Acolo nu era deloc ca într-un film, ci mai multă viaţă decât viaţa însăşi pentru oricâte ore îl captiva.

Învăţase diferenţa dintre aceste două lumi, ajunsese să aprecieze subtilităţile şi sferele lor într-un fel pe care *ştia* că nu l-*ar fi făcut* dacă nu ar *fi* renunţat la siguranţa vechiului şi să se arunce cu capul înainte în nou.

Scrisul nu devenise niciodată o rutină pentru el, ci rămăsese o surpriză continuă. Era întotdeauna surprins de cât de amuzant era, odată ce se pornea. Şi niciodată nu rata să se mire de cât de greu era. Era ca şi cum ai avea o relaţie intensă şi frustrantă de dragoste cu o femeie capricioasă, superbă, deseori răutăcioasă.

Adora fiecare moment.

Scrisul îl ajutase să treacă prin cele mai dureroase momente când îşi pierduse mama. Îi dăduse o direcţie, un scop şi destulă bătaie de cap astfel încât să-l scoată din noroi.

Îi dăruise bucurie şi amărăciune, dar şi o mare satisfacţie personală. Mai mult decât atât, îi furnizase o siguranţă financiară pe care nu o cunoscuse niciodată şi nici nu se aşteptase să o cunoască.

Oricine spunea că banii nu contează nu fusese nevoit să numere monezile care cădeau dintre pernele canapelei.

Era singur acum, cu efectul produs de cuvintele Danei încă plutind în aer. Nu se putea bucura de solitudine, nu se putea cuibări în ea sau în munca lui.

Un om nu a fost niciodată atât de singur ca atunci când a fost înconjurat de trecut.

Nu avea niciun rost să iasă la o plimbare. Prea mulți oameni care îl cunoșteau l-ar fi oprit ca să stea de vorbă, i-ar pune întrebări și ar face comentarii. Nu se putea pierde în Valley ca în New York.

Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a plecat atunci și în modul acela. Și unul dintre motivele pentru care se întorsese.

Așa că va pleca la o plimbare cu mașina, ca să scape de ecourile care încă mai răsunau în pereți.

Te-am iubit.

Iisuse! Iisuse, cum a putut să nu știe? Fusese atât de ignorant sau ea fusese prea închisă în sine?

A ieșit afară și s-a urcat în mașina lui Thunderbird și a turat motorul. Avea nevoie de viteză. O călătorie lungă și rapidă fără o destinație anume.

A dat drumul la CD player și l-a dat la maxim. Nu-i păsa ce muzică era, atâta timp cât era tare. Chitara lui Clapton îl însoțea în afara orașului.

Știa că o rănise pe Dana în toți acești ani. Dar el făcuse presupunerea că îi afectase doar egoul, exact unde a crezut el că a țintit. Știa că o enervase – ea îl făcuse să înțeleagă asta limpede ca un cristal –, dar crezuse că era vorba de mândrie.

Dacă ar fi știut că ea îl iubise, ar fi găsit o cale de a rupe relația cu mai multă blândețe.

N-ar fi făcut asta?

Hristoase, spera că ar fi procedat așa. Fuseseră prieteni. Chiar și când deveniseră atrași nebunește unul de celălalt, erau în continuare prieteni. N-ar fi rănit niciodată un prieten în mod intenționat.

Nu fusese bun pentru ea, la asta se ajunsese.

Nu fusese bun pentru nimeni în acea perioadă a vieții lui. Era mai bine pentru ea că încheiaseră.

Se îndreptase către munți și începuse urcușul abrupt pe serpentine.

Dar ea îl iubise. Acum nu mai putea face nimic sau foarte puțin în această privință. Și nu era deloc sigur că ar fi putut face ceva atunci. Nu era pregătit pentru marea dragoste la acea perioadă. N-ar fi știut cum s-o definească și ce să gândească despre ea.

La naiba, nu fusese capabil să gândească deloc atunci când a venit la Dana. După o singură privire asupra ei când s-a întors de la facultate, fiecare gând la ea îl tulbura.

Era îngrozit.

Putea zâmbi când se gândea la asta acum. Șocul lui inițial la propria reacție față de ea, vina copleșitoare că avea fantezii cu sora celui mai bun prieten.

Fusese oripilat, fascinat și în ultimă instanță obsedat.

Înaltă, cu forme generoase și o limbă ascuțită, Dana Steele avea un râs din toată inima, o minte curioasă și un temperament vulcanic.

Totul la ea îl atrăgea.

La naiba, dacă nu îl atrăgea încă.

Când a văzut-o din nou la întoarcere, când a deschis ușa casei lui Flynn și stătea acolo uitându-se urât la el, dorința pentru ea l-a cutremurat.

La fel și respingerea ei l-a destabilizat.

Dacă puteau redeveni prieteni, să regăsească acea legătură, afecțiunea aceea care existase întotdeauna între ei, poate ei doi ar reuși să ajungă mai departe.

Către ce, nu putea spune. Dar o voia pe Dana înapoi în viața lui.

Şi, nu avea sens să nege, o dorea înapoi în patul său.

Au realizat progrese către prietenie în sesiunea aceea de cumpărături cu reducere. S-au comportat lejer unul în preajma celuilalt pentru o perioadă, ca şi cum anii din urmă nu s-ar fi petrecut.

Dar anii aceia au existat totuşi. Şi în momentul în care el şi Dana şi-au adus aminte de ei, progresul a luat o altă întorsură şi s-a terminat cu un acces de furie.

Aşa că el avea acum o misiune, a decis Jordan. Trebuia să găsească o cale de a o câştiga înapoi – prietenă sau iubită, în ordinea care îi avantaja.

Căutarea cheii îi dădea, printre altele, o oportunitate. Avea intenţia să o folosească.

Când a realizat că a condus maşina la Warriors Peak, a oprit la marginea drumului.

Şi-a amintit cum se căţăra pe zidul acela înalt din piatră, când era adolescent, împreună cu Brad şi Flynn. S-au instalat în pădure, cu un pachet de şase beri pe care niciunul dintre ei nu avea voie să-l bea, neavând vârsta necesară.

La Peak nu locuia nimeni atunci. Era un loc mare, plin de fantezie şi înfricoşător. Perfect pentru a fascina trei băieţi care băuseră fiecare câte două beri.

Era lună plină, îşi aduce el aminte, în timp ce cobora din maşină. Cerul era negru şi sticlos şi bătea un vânt uşor, suficient ca să mişte frunzele, creând astfel iluzia unor şoapte.

Putea să vadă totul acum la fel de clar ca şi atunci. Poate mai clar, s-a gândit el, amuzat. Era mai matur, nu băuse şi adăugase intenţionat câteva înfloriturii amintirilor.

Îi plăcea să-şi împodobească scena cu un strat de ceaţă

alunecând deasupra pământului şi cu o lună atât de rotundă şi de albă încât părea săpată în sticla cerului; stelele ascuţite ca nişte vârfuri de săgeţi. Strigătul jos al unei bufniţe şi zgomotul prăzii de noapte în iarba înaltă. La distanţă, cu un ecou care se rostogolea în noapte, se auzea lătratul unui câine.

A adăugat aceste aspecte când a folosit casa şi noaptea în prima sa carte importantă.

Dar, pentru *Privirea fantomei,* a fost un element al nopţii pe care n-a trebuit să şi-l imagineze. Pentru că se întâmplase. Îl văzuse.

Chiar şi acum, ca bărbat trecut de treizeci de ani, fără naivitatea băieţelului din el, credea.

Ea se plimba pe parapet, sub luna albă, alunecând înăuntru şi în afara umbrelor ca o fantomă, cu părul în vânt, iar capa sa, cu siguranţă era o capă – unduindu-se.

Ea poseda noaptea. Credea asta atunci şi o credea şi acum. Ea *era* noaptea.

Se uitase la el, îşi aminti Jordan în timp ce rătăcea pe la porţile de fier, în timp ce se uita la casa mare de piatră de pe deal. Nu a putut să-i vadă faţa, dar ştia că se uitase drept în ochii lui.

Simţise tăişul privirii ei, puterea, ca o lovitură menită mai mult să trezească decât să facă rău.

Mintea lui a început să fiarbă, şi nimic – nici berea, nici tinereţea lui, nici măcar şocul – nu a putut să atenueze fiorul.

Se uitase la el, îşi aduse aminte Jordan în timp ce studia parapetul. Şi îl *cunoştea.*

Flynn şi Brad nu au văzut-o.

Până să-şi revină la raţiune şi să-i strige, ea dispăruse.

Îi speriase. În modul încântător în care vederea fantomelor şi a creaturilor fantastice face asta.

Deşi ani mai târziu, când scrisese despre ea, a transformat-o într-o fantomă, ştia acum că era la fel de vie ca el.

– Oricine ai fi fost, a murmurat el, m-ai ajutat să îmi creez propria marcă. Aşa că îţi mulţumesc.

Stătea acolo în picioare, cu mâinile în buzunare, uitându-se printre zăbrele. Casa era o parte din trecutul său, dar, în mod ciudat, o considera ca făcând parte şi din viitor. Se jucase cu ideea de a suna ca să vadă dacă era disponibilă cu câteva zile înainte ca Flynn să-l contacteze în legătură cu portretul tânărului Arthur al Britaniei. Cumpărase pictura dintr-un impuls, cu cinci ani în urmă, de la galeria unde lucra Malory, deşi n-a cunoscut-o atunci. Nu numai că a fost un element major în căutarea lui Malory, dar ei au descoperit pictura, care, ca şi *Fiicele Sticlei* şi una pe care o cumpărase Brad separat, fusese pictată tot de Rowena, se gândi Jordan, cu secole în urmă.

New York-ul, prezentul său, îşi îndeplinise scopul. Era pregătit de o schimbare. Gata să vină acasă. Apoi Flynn a făcut ca lucrurile să devină foarte uşoare.

I-a dat şansa de a se întoarce acasă, să vadă în ce ape se scaldă şi să-şi analizeze sentimentele. A ştiut, de data aceasta a ştiut, imediat ce a văzut profilul maiestuos al Munţilor Apalaşi, că voia totul înapoi.

De data aceasta, surpriză – venise ca să rămână.

Voia acele dealuri cu dezordinea lor din toamnă şi vegetaţia luxuriantă vara. Voia să stea şi să le vadă înghe-ţând, atât de liniştite şi impunătoare sau atinse de tandreţea primăverii.

Voia Valley, cu străzile sale strâmte şi turiştii. Feţele familiare care îl ştiau de când era mic, mirosul de grătar făcut în curte şi fragmente din bârfele locale.

Îşi voia prietenii, relaxarea şi bucuria lor. Pizza din cutie, o bere pe verandă, vechile glume la care nimeni nu râdea la fel ca un prieten din copilărie.

Şi încă îşi dorea nenorocita de casă, a realizat Jordan cu un zâmbet uşor şi luminos. Voia acum fiecare bucată din ea la fel de mult ca atunci când era un visător de şaisprezece ani, cu toate lumile la dispoziţie aşteptând să fie explorate.

Aşa că îşi va petrece timpul acolo – era mai precaut decât ar fi fost la şaisprezece ani. Şi ar afla ce plănuiesc să facă Rowena şi Pitte cu acel loc când se vor muta.

Oriunde intenţionau să se mute.

Aşa că poate casa reprezenta atât trecutul, cât şi viitorul său.

Derula în minte fragmente din indiciul furnizat de Rowena. El era o parte din trecutul Danei şi, fie că îi plăcea sau nu, era parte din prezentul ei. Foarte probabil că va face parte într-un fel sau altul şi din viitorul ei.

Aşadar ce legătură aveau el şi Peak cu căutarea cheii?

Şi nu se credea incredibil de important când presupunea că avea legătură cu asta.

– Poate, şi-a spus în tăcere sieşi. Dar acum nu văd nimic în neregulă cu acest fapt.

Cu o ultimă privire aruncată casei, s-a întors la maşină. Se va întoarce acasă la Flynn şi se va gândi la aceste probleme sub toate aspectele.

Apoi i le va prezenta Danei, fie că vrea sau nu, să le audă.

BRADLEY Vane avea propriile sale planuri şi comploturi. Zoe era un motiv de uimire pentru el. Înţepată şi

certăreață un minut, scrupulos de politicoasă în următorul. Ar ciocăni și ușa către ea s-ar întredeschide. Ar putea detecta licăriri de umor și dulceață, apoi ușa i s-ar trânti în față cu un suflu de aer rece.

Nu întâlnise niciodată o femeie care să aibă aversiune pentru el pe față. Era enervant în mod special că prima care avea aversiune față de el s-a întâmplat să fie cea de care era scandalos de atras.

Nu putuse să-și scoată din minte chipul ei timp de trei ani, de când a văzut prima dată *După vrajă*, pictura pe care o cumpărase – a doua pe care o realizase Rowena după *Fiicele Sticlei*.

Fața lui Zoe în chipul zeiței care dormea, de trei mii de ani, într-un sicriu de sticlă.

Oricât de ridicol era, Brad se îndrăgostise la prima vedere de femeia din portret.

Femeia din realitate era una mult mai dură.

Dar familia Vane era recunoscută pentru tenacitatea sa. Și pentru hotărârea de a câștiga.

Dacă ar fi venit la magazin în acea după-amiază, și-ar fi rearanjat programul astfel încât s-o însoțească. I-ar fi dat șansa de a petrece ceva timp împreună cu ea, sub pretextul rezolvării unor treburi practice, într-un mod amical.

Bineînțeles, te-ai gândi că atunci când mașina ei s-a stricat, iar el era prin preajmă și s-a oferit să o ducă, *acel* interludiu ar fi fost practic și prietenos.

Dar ea s-a supărat pentru că el i-a indicat defectele planului ei de a încerca să repare mașina purtând o rochie de seară, iar el, era de înțeles, a refuzat să se mânjească reparând motorul.

S-a oferit să cheme un mecanic pentru ea, nu? Brad își amintea, simțind aceeași exasperare. A stat acolo discutând cu ea zece minute, asigurându-se astfel că orice ar fi făcut ea ar întârzia amândoi la Peak. Și când ea a acceptat, în final, cu părere de rău, ca el să o ducă, a petrecut fiecare minut stând ca un sloi de gheață.

Era absolut nebun după ea.

– Bolnav, a mormăit în timp ce făcea colțul către strada ei. Ești un om bolnav, Vane.

Căsuța ei era mai retrasă din stradă, pe o peluză elegantă. Plantase flori agățătoare de-a lungul părții stângi a casei, care era mai însorită. Casa era vopsită într-un galben vesel cu ornamente de un alb strălucitor. Bicicleta roșie a unui băiat era sprijinită de zid în fața curții, amintindu-i că ea avea un fiu pe care urma să-l vadă.

Brad a parcat noul lui Mercedes în spatele mașinii ei veche de zeci de ani.

S-a dus la portbagaj și a luat cadoul care spera că va întoarce șansele de partea lui.

L-a adus la ușa din față, apoi s-a surprins trecându-și nervos o mână prin păr.

Femeile nu-l făceau niciodată nervos.

Supărat pe el însuși, a bătut scurt la ușă.

A deschis băiatul și, pentru a doua oară în viața lui, Brad a rămas uimit de o figură. Arăta ca mama lui – păr negru, ochi căprui, trăsături drăguțe și accentuate. Părul negru era ciufulit, ochii plini de suspiciune, dar nimic nu diminua vreun pic aspectul plăcut și exotic.

Brad avea suficienți veri mici, nepoți și nepoate, ca să fie capabil să aproximeze vârsta puștiului la opt sau nouă ani. Peste zece ani, s-a gândit Brad, va trebui să alunge cu bățul fetele din jurul lui.

– Simon, nu-i așa? Brad i-a oferit un zâmbet care spunea: sunt-inofensiv-poți-avea-încredere-în-mine. Sunt Brad Vane, un prieten de-al mamei tale. Într-un fel. Este acasă?

– Da, este. Deși băiatul l-a măsurat rapid pe Brad din cap până în picioare, acesta a avut senzația că fusese examinat cu atenție și în amănunt, iar juriul nu luase încă o decizie. Va trebui să aștepți afară pentru că nu am voie să permit nimănui să intre dacă nu cunosc persoana.

– Nicio problemă.

Ușa i s-a închis în față. Așa mamă, așa fiu, a gândit Brad, apoi l-a auzit pe băiat strigând.

– Mamă! E un tip la ușă. Arată ca un avocat sau ceva de genul ăsta.

– O, Doamne, a mormăit Brad și și-a ridicat ochii spre cer.

Câteva momente mai târziu ușa s-a deschis din nou. Expresia lui Zoe s-a schimbat de la uimire la surpriză și apoi către o ușoară enervare în trei etape distincte.

– O! Tu ești. Păi... pot să te ajut cu ceva?

Ai putea să mă lași să te sărut pe gât până în spatele urechii pentru început, a zis Brad în gândul lui, dar și-a păstrat zâmbetul discret în schimb.

– Dana a fost la magazin în după-amiaza aceasta, cumpărând ceva materiale.

– Da. Știu. A împins o cârpă de vase în talia blugilor, lăsând coada să atârne pe șolduri. A uitat ceva?

– Nu chiar. M-am gândit că v-ar folosi asta. A ridicat cadoul pe care îl sprijinise de peretele casei, apoi avu plăcerea să o vadă clipind de uimire cu o secundă înainte să înceapă să râdă.

Râdea cu adevărat. Îi plăcea râsul ei, felul cum îi juca pe chip și în ochi.

– Mi-ai adus o scară de zugrăvit?

Absolut necesară în proiectul vostru.

– Da, este. Dar am una. Realizând în mod evident cât de lipsit de amabilitate a sunat, s-a înroșit și a continuat repede. Dar este... veche. Și cu siguranță ne-ar folosi alta. A fost foarte drăguț din partea ta.

– Noi, cei de la HomeMakers, apreciem afacerea ta. Unde vrei să pun scara?

– O, bine. A aruncat o privire în spatele ei, apoi păru să ofteze. Adu-o aici. Mă gândesc mai târziu. A pășit înapoi, lovindu-se de băiatul care se învârtea în spatele ei.

– Simon, acesta este domnul Vane. Este un vechi prieten de-al lui Flynn.

– A spus că este prietenul tău.

– Încercăm asta. Brad a cărat scara în casă. Bună, Simon. Cum îți merge?

– Bine. Cum de porți costum dacă transporți scări?

– Simon.

– Bună întrebare. Brad a ignorat-o pe Zoe și s-a concentrat asupra băiatului. Am avut două întâlniri de afaceri mai devreme. Costumele sunt mai impunătoare.

– E greu să le porți. Mama m-a forțat să port unul la nunta mătușii Joleen, anul trecut. Cu o cravată. Fasoane.

– Mulțumesc pentru critica de modă. Zoe a pus un braț în jurul gâtului lui Simon și l-a făcut să zâmbească.

Apoi amândoi au zâmbit, unul la celălalt, iar ochii lui Brad au fost orbiți.

– Temele?

– Le-am terminat. E timpul pentru jocurile video.

– Douăzeci de minute.

– Patruzeci și cinci.

– Treizeci.

– Bun! S-a smucit liber, apoi s-a dus ca o săgeată la televizor.

Acum, că mâinile lui Zoe nu mai erau ocupate cu băiatul, nu știa cum să le țină. A așezat una pe scară.

– E o scară drăguță. Cele din fibre de sticlă sunt așa de ușoare și de comode la lucru.

– Calitate și valoare – definiția lui HomeMakers.

Sunetele unei mingi au umplut brutal mica sufragerie din spatele ei.

– Este jocul lui favorit, abia a spus Zoe. Mai degrabă ar juca baseball virtual sau în lumea reală decât să respire. Și-a aranjat glasul, întrebându-se ce naiba trebuie să facă ulterior. Ah, vrei să te servesc cu ceva de băut?

– Sigur. Orice ai la îndemână.

– Bine. Fir-ar să fie. Ia loc. Mă întorc într-un minut.

Cum să procedeze cu Bradley Vane? s-a întrebat înainte să se îndrepte în grabă către bucătărie. În casa ei, așezat în sufrageria ei, cu pantofii lui scumpi. Cu o oră înainte de cină.

S-a oprit și și-a apăsat mâinile pe ochi. Era bine, era perfect în regulă. El a făcut un gest foarte frumos, iar ea îi va întoarce favorul aducându-i ceva de băut și făcând o conversație de câteva minute.

Nu știa niciodată ce ar trebui să-i spună. Nu *înțelegea* bărbații ca el. Genul de bărbați cu foarte mulți bani. Care au făcut și au avut multe și au fost în diverse locuri.

Și o făcea să se simtă penibil de nervoasă și să fie în defensivă.

Să-i aducă un pahar de vin? Nu, nu, conducea şi oricum nu avea vin de calitate. Cafea? Ceai?

Hristoase!

La capătul răbdării, a deschis frigiderul. Avea suc şi lapte.

Uite, Bradley Charles Vane IV, din bogata şi importanta familie Vane din Pennsylvania, bea un pahar de lapte, apoi vezi-ţi de drum.

A expirat, apoi a scormonit după o sticlă de suc de ghimbir într-un dulap. A luat cele mai frumoase pahare, le-a verificat să nu aibă urme de apă, apoi le-a umplut cu gheaţă. A adăugat sucul de ghimbir, cu grijă să rămână un centimetru până la buza paharului.

A tras de tivul bluzei sport de bumbac pe care o azvârlise la o pereche de blugi, s-a uitat resemnată la şosetele groase de culoare gri pe care le purta în locul pantofilor şi spera să nu miroasă de la substanţa de curăţat alama folosită pentru a lua luciul unui suport pentru umbrelă, pe care îl cumpărase de la piaţa de nimicuri.

Cu costum sau fără, se gândea în timp ce îşi îndrepta umerii, nu se va lăsa intimidată în propria casă. Îi va duce băutura, va vorbi politicos şi scurt, spera ea, apoi îl va conduce spre ieşire.

Fără îndoială că avea lucruri mai interesante de făcut decât să stea în sufrageria ei şi să bea suc de ghimbir, privind un puşti de nouă ani jucând baseball virtual.

A dus paharul până în hol, apoi s-a oprit şi s-a holbat.

Bradley Charles Vane IV nu îl privea pe Simon jucându-se. Stătea jos pe podea, spre uimirea ei, în costumul lui superb şi se juca împreună cu fiul ei.

– Două lovituri. Eşti terminat. Cu un gâgâit, Simon şi-a agitat fundul şi s-a pregătit pentru următoarea rundă.

– Visează în continuare, puștiule. Vezi omul meu de la trei? Este pe cale să marcheze.

Ea a păşit în cameră, dar niciunul dintre ei nu a remarcat-o, deoarece jocul era în desfăşurare.

– A prins-o, a prins-o, a prins-o, a spus Simon într-un fel de murmur cântat. Da, da, l-a făcut praf pe fraier.

– Şi alergătorul a marcat, a spus Brad. Priveşte-l zburând, îndreptându-se spre casă. Iată aruncarea... şi alunecă, şi...

Marcat! a decretat arbitrul de la bază.

– O, da. Brad i-a dat lui Simon un ghiont rapid cu umărul.

– Una la mână, prietene.

– Nu e rău. Pentru un tip în vârstă. Simon a chicotit. Acum pregăteşte-te să fii umilit.

– Scuză-mă. Ţi-am adus nişte suc de ghimbir.

– Pauză. Brad s-a răsucit ca să-i zâmbească. Mulţumesc. Te superi dacă terminăm repriza?

– Nu. Bineînţeles că nu. A aşezat paharul pe măsuţa de cafea şi s-a întrebat ce să facă acum. Mă întorc în bucătărie. Trebuie să prepar cina.

Când ochii lui s-au fixat în ai ei atât de uşor, a auzit cu groază cuvintele rostogolindu-se din gură.

– Eşti binevenit să rămâi. E doar pui.

– Ar fi minunat.

El se răsuci la loc ca să termine jocul.

Să ţin minte, se gândi Brad: Uită de trandafiri şi şampanie. Sculele pentru repararea locuinţei sunt cheia către inima acestei doamne.

ÎN timp ce Zoe stătea în bucătărie întrebându-se cum naiba va transforma umilul ei pui într-o mâncare pentru

gusturi mai sofisticate, Dana își consola egoul cu pizza la pachet.

Nu intenționase să-i spună. Niciodată. De ce să-i dea încă un motiv să o trateze de sus?

Dar el nu zâmbise cu superioritate, a admis, turnându-și bere rece după pizza. De fapt, reacționase ca și cum îi trăsese un glonte în mijlocul frunții.

Nu putea să pretindă că păruse satisfăcut sau se umflase în pene când aflase că fusese îndrăgostită de el.

Păru șocat, nu supărat.

O, Doamne, poate asta era mai rău.

A mâncat supărată din pizza. Deși avea cartea seara deschisă pe masă alături de ea, nu citise un singur cuvânt. Trebuia să rezolve această problemă, și-a spus sieși.

Nu-și permitea să fie obsedată de Jordan.. Nu doar pentru că avea alte lucruri care să-i ocupe timpul și gândurile, dar nu era sănătos.

Din moment ce era clar că va mai fi prin preajmă câteva săptămâni și n-avea cum să-l evite decât dacă îi evita și pe Flynn și Brad, se vor vedea regulat.

Și, fir-ar să fie, putea să fie util.

Avea un creier bun, care putea să detecteze și să completeze detaliile.

Era una dintre aptitudinile care îl făceau un scriitor atât de bun. Ura să recunoască acest fapt. Mai bine îi cădea limba decât să-i mărturisească.

Dar avea un asemenea talent!

Alesese talentul în locul ei și asta încă o făcea să sufere. Dar dacă el putea să o ajute să descopere cheia, va trebui să îndepărteze suferința. Cel puțin temporar.

Putea să-i dea cu șutul mai târziu.

Calmată, a mai mâncat niște pizza. Mâine va fi un nou început. Avea la dispoziție întreaga zi, săptămână, lună să facă ceea ce simțea că trebuie făcut. Nu trebuia să pună ceasul să sune și să se îmbrace să meargă la serviciu.

Putea să stea toată ziua în pijamale, dacă așa voia, făcând cercetări, schițând un plan, căutând pe net mai multe date.

Le va contacta pe Malory și Zoe și vor stabili altă conferință. Munceau bine împreună.

Poate vor începe să renoveze clădirea. Activitatea fizică putea diminua acuitatea mentală.

Prima cheie fusese ascunsă, metaforic vorbind, în clădirea pe care o cumpărau. Bineînțeles, Malory fusese nevoită să picteze cheia înainte să o poată aduce în lumea reală.

Poate a doua cheie sau cel puțin indiciul care ducea la ea se afla tot în casă.

În orice caz, era un plan. Ceva solid de care să se apuce.

A lăsat pizza deoparte și a ridicat telefonul să o sune întâi pe Malory. Cu scopul de a se întâlni pentru o zi întreagă de zugrăvit, a sunat-o pe Zoe.

– Bună. Sunt Dana. Tocmai am vorbit la telefon cu Mal. Vom începe marea transformarea a casei mâine. La ora nouă. Malory a vrut la opt, dar sub nicio formă nu mă trezesc la acea oră dacă nu primesc un salariu adevărat.

– La nouă e bine, Dana. Zoe a început să vorbească în șoaptă. Bradley este aici.

– O! Bine. Te las atunci. Ne vedem...

– Nu, nu. Ce ar trebui să fac cu el?

– Doamne, Zoe, nu știu. Ce vrei să faci cu el?

– Nimic. Vocea ei s-a ridicat puțin înainte să coboare din nou. Nu știu cum s-a întâmplat asta. Este în sufragerie jucând baseball pe video cu Simon, într-un costum.

– Simon poartă un costum? Dana și-a îndesat limba în obraz. Mamă, lucrurile sunt destul de formale la tine acasă.

– Încetează. Dar a râs puțin. *El* poartă costum. Bradley. A venit la ușa mea cu o scară de zugrăvit și înainte să-mi dau seama...

– Cu ce? Pentru ce? Ca să-ți curețe noroiul? Acesta nu a fost un eufemism, apropo. Dar, dacă mă gândesc bine, ar fi unul bun.

– Mi-a dat mie scara nouă, a corectat ea repede. Pentru zugrăvit și altele. S-a gândit că ne-ar folosi.

– Frumos din partea lui. E un tip de treabă.

– Nu asta e ideea! Ce ar trebui să fac cu puiul?

– Brad ți-a adus un pui?

– Nu. Era fără speranță, hohotind de râs prin telefon. De ce mi-ar aduce cineva un pui?

– Și eu mă întrebam același lucru.

– Am piept de pui decongelat la cină. Cum să-l prepar?

– Eu aș încerca să-l gătesc. Iisuse, relaxează-te, Zoe. E doar Brad. Aruncă puiul într-o tigaie, adaugă niște orez sau cartofi, nu contează, apoi niște verdețuri și pune-l pe o farfurie. Nu e plin de fițe.

– Nu-mi spune că nu are fițe. A început din nou să șușotească. Nu gătim *cordon bleu* în această casă. Nici nu știu sigur ce înseamnă *cordon bleu*. Poartă un Audemars Piguet. Crezi că nu știu ce este un Audemars Piguet?

Era cu adevărat fascinant, decise Dana, să își dea seama că vechiul ei prieten Brad transformase o femeie inteligentă ca Zoe într-o aiurită.

– Bine, muşc momeala. Ce este un Audemars Piguet şi este sexy?

– Este un ceas. Un ceas care costă mai mult decât casa mea. Sau pe aproape. Nu contează. A oftat îndelung. Mă înnebunesc singură şi este o prostie.

– Nu pot să te contrazic.

– Ne vedem mâine.

Scuturându-şi capul, Dana închise. Acum mai avea ceva de aşteptat mâine. Şi anume să audă cum s-au descurcat Zoe şi Brad la o cină cu pui.

Dar acum urma să schimbe macazul. Intenționa să încerce să citească în cadă şi să facă o baie lungă.

5

A decis să facă din baie un eveniment. Primul lux pur datorat faptului că nu avea serviciu. Ar putea la fel de bine să sărbătorească, şi-a spus Dana, sau să-şi plângă de milă.

A turnat o cantitate generoasă de spumant de baie cu parfum de mango sub apa care curgea, pentru o senzaţie tropicală. A aprins lumânări, apoi a hotărât că o sticlă de bere nu prea se potrivea cu restul ambianţei.

Deja goală, s-a îndreptat către bucătărie şi a turnat berea într-un pahar.

Înapoi în baie, şi-a prins părul în creştetul capului, şi, ca să fie, a aruncat pe faţă nişte cremă hidratantă pe care Zoe o convinsese să o folosească.

N-avea cum să-i facă rău.

Realizând că pierdea un element important, a plecat să caute prin CD-urile ei şi a găsit un vechi Jimmy Buffett. E vremea să plec în insule, a decis ea, şi pe ritmurile lui Jimmy s-a scufundat cu un oftat prelung în apa fierbinte şi parfumată.

În primele cinci minute pur şi simplu s-a încălzit, lăsând apa fierbinte, aromele, beatitudinea absolută să-şi facă efectul.

Un balon mare şi alb cu chipul iritat al lui Joan a alunecat, lovindu-se de stânci şi umplându-se de pietriş. Chipul a căpătat o expresie şocată în timp ce se rostogolea de pe marginea stâncii.

O coadă blondă a urmat-o. Tensiunea se dizolva, picătură cu picătură.

– Pa, pa, a murmurat Dana, satisfăcută.

S-a ridicat ca să-şi curețe crema de față cu un prosop şi şi-a reamintit să folosească niște gel hidratant când iese din cadă.

S-a încruntat la degetele ei de la picioare, întorcând capul în mai multe direcții. Poate era timpul pentru o pedichiură, încheiată cu aplicarea pe unghii a unei culori îndrăznețe şi libere, potrivită pentru şomera recentă şi antreprenoarea viitoare.

Era al naibii de comod să ai o stilistă ca prietenă şi parteneră de afaceri.

Pregătită pentru etapa a două, a decis ea şi a ridicat cartea de pe marginea căzii. Sorbind din bere şi întorcând pagina, Dana a alunecat în povestire.

Decorul tropical, povestea de iubire şi intriga îi satisfăceau perfect necesitățile. Se lăsa dusă de cuvinte, începu să vadă strălucirea de un albastru adânc a apei, scânteia de un alb ca zahărul a nisipului. A simțit aerul cald şi umed fluturând pe lângă pielea ei şi mirosul mării, căldura, parfumul puternic al liliacului pus în ghivece pe veranda largă.

A păşit în afara pădurii arse de soare pe nisipul expus luminii soarelui. Pescăruşii strigau în timp ce zburau pe cer, iar ecoul produs de țipetele lor erau ca un fel de cântec.

A simțit nisipul sub picioarele sale goale şi felul în care veşmintele de mătase i se înfăşurau în jurul trupului.

S-a plimbat către apă, apoi de-a lungul plajei, încălzindu-se cu frumusețea solitudinii.

Putea merge oriunde voia sau nicăieri.

Toți acei ani de muncă și responsabilități, de program și obligații erau lăsați în urmă acum.

De ce s-a gândit vreodată că au atâta importanță?

Apa se rostogolea spre țărm, formând o dantelă de spumă la margini, apoi dansa înapoi cu un foșnet. A văzut strălfulgerarea argintie și salturile delfinilor, iar departe, foarte departe, linia delicată a orizontului.

Era perfect, liniștit și adorabil. Și atât de eliberator să știe că era complet singură.

S-a întrebat de ce s-a simțit vreodată obligată să muncească atât de mult, să se îngrijoreze, să-i pese de ce trebuia sau ar fi trebuit să fie făcut, când tot ceea ce-și dorea era să fie singură într-o lume aleasă de ea.

O lume, înțelegea ea fără niciun fel de surprindere sau mirare, pe care o putea schimba cu un gând sau după propriul chef.

Nu era nicio suferință, decât dacă dorea, compania nimănui, decât dacă o crea. Viața ei putea să-și urmeze cursul – culoare și mișcare, tăcere și sunet –, asemenea paginilor unei cărți care nu trebuia să se sfârșească niciodată.

Dacă voia un companion trebuia doar să-și imagineze unul. Iubit sau prieten.

Dar, cu adevărat, nu avea nevoie de nimeni în afară de ea. Oamenii aduceau probleme, responsabilități, bagaje, nevoi care nu erau ale ei. Viața era mult mai simplă în solitudine.

Buzele ei s-au curbat de mulțumire în timp ce rătăcea

pe plaja unde singurele urme de picioare erau ale sale, printre palmierii şi copacii verzi, plini de fructe.

A devenit mai rece, deoarece aşa a dorit ea. Iarbă moale, moale sub picioarele ei, scântei de soare prin frunzişul de deasupra, şi păsările cu pene de culoarea bogată a pietrelor preţioase.

A cules fructe de pe o ramură, un mango, fireşte, şi a luat prima muşcătură dulce şi suculentă.

Era răcoros, aproape rece ca gheaţa, aşa cum îi plăcea ei cel mai mult, mai degrabă decât încălzit de soare.

Şi-a ridicat braţele, a văzut că prinseseră un bronz uşor, de un auriu întunecat, iar când a privit în jos a zâmbit văzând că unghiile de la picioare erau date cu o ojă roz îndrăzneaţă.

Perfect, a realizat. Exact cum mi-am dorit.

Mintea ei a început să rătăcească în timp ce hoinărea prin luminiş, privind peştişorii aurii dansând într-o piscină de apă limpede albastră. Voia ca peştii să fie roşii ca rubinele şi verzi ca smaraldul – şi aşa au devenit.

Raza minunată de lumină strălucitoare din apă a făcut-o să râdă şi, la sunetul ei, păsările, mai mult bijuterii – alunecau perfect în acea cupă de cer.

Acesta ar putea să fie locul ei pentru totdeauna, a realizat, schimbându-se numai la dorinţa ei. Aici nu ar mai fi niciodată rănită sau dezamăgită şi nu ar mai avea nevoi.

Totul ar fi cum ar vrea ea... până ar dori să fie altfel.

A ridicat fructul de mango din nou şi un gând a trecut prin mintea ei: Dar ce voi face aici, zi de zi?

Avu senzaţia că aude voci, ca un murmur, în depărtare. Chiar şi când briza s-a stârnit, îndepărtându-le, s-a întors să se uite înapoi.

Florile se înfăşurau pe vița-de-vie luxuriantă. Fructele picau, lucioase ca pietrele prețioase, din ramurile delicate ale copacilor. Sunetul valurilor, ca o şoaptă seducătoare, tremurau în aer.

Stătea singură în paradisul pe care îl crease.

– Nu.

A spus-o tare, ca un fel de test.

Nu este bine. Asta nu sunt eu, nu este ceea ce doresc. Fructul pe care îl ținea în mână i-a alunecat printre degete şi a lovit pământul de la picioarele ei împroşcându-se urât în jur. Inima i-a tresărit în piept când a văzut că era stricat la mijloc.

Culorile din jurul ei erau prea stridente, a realizat, structurile prea plane. Ca o scenă de teatru, ca şi cum ai sta pe un platou de filmare elaborat construit pentru o piesă fără sfârşit.

– Aceasta este o păcăleală. Viespi furioase au început să bâzâie în jurul fructului stricat. Aceasta este o minciună!

În timp ce a strigat, cerul albastru a devenit negru şi agitat.

Vântul urla, sfâşiind frunzele copacilor, azvârlind florile şi fructele. Aerul a devenit rece şi aspru.

Ea a fugit, cu ploaia rece ca gheața înțepându-i fața, lipind mătasea de corpul ei.

În această lume sălbatică şi perfidă, păcăleală sau nu, ştia că nu mai este singură.

A alergat prin urletul de uragan al furtunii, prin frunzişul foarte ascuțit care o biciuia şi părea că îi înşfacă mâinile şi picioarele ca nişte degete hrăpărețe.

Cu respirația tăiată, terifiată, s-a repezit spre plajă.

Marea era un coşmar, ziduri de apă neagră şi uleioasă ridicându-se şi zdrobindu-se de ţărm, devorând pământul bucată cu bucată. Palmierii se prăbuşeau în spatele ei, iar nisipul alb se surpa, ca o lume în colaps.

Chiar şi în întuneric şi în frig, simţea umbra întinzându-se asupra sa. Durerea a izbit-o, determinând-o să se împleticească în timp ce simţea ceva sfâşiindu-se înăuntrul său.

Ceva o sfâşia ca să iasă afară din corpul ei.

Adunându-şi toate puterile, toată voinţa, ea a ales şi a plonjat în marea ucigătoare.

VENEA din urmă, gâfâind, înfiorată, un ţipăt sfâşiindu-i gâtul.

S-a trezit în cadă, apa rece prelingându-se în afară. Cartea plutea în apă, iar lumânările în propria lor ceară.

Panicată, s-a târât afară din cadă şi, pentru un moment, s-a încolăcit tremurând pe covoraşul din baie.

Cu dinţii clănţănind, s-a forţat să se ridice, a luat un prosop şi l-a înfăşurat în jurul ei. Dintr-odată gândul că este goală i-a amplificat frica. S-a împleticit afară din baie, inima încă sărindu-i din piept, ca să bâjbâie după un halat din dulap.

S-a întrebat dacă îi va mai fi cald vreodată.

O trăsesc înăuntru Kane. Vrăjitorul întunecat care l-a provocat pe regele zeilor şi a furat sufletele fiicelor sale. Pentru că erau pe jumătate muritoare, a gândit Dana, şi asta l-a deranjat. Şi deoarece voia să conducă.

A evocat Cutia Sufletelor cu încuietorile sale triple şi a făurit cele trei chei pe care niciun zeu nu le putea răsuci. Un fel de glumă proastă, s-a gândit ea în timp ce

se străduia să-şi recapete răsuflarea. Să-i dea un bobârnac zeului care a avut prostul gust de a se îndrăgosti de o muritoare.

Vraja pe care Kane o aruncase în spatele Cortinei Viselor durase trei mii de ani. Ceea ce înseamnă că avea destulă forţă şi tocmai îi dăduse o lovitură zdravănă să-i reamintească faptul că el pândea.

Se strecurase în mintea şi într-una dintre fanteziile ei. Pentru cât timp? S-a întrebat, îmbrăţişându-şi corpul pentru a-i fi mai cald. Pentru cât timp zăcuse acolo, goală, neajutorată, afară din propriul ei corp?

Era întuneric acum, complet întuneric, iar ea a aprins lumina de teama a ceea ce ar putea-o aştepta în întuneric. Dar camera era goală. Era singură în cameră, aşa cum fusese singură şi în iluzia aceea cu plaja.

La ciocăniturile puternice din uşa ei, Dana a simţit nevoia să ţipe din nou. Şi-a strâns gâtul cu o mână ca să oprească strigătul şi s-a grăbit spre uşă.

Oricine ar fi fost, era mai bine decât să fie singură.

Sau aşa a gândit până l-a văzut pe Jordan.

– Ce vrei? a bufnit ea. Pleacă. Sunt ocupată.

Înainte să poată să trântească uşa, el a introdus palma înăuntru.

– Vreau să vorbesc cu tine despre... Ce s-a întâmplat? Ea era albă ca o fantomă, ochii ei închişi erau enormi şi sticloşi din cauza şocului. Ce este în neregulă?

– Nimic. Sunt bine. Frisoanele au început din nou, mai puternice de data aceasta. Nu vreau să... of, la naiba. Eşti mai bun decât nimic.

Pur şi simplu s-a prăbuşit peste el.

– Mi-e frig. Îmi este atât de frig.

El a luat-o în braţe şi a ridicat-o de la pământ, apoi a trântit uşa cu piciorul în spatele lui.

– Canapea sau pat?

– Canapea. Am frisoane. Nu mă pot opri.

– Totul e în regulă. El s-a aşezat şi a legănat-o în braţele sale în timp ce trăgea o pătură din spatele canapelei. Te vei încălzi într-un minut, a consolat-o el şi a învelit-o în pătură. Ţine-te de mine.

I-a frecat spatele, braţele, apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei şi a contat pe căldura corpului ca s-o încălzească.

– De ce eşti udă?

– Eram în cadă. Apoi nu mai eram. Nu ştiu cum funcţioncază. Mâna ei era îndesată în jacheta lui, frământându-se acolo, în timp ce se lupta să se calmeze. Ticălosul a intrat în capul meu. Nici măcar nu-ţi dai seama de acest lucru, pur şi simplu se întâmplă. Nu voi fi foarte coerentă în vorbire pentru următoarele două minute.

– Nu-i nimic. Cred că pot să te urmăresc. Mâinile lui mângâietoare au îndepărtat bentiţa care îi ţinea părul. Fără să se gândească, şi-a trecut degetele prin părul ei. A fost Kane? A fost aici?

– Nu ştiu. Epuizată, şi-a lăsat capul pe umărul lui. Cel puţin îşi recăpătase respiraţia. Nu se mai simţea ca şi cum o mână îi strângea inima care îi bătea nebuneşte.

– După cum ţi-am spus, nu ştiu cum funcţionează. Voiam să fac o baie şi să mă relaxez.

Ca să-i distragă atenţia, i-a adulmecat conştient gâtul.

– Miroşi extraordinar. Gustos. Ce este?

– Mango. Termină. Dar n-a făcut niciun gest ca să se

ridice din poala lui. Am făcut ritualul cu baia de spumă. Am aprins lumânări, mi-am luat cartea pe care o citesc în baie. Avea un cadru din Caraibe cartea, de aceea am ales mango și Buffet. Am pus un CD cu Jimmy Buffet. Bătea câmpii, dar a lăsat-o să vorbească.

– Așadar, m-am instalat – spumă fierbinte, Buffett, bere și o carte. Cartea este un thriller romantic, ritm rapid, dialoguri captivante. Scena pe care o citeam era din punctul de vedere al eroinei, în timpul unei pauze de-a ei de odihnă. Se află pe terasa camerei ei dintr-o stațiune tropicală, care este de fapt o fațadă spre... Nu contează, nu este important.

A închis ochii, calmată de mângâierea statornică a mâinii sale prin părul său.

– Ea stătea acolo în picioare, privind apa. Erau valurile, briza, pescărușii. Scriitorul realizează o descriere bună, așa că o vizualizez.

Apoi n-o mai văd doar în capul meu, în cuvintele de pe pagini. Nici măcar nu realizez că totul s-a schimbat, că sunt înăuntrul imaginii din capul meu. Aceasta este partea cea mai înspăimântătoare. *Nu îți dai seama.*

Și-a frecat fața cu mâinile.

– Trebuie să mă ridic.

A aruncat pătura și s-a ridicat în picioare, apoi, ca și cum s-ar fi gândit mai bine, a strâns mai tare cordonul halatului.

– Eram pe plajă. Nu mă gândeam doar la plajă și o vedeam. Eram acolo. Puteam mirosi apa și florile. Liliac, erau ghivece de liliac. Nu mi-a părut deloc curios că mă plimbam dintr-odată pe nisip, simțind soarele, briza. Picioarele mele sunt goale, degetele de la picioare sunt

pictate, sunt bronzată şi port aceste veşminte albe de mătase. Le simt fluturând în jurul picioarelor.

– Pun pariu că arătai grozav.

I-a aruncat o privire şi, pentru prima dată de când venise, gropiţele au apărut în obrajii ei.

– Încerci să mă faci să nu mă mai sperii din nou.

– Acesta este un da ferm, dar încă sunt convins că arătai grozav.

– Sigur că da. Era fantezia mea. Insula mea tropicală propriu şi personală. Vreme perfectă, mare albastră, nisip alb şi solitudine. Chiar mă gândeam, în timp ce mă plimbam pe plajă, cât de proastă am fost să mă îngrijorez de responsabilităţi. Puteam face sau avea orice îmi doream.

– Ce îţi doreai, Dana?

– La acel moment? Doar să fiu singură, cred, şi să nu mă îngrijorez de nimic. Să nu mă gândesc cât de supărată am fost că diabolica Joan m-a manipulat ca să plec dintr-o slujbă care îmi plăcea cu adevărat şi cât de speriată sunt pentru a începe Actul II din viaţa Danei.

– Este uman. Este normal.

– Este. S-a uitat la el înaltul şi frumosul Jordan Hawke – privind-o cu acei ochi de un albastru închis. Înţelesese că ea nu căuta cuvinte fără sens, de înţelegere şi încurajare.

– Este, a repetat ea, la fel de consolată de înţelegerea lui pe cât fusese de mângâierea mâinilor lui. M-am plimbat către această pădurice de palmieri şi pomi fructiferi. Am cules un mango. Îl puteam gusta, ea s-a oprit, atingându-şi buzele cu mâinile. În esenţă, doar m-am plimbat gândindu-mă că aceasta este viaţa. Dar nu era viaţă, nu era viaţa mea. Şi nu este ceea ce doresc, nu cu adevărat.

S-a întors la canapea, speriată că i se vor înmuia din nou picioarele când va povesti restul.

– Acesta este gândul care mi-a venit în minte apoi am auzit voci. La distanță, dar familiare. Și m-am gândit că nu este real. Este doar o păcăleală. Atunci s-a întâmplat. O, Doamne. Iar pieptul ei s-a contractat din nou și și-a presat pumnii între sâni. O, Doamne.

– Ușurel. El i-a acoperit palmele cu mâinile sale, strângând ușor până când ea s-a uitat în ochii lui. Ia-o încet.

– Furtuna a venit. Acesta este un cuvânt blând pentru ce s-a petrecut. Când mi-am dat seama că nu este real, lumea a luat-o razna. Vânt, ploaie, întuneric și răceala. Iisuse, Jordan, era atât de frig. Am început să alerg. Știam că trebuie să fug pentru că nu eram singură de fapt. Era acolo și venea după mine. M-am întors la plajă, dar oceanul înnebunise. Ziduri de apă neagră, de cincizeci, șaizeci de picioare înălțime. Am căzut. L-am simțit peste mine, în jurul meu. Acea răceală. Și durerea. O durere îngrozitoare, sfâșietoare.

Vocea ei se întretăia. Nu se putea opri.

– Îmi sfâșia sufletul. Știam că pot face față la orice, dar nu la asta, așa că am sărit în mare.

– Vino încoace. Vino încoace, tremuri din nou. El a luat-o aproape.

– M-am trezit sau mi-am revenit, nu contează, în cadă, sufocându-mă. Apa din cadă devenise rece. Nu știu cât timp am fost plecată, Jordan. Nu știu cât timp m-a posedat.

– Nu te-a posedat. Nu, a insistat când ea și-a scuturat capul. Cu delicatețe, a dat-o ușor înapoi ca să-i poată

vedea fața. O parte din tine, atât. Nu poate avea întregul, pentru că nu-l poate vedea. Un vis, după cum ai spus. Așa funcționează. Și nu te poate împinge în el atât de adânc încât o parte din tine să nu iasă la suprafață și să-și pună întrebări. Și să știe.

– Poate că nu. Dar cu siguranță știe cum să te apuce. Nu am fost niciodată atât de speriată.

– Când vei ajunge iar în faza de enervare, te vei simți mai bine.

– Da, probabil că ai dreptate. Vreau ceva de băut, a decis și s-a îndepărtat de el.

– Vrei apă? Și-a dat seama că ea se va întoarce repede când întrebarea a făcut-o să-și curbeze buzele la el.

– Vreau o bere. N-am apucat s-o beau pe cea din baie. S-a ridicat și a părut să ezite. Vrei și tu una?

Încă privind-o, el și-a așezat mâna pe încheietura brațului său ca și cum și-ar fi verificat pulsul.

– Da.

I-a plăcut felul în care ea a chicotit la el înainte să plece. Era un sunet normal, de-al Danei. Nu fusese nimic normal în felul în care se prăbușise în brațele lui.

Dacă n-ar fi trecut pe la ea... dar trecuse, și-a reamintit el. Era acolo, iar ea nu era singură. Și a depășit momentul.

Jordan s-a ridicat în picioare și a aruncat prima privire atentă locuinței ei. Dana întreagă, s-a gândit. Culori puternice, mobilă confortabilă și cărți.

S-a dus după ea, aplecându-se spre perete. Mai multe cărți, a observat. Cine în afară de Dana l-ar ține pe Nietzsche în bucătărie?

– Este prima dată când vin la tine.

Ea a stat cu spatele la el în timp ce deschidea două sticle cu bere.

– Nu te-aş fi primit de data asta dacă nu eram dată peste cap.

– În ciuda lipsei urării de bun venit, mi-a plăcut. Ţi se potriveşte, Stretch. Şi de aceea, presupun că nu vei lua în considerare propunerea de a o şterge la Flynn pentru o scurtă perioadă. Pot să-mi iau lucrurile şi să mă mut la Brad, dacă acesta este unul dintre factorii care te opreşte.

Ea s-a întors încet.

– Începi să te simţi bine pentru că eram isterică?

– Încerc să mă simt bine pentru că vreau ca tu să te simţi în siguranţă. Să fii în siguranţă.

– Nu e nevoie să te străduieşti.

– Îmi pasă de tine. El s-a mişcat, blocându-i ieşirea înainte ca ea să poată trece de el. A fost o străfulgerare de furie pe faţa lui, care aproape la fel de repede a dispărut.

Unde a ascuns asta? s-a întrebat ea. Şi cum a ascuns-o înapoi?

– Îmi pasă, Dana. Doar pentru un minut, un minut afurisit, lasă la o parte felul în care s-au încheiat lucrurile. Am ţinut unul la celălalt şi dacă te simţi mai în siguranţă la Flynn, mă voi da la o parte din calea ta.

– Până la New York?

Buzele lui s-au subţiat în timp ce lua o sticlă din mâna ei.

– Nu.

Poate nu era corect să-l împungă întruna. Dar ce-i păsa dacă era corect sau nu când era vorba de Jordan?

– Nu m-aş simţi mai în siguranţă la Flynn cu sau fără tine prin preajmă. În ciuda stării mele când ai bătut la uşă, pot să am grijă de mine. *Am avut* grijă de mine. Am ieşit din greutăţi fără ajutorul tău. Şi nimeni, nici tu, nici

ticălosul de Kane nu mă va goni din propriul meu apartament.

– Bine. A luat o înghiţitură de bere. Văd că ai trecut în faza de iritare a distracţiei din seara asta.

– Nu-mi place să fiu manipulată. A folosit propriile mele gânduri împotriva mea, iar tu foloseşti vechile sentimente. Am ţinut unul la celălalt? a replicat ea. Poate că da, dar ţine minte, asta a fost în trecut. Dacă vrei să fii un tip atât de drăguţ şi să te dai în lături din calea mea, atunci dă-te acum. Mă înghesui.

– Trebuie să-ţi spun nişte lucruri şi trebuie să te opresc ca să mă auzi. N-am ştiut că m-ai iubit. Nu ştiu ce s-ar fi schimbat, dar cu siguranţă ar fi schimbat... ceva. Aşa cum ştiu că nu eram pregătit. Nu eram suficient de deştept sau de stabil.

– Erai destul de deştept şi de stabil ca să faci ceea ce vrei.

– Ai perfectă dreptate. Cu ochii fixaţi în ai ei, el a dat din cap aprobator. Eram preocupat numai de mine, meditativ şi lipsit de linişte interioară. Ce naiba voiai de la mine, oricum?

– Idiotule. Pentru că îşi pierduse pofta, ea a lăsat berea deoparte. Tocmai ai descris genul de tip de care fiecare fată se îndrăgosteşte cel puţin o dată. Apoi adaugă acele aere de nepăsare, inteligenţa, aspectul fizic şi atracţia şi n-am avut nicio şansă. Cum poţi trăi scriind cărţi despre oameni când nu înţelegi jumătate din ei?

Când ea a încercat să treacă de el, a prins-o de braţ. Privirea pe care i-a aruncat-o ar fi putut topi oţelul.

– Ca un indiciu, Hawke. Am spus că fetele se îndrăgostesc *o dată*. Fetele în general devin apoi femei

inteligente și stabile care dau deoparte copilăriile, ca ticăloșii egoiști.

– Asta-i bine. Eu prefer femeile. A pus berea pe masă. Întotdeauna te-am preferat pe tine.

– Crezi că asta îmi face inima să bată?

– Nu a ta, Stretch. Dar aceasta s-ar putea.

I-a prins fața în mâini și și-a permis plăcerea perversă de a-i vedea furia străfulgerând în ochi, apoi i-a acoperit gura cu a sa.

Mulțumesc lui Dumnezeu, s-a gândit el, mulțumesc lui Dumnezeu că era îndeajuns de furioasă încât a putut face ceea ce nu putea când ea era palidă și tremura.

Nu a tânjit niciodată după un gust cum a tânjit după cel al Danei. Nu l-a înțeles niciodată. Și nici nu s-a îngrijorat că ar trebui. Pur și simplu era. Putea să-l sfâșie pentru asta, dar el avea ceva de demonstrat. Pentru amândoi.

Nu era gentil. Ea nu a părut niciodată să aștepte sau să aibă nevoie de blândețe din partea lui. Pur și simplu a împins-o spre perete și a luat ce voia.

Căldura a inundat-o, la fel de enervantă și aproape la fel de înspăimântătoare ca răceala pe care o simțise mai devreme. Nu avea sens să se mintă, voia să simtă acea *implicare* din nou, această cunoaștere a sinelui, această nevoie.

Dar să-l mintă era cu totul altă problemă, așa că l-a împins, s-a luptat cu sine însuși și a refuzat să cedeze.

El a așezat o mână pe inima ei, și cu gura numai la o respirație distanță de cea a ei, a fixat-o în ochi.

– Da. Asta aveam de gând.

– Înțelege odată! Nu se va întâmpla. Nu se va mai întâmpla din nou niciodată.

– Cineva a spus odată, „Ce a fost în trecut este doar preludiul".

– Shakespeare, ticălos ignorant. *Furtuna.*

– Corect. O admirație combinată cu amuzament a licărit pe fața lui.

– Întotdeauna ai fost mai bună la a-ți aduce aminte astfel de lucruri decât mine. Dar, în orice caz, nu intenționez să mă repet. Pe cât suntem de asemănători, pe atât suntem de deosebiți. Nu mai suntem aceiași, Dana. Vreau o șansă să vedem cine am fi împreună acum.

– Nu sunt interesată.

– Bineînțeles că ești. Ai o minte cercetătoare și te întrebi la fel ca mine. Dar poate ți-e teamă că a fi în jurul meu ar depăși puterea ta de autocontrol.

– Te rog! Porc arogant ce ești.

– Atunci de ce să nu testăm autocontrolul tău și să îmi satisfac curiozitatea stabilind o întâlnire?

A reușit să o scoată din sărite.

– O ce?

– Îți aduci aminte ce este o întâlnire, Dana? Doi oameni care merg într-o locație prestabilită. Cu nonșalanță, el a mângâiat reverul halatului ei între degetul mare și arătător. O, înțeleg, ai crezut că voiam să spun că vom sări direct în pat, rock and roll. Bine, dacă așa vrei tu...

– Încetează. Uimită, enervată și pe jumătate amuzată l-a împins cu cotul de-o parte. Nu mă gândeam la sex. Și pentru că era în totalitate o minciună, tonul ei era scăzut. Nu va fi nici un rock and roll, după cum ai spus tu atât de succint. Iar ideea unei întâlniri este ridicolă.

– De ce? Ai obține o masă gratuită. Și plăcerea suplimentară de a mă refuza când îți fac avansuri și de a mă trimite acasă frustrat sexual.

– Asta parcă mă atrage cât de cât.

– Sâmbătă seara. Vin să te iau la şapte şi jumătate.

– De unde ştii că nu am deja o întâlnire sâmbătă seara?

A rânjit la ea.

– L-am întrebat pe Flynn dacă te vezi cu cineva. Ştiu să mă documentez, Stretch.

– Flynn nu le ştie pe toate, a ripostat ea, în timp ce Jordan mergea agale spre ieşire. Aşteaptă doar un minut. S-a năpustit în sufragerie pentru a-l prinde la uşă. Există nişte cerinţe de bază. Masa va fi într-un restaurant adevărat. Nu la fast food sau la Main Street Diner. Iar când spui că vei veni să mă iei la şapte şi jumătate, nu înseamnă că vei ajunge aici la şapte şi patruzeci şi cinci de minute.

– De acord. El a făcut o pauză. Ştiu că nu are sens să te întreb dacă vrei să rămân, să dorm pe canapea. Dar ai putea să o chemi pe Malory şi aş putea să îţi ţin companie până ajunge aici.

– Sunt bine.

– Întotdeauna ai fost, Stretch. Pe curând.

Gânditoare, a încuiat uşa în spatele lui înainte să se întoarcă în bucătărie pentru a turna berea caldă în chiuvetă. Părea să fie noaptea ei de pierdut berea.

Nu ştia dacă o aduseseră mai aproape de găsirea cheii, dar cu siguranţă învăţase nişte lucruri noi în această seară. Kane ştia deja că ea caută a doua cheie şi nu a pregetat în a face vrăji asupra ei. Voia ca ea să ştie că el o urmăreşte.

Şi nu însemna asta că era îngrijorat că ea avea şanse mari să reuşească?

Da, era logic. Malory l-a învins o dată. Aşa că ar putea

să fie mai puțin plin de el de data aceasta. Iar probabilitatea ca el să greșească era mai mare, a reflectat ea.

A învățat că Jordan încă mai avea acel nucleu de bun simț care a atras-o întotdeauna. A fost speriată, aproape bolnavă de teamă, iar el i-a oferit exact ceea ce avea nevoie pentru a se pune din nou pe picioare fără să o facă să se simtă prostuță sau slabă.

Trebuia să-i dea credit pentru asta.

Mai mult, a recunoscut ea, în timp ce mergea să curețe mizeria pe care o lăsase în baie, trebuia să-i dea credit pentru că fusese destul de sincer ca să spună că a fost egoist.

Încă putea să-l urască pentru asta, dar trebuia să respecte faptul că recunoscuse.

Îi venea greu și să treacă doar pragul băii. Îi dădea fiori să vadă cartea încă plutind, umflată de apă, în cadă.

Era simbolic, s-a gândit, că i-a invadat camera cea mai personală. Îi transmitea că nu exista loc în care să fie complet în siguranță până nu era găsită cheia sau se termina luna.

A tras dopul de la cadă, privind apa care începea să se scurgă.

– Trebuie să faci față, a comandat ea. Și nu va fi la fel de ușor să mă sperii data viitoare. Mă voi lupta cu tine. Cu Jordan. Cu mine. Pentru că am mai învățat încă un lucru în seara asta. Fir-ar să fie, sunt încă îndrăgostită de ticălos.

N-o făcea să se simtă mai bine să o spună tare, dar o ajuta să rearanjeze baia, apartamentul ei, lucrurile ei, viața ei, s-a gândit în timp ce mergea înspre dormitor.

În ceea ce îl privea pe Jordan, era mai probabil că iubea încă amintirea lui. Băiatul, tânărul, omul rănit care

fusese prima ei dragoste. Nu avea fiecare femeie o slăbiciune pentru prima ei dragoste adevărată?

S-a instalat în pat şi a luat cartea de pe noptieră. Ziarul pe care îl ţinea acolo era doar de faţadă. Cartea pe care a deschis-o era *Cazul Rece,* de Jordan Hawke.

N-ar fi mândru ca un cocoş dacă ar şti că ea citea ultima lui carte? Mai rău, dacă ar şti că savura fiecare afurisit de cuvânt.

Poate că mai era încă îndrăgostită de amintirea băiatului, dar mai degrabă ar mânca melci vii decât să lase bărbatul să descopere că citise fiecare carte a lui.

De două ori.

6

Au început să lucreze pe verandă, profitând de vremea frumoasă de toamnă şi de experienţa lui Zoe. Dana şi Malory au ales-o în unanimitate ca zeiţa renovării. În cele mai vechi haine ale lor şi cu scule noi pentru Dana şi Malory, au lucrat după indicaţiile lui Zoe, pregătind veranda pentru vopsire.

– Nu ştiam că va fi atât de muncă. Malory s-a aşezat pe călcâie şi şi-a examinat unghiile. Mi-am distrus manichiura. Şi de abia mi-o făcuseşi acum două zile, i-a reamintit lui Zoe.

– Îţi voi face alta. Dacă nu cureţi vopseaua veche, cea nouă nu va prinde bine. Este nevoie de o suprafaţă bună, netedă şi poroasă sau vom repeta operaţiunea în primăvară.

– Ne înclinăm în faţa ta, i-a spus Dana lui Zoe, privind-o cum mânuieşte micul şmirghel electric. Întotdeauna m-am gândit că doar arunci vopseaua şi apoi aştepţi să se usuce.

– Din cauza acestui fel de a gândi te înclini în faţa mea.

– Deja i s-a urcat la cap, a bombănit Dana şi a atacat cu rindeaua vopseaua care se decojea.

– Nu m-ar deranja să port o coroană mică, ceva delicat şi cu gust. Chiar şi în timp ce vorbea, Zoe era cu ochii pe subalternii săi. Va arăta grozav. Veţi vedea.

– De ce nu ne delectezi în timpul corvoadei? a sugerat Malory. Povesteşte-ne despre cina cu Brad de seara trecută.

– N-a fost mare lucru. A jucat doar nişte jocuri video cu Simon, a mâncat, apoi a plecat. Nu trebuia să mă fi agitat atâta. Doar că n-a mai trecut vreun tip prin vizită la mine de ceva timp. Nu sunt obişnuită să gătesc pentru milionari. Mă simţeam de parcă aveam nevoie de boluri pentru spălat pe mâini sau aşa ceva.

– Brad nu-i aşa, a protestat Dana. Un tip cu bani poate fi încă normal. Brad obişnuia să mănânce la noi mereu când eram copii. Şi nu prea foloseam boluri pentru spălat pe mâini.

– Nu-i acelaşi lucru. În primul rând că noi nu am crescut împreună. Iar familia ta şi a lui au mai multe în comun. O coafeză care a crescut într-o rulotă în West Virginia nu are prea multe să-i spună moştenitorului unui imperiu american.

– Nu eşti dreaptă cu el sau cu tine, i-a spus Malory.

– Poate că nu. Doar realistă. În orice caz, el mă face nervoasă. Nu cred că este vorba numai de bani, serios. Jordan are bani, trebuie să aibă, cu toate acele bestseller-uri. Dar nu mă simt emoţionată în preajma lui. Ne-am simţit bine împreună când a venit să-mi repare maşina.

Dana şi-a pierdut ritmul şi s-a ales cu o tăietură la degetul mare.

– Maşina ta? Încruntându-se, şi-a supt degetul cu brutalitate. Jordan ţi-a reparat maşina?

– Da. Nu știam că a lucrat ca mecanic. Știe să repare un motor. A trecut într-o după-amiază cu toate acele scule și mi-a propus să arunce o privire la mașină pentru mine. A fost drăguț din partea lui.

– Este o bomboană, a spus Dana cu un zâmbet care i-a încleștat dinții.

– Oh, nu fi așa, Dana. Zoe a pornit șmirghelul, a înclinat capul. N-a trebuit să își facă griji și a petrecut peste două ore lucrând la mașină, fără să vrea să primească nimic în afară de două pahare de ceai cu gheață.

– Pun pariu că s-a uitat la fundul tău când ai intrat în casă pentru a-l aduce.

– Poate. Zoe s-a străduit din greu să își mențină o expresie a feței serioasă. Dar numai într-un mod sănătos, în calitate de prieten al familiei. Un mic preț plătit pentru a scuti o altă vizită la Service. Și adevărul este că mașina mea n-a mers atât de bine de când am cumpărat-o. De fapt, nici chiar atunci nu mergea atât de bine.

– Da, întotdeauna a fost bun la mașini. Și generos cu timpul său, a fost forțată Dana să recunoască. Ai dreptate, a fost frumos din partea lui.

– Și dulce, a adăugat Malory, aruncându-i Danei o privire semnificativă.

– Și dulce, a bombănit ea.

– Și l-a lăsat pe Simon să se învârtă în jurul lui când s-a întors de la școală. Zoe a pornit șmirghelul din nou și s-a aplecat asupra muncii ei. E amuzant să-l vezi pe Simon împrietenindu-se cu un bărbat. Trebuie să spun că și Bradley s-a purtat frumos cu Simon și apreciez asta.

– Și niciunul dintre ei nu i-a făcut avansuri mamei lui Simon?, a vrut Dana să știe.

– Nu. Râzând pe jumătate, Zoe s-a concentrat pe curățarea de vopsea a verandei. Bineînțeles că nu. Jordan îi făcea doar un favor unei prietene, iar Bradley... nu-i așa.

Părerea Danei a fost un lung *hmmm* în timp ce se întorcea la muncă.

Până la prânz, veranda era suficient de pregătită pentru a trece de inspecția lui Zoe.

Ele și-au odihnit mușchii obosiți și s-au așezat pe scândurile pline de nisip, mâncând sandvișuri cu ton.

Cu o dimineață de muncă în spate, soarele strălucind și dispoziția potrivită, Dana a decis că era timpul să le povestească experiența ei de noaptea trecută.

– Am avut o mică dispută cu Kane aseară.

Malory s-a înecat și a luat sticla de apă.

– Ce? *Ce?* Suntem aici de mai bine de trei ore și de abia acum te gândești să ne spui?

– Nu am vrut să încep dimineața cu asta. Știam că ne vom speria toate din nou.

– Ești bine? Zoe a așezat mâna ei pe brațul Danei. Nu ești rănită sau altceva de acest gen?

– Nu, dar trebuie să vă spun că mica dispută pe care am avut-o cu el înainte a fost nimic comparativ cu asta. Știu ce s-a întâmplat cu tine, Mal, dar încă nu înțelegeam. Acum înțeleg.

– Povestește-ne. Malory s-a mutat, astfel încât ea și Zoe au înconjurat-o pe Dana.

Era mai ușor de data aceasta. Era capabilă să relateze experiența mai calmă și cu mai multe detalii decât o făcuse cu Jordan. Cu toate acestea, vocea ei mai tremura din când în când și trebuia să se întindă după termosul cu cafea și să soarbă încet ca să-și dezmorțească gâtul.

– Ai fi putut să te îneci. Zoe a pus un braț în jurul umerilor Danei. *În cadă.*

– Și eu îmi pun această întrebare. Dar nu cred. Dacă ne-ar putea elimina, de ce nu ne-ar împinge să ne aruncăm de pe o stâncă sau în fața unui camion? Ceva de genul ăsta.

– Mamă, asta e chiar încurajator. Zoe a privit în stradă și aproape s-a cutremurat când a văzut o mașină trecând. Sunt atât de bucuroasă că ai menționat.

– Haide. Serios, acum. Doar cred că poate ajunge atât de departe. Ca și în cazul lui Malory. Ne forțează să alegem a căuta înăuntrul nostru, studiindu-ne atât de mult până recunoaștem iluzia și o respingem.

– Dar te-a rănit la fel, a arătat Zoe.

– Ei! Aducându-și aminte, Dana s-a frecat cu mâna în dreptul inimii. Chiar dacă durerea a fost doar o iluzie, a avut efect. Mai rău decât durerea era să știu ce insemna ea, apoi teama că mi-ar putea lua asta.

– Trebuia să suni. Era la fel de multă exasperare ca și preocupare în vocea lui Malory. Dana, trebuia să mă suni pe mine sau pe Zoe. Pe amândouă. Știu cum este să fii prinsă în una dintre acele iluzii. Nu trebuia să fii singură.

– Nu eram, chiar... După aceea, vreau să spun. Intenționam să sun. De fapt, voiam să stau în dormitor și să strig după voi amândouă, dar apoi Jordan a ciocănit la ușă.

– Oh.

Dana s-a uitat fix la Malory.

– Nu a fost „oh" pe tonul acela semnificativ. S-a întâmplat să fie acolo într-un moment în care aș fi acceptat

o vizită şi de la un pitic cu două capete, dacă putea să-l alunge pe bau-bau.

– Haioasă coincidenţă, totuşi, a spus Malory fluturând din gene. Vreau să spun, când îţi imaginezi elementele de soartă şi destin şi legăturile.

– Uite, doar pentru că tu eşti topită după Flynn, nu presupune că şi restul lumii e în aceeaşi situaţie. A trecut pe la mine şi s-a comportat foarte decent. La început.

– Să auzim cum s-a comportat după aceea, atunci, a insistat Zoe.

– Spre deosebire de Brad, aparent, Jordan rareori ratează ocazia de a trece la acţiune. M-a înghesuit într-un colţ al bucătăriei.

– Serios? Malory a oftat. Prima dată când m-a sărutat Flynn a fost în bucătărie.

– Oricum, ies în oraş cu el sâmbătă seara. A aşteptat, apoi s-a încruntat când nimeni n-a vorbit. Ei?

Zoe şi-a sprijinit umărul pe coapsă şi şi-a fixat bărbia în pumn.

– Mă gândeam doar că ar fi frumos dacă voi doi aţi putea fi din nou cel puţin prieteni. Şi că poate, dintr-o perspectivă complet diferită, a deveni prieteni din nou este o parte din ceea ce trebuie să faci ca să găseşti cheia.

– Cred că trebuie să mă preocup de asta mai mult înainte să încep să îmi asum alte sarcini. Nu ştiu dacă pot să fiu din nou prietenă cu Jordan, deoarece... sunt într-un fel încă îndrăgostită de el.

– Dana. Malory i-a luat mâna, dar Dana s-a eliberat.

– Nu ştiu dacă încă sunt îndrăgostită mai mult sau mai puţin de *el* sau de cel de care m-am îndrăgostit cu ani înainte. Ştii, ca o amintire a lui. Această imagine care

nu este mai mult decât o iluzie acum. Dar trebuie să aflu, nu-i aşa?

– Da. Zoe a rupt ambalajul prăjiturii pe care o adusese şi i-a întins una Danei. Trebuie să afli.

– Şi dacă sunt îndrăgostită de el, pot să trec peste asta. A luat o muşcătură uriaşă din prăjitură. Am trecut peste asta şi înainte. Dacă nu sunt îndrăgostită de el, atunci totul revine la normal. Sau atât cât se poate de normal până găsesc cheia.

– Dar sentimentele lui? a întrebat-o Malory. Nu sunt şi ele un factor?

– A fost cum a vrut el odată. De data aceasta este rândul meu. Şi-a rotit umerii, mulţumită că greutatea părea să dispară odată cu propoziţia rostită. Hai să vopsim veranda.

ÎN timp ce ele rupeau pensulele şi rolele, Jordan a relatat experienţa Danei lui Flynn şi Brad.

Au stat în sufrageria lui Flynn ca să pună ţara la cale. Jordan se plimba în timp ce vorbea, iar Moe, câinele lui Flynn, a privit fiecare mişcare în speranţa că Jordan s-ar putea întoarce în bucătărie, la fursecuri.

Ocazional, dacă direcţia lui Jordan era mai aproape de uşa de la intrare, coada mare şi neagră a lui Moe se agita, anticipând. Până acum nu obţinuse tratatii, dar primise câteva mângâieri pe spate cu picioarele lui Flynn.

– De ce naiba n-ai adus-o aici? a cerut Flynn.

– Cred că aş fi putut. Dacă o loveam şi o lăsam inconştientă, apoi o legam de mâini şi de picioare. Aici vorbim despre Dana.

– Bine, bine, te-ai făcut înţeles. Puteai să îmi fi spus totul de seara trecută.

– Aş fi putut şi te-ai fi năpustit acolo. Ceea ce ar fi enervat-o. Ai fi încercat să o faci să vină aici, iar voi doi aţi fi început să vă certaţi. Mi-am imaginat că i s-au întâmplat destule pentru o singură seară. În plus, voiam să vă spun la amândoi deodată, când Malory nu era de faţă.

– Acum că ştim, a spus Brad, ce vom face?

– Aici voiam să ajung. Jordan s-a întors la canapea şi i-a spulberat visele lui Moe la fursecuri, aşezându-se pe lada care servea drept măsuţă de cafea. Nu o putem scoate pe Dana sau pe oricare dintre ele din joc. Chiar dacă am putea, nu ştiu dacă ar trebui. Miza e mare.

– Trei suflete, a murmurat Brad. Nu cred că m-am adaptat la asta încă. Chiar ştiind ce s-a întâmplat cu Malory, mintea mea nu acceptă. Dar voi participa. Nu le putem scoate din asta. Aşa că se ridică două probleme. Ce putem face ca să fie în siguranţă şi cum le ajutăm pentru a găsi cheia?

– Ne asigurăm că niciuna dintre ele nu este singură mai mult decât trebuie, a început Flynn. Deşi ştim că a ajuns la Malory când era cu Dana şi Zoe, este o precauţie pe care trebuie să o luăm.

– Nu se va muta aici, Flynn. M-am oferit să mă mut eu de aici şi tot nu a acceptat. Absent, Jordan şi-a frecat bărbia, amintindu-şi că nu s-a bărbierit. Dar unul dintre noi s-ar putea muta la ea. Cel puţin să stea cu ea acolo noaptea.

– O, da, va accepta. Sarcasmul a picurat din vocea lui Flynn. În minutul în care îi voi spune că intenţionez să dorm la ea, îmi va întoarce spatele sau îmi va da în cap cu cel mai ascuţit instrument aflat la îndemână. Şi e

al naibii de sigur că nu te va lăsa să te muți cu ea. Sau pe Brad.

– Mă gândeam la Moe.

Enervarea de pe fața lui Flynn s-a transformat în uimire.

– Moe?

Auzindu-se chemat, Moe a sărit vesel, dărâmând revistele de pe ladă cu mișcarea sa entuziastă din coadă înainte să încerce să se cațere în poala lui Flynn.

– Ai spus că Moe îl simte, l-a simțit pe Kane sau pericolul cel puțin – când ai intrat în clădirea în care a separat-o pe Malory de Dana și Zoe.

– Da. Amintindu-și, Flynn a mângâiat capul mare al lui Moe. Și ne-a atras atenția asupra acelor scări gata să sfâșie gâturi. Nu-i așa, sălbaticule?

– Așadar, ar putea fi un fel de sistem de atenționare prealabilă asupra pericolului. Și, dacă ar proceda cum ai spus tu înainte, ar alerta vecinii. Probabil ar ține-o pe Dana la pământ.

– Este o idee bună, a fost Brad de acord, și a început să adune câteva din firele de păr ale lui Moe de pe pantalonii lui. Dar cum o vei convinge pe Dana să-l ia pe Moe la ea?

– Pot rezolva asta, a spus Flynn cu mulțumire de sine. Îi voi spune că mă voi muta la ea și vom avea cearta previzibilă. Voi renunța, apoi o voi întreba dacă nu vrea să facă măcar un compromis acceptându-l pe Moe astfel încât să pot dormi liniștit noaptea. Îi va părea rău pentru mine și va fi de acord, ca să nu pară că se poartă ca o scorpie.

– Întotdeauna am admirat metodele tale viclene, ocolite, a comentat Brad.

– Trebuie să mă concentrez asupra scopului. Ceea ce ne aduce înapoi la cheie.

– Programul meu este încă cel mai flexibil, a început Jordan. Am la dispoziție tot timpul necesar să aflu mai multe. Cercetări, brainstorming, muncă de teren. Tu ai resursele tale de jurnalist, i-a spus lui Flynn. Plus că Malory vrea și poate să lucreze cu tine, iar Dana și Zoe te-au acceptat în grup în măsura în care femeile acceptă un bărbat în gașca lor. Brad are avantajul că deține HomeMakers. Poate să treacă aproape oricând pe la clădirea lor „Ce mai faceți, doamnelor? Arată bine. Pot să vă ajut?"

– Pot să fac asta. Poate îi menționezi întâmplător lui Zoe că nu sunt și nici nu am fost vreodată un ucigaș cu toporul.

– O să văd dacă pot să inserez asta în următoarea noastră conversație, a promis Flynn.

ERA timpul, și-a spus Dana, să-și suflece mânecile și să treacă la treabă. Să facă ceva pozitiv, care să atenueze sămânța nesuferită de neajutorare pe care Kane o plantase înăuntrul ei.

Să fie al naibii dacă o va lăsa să prindă rădăcină.

Dacă a cunoaște era cheia ei, atunci va deveni desteaptă. Și ce loc este mai potrivit pentru a căuta cunoașterea decât biblioteca?

O irita să se întoarcă mai degrabă în calitate de client decât de angajat. Dar își va înghiți supărarea și își va îndeplini misiunea.

Nu s-a deranjat să se ducă întâi acasă ca să se schimbe, dar în hainele ei pătate de vopsea s-a dus exact la ceea ce fusese o cheie în viața ei.

Mirosul a prins-o instantaneu. Cărți, o lume de cărți. Dar a îngropat sentimentalismul. Înăuntrul cărților, și-a readus ea aminte în timp ce se îndrepta către un computer, erau răspunsuri.

Citise tot ce era disponibil despre înțelepciunea celtică și mitologie, așa că acum va dezvolta tema. A dat o căutare pentru titluri legate de vrăjitorie. Cunoaște-ți dușmanul, s-a gândit ea. Cunoașterea nu este doar un instrument de apărare. Cunoașterea este putere.

Notând rezultatele cele mai bune ale căutării, a purces către alte căutări folosind ceea ce credea ea că sunt principale cuvinte cheie din indiciul Rowenei. Mulțumită de începutul bun, s-a îndreptat către rafturi.

– Ai uitat ceva? Cu zâmbetul ei dințos și enervant la locul lui, Sandi i-a ieșit în cale.

– Probabil, dar este greu când îmi tot ieși în față. Du-te naibii, Sandi, a spus pe cel mai dulce ton al ei.

– Nu apreciem acest gen de limbaj aici.

Cu o ridicare din umeri, Dana s-a învârtit în jurul ei și a continuat.

– Nici eu nu apreciez parfumul tău cu miros puternic de trandafiri, dar iată-te.

– Nu mai lucrezi aici. Urmărind-o, Sandi a apucat-o pe Dana de braț.

– Aceasta este o clădire publică și se întâmplă că dețin un permis de bibliotecă. Acum ia-ți mâinile de pe mine sau îți voi rupe acele perle albe pentru care tatăl tău a plătit probabil o grămadă de bani.

A respirat adânc pentru a-și regăsi calmul. Voia să-și ia cărțile și să plece naibii de acolo.

– De ce nu dai fuga la Joan să-i spui că sunt aici,

cercetând în mod infam cărți din bibliotecă. Doar dacă nu este plecată în Oz, necăjind o sperietoare de ciori.

– Pot să chem poliția.

– Da, fă acest mic gest. Va fi interesant ce va scrie fratele meu în *Telegrama* despre felul în care clienții care au permis sunt tratați în biblioteca locală.

I-a fluturat mâna în față lui Sandi și apoi a trecut pe lângă ea și s-a dus la rafturi.

– Nu-ți face griji. Mă voi asigura că îți scrie numele corect.

Enervarea era un pic mai greu de înghițit decât se aștepta, a recunoscut Dana în timp ce își selecta cărțile. Era dureros, la fel de mult ca înnebunitor, să nu poți să vii aici, chiar și în calitate de client, fără să fii hărțuită.

Dar nu se va lăsa alungată de regina-pampon cu voce iritantă. Și nici înspăimântată de un vrăjitor fără scrupule.

Cei doi aveau multe în comun din punctul ei de vedere. Amândoi erau plini de gelozie meschină care izbucnea în mod agresiv, cauzând durere.

Gelozie, s-a gândit ea, strângând din buze. Era, într-un fel, opusul iubirii. Așa cum minciuna este opusul adevărului sau lașitatea curajului și așa mai departe. Un alt punct de vedere, a decis ea, și s-a întors să ia o copie a lui Othello, regina poveștilor despre gelozie. În timp ce își ducea cărțile să fie validate, Dana s-a străduit să-i zâmbească unei femei cu care lucrase timp de ani de zile. A pus cărțile pe tejghea și a scotocit după permis.

– Bună, Annie. Cum mai merg lucrurile?

– Bine. Minunat. Cu o mișcare exagerată, Annie și-a mutat privirea spre dreapta și și-a dres glasul.

Uitându-se în aceeași direcție, Dana a ochit-o pe Sandi, cu brațele încrucișate, buzele strânse, uitându-se.

– Oh, pentru Dumnezeu, a spus Dana în surdină.

– Îmi pare rău, Dana. Îmi pare rău pentru tot. Menținându-și vocea joasă, Annie a scanat cărțile și le-a stivuit.

– Nu-ți face probleme. După ce și-a pus permisul la loc în geantă, Dana și-a luat cărțile în brațe. I-a trimis lui Sandi un zâmbet larg, larg și a plecat.

UNUL dintre avantajele unei relații mature cu o femeie era, în mintea lui Flynn, faptul că o găsea acasă când se întorcea de la muncă.

Mirosul ei, înfățișarea, simpla ei prezență făceau totul mai luminos.

Și când acea femeie, drăguță, sexy, fascinantă gătea, adăuga încă un motiv de încântare zilei respective.

Nu știa ce are pe aragaz și nici nu-i păsa. Era mai mult decât suficient să o vadă pe ea, amestecând în oală, în timp ce Moe se întinsese sub masă, sforăind ca un tren de marfă.

Viața lui, a reflectat Flynn, și-a găsit ritmul când Malory Price a intrat în ea.

A venit în spatele ei, și-a înfășurat brațele în jurul mijlocului ei și și-a lipit buzele de gâtul ei.

– Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Cu siguranță că sunt. Și-a întors capul astfel încât buzele ei să le găsească pe ale lui. Cum merg lucrurile?

– Merg bine. El a întors-o cu fața spre el pentru un sărut mai lung și mai satisfăcător. Și merg și mai bine acum. Nu trebuie să gătești, Mal. Știu că ai muncit toată ziua.

– Doar am pus în cratiță niște sos de spaghete din borcan.

– Cu toate acestea, nu trebuia. I-a luat mâinile, apoi s-a încruntat când le-a întors cu palmele în sus. Ce-i asta?

– Doar niște băşicuțe. Îmi spun mie însămi că sunt bune pentru mine. Arată că trag din greu.

El le-a sărutat.

– Ştii, dacă ai aştepta sfârşitul de săptămână, ți-aş putea da o mână de ajutor cu casa.

– Vrem să o facem chiar noi înşine, cel puțin să o începem noi. Am câteva băşici şi mi-am cam stricat o pereche de blugi, dar avem cea mai frumos vopsită verandă din Valley. Nu m-aş plânge dacă mi-ai turna un pahar de vin totuşi.

A scos o sticlă de vin şi două dintre paharele de vin pe care le cumpărase ea. I s-a părut că erau mai multe pahare în dulap decât fuseseră ultima dată când s-a uitat.

Întotdeauna strecura lucruri în casă.

Pahare, prosoape puse, săpunuri luxoase pe care el ezita de fapt să le folosească. Era una dintre ciudățeniile şi foloasele de a avea o femeie în casă.

– Jordan mi-a spus ce s-a întâmplat cu Dana.

– M-am gândit că o va face. Deşi nu era chiar întuneric, ea a aprins lumânarea lungă şi ovală pe care o alesese pentru masă. Amândoi ştim cât de oribil a trebuit să fie pentru ea. Ştiu cât de mult o iubeşti, Flynn. Şi eu o iubesc. Dar nu o putem proteja, ci doar să fim pur şi simplu acolo pentru ea.

– Poate că nu, dar Jordan are o idee care ar putea face câte puțin din amândouă.

A turnat vinul şi i-a povestit despre soluția Moe.

– Este strălucită, a decis Malory, apoi a râs la Moe, care încă sforăia. Va fi cu siguranță de acord, și chiar dacă nu va ajuta mai mult, măcar nu se va mai simți atât de singură noaptea. După o sorbitură de vin, s-a mutat la chiuvetă să umple o cratiță cu apă pentru paste. Presupun că Jordan ți-a spus că vor ieși împreună sâmbătă seara?

Flynn se uita fix la lumânare, gândindu-se cât de ciudat era să o vadă luminând pe masa veche de picnic pe care o folosea în bucătărie.

– Cine iese în oraș? Ca și cum ar fi primit o lovitură, Flynn a luat o înghițitură mare de vin. Jordan și Dana? Ies... împreună?

– Așadar nu ți-a spus.

– Nu, n-a venit vorba.

– Și, a conchis ea în timp ce așeza oala pe aragaz, nu ești prea încântat de idee.

– Nu știu. Nu vreau să mă implic. Fir-ar să fie, nu vreau ca ei să strice totul între ei din nou. Știind că Jordan lucra la etaj, Flynn s-a uitat la tavan. Este o persoană care nimerește la mijloc, și aceasta aș fi eu, și pe care s-ar supăra amândoi.

– Ea încă îl iubește.

– Iubește pe cine? Șocul s-a zărit în ochii lui. Îl iubește? Pe Jordan? Rahat! Rahat! De ce îmi spui lucrurile astea?

– Pentru că așa procedează oamenii care se iubesc, Flynn. A scos trei ștergătoare dintr-un sertar despre care nici nu știa sigur că este acolo și le-a așezat ordonat pe masă. Își povestesc lucruri unul altuia. Și nu mă aștept să alergi la Jordan cu ce ți-am spus.

– Mamă! Plimbându-se prin casă acum, și-a trecut o

mână prin păr. Vezi, dacă nu mi-ai fi povestit, n-ar fi trebuit să mă gândesc dacă să nu-i spun nimic lui sau să nu-i spun nimic ei. Aş exista simplu într-un balon comod de ignoranţă.

– Şi cred că Zoe este interesată într-un mod extrem de refractar de Brad.

– Încetează. Opreşte acest flux de informaţii chiar acum.

– Eşti ziarist. Amuzându-se, a scos salata pe care o preparase şi a început să o condimenteze. Ar trebui să fii interesat de informaţii.

Nu mai văzuse bolul de salată niciodată sau instrumentele din lemn pe care le folosea pentru a amesteca verdeţurile.

– Voi avea o durere de cap.

– Nu, nu vei avea. Vrei ca prietenii tăi să fie fericiţi, nu?

– Sigur.

– Noi suntem fericiţi, nu-i aşa?

Precaut acum, el a răspuns:

– Da.

– Suntem fericiţi şi suntem îndrăgostiţi. În consecinţă, vrei ca şi prietenii tăi să fie fericiţi şi îndrăgostiţi. Corect?

– Aceasta este o întrebare capcană. Aşa că, decât să răspund, mai degrabă îţi voi distrage atenţia.

– Nu voi face dragoste cu tine în timp ce este pregătită cina, iar Jordan este sus.

– Nu la asta mă gândeam, dar îmi place ideea. Îţi voi distrage atenţia spunându-ţi că cei care se ocupă de bucătărie vor veni luni ca să înceapă redecorarea.

– Serios? Aşa cum plănuise, orice alt gând i-a zburat

din minte. Serios? a repetat ea şi i-a sărit în braţe. Oh, asta e grozav! Este minunat!

– M-am gândit eu că aşa se va rezolva problema. Deci, ai de gând să te muţi cu mine?

Ea i-a atins buzele cu ale ei.

– Întreabă-mă din nou când e gata bucătăria.

– Eşti greu de cucerit, Malory.

DUPĂ o zi de muncă manuală, Dana tânjea după o baie fierbinte înainte să plonjeze în noile ei cărţi. Dar îi lipsea curajul să o facă.

Din moment ce acest obiectiv era prea înspăimântător pentru a stărui asupra lui, ea a început să viseze la casa pe care şi-o va cumpăra într-o zi – casă mare şi retrasă, cu o bibliotecă de dimensiunea unui depozit.

Şi cu un jacuzzi, a adăugat ea în timp ce îşi presa şalele dureroase.

Dar până la ziua aceea fericită, va accepta apartamentul ei. Eventual, va face pace cu *toate* camerele din apartamentul ei, inclusiv cu cea cu cadă.

Ar putea să meargă la o sală de gimnastică, s-a gândit ea în timp ce se instala pentru o seară de cercetare prin cărţi.

Ura sălile de gimnastică. Erau pline de oameni. Transpiraţi. Oameni dezbrăcaţi care insistau să împartă cu ei timpul său de jacuzzi.

Nu merita înrăutăţirea. Mai bine aştepta până îşi putea permite propriul ei loc. Bineînţeles, când îşi va putea permite propria locuinţă cu jacuzzi va fi improbabil că va petrece opt ore răzuind şi vopsind până o durea spatele.

Ordonându-şi să se apuce de treabă, a început cu

Othello. Avea propria ei copie, bineînțeles. Avea o copie a tuturor scrierilor lui Shakespeare, dar voia un exemplar diferit. O imagine proaspătă, s-a gândit ea.

Iago a fost condus de ambiție și gelozie, a reflectat ea. A plantat „monstrul cu ochii verzi care desconsideră carnea cu care se hrănește în Othello, apoi a privit cum îl devorează".

Ambiția și gelozia îl conduceau pe Kane, așa că el a privit cum monștrii lui devorează.

Putea învăța din asta, s-a gândit ea, ce transforma un om sau un zeu într-o ființă fără suflet.

De abia începuse când a întrerupt-o o ciocănitură în ușă. Mormăind în barbă, s-a dus să deschidă. Enervarea ei a crescut și mai mult când a văzut că la ușă era Jordan.

– Sper că n-a devenit un obicei.

– Hai să mergem la o plimbare.

Reacția ei a fost să trântească ușa, dar el a anticipat și a introdus o mână înăuntru, fixând ușa deschisă.

– Lasă-mă să-ți explic altfel. Mă duc la Warriors Peak. Vrei să vii?

– Pentru ce te duci acolo? Nu ești implicat direct în această poveste.

– Asta-i o problemă de opinie. Mă duc pentru că am niște întrebări. De fapt, am decis să ies din locuința lui Flynn după cină. Ca să le las porumbeilor ceva intimitate. S-a sprijinit confortabil de pervaz în timp ce vorbea, dar a păstrat mâna ferm pe ușă. M-am trezit în afara orașului, pe drumul spre munte. Mi-am imaginat că aș putea merge mai departe pentru o conversație cu Pitte și Rowena. Apoi m-am gândit: „Știi, Dana va ține cont dacă fac asta fără să o las pe ea să pună întrebările". Așa că m-am întors. Vreau să pui tu întrebările.

– Presupun că vrei puncte pentru asta.

Gura lui s-a curbat.

– Dacă ții o evidență.

– Nu mi se pare că ai ceva anume de discutat cu ei.

– Hai să reformulăm. Mă duc cu sau fără tine. S-a îndreptat și a dat drumul la ușă. Dar dacă vrei să vii, poți să conduci..

– Mare scofală.

– Mașina mea.

Imaginea splendidei lui mașini T-Bird clasic i-a apărut în minte. A trebuit să facă un efort conștient să nu saliveze.

– Joci murdar.

CU toate defectele sale, Jordan Hawke se pricepea la mașini. Thunderbird-ul urca dealurile ca o pisică a munților, alunecoasă, grațioasă și numai mușchi. Se lipea de curbe și mugea când cobora imediat.

Unii se pot gândi la ea ca la un vehicul, alții ca la o jucărie. Dar Dana știa că era o *mașinărie*. Una de primă clasă.

A fi în spatele volanului nu era doar o plăcere sexy. O lăsa pe Dana să schimbe situația la fel de lejer cum schimba viteza. Ea era la control acum. Călătoria la Peak poate să fi fost ideea lui Jordan, dar, pentru Dumnezeu, ea conducea.

Seara era înviorătoare și devenea și mai vioaie pe măsură ce urcau la niveluri mai ridicate, dar vârful era jos. Era bucuroasă să suporte degetele înghețate și mușcătura vântului pentru bucuria suavă de a aluneca pe străzi în aerul liber.

Copacii erau în perioada lor cea mai frumoasă, forța culorilor devenind și mai strălucitoare sub lumina aurie a soarelui care apunea. Frunzele căzătoare alunecau peste strada unde luminile și umbrele dansau. Era ca și cum ai conduce într-o poveste, a reflectat ea, unde orice se putea întâmpla în jurul virajului următor.

– Cum funcționează pentru tine? a întrebat-o Jordan.

– Are stil. Și mușchi.

– Întotdeauna am crezut la fel despre tine.

I-a aruncat o privire funestă, apoi s-a concentrat asupra drumului. Oricât de mult s-ar fi distrat, nu însemna că nu putea să-l împungă.

– Nu înțeleg de ce ai nevoie de o mașină ca asta când locuiești într-un mediu urban unde transportul în comun nu este numai disponibil, dar și eficient.

– Din două motive. Primul, pentru momentele când nu sunt într-un mediu urban, cum ar fi acum. Și în al doilea rând, am tânjit după ea.

– Da. Nu putea să-l învinovățească. Cincizeci și șapte a fost primul an pentru T-Birds.

– Niciun dubiu. Am un Stingray din '63.

Ochii ei au devenit sticloși.

– Ba nu ai.

– Patru viteze, 327. Injecție de combustibil.

A simțit lichidul curgând prin pântecele ei.

– Taci.

– Am mers cu ea până la 120. Mi-ar fi dat mai mult, dar de abia începusem să ne cunoaștem. A așteptat puțin. Am pus ochii pe un Caddy decapotabil foarte drăguț. Cincizeci și nouă.

– Te urăsc.

– Hei, un bărbat trebuie să aibă un hobby.

– Stingray-ul din '63 este mașina visurilor mele. Cea pe care o voi avea într-o zi, când toate visele mele vor deveni realitate.

El a zâmbit puțin.

– Ce culoare?

– Negru. Un negru serios de afaceri. Cu patru viteze. Nu trebuie să fie modelul 327, deși acesta ar fi crema. Trebuie să fie decapotabilă, totuși. O mașină cu două uși n-ar fi deajuns.

A rămas tăcută pentru câteva minute, doar bucurându-se de călătorie.

– Zoe a menționat că i-ai reparat mașina.

– M-am oprit pe la ea. Sincronizarea nu era bună, iar carburatorul necesita niște reparații. Nimic important.

S-a forțat să spună.

– A fost un gest frumos din partea ta.

– Am avut timp. A ridicat un umăr și și-a întins picioarele puțin mai mult. Mi-am imaginat că i-ar fi de folos o mână de ajutor.

Dintr-odată ea a înțeles și i-a fost rușine pentru reacția ei inițială când a auzit că el s-a dus la Zoe. Mama singură care muncește din greu ca să crească un copil.

La fel ca mama lui.

Bineînțeles că s-a dus să o ajute.

– A apreciat cu adevărat, i-a spus Dana. Mai ales că nu o faci să se simtă agitată, ca Brad.

– Nu? Cred că mă simt jignit și acum va fi o chestiune de onoare să mă străduiesc să o emoționez.

– Ce fel de ceas porți?

– Ceas? Uimit, și-a răsucit încheietura. Nu știu. Arată timpul.

Şi-a dat părul pe spate şi a râs.

– Asta mă aşteptam să spui. Îmi pare rău, dar nu o vei face niciodată să se simtă emoţionată.

Ea a încetinit, fără entuziasm, pe măsură ce se apropiau de porţi. Apoi ea a oprit, uitându-se la casă prin ele în timp ce îşi căuta peria prin poşetă.

– Ce mai loc, a comentat ea, periindu-şi nodurile şi încâlcelile pe care vântul le formase în părul ei. Dacă locuieşti într-un loc ca ăsta, ai putea avea acea 'Vette clasică. Să o păstrezi într-un garaj mare şi încălzit aşa cum merită. Mă întreb dacă Pitte şi Rowena conduc.

– Asta da trecere la alt subiect.

– Nu, serios. Gândeşte-te! Sunt ceea ce sunt şi se află aici cu mult timp înainte ca oricine măcar să se gândească la motorul cu combustibil. Pot face ceea ce fac, dar a luat vreodată vreunul dintre ei lecţii de condus, a stat la coadă pentru înregistrarea autovehiculului, s-au tocmit pentru asigurare?

A aruncat peria la loc în poşetă şi l-a examinat pe Jordan. Părul lui era răvăşit de vânt aşa cum fusese al ei, cu toate acestea, a observat ea, nu părea neîngrijit. Doar sexy.

– Cum trăiesc? a continuat ea. Nu ştim cu adevărat ce fac, când vine vorba de lucruri obişnuite. Umane. Se uită la televizor? Obişnuiesc să joace cărţi? Se plimbă prin mall? Dar prieteni? Au aşa ceva?

– Dacă au, ar trebui să îi schimbe în permanenţă. Prietenii, fiind oameni, au enervantul obicei să moară.

– Aşa este. A spus-o încet în timp ce se uita înapoi către casă. Trebuie să fie singuri. Dureros de singuri. Toată acea putere nu-i face unul dintre noi. Faptul că locuiesc

în casa aceea măreață nu o transformă în căminul lor. Ciudat, nu-i așa? Să-i compătimești pe zei.

– Nu. Este intuitiv. Exact ce te va ajuta să găsești cheia. Cu cât îi cunoști și îi înțelegi mai mult, cu atât ești mai aproape de a configura partea ta din puzzle.

– Poate. Dintr-odată porțile de fier s-au deschis. Cred că asta este o invitație pentru noi.

Ea a condus, în amurg, către marea casă din piatră.

Bătrânul pe care începuse să îl considere intendent s-a grăbit spre mașină ca să îi deschidă ușa.

– Bine ați venit. Voi avea grijă de mașină pentru dumneavoastră, domnișoară.

– Mulțumesc. Ea l-a studiat, încercând să-i ghicească vârsta. Șaptezeci? Optzeci? Trei mii și doi ani? Nu ți-am reținut niciodată numele, i-a spus.

– Oh, sunt Caddock, domnișoară.

– Caddock. Este scoțian, irlandez?

– Din Țara Galilor. Sunt originar din Țara Galilor, domnișoară.

Ca Rowena, s-a gândit Dana.

– Lucrezi de mult pentru Pitte și Rowena?

– Da, într-adevăr. Ochii lui au părut să strălucească la ea. Sunt în serviciul lor de ceva ani de-acum. S-a uitat peste ea și a înclinat din cap. Este o privelițe frumoasă, nu-i așa?

Dana s-a întors și s-a uitat la cerbul uriaș care stătea la limita dintre pajiște și pădure. Spatele lui părea să aibă o strălucire albă în aburul ușor al amurgului, iar partea din față era argintie.

– Simbolism tradițional, a spus Jordan, deși nu era mai puțin uimit de splendoarea cerbului. Căutătorul vede un cerb alb sau un iepure la începutul căutării.

– Malory l-a văzut, a murmurat Dana peste nodul din gât. În prima noapte când am venit aici. Dar eu şi Zoe, nu. S-a deplasat ca să stea lângă Jordan. Asta înseamnă că era deja predestinat ca Malory să caute prima cheie? Că nu are nimic de-a face cu trasul la sorţi? Că era doar spectacol?

– Sau ritual. Încă trebuie să alegi să cauţi în cutie pentru un disc. Hotărăşti dacă urmezi cerbul sau te întorci.

– Dar este real? Chiar stă cerbul acela acolo sau doar ne imaginăm?

– Asta este o altă chestiune pe care trebuie să o decizi tu. El a aşteptat până când cerbul a dispărut în umbră, apoi s-a întors.

Atât bătrânul, cât şi maşina nu mai erau acolo. După şocul iniţial, Jordan şi-a strecurat mâinile în buzunare.

– Trebuie să recunoşti, este foarte frumos.

Uşile de la intrare s-au deschis. Rowena stătea chiar în centru, luminile din foaier revărsându-se peste părul ei de culoarea focului, strălucind pe rochia lungă argintie pe care o purta.

– Ce drăguţ să vă văd pe amândoi. A întins mâna în semn de bun venit. Chiar îmi doream companie.

7

Pitte era deja în salonaș, îmbrăcat cu o cămașă neagră și pantaloni care se asortau cu eleganța lejeră a Rowenei.

Dana s-a întrebat dacă își petrecea tot timpul arătând bine ca acum. Alt subiect de gândire, a presupus ea. Au vreodată zile în care părul le stă aiurea, au indigestii sau picioare umflate?

Sau erau acele lucruri prea lumești pentru zeii care locuiau în lumea noastră?

– Ne bucuram de foc și de un pahar de vin. Vreți să vă alăturați nouă? a întrebat Rowena.

– Sigur, mulțumesc. Căldura fiind binevenită, Dana s-a dus spre focul care ardea. Voi vă distrați așa în fiecare seară?

În timp ce turna vinul, Pitte s-a oprit și s-a încruntat la ea.

– Distrați?

– Petreceți. Știi tu, să stai în haine elegante și să bei un vin bun din, ce este aia, Baccarat?

– Cred că este Baccarat. Pitte a terminat de turnat și i-a oferit paharul Danei. Deseori stăm cam o oră să ne relaxăm împreună la sfârșitul zilei.

– Dar în restul timpului? Vă pierdeți doar vremea pe aici?

– Ah! Te întrebi ce facem ca să ne simțim bine. Rowena s-a așezat și a bătut ușor cu palma pernuța de lângă ea. Pictez, după cum știi. Pitte se ocupă de finanțele noastre. Îi place să jongleze cu banii. Citim. Mi-au plăcut cărțile tale, Jordan.

– Mulțumesc.

– Lui Pitte îi plac filmele, a adăugat Rowena, aruncându-i o ocheadă plină de afecțiune iubitului ei. În special cele în care sunt multe explozii impresionante.

– Deci mergeți la filme? a întrebat Dana prompt.

– În mod obișnuit, nu. Preferăm să ne instalăm la noi acasă și să le privim în timpul liber.

– Multiplexuri, a bombănit Pitte. Așa le denumesc. Ca niște cutiuțe stivuite una lângă alta. E păcat că marile teatre nu mai sunt la modă.

– Asta-i ceva cu care amândoi trebuie să țineți pasul. Schimbările în modă. Au fost o mulțime în două milenii.

Rowena a ridicat o sprânceană la Dana.

– Da, într-adevăr.

– Știu că pare o conversație de rutină, a continuat Dana, dar încerc doar să mă lămuresc asupra lucrurilor. Mi-a venit în minte că știi totul despre mine. Ai avut la dispoziție întreaga mea viață ca s-o urmărești. Ai urmărit-o?

– Bineînțeles. Ai fost de un interes considerabil pentru noi încă din mometul când te-ai născut. Nu ne-am amestecat, a adăugat Rowena, jucându-se cu lanțul plin cu bijuterii pe care îl avea în jurul gâtului, în timp ce vorbea. N-am intervenit. Înțeleg interesul tău pentru noi acum. Semănăm mai mult cu tine decât crezi și suntem mai diferiți decât ți-ai putea imagina. Putem și ne permitem să gustăm din ceea ce voi numiți plăcerile lumești. Mâncare, băutură, căldură, vanitate. Sex. Iubim...

A întins mâna după cea a lui Pitte.

– La fel de autentic ca voi. Plângem şi râdem. Ne bucurăm de multe din ceea ce oferă lumea voastră. Sărbătorim generozitatea şi rezistenţa spiritului omenesc şi îi jelim părţile întunecate.

– Dar atât timp cât sunteţi aici, nu sunteţi nici în lumea noastră, nici în cealaltă. Nu e corect. Era ceva legat de felul cum s-au atins unul pe celălalt, s-a gândit Jordan. Ca şi cum s-ar veşteji fără acel mic contact. Poţi alege cum vrei să trăieşti, dar în anumite limite. În cadrul graniţelor acestei dimensiuni. Chiar şi aşa, nu faci parte din ea. Poţi simţi căldura, dar nu arzi. Poţi dormi noaptea, dar când te trezeşti dimineaţa nu ai îmbătrânit. Orele nu te-au schimbat. Milioane de ore nu pot face asta.

– Şi vezi genul acesta de... nemurire, a întrebat Pitte, ca pe un dar?

– Nu, nu-l văd aşa. Privirea lui Jordan s-a mutat către faţa lui Pitte şi a rămas acolo. O văd ca pe un blestem. O pedeapsă, cu siguranţă, când eşti blocat pe dinafara propriei tale lumi şi petreci acele milioane de ore aici.

Expresia lui Pitte nu s-a schimbat, dar ochii lui au părut să devină mai adânci şi mai fierbinţi.

– Atunci ai o perspectivă excelentă.

– Văd altceva destul de clar. Pedeapsa, dacă Dana eşuează în găsirea cheii, este un an din viaţa ei. Un an şi din viaţa lui Zoe şi a lui Malory. Din punctul vostru de vedere, un an nu înseamnă nimic. Dar este o altă problemă când eşti om, iar viaţa ta are deja un capăt.

– Ah! Pitte a aşezat un braţ pe şemineu. Deci ai venit ca să renegociem contractul nostru?

Înainte ca Dana să poată vorbi, Pitte i-a aruncat o

privire care transmitea *spune-i lui Jordan să își vadă de treaba lui.*

– Nu, pentru că Dana va găsi cheia, așa că nu va fi o problemă.

– Ai încredere în femeia ta, a spus Rowena.

– Nu sunt femeia lui, a spus Dana repede. Și Kane ne-a urmărit? De la începutul vieții noastre?

– Nu pot să spun, a răspuns Rowena, apoi și-a fluturat mâna nerăbdătoare la expresia nesigură a Danei. Nu pot. Există, după cum a spus Jordan, anumite granițe pe care nu le putem trece. Ceva s-a schimbat – știm asta pentru că a putut să-i atragă atât pe Malory și pe Flynn în vise și să-i facă rău lui Flynn. Nu a fost capabil, sau poate nu a vrut, să procedeze așa înainte.

– Spune-i ce ți-a făcut.

Propoziția nu a fost formulată ca o cerere, și de data aceasta furia Danei a ieșit la suprafață. Dar înainte să-l ia la rost pe Jordan, Rowena a apucat-o de braț.

– Kane? Ce s-a întâmplat?

Le-a povestit, și a descoperit că de data aceasta vocea ei a rămas stabilă pe tot parcursul povestirii. Mai multă distanță, s-a gândit, mai puțină frică.

Măcar era mai puțină până când a văzut o undă de teamă traversând fața Rowenei. Nu s-a preocupat să se gândească ce ar fi necesar ca să înspăimânte un zeu.

– Nu a fost nicio amenințare reală, nu? A început să simtă furnicături pe piele. Vreau să spun că nu mă puteam îneca atunci când am sărit în mare, deoarece marea nu exista cu adevărat.

– Dar a existat, a corectat-o Pitte. Pe fața lui a apărut o asprime rece. Fața unui soldat, s-a gândit Dana, în timp

ce privește bătălia de sus și așteaptă momentul să scoată sabia.

Și ea era cea de pe câmpul de bătălie, a realizat, purtând un război sângeros.

– A fost conjurat la început de fantezia ta, apoi de teama ta. Asta nu îl face mai puțin real.

– Nu are niciun sens, a insistat ea. Când a avut-o pe Malory în acea fantezie, când ea picta, noi o puteam vedea. Toți am văzut-o, stând acolo în acea mansardă.

I-au rămas doar corpul și poate o parte din conștiință (pentru că într-adevăr, ea avea un psihic bine definit). Rowena a oftat. Restul personalității fetei a călătorit în lumea cealaltă. Și dacă i s-ar face vreun rău în cealaltă dimensiune, acesta ar fi transpus identic în realitatea noastră.

– Dacă s-ar tăia la mână într-o existență, a spus Jordan, ar sângera în cealaltă.

– El ar putea preîntâmpina asta. Evident tulburată, Rowena s-a ridicat ca să toarne mai mult vin. Dacă, de exemplu, am dorit să-ți fac un cadou, o fantezie inofensivă, te-aș putea trimite în lumea viselor și să te veghez ca să nu fii în pericol. Dar ceea ce face Kane nu e inofensiv. O face ca să tenteze și să terorizeze.

– De ce nu mi-a împins capul sub apă când eram prinsă în iluzie?

– Există încă limite. Ca să mențină iluzia, nu-ți poate atinge corpul fizic. Și întrucât mintea ta creează iluzia, nu te poate forța să îți faci singură rău. Minciună, da. Înșelătorie și frică, chiar și presiuni, dar nu te poate determina să faci nimic împotriva voinței tale.

– Așa a reușit să revină? Era întrebarea la care Jordan

avusese nevoie de confirmare. În primul rând, alegând să o vadă ca pe un truc, ea a schimbat structura, așa cum ai spus, a lumii. În locul paradisului, coșmarul.

– Cunoașterea ei și frica și furia lui Kane, da, a fost de acord Pitte. Fructul pe care l-ai scăpat, i-a spus Danei. *Mintea ta l-a văzut atunci ca putred în centru.* Nu era paradisul, ci închisoarea ta.

– Și când a plonjat în mare, în loc să-l lase să îi ia ceea ce era ea sau să accepte fantezia sau coșmarul, ea a ieșit din amândouă, a tras Jordan concluzia.

– Așadar arma ei împotriva lui este să rămână fidelă sieși, orice aruncă asupra ei.

– Ai spus simplu, a fost Pitte de acord.

– Prea simplu. Rowena și-a scuturat capul. Este viclean și ispititor. Nu trebuie să-l subestimezi niciodată.

– El a subestimat-o deja pe ea. Nu-i așa, Stretch?

– Mă descurc singură. Încrederea lui liniștitoare a parcurs un drum lung către calmarea nervilor ei. Ce îl oprește să o atace pe Zoe și să o zăpăcească în timp ce noi ne concentrăm asupra atacului lui asupra mea?

– Ea nu este încă o problemă pentru el. Dar pot fi luate precauții, a reflectat Rowena, bătând tactul cu degetul pe marginea paharului. Poate fi protejată, într-un anumit grad, până vine vremea ei.

– Dacă îi mai vine vremea, a precizat Pitte.

– E pesimist din fire, a zâmbit Rowena. Eu am mai multă încredere. Întorcându-se la canapea, s-a așezat pe brat cu grația fluidă pe care unele femei o au din naștere. Aplecându-se, a luat fața Danei în mâinile ei.

– Recunoști adevărul când îl auzi. Poți să îți întorci urechea de la el, să îți închizi mintea. Așa cum bărbatul meu este pesimist, tu ești încăpățânată din fire.

– Aici ai nimerit-o, a bombănit Jordan.

– Dar când alegi să-l auzi, adevărul este limpede pentru tine. Acesta este darul tău. Nu te poate duce în eroare decât dacă îi permiți. Când accepți ceea ce știi deja, vei avea și restul.

– Nu vrei să fii puțin mai clară?

Un zâmbet a apărut în colțul gurii Rowenei.

– Pentru moment ai destul ca să reflectezi.

MAI târziu, când au rămas singuri, Rowena s-a încolăcit pe canapea lângă Pitte, și-a odihnit capul pe umărul lui și a privit focul. În flăcări a studiat-o pe Dana, mâinile ei competente pe volan în timp ce conducea prin noapte către valea liniștită de sub Peak.

Admira competența, la zei și la muritori.

– Îl îngrijorează, a spus ea încet.

Pitte a privit focul și imaginile din el.

– Pe cine îngrijorează? Pe hoțul de suflete sau pe depănătorul de povești?

Absentă, pentru confort, Rowena și-a frecat obrazul de umărul lui Pitte.

– Pe amândoi, cu siguranță. Și amândoi au rănit-o, deși numai unul intenționat. Dar lovitura unui iubit rănește mai adânc decât a oricărui dușman. Ea îl îngrijorează pe Kane, a spus, dar bărbatul e îngrijorat pentru ea.

– Există atracție între ei. Pitte a întors capul pentru a mângâia cu buzele părul Rowenei. Ar trebui să o ducă în pat și să lase atracția să vindece vechile răni.

– Ca un bărbat, crezi că sexul este întotdeauna soluția.

– Este una bună. Pitte a împins-o ușor și când a căzut a fost pe patul mare pe care îl împărțeau amândoi.

Ea a ridicat o sprânceană la el. Rochia ei argintie s-a topit, rămânând goală. Lucrurile de genul ăsta, știa ea, erau unul dintre cele mai jucăușe și interesante obiceiuri ale lui.

– Atracția nu este de ajuns. Ea a întins brațele și zeci de lumânări au început să ardă în cameră. Este căldura, dragostea mea, unica mea dragoste, care vindecă o inimă rănită.

Cu brațele încă larg deschise, s-a ridicat în capul oaselor și l-a primit la ea.

DANA de-abia se întorsese în apartamentul ei, lăsându-l pe Jordan afară, și tocmai se instalase cu Othello din nou și își limpezise mintea suficient cât să se concentreze asupra sarcinii, când s-a auzit o altă ciocănitură în ușă. Gândindu-se că Jordan s-a întors cu o nouă tactică pentru a o convinge să intre, a ignorat bătaia în ușă.

Intenționa, pentru Dumnezeu, să petreacă două ore studiind cartea, apoi se va gândi la călătoria către Peak și la ceea ce s-a spus acolo. Și la ce nu s-a spus pe drumul înapoi.

Și dacă trebuia să se gândească la Jordan, era al naibii de sigură că nu o va face când el este prin preajmă.

Ar adulmeca ce se întâmplă în capul ei ca un copoi.

S-a auzit o altă bătaie în ușă, mai insistentă de data aceasta. Și-a dezvelit dinții și a continuat să răsfoiască piesa.

Dar o lătrătură i-a atras atenția.

Realizând că nu va ajunge nicăieri până nu va deschide ușa, s-a ridicat și a deschis.

– Ce naiba faceți aici amândoi? S-a încruntat la Flynn, apoi s-a aplecat ca să îi frece lui Moe urechile moi și să facă bezele. Te-a dat Malory afară? Bietul de tine. Tonul ei înțelegător a devenit rece când s-a îndreptat și a privit căutător la fratele ei. Nu dormi aici.

– Nici nu intenționam.

– Atunci ce ai în pungă?

– Tot felul de lucruri. S-a strecurat înăuntru, pe lângă câinele și sora sa. Am auzit că noaptea trecută a fost dură.

– A fost o experiență și nu am dispoziția necesară să o reiau. E zece și ceva. Lucrez, apoi mă duc să mă culc.

Cu fiecare lumină din apartament aprinsă, ca seara trecută, s-a gândit ea.

– Bine. Uite aici lucrurile lui.

– Ale cui lucruri?

– Ale lui Moe. Voi aduce mâine punga mare cu mâncare pentru câini, dar aici este suficient pentru micul dejun.

– Despre ce naiba vorbești? S-a uitat în sacoșa pe care el a împins-o în brațele ei și a văzut o minge de tenis stâlcită, o frânghie zdrențuită și o cutie de biscuiți pentru câini deasupra a aproximativ două kilograme și jumătate de mâncare uscată pentru câini.

– Ce naiba e asta?

– Lucrurile lui, a repetat Flynn vesel și s-a încruntat când Moe a sărit, punându-și labele pe umerii lui. Moe este colegul tău de cameră temporar. Acum trebuie să plec. Ne vedem mâine.

– Oh, ba nu. A aruncat sacoșa pe un scaun, l-a ajuns dintr-un pas la ușă și i s-a pus în cale. Nu ieși pe ușă fără câine.

I-a zâmbit ușor întrebător și total inocent.

– Tocmai ai spus că nu pot dormi aici.

– Nu poți. Și nici el.

– Uite ce ai făcut acum, i-ai rănit sentimentele. S-a uitat cu tristețe la Moe, care încerca să își bage nasul în sacoșă. E-n regulă, tipule. N-a vrut.

– Scutește-mă.

– Nu știi ce înțeleg câinii. Testele științifice sunt neconcludente. A bătut-o frățește pe Dana cu palma peste obraz. Așa că, oricum, Moe va sta vreo două săptămâni. Va face pe câinele de pază.

– Câine de pază? A observat că acum Moe mesteca sacoșa. Chiar scutește-mă!

Deoarece hârtia maro nu era, evident, pe gustul său, Moe a început să adulmece după bobițe. Flynn s-a așezat și și-a întins picioarele. Și-a regândit strategia și a decis că această tactică era la mintea cocoșului pentru Dana.

– Bine. Atunci voi rămâne și voi fi eu câine de pază din moment ce nu ai încredere în Moe. Hai să dăm cu banul pentru pat.

– Eu sunt singura care doarme în patul meu și am mai puțină încredere în tine decât în idiotul acela mare, care își urmărește acum coada. Moe! Termină până nu îmi distrugi locuința.

Se gândea să își smulgă părul din cap când Moe s-a lovit de o masă în încercarea lui disperată de a-și înfige dinții în propria coadă, iar cărțile de pe ea i-au căzut în cap cu zgomot.

A lătrat speriat și s-a dus spre Flynn pentru protecție.

– Pleacă, Flynn, și i-ați și câinele tâmpit cu tine.

Flynn și-a ridicat pur și simplu picioarele și l-a folosit

pe Moe drept scăunel. Hai să recapitulăm opțiunile pe care le avem, a început.

Douăzeci de minute mai târziu, Dana păşea apăsat prin bucătărie. S-a oprit şuierând printre dinți când a văzut conținutul coşului de gunoi împrăştiat de la un capăt la celălalt al podelei, iar pe Moe întins fericit peste dezordinea creată, mestecând un teanc de prosoape de hârtie.

– Cum a făcut-o? Cum naiba m-a convins să-l accept pe Moe? Şi acesta, a admis, era misterul lui Flynn Hennessy. Nu ştiai niciodată cum reuşea să te convingă să faci cum voia el.

S-a lăsat pe vine şi a dat nas în nas cu Moe.

Moe şi-a rotit ochii în lături, evitându-i pe ai ei. Dana putea să jure că dacă Moe ar putea vorbi ar auzi expresia Nu-făceam-nimic din gura lui.

– Bine, amice, tu şi cu mine vom stabili regulile de convieţuire aici.

A răspuns lingându-i faţa, apoi întinzându-se ca să îşi expună burtica.

S-A trezit cu soarele inundându-i faţa şi cu picioarele paralizate. Pentru soare exista o explicaţie simplă. Uitase din nou să tragă perdelele. Iar picioarele ei nu erau paralizate, a realizat după un moment de panică. Erau prinse sub greutatea masivă a lui Moe.

– OK, ăsta nu e un început bun. S-a ridicat în capul oaselor şi l-a împins pe Moe cu putere. Am spus că nu ai voie în pat. Am fost foarte clară în legătură cu această regulă.

El a gemut, un sunet omenesc ciudat care a făcut ca buzele ei să facă o grimasă. Apoi a deschis un ochi care a început să strălucească de o bucurie maniacală.

– Nu!

Dar era prea târziu. Dintr-un salt, a prins sub el nu numai picioarele ei, ci întregul corp. Labele lui dansau, apăsându-i burta, sânii, zona genitală. Limba lui îi lingea fața cu dragoste disperată.

– Încetează! Jos! Sfântă Fecioară! Și râdea isteric, luptându-se cu el, până când Moe a sărit din pat și s-a repezit afară din cameră.

– Ei, poftim! Și-a netezit părul. În mod sigur nu era felul în care voia să se trezească, ca regulă. Dar pentru o singură zi putea face o excepție.

Acum avea nevoie de cafea. Imediat.

Înainte să arunce înapoi învelitorile, Moe a sărit din nou în pat.

– Nu! Nu face asta! Să nu aduci mingea aceea oribilă și dezgustătoare în acest pat.

Viteza ei de mișcare dimineața era aproximativ aceea a unui melc tratat cu Valium, dar o singură privire la mingea de tenis din gura lui Moe a făcut-o să se miște ca un atlet olimpic. A lovit podeaua, determinându-l pe Moe să își schimbe direcția și să derapeze. S-a lovit de tăblia patului, apoi, nedescurajat, a adus mingea la picioarele ei.

– Nu ne jucăm de-a adusul mingii în casă. Nu ne jucăm de-a adusul mingii când sunt goală, situație în care, după cum observi, sunt acum. Nu ne jucăm de-a adusul mingii înainte să-mi beau cafeaua.

El și-a ridicat fermecător capul și a ridicat o labă.

– Va trebui să ajungem la un compromis. În primul rând, mă voi îmbrăca. S-a dus la dulap pentru halat. Apoi îmi voi bea prima ceașcă de cafea. După care te voi duce

pentru o foarte, foarte scurtă plimbare în timpul căreia poți să îți ușurezi vezica și să ne jucăm de-a adusul mingii pentru exact trei minute. Acceptă sau refuză.

NU știa cum a reușit – cum e stăpânul, așa e și câinele, a presupus ea – dar a sfârșit prin a petrece douăzeci de minute bune jucându-se cu Moe prin parc.

Aceasta *nu* era rutina ei de dimineață și, dacă era ceva sacru pentru Dana, aceasta era rutina ei de dimineață. Putea recunoaște că se simțea mai energizată și mai veselă după interludiul cu câinele zănatic. Dar nu intenționa să-i spună lui Moe acest lucru sau oricui altcuiva.

Moe a înfulecat micul dejun în timp ce ea l-a mâncat pe al ei, apoi, din fericire pentru toți cei implicați, el a plonjat într-un somn scurt de dimineață, în timp ce ea l-a înlocuit pe Othello cu cartea ei obișnuită de la micul dejun.

Pentru a rămâne proaspătă, să lase toate informațiile să fie prelucrate de mintea ei, ea a înlocuit subiectul și a ales una dintre cărțile despre vrăjitorie. Oricât de viclean și imoral era Iago, Kane îl depășea și avea putere. Poate exista o cale să-l submineze sau să-l abată, în timp ce căuta cheia.

A citit despre magia albă și cea neagră. Despre vrăjitorie și necromanție. Și era diferit, a realizat în timp ce făcea observații, când știai că fantasticul despre care citeai era real.

Nu era fantezie. Nu erau minciuni, ci adevărul.

Trebuia să-și amintească asta, s-a gândit ea în timp ce închidea cartea. Era esențial să-și amintească adevărul.

ERA foarte mulțumitor, a descoperit Dana când era adâncită în munca la Indulgence, să împrospăteze peretele searbăd cu vopsea albă proaspătă.

Locul nostru, s-a gândit ea.

În timp ce vopsea, le-a pus în temă pe Zoe și Malory despre vizita ei la Peak și despre ceea ce învățase.

– Așadar ne *poate* răni. Încruntându-se, Zoe a adăugat mai multă vopsea pentru rola automată a lui Malory. Sau ne putem răni singure. Cred că asta înseamnă cu adevărat.

– Dacă ne îndepărtăm prea mult de realitatea de aici, da, a fost Dana de acord. Mă gândesc că asta înseamnă.

– Dar nu ne poate răni decât dacă îi permitem, a scos Malory în evidență. Șmecheria este să nu îi permiți, ceea ce nu este atât de ușor pe cât pare.

– Nu trebuie să-mi spui mie. Amintirea ciocnirii ei cu Kane o făcea încă pe Dana să se cutremure. Nu e vorba doar de găsirea celor două chei, ci de protecția noastră.

– Și a celor din jurul nostru, i-a reamintit Zoe. L-a atacat și pe Flynn. Dacă încearcă ceva cu Simon, orice – îmi voi petrece tot restul vieții vânându-l.

– Nu te teme, mami. Dana s-a întins să strângă umărul lui Zoe. Când va veni rândul tău, îl vom veghea cu toții pe Simon. Oricând îl putem trimite pe Moe să-l protejeze, a adăugat ea ca să mai însenineze atmosfera. I-a aruncat lui Malory o privire tăioasă. O prietenă adevărată m-ar fi sunat și m-ar fi prevenit că eram pe cale să am un câine.

– O prietenă adevărată știa că vei dormi mai bine noaptea cu un câine sforăind lângă pat.

– Lângă, pe naiba. S-a furișat în pat când dormeam. Ceea ce înseamnă că am dormit în mijlocul unui cutremur aseară, pentru că el nu este ceea ce putem numi liniștit.

Ca să nu mai menționez că de la început nu avem voie cu câini în clădire.

– Este doar pentru câteva săptămâni și mai mult noaptea, i-a reamintit Malory. Ai dormit mai bine și tu. Pot să-mi dau seama din dispoziția pe care o ai.

– Poate că da. Oricum, ar trebui să te informez ce fac ca să găsesc cheia.

Cu prima cameră zugrăvită, s-au mutat la următoarea și la munca mai plictisitoare de a curăța în jurul ornamentelor.

– Gelozie, vrăjitorie, a intra în pielea lui Kane. Urcată pe noua scară, Malory a preluat sarcina de a vopsi tavanul. Foarte inteligent.

– Așa cred. Răspunsul este într-o carte. Trebuie să fie. Al tău a avut legătură cu pictatul și cu una dintre fiice, cea care arată ca tine, este artistă. Bine, e muziciană, dar tot artă este.

Zoe a aruncat o privire.

– Sper că asta nu înseamnă că trebuie să iau lecții de scrimă, deoarece zeița mea poartă o sabie.

– De asemenea, are cățelușul acela drăguț, a spus Malory.

– Nu pot să îmi iau un câine acum. Știu că lui Simon i-ar plăcea unul, dar oh, mi-ai scos sabia din minte.

– Poftim.

Dana stătea pe călcâie, întinzându-și spatele.

– Cățeluș, sabie – metafore pentru ceva. Vom descoperi ce înseamnă când va veni timpul. Dar dacă urmăm această temă, cheia lui Malory a avut legătură cu pictura. Visul lui Malory a fost să fie artistă, dar n-a avut talent.

S-a oprit, muşcându-şi limba.

– Scuze. A sunat cam dur.

– Ba nu. Ăsta e adevărul. Malory s-a uitat atentă la tavan. Părea să aibă îndemânare pentru genul ăsta de pictură. Nu am avut talent să pictez, aşa că mi-am direcţionat energiile înspre o carieră unde puteam să fac parte din lumea artei într-un alt mod. Nu îmi răneşte sentimentele, Dana.

– Bine, dar vei primi revanşa mai târziu, dacă vrei. Kane s-a folosit de dorinţa lui Malory pentru a o reţine, a o distrage de la căutare. Dar eroina noastră s-a dovedit mult prea deşteaptă pentru el şi a schimbat situaţia.

Malory şi-a înclinat regal capul.

– Îmi place partea asta.

– Este una dintre favoritele mele, a fost Zoe de acord. Vrei să scrii, Dana?

– Nu. A strâns din buze pentru un moment şi s-a gândit. Nu, nu vreau. Dar trebuie să fiu în jurul cărţilor, să le am lângă mine. Sunt fascinată de oamenii care pot să scrie şi o fac.

– Inclusiv Jordan?

– Hai să nu intrăm în acest subiect, cel puţin, nu încă. Ceea ce vreau să spun este că pentru mine cărţile reprezintă ceva personal, aşa cum este arta pentru Mal. De aceea cred că totdeauna cheia mea este legată de cărţi. Am acest sentiment că trebuie să aibă legătură cu o carte pe care am citit-o. Ceva personal, din nou.

– Voi face altă căutare după titluri, unul folosind cuvântul „cheie" să văd ce cărţi apar. Sprâncenele ei s-au strâns în timp ce încerca să descifreze problema. Întregul unghi cheie-în-titlu poate fi prea simplu, prea evident, dar îmi dă un alt loc unde să caut.

– Le-am putea împărți, a sugerat Malory. Dacă faci o listă a cărților unde crezi că am putea găsi cheia, le-am putea împărți și lua fiecare câte o bucată.

– Asta ar ajuta. Nu știm ce căutăm, a continuat Dana. Dar trebuie să credem că îl vom recunoaște atunci când îl vom vedea.

– Poate ar trebui să întocmești o listă cu cărți ce conțin în titlu cuvântul „zeiță", de asemenea, i-a spus Malory. Cheia mea a avut legătură cu zeița care cântă din indiciul Rowenei. A ta poate avea legătură cu zeița care se plimbă sau așteaptă, din indiciul tău.

– Bine gândit. Cu partea ei de perete terminată, Dana s-a ridicat în picioare. Doamne, ochii noștri vor începe să sângereze. Mai este încă un lucru. Voind să se mențină ocupată, s-a întors la peria de vopsit. Cheia ta a avut legătură cu locul acesta, Mal, cu felul în care el sau mintea ta l-a transformat într-o fantezie sau un cămin fericit, o familie, a picta în studioul tău. Până acum, al meu a fost o insulă tropicală. Nu cred că îi voi găsi rădăcinile aici, în Valley.

– Nu știi unde vei merge data viitoare.

Dana a lăsat peria și s-a uitat fix.

– Ăsta da, un gând fericit.

8

Deşi nu mai era angajată, Dana se îndoia că a muncit vreodată mai greu sau că a avut zile atât de lungi.

Trebuia să aibă grijă de Moe, ceea ce echivala pentru ea cu îngrijirea unui bebeluş de patru kilograme. Trebuia să fie hrănit, plimbat, certat, distrat şi supravegheat ca un şoim.

Mai era efortul fizic de a zugrăvi câteva ore pe zi, fapt ce i-a ridicat considerabil respectul pentru oricine practica meseria asta. Dar cum Moe aducea linişte şi distracţie, aşa şi munca la clădire îi aducea satisfacţie şi mândrie.

Poate nu părea cine ştie ce, însă ele au decis să aplice un strat de vopsea albă pe *toţi* pereţii înainte să fixeze culoarea; iar când ai trei femei hotărâte, care muncesc în echipă, observi progrese considerabile.

Erau proiectul şi strategia afacerii care va începe în câteva luni. Avea liste lungi, lungi de cărţi, activităţi suplimentare interesante, stiluri posibile pentru rafturi şi mese, pentru pahare şi ceşti.

Una fusese să viseze la a deţine propria librărie, dar era cu totul altă problemă să aibă de-a face cu miile de detalii necesare lansării ei.

La toate acestea se adăugau orele pe care le petrecea noaptea citind pentru a găsi cheia. Cititul fusese întotdeauna o pasiune, dar acum devenise o misiune. Undeva în cărți era răspunsul. Sau, cel puțin, următoarea întrebare.

Și dacă răspunsul sau întrebarea erau în una dintre cărțile pe care le împrumutase prietenilor? Și dacă ei nu au sesizat-o pentru că rezona numai cu ea?

Așa începea nebunia, și-a spus sieși.

Și, peste tot ceea ce avea de făcut sau la ce avea să se gândească, trebuia să se pregătească și pentru o întâlnire. O întâlnire, și-a amintit ea, pe care nu ar fi trebuit să o accepte niciodată.

Și aici vorbim despre felul cum începea nebunia.

Dacă anula, Jordan fie ar fi sâcâit-o și ar fi bătut-o la cap până l-ar fi tăiat în bucăți cu un cuțit de bucătărie și și-ar fi petrecut restul zilelor în închisoare, fie, mai rău, ar fi abordat expresia aceea îngâmfată „ți-am spus eu" și va pretinde că a dovedit doar că se teme să fie în preajma lui.

Oricare variantă însemna cuțitul de bucătărie și viața în închisoarea pentru femei.

Singura soluție era să meargă și, mai ales, să meargă bine pregătită.

Va dovedi nu numai că nu era câtuși de puțin preocupată de a petrece câteva ore în compania lui, dar îl va și înnebuni în timpul ăsta.

Știa că era mort după parfumuri, așa că a aplicat o cantitate groasă de cremă de corp parfumată înainte să se strecoare în ceea ce credea ea că este lenjeria intimă pentru nopți fierbinți. Nu că i-ar da lui Jordan șansa să o vadă,

dar *ea* va ști că poartă sutienul negru și sexy, chiloții din dantelă, portjartierul cu dantelă pe margini și ciorapi fini.

Și o va face să se simtă puternică.

S-a uitat în oglindă față, spate, lateral.

– Da, arăt bine. Mori de ciudă, Hawke.

A ridicat rochia întinsă pe pat. Arăta dezamăgitor de simplă, neagră, lungă și fluidă. Dar, când o porți, totul se schimbă.

A tras-o pe ea, a mai aranjat-o puțin, apoi s-a mai răsucit o dată în fața oglinzii.

Scobitura gâtului a căpătat o nouă dimensiune când sânii, care umpleau rochia, se revărsau seducător din decolteu. Șlițul lung de pe partea laterală a rochiei aluneca la fiecare mișcare, dezvăluind lungimea piciorului.

S-a încălțat cu pantofii, încântată că tocurile stiletto adăugau câțiva centimetri staturii ei deja impresionante. N-a fost niciodată complexată de înălțimea ei. Îi *plăcea*.

Trebuia să-i mulțumească lui Zoe pentru păr. Îl făcuse strălucitor și flexibil, cu o mică agrafă în formă de bijuterie prinsă deasupra urechii stângi. O altă metodă de tachinare, a reflectat Dana. Agrafa nu *folosea* la nimic, doar stătea acolo și strălucea.

Și-a tamponat clavicula cu parfum, scobitura dintre sâni și încheieturile brațelor. Apoi și-a răvășit părul.

– Ești un om mort, amice.

I-a răsărit în minte ideea că ea de fapt de-abia aștepta această seară. Trecuseră săptămâni de când nu se mai aranjase pentru o întâlnire. În plus, trebuia să recunoască, era curioasă. Cum se va descurca Jordan? Cum se vor descurca amândoi? Se întreba cum ar fi să fie cu el la o întâlnire, acum că erau un bărbat și o femeie, mai degrabă decât un băiat și o fată.

Era, trebuia să recunoască, incitant. Mai ales că era sigură că el voia să o recâştige, iar ea nu avea nicio intenţie să fie recâştigată.

S-a aplecat înspre oglindă şi a întins un roşu mortal pe buze, apoi a aruncat tubul de ruj în poşetă. Şi-a presat buzele, apoi le-a deschis cu un zgomot îndrăzneţ.

– Să înceapă jocurile.

Când Jordan a ciocănit la exact şapte şi jumătate, ea nu ar fi putut anticipa reacţia lui mai perfect.

Ochii lui s-au făcut mari şi apoi s-au aburit. I-a putut vedea pulsul când i s-a mişcat nodul lui Adam. Apoi şi-a făcut mâna pumn şi şi-a lovit uşor de două ori inima cu ea, de parcă ar fi încercat să o pornească din nou.

– Încerci să mă răneşti, nu?

Ea şi-a înclinat capul.

– Absolut. Cum mă descurc?

– Lovitură mortală. Salivez?

Acum ea a rânjit şi s-a întors înăuntru să îşi ia haina. El a păşit în spatele ei, s-a aplecat şi a mirosit.

– Dacă încep să scâncesc, încearcă să... Jordan s-a îndepărtat încet când a văzut cărţile. Grămezi şi teancuri de cărţi lângă canapea, alt teanc pe masa de cafea şi o mare de cărţi pe masa din sufragerie.

– Iisuse, Dana, ai nevoie de tratament.

– Nu sunt doar pentru citit, nu că ar fi ceva în neregulă cu asta. Sunt pentru muncă şi cercetare. Abordez căutarea în funcţie de cuvântul cheie *şi* mă pregătesc să deschid o librărie.

S-a îmbrăcat cu haina, încercând să nu se enerveze că el părea acum interesat mai mult de cărţi decât de felul incredibil în care arăta ea.

– *Cheia către Rebecca, Martorul Cheie, O casă fără cheie.* Văd unde ne îndreptăm. *Cheia spre împlinirea sexuală?* I-a aruncat o privire lungă, ironică.

– Taci. Mergem să mâncăm?

– Da, da. Te-am mai scutit de muncă. El s-a ghemuit şi a început să răsfoiască paginile. Vrei să iau o parte din ele?

– Deja le-am împărţit cu Zoe şi Malory. Ştia că va începe să citească într-un moment; nu se putea abţine. Erau identici din acest punct de vedere.

– De ajuns. Mi-e foame.

– Ce mai e nou? A aşezat o carte înapoi lângă suratele ei, s-a îndreptat şi i-a aruncat o altă privire lungă. Oamenii vor scoate sunete de exclamaţie când te vor vedea.

– A, ce dulce eşti. Mergem?

El s-a îndreptat către uşă ca să o deschidă pentru ea.

– Unde este Moe?

– Zbenguindu-se în parc cu cel mai bun prieten al lui. Flynn îl ia înainte să meargă acasă. Unde mâncăm?

– Urcă-te odată în maşină, domnişoară cu o idee fixă. Vei primi mâncare. Ce face brigada de zugravi? a întrebat el când ea s-a instalat, iar el era la volan.

– Muncim pe rupte. Serios. Nu pot să fac faţă la cât muncim. Şi am şi dureri în tot corpul ca să o dovedesc.

– Dacă vrei să te masez undeva, anunţă-mă doar.

– Ce ofertă altruistă, Jordan.

– Ăsta-i genul de tip care sunt eu.

Ea şi-a încrucişat picioarele, asigurându-se că mişcarea era lentă, iar şlitul rochiei îi dezvelea piciorul până la coapsă.

– Dar se ocupă Chris de asta.

Privirea lui s-a plimbat în jos până la tocul ascuțit al pantofului și înapoi.

– Chris? Nu a mârâit, dar a vrut...

– Mmm-hmm.

– Și cine este Chris?

– Un terapeut în masaj foarte talentat, cu mâini magice.

Ea s-a întins, ca și cum ar fi sub acele mâini magice și a adăugat un mic geamăt. O, da, s-a gândit ea când respirația lui Jordan a devenit puțin sacadată, avea un arsenal întreg de arme cu care să-l atace de data aceasta.

– O recomandare de la Zoe, a adăugat ea. Zoe va oferi o varietate de tratamente în salon.

– Și Chris vine de la Christina sau de la Christofor?

Ea a dat din umeri.

– Am primit un tratament pentru gât și umeri în după amiaza aceasta, ca un fel de interviu. Chris s-a descurcat cu brio. Ea s-a încruntat când el a ieșit cu mașina din oraș. Nu mâncăm în oraș?

El nu putea să respire fără să inspire orice împroșca ea ca să îl înnebunească. Și apropo, s-a gândit el, în caz că uitase, ea avea picioare până în gât și face orice ca să-i reamintească.

Dacă vocea lui era un pic strangulată, avea motive bune.

– Îți dau de mâncare și plătesc nota. Locul întâlnirii este alegerea mea.

– Ar fi bine să merite ținuta și pofta mea de mâncare sau vei plăti mai mult decât nota.

– Țin minte apetitul tău. El și-a impus să se relaxeze. Poate că ea juca dur, dar el nu scosese propriile arme încă.

– Aşadar, spune-mi, care este cheia împlinirii sexuale?

– Citeşte cartea. Spune-mi ce îţi vine în minte când te gândeşti la „cheie" referitor la literatură?

– Mistere ascunse după uşi încuiate.

– Hmm. Ar putea fi un alt unghi. Dar când te gândeşti la zeiţă, altă semnificaţie decât în mitologie?

– Caracterul tău de femeie fatală. Ca femeia misterioasă din *Şoimul maltez*.

– În ce fel este ea o zeiţă?

– Are puterea de a vrăji bărbaţii, cu sex, frumuseţe şi minciuni.

– Ha. În mod intenţionat, şi-a trecut uşor mâinile prin părul lung. Nu e rău. Ceva la care să te gândeşti. În timp ce se gândea, a pierdut noţiunea timpului şi a direcţiei în care se îndreptau. Era aproape opt când şi-a revenit şi a clipit în faţa casei mari şi albe aflată între dealuri.

Punct ochit, punct lovit, s-a gândit Jordan când a văzut ochii ei mărindu-se.

– Lucianos? Maxilarul ei a căzut. E nevoie de un edict de la congres pentru a obţine o rezervare la Lucianos în perioada aceasta a anului. Trebuie să faci rezervare cu săptămâni în afara sezonului, dar în octombrie nu poţi să intri aici nici dacă donezi sânge.

– Trebuie doar să ai o pilă. A coborât şi a dat cheile valetului.

– Întotdeauna am vrut să mănânc aici. Dar nu era de nasul meu.

– Am încercat să obţin o rezervare pentru ziua ta odată. Nu mi-au râs în nas, dar era pe aproape.

– Nu ţi-ai fi putut permite... Ea s-a îndepărtat încet, intrând fără să se poată abţine. Este exact gestul pe care

l-ar fi făcut, şi-a amintit ea. Realizat într-un mod neaşteptat şi nesăbuit. A fost un gând frumos, i-a spus şi l-a sărutat pe obraz.

– De data aceasta am reuşit. A lăsat-o fără cuvinte ridicându-i mâinile către buzele lui. La mulţi ani! Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Eşti fermecător. De ce eşti fermecător?

– Se potriveşte cu ţinuta ta. Şi, încă ţinând-o de mână, el a condus-o pe scări.

Restaurantul fusese odată reşedinţa de la munte a unei familii din Pittsburg cu ceva influenţă şi avere. Dana nu ştia dacă îl putea numi conac, dar cu siguranţă îndeplinea toate condiţiile ca să fie o vilă, cu coloanele, balcoanele şi porticele sale.

Împrejurimile erau adorabile, iar primăvara şi vara, chiar şi toamna devreme, cina în aer liber era oferită în curtea din spate, astfel încât clienţii să se bucure de grădini şi de privelişti odată cu o masă delicioasă.

Interiorul fusese restaurat şi menţinută eleganţa şi ambientul unei case dotate cu toate cele necesare.

Holul de la intrare avea pardoseli din faianţă, artă italiană şi locuri confortabile pentru stat jos.

Dana de abia a avut timp să admire lumina, culorile, înainte ca majordomul să se grăbească să-i întâmpine.

– Domnule Hawke, suntem atât de încântaţi că aţi putut veni pe la noi în seara aceasta. *Signorina*, bine aţi venit la Lucianos. Masa dumneavoastră este gata, dacă doriţi să vă aşezaţi. Sau, dacă preferaţi, vă conduc în salon.

– Doamnei îi este atât de foame, încât vom lua masa, mulţumim.

– Bineînţeles. Să vă iau haina?

– Sigur.

Dar Jordan i-a luat-o înainte majordomului şi, atingând-o cu vârful degetelor pe umeri, a dezbrăcat-o de haină. Haina a dispărut, iar ei au fost conduşi pe scara mare în ceea ce a realizat ea – un separeu cu o singură masă pentru două persoane.

Un chelner s-a materializat, aducând şampanie.

– După cum aţi comandat, a spus majordomul. Este potrivită pentru seara dumneavoastră?

– Este perfectă, i-a spus Jordan.

– *Bene.* Dacă doriţi ceva, trebuie doar să cereţi. Vă rog să vă simţiţi bine. *Buon appetito.*

S-a strecurat afară, lăsându-i singuri.

– Când îţi reuşeşte ceva, a spus Dana după un moment, chiar îţi reuşeşte.

– Nu are rost să faci lucrurile pe jumătate. El a ridicat paharul şi l-a atins delicat de al ei. Pentru clipe trecute, prezente, viitoare.

– Pare destul de sigur ca să bei. Ea a luat o înghiţitură. Iisuse. Ştii ce a vrut să spună bătrânul Dom despre a bea stele când a sorbit prima oară din chestia asta cu bule. A luat încă o înghiţitură, apoi l-a studiat pe deasupra marginii paharului. Bine. Sunt impresionată. Eşti peştele cel mare în zilele acestea, nu-i aşa, domnule Hawke?

– Poate, dar este vorba mai mult de a şti ce funcţionează. Şi băiatul de aici, care se descurcă, poate obţine de obicei o masă la un restaurant.

S-a uitat în jurul camerei, atât de delicat luminată, atât de intimă, atât de romantică.

Erau flori şi lumânări, nu numai pe masă, dar şi pe tava antică şi pe dulapul lung, cu sculpturi. Camera

mirosea a ambele, iar muzica – ceva lent cu viori plângătoare – se răspândea prin aer. Un foc domol ardea într-o vatră din marmură neagră, mai multe lumânări, mai multe flori se aflau deasupra şemineului. O oglindă mare, brodată pe margini, îi reflecta imaginea, creând o senzaţie puternică de intimitate.

– Ce mai masă, a spus ea de la distanţă.

– Voiam să fiu singur cu tine. Nu strica asta, a spus el şi i-a acoperit mâna cu a lui înainte ca ea să o poată retrage. Este doar o cină, Stretch.

– Nimic nu este *doar* într-un loc ca ăsta.

I-a întors mâna cu palma în sus, mângâind cu degetele sale centrul palmei ei în timp ce îi privea faţa.

– Atunci lasă-mă să încerc să te fac să simţi romantism. Doar pentru o seară. Aş putea începe prin a-ţi spune că doar uitându-mă la tine acum, aproape mi se opreşte inima.

A ei a tresărit scurt, apoi a început să bată cu putere.

– Te pricepi foarte bine, pentru un începător.

– Stai liniştită. Va fi şi mai bine.

Ea nu şi-a retras mâna. Părea ceva greşit, un gest mărunt şi meschin când el s-a străduit atât să îi ofere ceva special.

– Nu va însemna nimic, Jordan. Suntem în locuri diferite faţă de cum eram.

– Mie îmi pare că suntem amândoi chiar aici. De ce să nu ne relaxăm şi să nu ne simţim bine? El a făcut un semn din cap chelnerului care stătea discret în afara camerei.

– Ai spus că îţi este foame.

Ea a luat meniul care i-a fost oferit.

– Aici ai nimerit-o.

Ar necesita, a descoperit Dana, un efort considerabil şi o mare hotărâre ca să nu se relaxeze şi să se simtă bine. Şi ar fi rău intenţionată. Poate că a încolţit-o ca să o scoată la o întâlnire, dar s-a dat peste cap ca să o facă una memorabilă, chiar magică.

Apoi mai era faptul că, după cum spusese şi el, voia să creeze o atmosferă romantică. Asta era ceva nou. Atât timp cât fuseseră împreună, şi cât de mult însemnaseră unul pentru celălalt, romantismul de tip vechi nu făcuse în mod special parte din relaţia lor.

Oh, era capabil cu siguranţă de suavitate, dacă era în dispoziţia necesară. Şi surpriză. Nimeni, nici cea mai înţelegătoare persoană, nu l-ar fi considerat vreodată pe Jordan Hawke, pe care îl ştia ea, sensibil sau romantic în sensul tradiţional.

Apoi, din nou, îi plăceau limitele lui. O atrăgeau şi o aţâţau.

Cu toate acestea, nu voia să se plângă pentru că era curtată pentru o seară de un bărbat fermecător şi amuzant care părea că are intenţia să-i ofere o întâlnire de vis.

– Spune-mi ce vrei pentru librăria ta.

Ea a luat încă o îmbucătură din fructele de mare incredibile.

– Cât timp ai la dispoziţie?

– Oricât ai nevoie.

– Păi, în primul rând vreau să fie accesibilă. Genul de loc în care oamenii se simt bine să cutreiere, doar ca să răsfoiască, poate chiar să se aşeze pentru un timp şi să citească. Dar, în acelaşi timp, nu vreau să trateze locul ca pe biblioteca lor personală. Ce vreau să fondez este librăria de cartier, unde servirea clienţilor este prioritatea, unde oamenilor le place să se adune.

– Mă întreb de ce n-a încercat nimeni să facă asta în centrul lui Valley înainte.

– Încerc să nu mă gândesc, a recunoscut ea. Dacă n-a făcut-o nimeni, trebuie să existe un motiv bun.

– Ei nu erau tu, a spus el simplu. Ce altceva mai urmăreşti? Ţinteşti să comercializezi cărţi generale sau vrei să te specializezi?

– Generale. Vreau multă varietate, dar am lucrat la bibliotecă destul de mult ca să ştiu ce caută oamenii din zonă. Aşa că anumite secţiuni – dragoste, mistere, interese locale – vor contrabalansa unele titluri mai ezoterice. Vreau să mă coordonez cu şcolile locale, să ştiu ce recomandă profesorii şi să văd dacă reuşesc să formez cel puţin un club de carte în primele şase luni.

Şi-a ridicat paharul cu vin.

– Şi asta doar pentru început. Mai, Zoe şi cu mine vom lucra împreună şi, în mod ideal, ne vom suprapune baza de clienţi. Ştii, cineva intră pentru o carte şi se gândeşte: „Hei, uite ce vază suflată din sticlă extraordinară. Este perfectă pentru ziua surorii mele". Sau cineva se duce la Zoe pentru o tunsoare şi alege o broşură să citească în timp ce îşi face părul.

– Sau intră să se uite la picturi şi decid că le-ar folosi o manichiură.

A ridicat paharul în semn de toast şi a băut.

– Acesta este planul.

– Este unul bun. Voi trei aveţi o imagine bună împreună. Vă potriviţi şi vă completaţi una pe cealaltă. Aveţi stiluri diferite, dar se întrepătrund armonios.

– Este amuzant, dar mă gândeam exact la acelaşi lucru ieri. Dacă cineva ar fi sugerat că mă voi lansa într-o afacere

investind efectiv fiecare bănuț disponibil împreună cu alte două femei pe care le cunosc de numai o lună, aș fi râs de m-aș fi prăpădit. Dar iată-mă. Și este un lucru bun. Sunt absolut sigură.

– În ce privește librăria, aș paria pe tine în fiecare zi a săptămânii.

– Păstrează-ți banii. S-ar putea să fiu nevoită să împrumut câțiva înainte să finalizez proiectul. Dar, continuând subiectul, spune-mi ce te-ar interesa să găsești într-o librărie bună din vecinătate. Din perspectiva unui scriitor.

Ca și Dana, s-a lăsat pe spate, un semn pentru chelner să curețe masa.

– M-ai numit scriitor fără alte adjective peiorative.

– Nu te umfla în pene. Mențin doar atmosfera serii.

– Atunci hai să comandăm desertul și cafeaua și îți voi spune.

CÂND terminaseră, ea și-ar fi dorit să fi adus un carnețel de notițe. Era bun, trebuia să-i acorde acest merit. A atins aspecte la care ea nu se gândise și le-a dezvoltat pe cele pe care ea le avusese în vedere.

Când vorbeau despre cărți în sine, a realizat cât de mult i-a lipsit acea dezinvoltură. Să ai pe cineva care îți împărtășește devoțiunea absolută pentru povestiri. Să le devoreze și să le disece, să le savureze și să se afunde în ele.

– Este o noapte frumoasă, a spus el în timp ce o ajuta să se ridice în picioare. De ce să nu ne plimbăm primprejur înainte să ne întoarcem?

– Acesta este felul tău de a-mi spune că am mâncat atât de mult încât am nevoie de o plimbare?

– Nu. Este felul meu de a trage de timpul pe care îl pot petrece doar eu cu tine.

– Chiar ai devenit mai bun la lucrurile astea, i-a replicat ea în timp ce el o conducea afară din cameră.

Haina ei a reapărut aproape la fel de repede pe cât fusese luată. Și, a observat, Jordan nu a pierdut o secundă când majordomul i-a întins una dintre cărțile sale și a cerut un autograf.

A făcut și asta bine, s-a gândit ea. S-a comportat lejer, prietenos, a adăugat și ceva conversație relaxată și a mulțumit pentru seară.

– Cum te simți? a întrebat ea când au ieșit afară. Când cineva te roagă să-i dai un autograf?

– Mult mai bine decât atunci când nu le pasă deloc.

– Nu, serios. Nu evita întrebarea. Cum este?

– Mulțumitor. Absent, i-a netezit gulerul hainei. Măgulitor. Surprinzător. Numai când nu au o privire nebună și un manuscris nepublicat la subraț.

– Se întâmplă?

– Destul de des. Dar de obicei este un sentiment plăcut. Hei, uite pe cineva care mi-a citit lucrările sau intenționează să o facă. Și se gândesc că ar fi ca lumea să aibă un autograf. A dat din umeri. Ce să nu fie bine în asta?

– Nu ai un comportament foarte capricios.

– Nu sunt un tip capricios.

Ea a pufăit.

– Întotdeauna erai așa.

– Tu obișnuiai să fii certăreață și încăpățânată. El a zâmbit larg când ea s-a încruntat la el. Vezi cum ne-am schimbat?

– Voi trece asta cu vederea, pentru că m-am simțit foarte bine. Ea a respirat adânc în timp ce se plimbau pe o alee pavată și se uitau în sus la felia groasă de lună galbenă ca ceara.

– Am intrat în săptămâna a doua, a murmurat ea.

– Te descurci bine, Stretch.

Ea a clătinat din cap.

– Nu simt că ajung la miez. Nu încă. Zilele trec repede. Nu sunt panicată sau ceva de genul ăsta, a adăugat ea repede, dar sunt prea ocupată, serios. Prea multe depind de mine. Oameni la care țin. Mi-e teamă să nu-i dezamăgesc. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da. Nu ești singură în asta. Lupta principală poate că o duci tu, dar nu porți toată greutatea. El și-a lăsat mâinile pe umerii ei, a tras-o către el puțin, până când corpul ei s-a sprijinit pe al lui. Vreau să te ajut, Dana.

Se potrivea bine cu el. Întotdeauna se potrivise. Și această conștientizare a făcut să sune clopoței de avertizare într-o parte întunecată a creierului ei.

– Știu deja că ești implicat într-un fel sau altul.

– Vreau mai mult. Și-a aplecat capul ca să își lipească buzele de umărul ei.

– Și te vreau pe tine.

– Am destule pe cap acum.

– Dacă îți faci griji sau nu, nu va schimba nimic. El i-a întors fața către el.

– Încă te voi dori. Iar tu o vei ști în continuare. Buzele lui s-au curbat în timp ce își plimba mâinile de sus până jos de-a lungul brațelor ei. Întotdeauna mi-a plăcut acea privire.

– Ce privire?

– Acea privire uşor iritată pe care o ai când cineva îţi dă o problemă să o rezolvi. Cea care îţi formează o cută aici. El i-a atins fruntea cu buzele, chiar între sprâncene.

– Credeam că ne plimbăm.

– Ne plimbăm. Acum aş zice că e cazul să trecem la altceva.

El adora felul în care buzele ei s-au curbat la fel de mult ca licărirea de surpriză de pe faţa ei când, în loc să o sărute, el a început un dans lent.

– Foarte inteligent, a murmurat ea, dar era mişcată.

– Întotdeauna mi-a plăcut să dansez cu tine. Felul în care totul se aliniază. Felul în care pot să îţi miros părul, pielea. Felul în care mă reflect în ochii tăi, dacă mă apropii suficient şi te privesc destul de aproape. Ochii tăi întotdeauna m-au fascinat. Nu ţi-am spus asta niciodată, nu-i aşa?

– Nu. A simţit că începe să tremure şi clopoţeii de avertizare s-au pierdut sub tunetul inimii sale.

– M-au fascinat şi mă fascinează în continuare. Uneori, când reuşeam să ne petrecem seara împreună, mă trezeam devreme să te privesc dormind. Doar ca să te văd cum deschizi ochii.

– Nu este corect. Vocea ei tremura. Nu e corect să îmi spui aşa ceva acum.

– Ştiu. Ar fi trebuit să îţi spun atunci. Dar acum asta e tot ce am.

A atins buzele lui de ale ei şi le-a frecat delicat. A muşcat-o uşor. El a simţit că trupul ei tinde să se predea şi s-a luptat cu impulsul de a profita.

S-a mişcat încet, pentru amândoi, savurând ceea ce înainte devorau, zăbovind acolo unde înainte se grăbeau.

La lumina stelelor, cu brațele ei în jurul lui, el nu și-a dat voie să ceară. În loc de asta, el a sedus.

Încă o învârtea într-un dans. Sau doar capul ei se învârtea? Buzele lui erau calde și răbdătoare, atățând-o cu insinuări fierbinți și cu insistența care, a simțit ea, că îl biciuia.

Ea a suspinat și l-a tras mai aproape. Și l-a lăsat să o sărute.

Moale, încet, umed. Răceala aerului pe pielea ei rece, parfumul nopții, numele ei șoptit printre buzele care se mișcau deasupra alor sale.

Dacă toți acești ani formaseră o prăpastie între ei, acest sărut într-o grădină pustie de toamnă începea să construiască o punte.

A fost el cel care s-a retras, apoi a zdruncinat-o profund prinzându-i ambele mâini, aducându-le la buzele lui.

– Dă-mi o șansă, Dana.

– Nu știi ce îmi ceri. Nu, nu știi, a spus ea înainte ca el să poată să vorbească. Și nu știu încă răspunsul. Dacă vrei unul care să conteze, trebuie să îmi dai timp ca să îmi dau seama.

– Bine. El a ținut mâinile ei în ale lui, dar a pășit înapoi. Voi aștepta. Dar am vorbit serios mai înainte, când am spus că vreau să te ajut. Nu are nimic de-a face cu asta.

– Trebuie să mă gândesc și la asta.

– Bine.

Dar era un lucru pe care îl știa, a realizat Dana în timp ce se întorceau la mașină. Nu mai era încă îndrăgostită de el. Erau, după cum a spus el, oameni diferiți

acum. Şi ceea ce simţea pentru el acum făcea ca dragostea pe care i-o purtase băiatului să pălească şi să se subţieze ca ceaţa dimineţii.

JORDAN a intrat în casă, stingând lumina de pe verandă. Trecuse mult timp, a reflectat el, de când cineva lăsa lumina aprinsă pentru el.

Alegerea lui, bineînţeles. Şi la asta s-a ajuns. A ales să părăsească Valley, pe Dana şi prietenii lui şi tot ce îi era familiar.

A fost alegerea corectă, îşi va susţine opţiunea. Dar vedea acum că metoda pe care o folosise fusese greşită. Greşeala lăsase o ruptură în ceea ce fusese. Cum să construiască un bărbat ceva nou pe o fundaţie greşită?

Se îndrepta către scară, apoi s-a oprit când Flynn a coborât.

– Mă aştepţi, tăticule? Am pierdut ceva excepţional?

– Văd că noaptea în oraş ţi-a dat o dispoziţie bună. Hai să mergem în biroul meu.

Fără să aştepte confirmarea, Flynn s-a îndreptat către bucătărie. A aruncat o privire în jur. În regulă, camera era hidoasă, chiar şi el putea observa asta. Articolele vechi de culoarea cuprului, dulapurile urâte care poate au arătat proaspete şi stilate pe vremea bunicului.

Dar încă nu putea vizualiza cum ar putea sau va arăta când Malory va termina cu redecorarea. Nu mai mult decât putea înţelege de ce perspectiva demolării şi refacerii încăperii o făcea atât de fericită.

– Băieţii vin luni să demoleze locul.

– Cred că e prea devreme, a comentat Jordan.

– Intenţionam să o refac, mai devreme sau mai târziu. Nu pentru că o foloseam. Dar de când a venit Malory,

chiar se găteşte aici. A lovit cuptorul cu piciorul. Are o ură adâncă şi violentă pentru acest instrument. E înfricoşător, într-un fel.

– M-ai adus aici ca să vorbim despre obsesia lui Malory pentru articolele de bucătărie?

– Nu. Voiam fursecuri. Malory are o regulă care spune să nu mâncăm în pat. Acesta este un alt lucru pe care nu îl înţeleg, a continuat el în timp ce îşi lua o pungă de Chips Ahoy din dulap. Dar sunt un tip foarte tolerant. Vrei lapte?

– Nu.

Prietenul lui purta pantaloni de casă gri şi un tricou care s-ar putea să fi fost nou în al doilea an de facultate. Picioarele lui erau goale, expresia degajată.

Aparenţele, ştia Jordan, puteau fi foarte înşelătoare.

– Nu eşti un tip foarte tolerant, Hennessey. Pretinzi că eşti aşa, astfel încât să poţi proceda aşa cum vrei tu.

– Nu mănânc fursecurile în pat, nu?

– Nimicuri, fiule. Ai femeia în patul tău.

– Da. Râjind, Flynn a turnat un pahar cu lapte, apoi s-a aşezat şi şi-a întins picioarele. Aşa este. Bineînţeles că stă acolo şi citeşte în loc să îmi ofere favoruri sexuale variate şi provocatoare, dar pot să aştept momentul potrivit.

Jordan s-a aşezat. Flynn, ştia dintr-o lungă experienţă, va ajunge la subiect până la urmă.

– Aşadar, vrei să vorbim despre viaţa ta sexuală? Va fi o sesiune în care te dai mare sau vrei sfaturi?

– Mai degrabă pun în aplicare, decât să mă laud, şi mă descurc foarte bine pe cont propriu. Dar mulţumesc pentru ofertă. A înmuiat un fursec. Deci, ce face Dana?

Ăsta era subiectul, s-a gândit Jordan.

– Puțin neliniștită din cauza misiunii, aș spune, dar se menține la suprafață. Trebuie să fi văzut teancul de cărți pe care le răsfoiește când l-ai luat pe Moe.

– Da, m-a apucat durerea de ochi doar gândindu-mă la a citi jumătate din ele. Și altceva?

– Se pare că s-a stabilizat după ceea ce s-a întâmplat cu ea noaptea trecută. Poate că este speriată, dar la fel de curioasă. O știi cum este.

– Mmm-hmm.

– De ce nu mă întrebi cum stau lucrurile între noi?

– Și să mă amestec în viețile voastre private și personale? Eu?

– Du-te naibii, Hennessey.

– Uau, asta a fost atât de succint și plin de imaginație. Îmi dau seama imediat de ce ești un romancier de succes.

– Ești pe alături. Și, deși nu avea nicio poftă, Jordan a luat un fursec din pungă. Am dat-o în bară cu ea în urmă cu câțiva ani. „Mă duc, a fost amuzant, ne mai vedem."

Îi provoca o arsură ușoară în stomac să își aducă aminte acum.

– Poate nu chiar atât de sec, dar pe aproape. A mușcat din fursec în timp ce studia fața prietenului său. Am dat-o în bară și cu tine?

– Poate un pic. Flynn a dat deoparte frumoasa lumânare a lui Malory astfel încât să pună între ei punga de fursecuri. Nu pot să spun că nu m-am simțit puțin părăsit când ai plecat, dar am înțeles de ce ai făcut-o. La naiba, plănuiam să procedez și eu la fel.

– Omul de afaceri, scriitorul care se zbate și reporterul dedicat. Al naibii trio.

– Da, toți am ajuns în același loc, nu-i așa? Într-un fel sau altul. N-am părăsit niciodată Valley ca să realizez asta, dar mă gândeam să o fac, așa că mă pot uita la tine și la Brad ca la un fel de cercetători. Dar, din nou, eu nu mă culcam cu tine.

– Era îndrăgostită de mine.

Flynn a așteptat puțin, a absorbit frustrarea uimită de pe fața lui Jordan.

– Ce, și flacăra s-a stins pur și simplu? Ai făcut ceva greșit, prietene.

– Știam că mă iubea. Dezgustat, Jordan s-a dus, în fine, să-și ia un pahar de lapte. La naiba, Flynn, toți ne iubeam unul pe celălalt. Eram ca o familie la fel de mult ca cei cărora le curge același sânge în vine. Nu știam că este marea dragoste pentru ea. Cum naiba ar trebui un tip să știe genul ăsta de lucru, cu excepția situației în care femeia se uită în ochii lui și spune: „Sunt îndrăgostită de tine, ticălosule." Ceea ce, a continuat el, luptându-se cu furia, ar fi fost ceva la care te puteai aștepta din partea Danei. Acesta este stilul ei. Dar n-a făcut-o, așa că nu am știut. Și acum sunt un nesimțit din cauza asta.

Întrucât fusese îngrijorat de calmul lui Jordan, accesul de furie l-a liniștit.

– Da, dar ești un nesimțit din mai multe motive. Aș putea să îți scriu o listă.

– Cea pe care ți-aș scrie-o eu ție ar fi mai lungă, a mormăit Jordan.

– Grozav, un concurs. Nu era doar furios, a observat Flynn în timp ce îi studia fața lui Jordan, ci mai ales nefericit. Cu toate acestea, trebuia să se termine, trebuia să fie spus.

– Uite, când Lily m-a părăsit pentru a obține faimă și avere în orașul mare și rău, m-a durut. Și nu eram îndrăgostit de ea. Tu și Brad ați avut dreptate în privința asta. Dar credeam că sunt, eram pregătit să fiu și faptul că ea m-a îndepărtat m-a afectat. Dana *era* îndrăgostită de tine. Trebuie să te aștepți ca plecarea ta, indiferent din ce motive, s-o afecteze.

Jordan s-a așezat din nou și a rupt gânditor un fursec în două.

– Îmi spui să nu-i mai fac rău din nou.

– Da, exact asta îți spun.

9

Dana a încercat să se debaraseze de frustrarea sexuală și emoțională cu ajutorul cărților. S-a concentrat asupra scopului său și a petrecut jumătate din noapte sortând informațiile, cuvintele, observațiile și propriile ei speculații în legătură cu locația cheii.

Prima ei recompensă a fost o durere mare de cap.

Puținul somn pe care a reușit să-l obțină a fost agitat și nesatisfăcător. Când nici măcar Moe nu i-a înveselit starea de dimineață, a decis să încerce munca fizică.

L-a adus pe Moe înapoi la Flynn, deschizând pur și simplu ușa de la intrare cu cheia ei și lăsându-l să intre glonț în casă. Din moment ce nu era încă ora nouă, într-o dimineață de sâmbătă, și-a imaginat că cei din casă dormeau.

În starea ei actuală, mitraliera lătrătoare care împroșca tăcerea în timp ce Moe se agita pe scări a făcut ca buzele ei să se curbeze într-un zâmbet întunecat și răutăcios.

– Mergi, Moe, l-a încurajat ea, a închis ușa și apoi s-a întors la mașină.

A condus direct la clădire. Indulgence, s-a corectat ea în timp ce parca. Va fi Indulgence, astfel încât trebuia să înceapă să se gândească la ea în felul acesta în loc de „casa" sau „clădirea".

Când a descuiat uşa şi a păşit înăuntru, mirosul de vopsea proaspătă a lovit-o. Era un miros bun, a decis ea. Mirosul progresului, al noutăţii, al îndemânării.

Poate primul strat de zugrăveală alb nu era frumos, dar era cu siguranţă strălucitor şi, uitându-se la el, putea vedea cât de departe au ajuns deja.

– Aşa că să mergem înainte.

Şi-a suflecat mânecile şi s-a îndreptat către materiale şi instrumente.

Şi-a dat seama că era pentru prima dată, singura dată, când se afla acolo neînsoţită. Apoi i-a venit gândul că poate o căuta cu lumânarea venind singură într-un loc în care Kane îşi pusese deja în aplicare magia. Ea s-a uitat neliniştită la paşii făcuţi. Şi s-a gândit la ceaţa albastră şi rece. Ca şi cum răceala ei i s-ar fi furişat pe piele, ea s-a cutremurat.

– Nu se poate să îmi fie frică să fiu aici. Felul în care vocea ei a răsunat a făcut-o să-şi dorească să fi adus un radio. Orice, care să umple tăcerea cu un sunet normal.

Nu-i va fi teamă să se afle aici, s-a corectat în timp ce deschidea o cutie cu vopsea. Cum va reuşi ea, sau oricare dintre ele, să facă acest loc al lor dacă le era teamă să intre singure?

Era cu neputinţă să nu apară *situaţii* când una dintre ele trebuia să vină mai devreme sau să stea până mai târziu. Ele trei nu puteau să stea nedespărţite tot timpul. Ea – toate trei – vor trebui să se obişnuiască cu liniştea locului, cu mai puţin zgomot. Linişte normală, zgomote normale, s-a asigurat ea. La naiba, îi *plăcea* să fie singură şi să aibă o casă mare şi goală numai pentru ea. Era un mod de a petrece timpul care i se potrivea Danei ca o mănuşă.

Amintirea jocurilor nesuferite ale lui Kane nu o va speria.

Şi, din moment ce era singură, nu trebuia să se bată pentru cea mai bună ustensilă de vopsit.

Cu toate acestea, în timp ce începuse să muncească, ar fi dorit să audă vocile lui Malory şi Zoe, ca înainte, care să transforme toate acele camere goale în ceva strălucitor şi plin de viaţă.

S-a consolat că terminaseră de aplicat vopsea albă în secţiunea lui Malory şi o începuseră pe a ei. Ar fi o lovitură să termine spaţiul ei cu propriile sale mâini.

Putea să înceapă să se joace cu diferite aranjamente în capul ei. Să pună rafturile cu mistere aici sau era un loc mai bun pentru non-ficţiune? De interes local?

N-ar fi amuzant să afişeze cărţi despre măsuţele de cafea pe, ha, ha, o măsuţă de cafea?

Poate reuşea să găsească o poliţă veche pe undeva pentru secţia de cafea. Putea să expună cutii de ceai, căni, cărţi. Ar trebui să opteze pentru acele simpatice mese rotunde, care îi aduceau aminte de un salon pentru îngheţată sau pentru cele pătrate, mai substanţiale? N-ar fi această cameră locul perfect pentru a amenaja un colţ confortabil pentru citit, sau ar fi mai inteligent să folosească acest spaţiu pentru un loc de joacă pentru copiii mai mici?

Era terapeutic să priveşti vopseaua albă curată, acoperind bejul anost, bucată cu bucată, făcând camera să fie a ei. Nimeni nu o putea împinge afară de aici aşa cum fusese împinsă din bibliotecă. Lucra pentru ea de data aceasta şi ea stabilea regulile.

Nimeni nu-i putea lua acest vis, această dragoste, aşa cum îi fuseseră luate celelalte vise. Celelalte iubiri.

– Crezi că are vreo importanță? Un mic magazin într-un orășel? Vei munci, te vei zbate, îngrijora, îți vei pune mintea și inima în ceva atât de neînsemnat? Și pentru ce? Pentru că nu ai nimic altceva.

– Dar ai putea.

A simțit fiori reci pe piele. Îi accelera respirația și îi contracta mușchii stomacului până la durere. A continuat să zugrăvească, plimbând rola pe perete, ascultând bâzâitul în surdină al motorului. Ea părea că nu se mai poate opri.

– Contează pentru mine. Știu ce vreau.

– Chiar știi?

El era acolo, cumva acolo. Putea să-l simtă după fiori. Poate el *era* fiorii.

– Un loc al tău. Ai crezut că aveai unul înainte, toți acei ani de muncă, slujindu-i pe alții. Cu toate acestea îi pasă cuiva că ai plecat?

Era o săgeată bine țintită. A observat cineva că ea nu mai lucra la bibliotecă? Toții oamenii cu care lucrase sau pentru care lucrase? Toții clienții pe care îi ajutase? Fusese atât de ușor de înlocuit încât absența ei nu crease niciun efect?

Nu contase deloc?

Nu suficient, s-a gândit ea.

– Pot schimba asta. Pot să ți-l dau pe el. Pot să-ți dau o mulțime de lucruri. Succes?

Magazinul era plin de oameni. Rafturile erau pline de cărți. Mesele drăguțe erau aglomerate de clienți care sorbeau ceai și făceau conversație. A văzut un băiețel care stătea cu picioarele încrucișate pe covor, în colț, cu o copie a cărții *Unde se află lucrurile sălbatice* deschisă în poală.

Totul în acea scenă transmitea delectare, o combinație între relaxare și afaceri prospere.

Pereții aveau exact nuanța potrivită, s-a gândit ea. Malory fusese pe față acolo. Lumina era bună, făcea să pară totul prietenos, și toate acele cărți minunate aranjate tentant, pe rafturi și pe alte piese de mobilier pentru expunere.

Rătăcea ca o stafie, trecând prin trupurile oamenilor care răsfoiau sau cumpărau, care stăteau jos sau în picioare. A văzut fețe cunoscute, necunoscuți, a auzit vocile și a mirosit parfumurile.

Delimitări atrăgătoare și interesante erau instalate ici-colo. Da, da, acelea erau felicitările pe care se hotărâse să le aleagă. Și semnele de carte, suporturile pentru cărți. Nu era acela scaunul perfect pentru citit? Spațios și primitor.

Era foarte inteligent să folosească bucătăria ca un centru pentru cele trei afaceri, cu cărți, lumânări, loțiuni și artă, toate ilustrând împreună cât de bine se completau.

Era viziunea ei, a realizat. Tot ceea ce sperase.

– Te vei bucura, desigur, dar nu va fi suficient.

Ea s-a întors. El era acolo. Nu a surprins-o deloc să-l vadă pe Kane stând lângă ea în timp ce oamenii se mișcau în jurul lor și prin ei.

Cine erau fantomele? s-a întrebat ea distantă.

El era întunecos și chipeș, într-un mod aproape romantic.

Părul negru îi încadra fața puternică și atrăgătoare. Ochii lui i-au zâmbit, dar chiar și acum putea vedea ceva înspăimântător pândind în spatele lor.

– De ce nu va fi de ajuns?

– Ce vei face la sfârșitul zilei? Vei sta singură numai cu cărțile tale drept companie? Singură când toate familiile se adună? Se va gândi vreunul dintre ei câtuși de puțin la tine după ce pleacă?

– Am prieteni. Am familie.

– Fratele tău are o femeie, iar femeia îl are pe el. Nu faci parte din asta, nu-i așa? Cealaltă are un fiu și nu vei putea fi niciodată părtașă la ceea ce au. Te vor părăsi, așa cum au procedat toți ceilalți.

Cuvintele lui erau ca niște săgeți în inima ei și, în timp ce sângera, l-a văzut zâmbind din nou. Aproape cu amabilitate.

– Pot să-i fac să rămână. A vorbit cu blândețe acum, ca unui rănit. Pot să-l fac să plătească pentru ceea ce ți-a făcut, pentru nepăsarea lui, pentru refuzul lui de a ști de ce ai nevoie de la el. Nu ți-ar plăcea să te iubească așa cum n-a mai iubit pe nimeni? Atunci, după bunul tău plac, poți să-l păstrezi sau să-l înlături.

Se afla într-o cameră pe care nu a recunoscut-o, dar pe care totuși o *știa*. Un dormitor mare, saturat de culori.

Pereți de un albastru închis, un pat enorm acoperit cu o plapumă rubinie, îngropată în perne în tonul pietrelor prețioase. Dormitorul avea un spațiu mare unde puteai sta jos, cu două fotolii îndreptate către un foc care ardea. Aici stătea ea, cu Jordan îngenunchiat la picioarele ei. Mâinile ei erau prinse între ale lui.

Iar el tremura.

– Te iubesc, Dana. N-am știut niciodată că pot simți astfel, de parcă n-ar avea sens să trăiesc fără tine.

Era greșit. Greșit. Fața lui nu arăta niciodată ca a unui om slab, care imploră.

– Încetează.

– Trebuie să asculți. Vocea lui a devenit imperioasă, și-a îngropat fața în poala ei. Trebuie să îmi dai o șansă ca să îți arăt, să îți dovedesc cât de mult te iubesc. Cea mai mare greșeală a vieții mele a fost să te părăsesc. Nimic din ce am făcut, nimic din ce am atins de atunci n-a însemnat nimic pentru mine. Voi face orice vrei tu. El și-a ridicat capul și cu oroare, ea a văzut strălucirea lacrimilor în ochii lui. Fii orice vrei. Numai dacă m-ai ierta, lasă-mă să îmi petrec fiecare minut al fiecărei zile adorându-te.

– Pleacă naibii de lângă mine! Șocată, panicată, l-a împins pe Jordan, în timp ce se ridica în picioare.

– Lovește-mă. Bate-mă. O merit. Lasă-mă doar să stau cu tine.

– Crezi că asta vreau? A strigat ea în timp ce se învârtea în cerc. Crezi că mă poți controla realizând tablouri din gândurile mele? Nu înțelegi ce vreau eu și de aceea te voi învinge. Nu facem nicio învoială, ticălosule. Și asta nu este numai o minciună, este patetic.

Furia din vocea ei încă mai răsuna chiar și când s-a regăsit stând în picioare în camera goală cu mașina de vopsit la picioarele ei.

Mâzgălit pe peretele alb cu negru uleios era mesajul:

Înecă-te!

– Slabe șanse, ticălosule. Deși îi tremurau mâinile, a ridicat rola și a acoperit negrul cu vopsea albă, proaspătă.

Apoi mâinile au încetat să mai tremure, iar degetele i s-au înfipt pe mânerul rolei.

– Așteaptă puțin, așteaptă puțin!

Cu mintea învârtindu-i-se, a trântit trafaletul împroș-

când cu vopsea în jur, și-a înșfăcat geanta și a început să fugă de parcă zeii o urmăreau.

Câteva minute mai târziu, a intrat în apartamentul său. Și-a aruncat geanta și a luat copia de la bibliotecă a lui *Othello*.

– „Înecă-te, înecă-te." Este aici. A răsfoit paginile cu frenezie, imaginându-și scena și contextul în timp ce căuta citatul.

Era una dintre replicile lui Iago, atunci când îi juca unul din renghiurile sale lui Roderigo. *Cunoștea* acea replică.

Când a găsit-o, s-a așezat pe podea. „Este o poftă de sânge și o îngăduire a acesteia" a citit ea cu glas tare. „Haide, fii bărbat. Înecă-te! Înecă pisici și câței fără ochi."

Ea s-a luptat să rămână calmă.

O poftă de sânge și o îngăduire a acesteia. Da, descrie acțiunile imorale ale lui Kane.

Gelozie, înșelăciune, trădare și ambiție. Ce știa Iago și nu avea idee Othello. Kane întruchipându-l pe Iago? Iar zeul-rege pe Othello. Regele n-a omorât, dar totuși fiicele – pe care le iubea – erau pierdute pentru el din cauza minciunii și a ambițiilor.

Și piesa – cu siguranță această piesă avea frumusețe, adevăr, curaj. Era cheia?

Impunându-și să abordeze metodic situația, a trecut prin carte și a cercetat coperțile. Lăsând-o deoparte, a găsit propriul ei exemplar și a procedat la fel. S-a forțat să stea jos din nou și să recitească întreaga scenă.

Mai existau și alte exemplare ale piesei de teatru. Se va duce la biblioteca din mall și va căuta cheia și printre

acelea. Putea să treacă din nou pe la bibliotecă, luni. Ridicându-se în picioare, a început să se plimbe.

Probabil erau zeci de exemplare din Othello în forme variate în Valley. Va merge la şcoli şi colegii. Va dărâma uşile dacă va fi nevoie.

– „Încacă-te", pe naiba, a repetat ea şi şi-a luat geanta. Va merge cu maşina la mall chiar acum.

Deja descuiase uşa maşinii când a izbit-o. Propria ei furie a împins-o cu doi paşi înapoi înainte să trântească uşa la loc.

Fusese o fraieră, o ţintă. O proastă. Cine scrisese cuvintele de pe perete? Kane. Un mincinos citând alt mincinos. Nu era un indiciu. Era o direcţie greşită. Ceva care să o facă să alerge după altceva. Exact aşa cum procedase ea.

– La naiba! Şi-a aruncat poşeta prin cameră. Minciuni pe faţă sau adevăruri distorsionate? *Care* dintre ele?

Resemnată, s-a plimbat cu paşi mari prin cameră ca să îşi recupereze poşeta. Trebuia să afle, aşa că se pare că se va duce totuşi la mall.

PROBABIL era, s-a gândit Dana când a ajuns acasă, pe cât se putea de calmă după ce petrecuse dimineaţa cu ceea ce fusese cu siguranţă o alergătură după cai verzi pe pereţi. Totuşi va fi mai fericită când Malory şi Zoe vor sosi. Dacă nimic altceva, măcar o după-amiază cu prietenele o va înveseli.

Au mâncat ceva şi au vorbit. Şi când Dana a sunat şi a spus că are nevoie ca ele să vină, Zoe a promis o pedichiură.

Nu e o afacere proastă.

A dus mâncarea chinezească pe care o cumpărase în bucătărie şi a aşezat-o pe tejghea. Apoi a stat acolo un moment.

Bine, a recunoscut ea, poate că nu era calmă, poate că nu era stabilă. Nu încă. Iar în capul ei încă mai răsunau ecourile fricii de dimineaţă şi frustrarea care a urmat-o.

S-a dus până la baie, a luat o sticlă de Tylenol extra puternic din dulăpiorul de medicamente şi a luat două pastile cu apă de la robinet.

Mai bine alegea un pui de somn în loc de companie. Dar în ciuda durerii de cap, a senzaţiei vagi de ameţeală, de data aceasta nu voia să fie singură.

Aproape că a zburat până la uşă când a auzit bătaia.

– Eşti bine? Zoe a păşit înăuntru, a lăsat pungile pe care le căra pe podea, apoi a luat-o pe Dana în braţe. Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp să ajung aici.

– E în regulă. Sunt bine. Nu, a realizat Dana, compania era mult mai bună decât un pui de somn. Sunt cu adevărat bucuroasă că eşti aici. Dar Simon?

– L-a luat Flynn. A fost chiar drăguţ. El şi Jordan îl duc pe Simon la Bradley. Poate să alerge cu Moe, să se joace cu băieţii, să mănânce junk food, să se uite la fotbal. Simon este încântat. Mal nu a ajuns încă? A plecat înaintea mea.

– Chiar în spatele tău. Malory a venit grăbindu-se prin hol, apoi a ridicat în sus o cutie de la patiserie înainte să intre în apartament. Am făcut o oprire. Prăjituri duble.

– Vă iubesc, fetelor. Vocea Danei s-a întrerupt când a spus-o şi, înspăimântată, şi-a apăsat degetele peste ochi. O, Iisuse, sunt într-o stare mai proastă decât am crezut. A fost o zi groaznică până acum.

– Scumpa mea, vino și stai jos. Preluând controlul, Zoe a dus-o prin cameră până la canapea. Relaxează-te un minut. Mă duc să îți pregătesc ceva de mâncare.

– Am mâncare chinezească. În bucătărie.

– Asta e bine. Ia-o ușor, iar eu și Malory vom avea grijă de toate.

Au pregătit farfurii cu mâncare, au fiert ceai, i-au acoperit picioarele cu o pătură și în general au făcut toate lucrurile pe care femeile știu instinctiv să le facă pentru a consola.

– Mulțumesc. Vorbesc serios. Nu mi-am dat seama cât de aproape am fost de a ceda nervos. Ticălosul iar a ajuns la mine.

– Spune-ne ce s-a întâmplat. Malory i-a mângâiat părul Danei.

– M-am dus la locul nostru, să zugrăvesc. M-am trezit morocănoasă și aveam nevoie să mă ocup de ceva. I-a aruncat lui Malory o privire. Îmi pare rău că i-am dat drumul în casa voastră lui Moe atât de devreme.

– Nicio problemă.

– Așa. Și-a calmat gâtul cu ceai. Am început să pictez. Mă simțeam bine și mă gândeam cum va arăta totul. Apoi... el era acolo.

Ea a început să povestească, pe cât putea de coerent, iar Zoe a întrerupt-o cu o exclamație de indignare.

– Ce praf în ochi! E doar o minciună. Bineînțeles că tu contezi. Nu știe nimic despre asta.

– Se joacă doar cu slăbiciunile mele. O știu. Să plec de la bibliotecă m-a supărat mai mult decât am vrut să recunosc. Cred că am simțit că ceea ce am făcut acolo nu a contat cu adevărat pentru nimeni decât pentru mine. Se

folosește de astfel de sentimente, pe care le amplifică și le face mai dureroase.

Și-a luat din nou ceaiul și le-a povestit cum a transformat el camerele în librăria ei finisată.

– Era viziunea mea asupra ei, a spus Dana. Una pe care n-am realizat în întregime că o am. Nu doar felul în care arăta, ci și senzația pe care o dădea. Și, bineînțeles, era plină de clienți.

Gropițele ei și-au făcut o scurtă apariție în obraji.

– A făcut să pară că nu putea fi așa decât dacă o realiza el pentru mine. Asta a fost o greșeală, pentru că poate fi. Bine, poate nu înțesată de clienți, dar felul în care arăta și sentimentul pe care îl crea. Poate fi așa pentru că este a mea. Este a noastră. Și o vom face să fie așa.

– Corect. Așezată pe podea la picioarele ei, Zoe a strâns genunchiul Danei.

– Apoi s-a mutat la Jordan. Acum trebuie să mănânc o prăjitură. S-a aplecat în față și a luat una de pe farfuria pe care Malory o umpluse. Iată acest dormitor fabulos, una dintre camerele mele de vis, știți? Locul pe care l-ai clădit în capul tău dacă ai putea avea o cameră făcută cum ai vrea tu? Iar Jordan este îngenuncheat la picioarele mele ca un supliant. Este tot în lacrimi, spunându-mi că mă iubește și că nu poate trăi fără mine. Toate gunoaiele pe care nu le-ar spune nici într-un milion de ani. Genul de lucruri pe care îl puneam să le spună în mintea mea, ca să pot să îl lovesc după aceea. Răzbunare.

Dana a expirat.

– Iisuse, îmi spunea până și să-l bat, să îl lovesc, orice. S-a oprit când a auzit un chicotit și s-a uitat înspre Zoe. Apoi buzele ei au făcut un spasm. Bine, poate este

amuzant când te gândești la asta. Hawke, plângând la picioarele mele, implorându-mă să-l las să își petreacă viața adorându-mă.

Și Malory a decis că era timpul pentru o prăjitură.

– Cu ce era îmbrăcat?

După o pauză lungă, Dana a izbucnit în râs. Toată durerea, tensiunea, boala, au dispărut.

– Mulțumesc. Mamă, când mă gândesc că eram gata să izbucnesc într-un plâns cu sughițuri ca un copil. Mă simțeam până și vinovată pentru că scena cu Jordan era asemănătoare cu unele pe care mi le imaginam în joacă. Cum și-ar da seama de greșeala îngrozitoare pe care a comis-o și s-ar întoarce în genunchi să mă implore. Pare satisfăcătoare în minte, știi. Dar, lasă-mă să-ți spun, când se întâmplă cu adevărat sau pare așa este doar oribil. Așadar, în esență, i-am spus lui Kane că poate să mă pupe în fund și m-am întors de unde am plecat.

Zoe a descălțat-o pe Dana și a început să îi maseze picioarele.

– Ai avut o dimineață îngrozitoare.

– Mai e un lucru. Era scris pe perete, cu un negru unsuros. „Înecă-te!" Am vopsit peste el.

– Este îngrozitor. Încerca să te facă să-ți aduci aminte de insulă și de furtună, a bombănit Zoe. Doar trăsnește și bufnește, atât. Nici măcar n-a putut să te facă să crezi că ceva din ce s-a petrecut de dimineață era real. Ai știut că era el tot timpul.

– Nu cred că voia să fie altfel, a reflectat Dana. Cred că încerca un nou stil de atac. Dar scrisul? Nu era despre insulă. Este o replică din *Othello*. Am recunoscut-o aproape imediat, așa cum îmi dau seama acum că știa că

o voi face. Am fugit de la locul nostru ca o maniacă ca să mă întorc aici și să verific. Să caut cheia în carte.

– Este dintr-o carte? Zoe s-a învârtit ca să ridice un exemplar de pe măsuța de cafea. Nu știu cum îți poți aminti așa ceva. Este un adevărat talent. Dar de ce ți-ar da Kane un indiciu către cheie?

– Acum, inteligența vie – acesta este un talent adevărat. Dana a oftat. Am fost păcălită. Nu mă gândeam decât că știam replica și că am fost concentrată pe acea piesă, cu felul în care Iago îl oglindește pe Kane în atât de multe feluri. Așa că am plecat iute, pe jumătate țanțoșă, sigură că acum cheia va pica direct în mânuța mea fierbinte.

A căzut înapoi unde stătea.

– Chiar și când, în fine, a răsărit soarele a trebuit să caut în continuare. Prin urmare, am pierdut jumătate de zi alergând după cai verzi pe pereți.

– Nu este pierdută, dacă stai să te gândești. Știai că minte în legătură cu librăria, a scos în evidență Malory. Știi adevărul din minciunile lui? Nu așa funcționează? Ai știut. Și ți-ai dat seama că a scris o minciună ca să te inducă în eroare. Dar dacă nu verificai, nu aveai cum să fii sigură.

– Cred că da. Intenționez încă să înșfac orice exemplar al piesei pe care îl găsesc.

– Îți voi spune ceva important de care ți-ai dat seama astăzi. Malory a bătut-o ușor pe genunchi. Ai știut că adevărul este că suntem implicate în asta toate trei, așa că ne-ai sunat. Și știi că, oricât de satisfăcătoare ar fi fantezia când ești rănită sau furioasă, nu vrei ca Jordan să fie un cățeluș.

– Ei... poate doar pentru vreo două zile. Mai ales

dacă Zoe poate să îl învețe cum să facă masaj la picioare. Și-a întins capul pe spate, încercând să se relaxeze.

– Chestia este... Sunt îndrăgostită de el. Nemernic prost.

A lăsat să-i scape un oftat lung, lung.

– Nu știu ce naiba voi face în legătură cu asta.

Malory a ridicat farfuria.

– Mai ia o prăjitură.

DACĂ a visat ceva, Dana nu și-a mai adus aminte când s-a trezit dimineața. Și când s-a trezit, zgomotul ploii și tristețea au făcut-o să se întoarcă pe cealaltă parte, cu planul de a dormi din nou.

Moe avea alte idei.

Fără să aibă de ales, a aruncat niște haine pe ea, a adăugat o pălărie de fermier și cele mai vechi cizme ale ei. Alegând o cană de cafea în locul unei umbrele, l-a plimbat pe Moe prin ploaie și s-a revigorat cu cofeină.

Erau amândoi leoarcă atunci când plimbarea s-a încheiat, obligând-o pe Dana să îl tragă în baie. A scheunat, a plâns, a încercat să sape cu labele în podea de parcă îl ducea la măcel.

În momentul în care l-a șters cu prosopul, ea mirosea la fel de tare a câine ud ca și el.

Un duș și o altă doză de cafea a ajutat. Tocmai era pe cale să se decidă ce carte să aleagă pentru această dimineață ploioasă, când a sunat telefonul.

Zece minute mai târziu, ea închidea telefonul și rânjea la Moe.

– Știi cine era? Era domnul Hertz. S-ar putea să nu fi familiarizat cu domnul Hertz sau cu domnul Foy, care sunt implicați în cea mai lungă competiție din minunatul

nostru ținut. Aparent, concurenții au presupus că sunt în concediu și de aceea nu pot să fac pe maestrul de ceremonii ca de obicei.

Amuzată și ridicol de încântată, s-a dus în bucătărie să își toarne a treia cană de cafea.

– În orice caz, în această dimineață domnul Foy s-a oprit la bibliotecă și a fost informat că nu mai fac parte din personal.

S-a aplecat peste masă și a sorbit din cafea în timp ce Moe părea că ascultă cu mare atenție.

– Răspunsurile la întrebările puse au fost primite de la detestabila Sandi. Domnul Foy, potrivit domnului Hertz, și-a dat cu părerea că plecarea mea a fost, citez, o rușine totală, închei citatul, și a anulat condițiile.

Ca și cum ar fi fost țintuit, Moe și-a ridicat capul și a zvâcnit.

– La scurt timp după aceea, cei doi concurenți au ținut o ședință neoficială la Main Street Diner și au decis că, dacă cei care conduc Biblioteca Pleasant Valley nu apreciază o comoară ca mine, nu mai doresc ca instituția să fie implicată în căutarea lor de informații. Tocmai am fost rugată dacă vreau să fiu în continuare maestru de ceremonii pe cont propriu.

Pentru că era doar Moe, și nu putea fi altfel decât înțelegător, nu s-a simțit jenată când o lacrimă i s-a prelins pe obraz.

– Știu că probabil este prostesc să fiu atât de mișcată, dar nu mă pot abține. E doar plăcut să știi că ți s-a simțit lipsa.

Și-a tras nasul și și-a oprit lacrimile.

– Oricum, trebuie să intru pe internet și să aflu când

Chef Boy-Ar-Dee a fabricat prima cutie de pizza. S-a îndreptat, cu cafeaua în mână, către birou.

– Cum concep întrebările astea?

GESTUL a motivat-o. Dana a decis că era simbolic. Primise validarea scopului ei, a locului ei în comunitate. Explicația o reprezenta faptul că Valley era vital pentru ea, iar aceste schimbări post-bibliotecă și pre-librărie o făcuseră să se simtă dezrădăcinată.

Nu era vorba de cantitatea de muncă pe care trebuia să o depună, ci despre faptul că munca pe care o făcuse în trecut nu păruse să aibă vreo importanță pentru altcineva în afară de ea.

S-a aruncat ca o luptătoare în muncă, plasând comenzi pentru cărți, deschizând conturi, comandând mobilă pentru expunerea cărților. Era atât de bine dispusă, încât, când era cufundată în cărțile despre cheie și o bătaie în ușă a întrerupt-o, nu a fost iritată.

– Era timpul să ies la aer oricum. A deschis ușa, apoi s-a încruntat la tânărul care stătea acolo, ținând un singur trandafir roșu într-o vază transparentă.

– Vrei să cucerești fete? Ești drăguț, dar cam tânăr pentru mine.

El s-a făcut roșu ca racul.

– Da, doamnă. Nu, doamnă. Dana Steele?

– Corect.

– Pentru dumneavoastră. I-a dat vaza, apoi a plecat.

Încă încruntată, Dana a închis ușa, apoi a dezlipit biletelul atașat de vază.

Mi-a reamintit de tine,
Jordan

În mintea lui, Jordan era în pădurea Pacificului de Nord-Vest. Vânat. Avea inteligența, voința și nevoia de a-și revedea femeia ca pe propriile arme. Dacă putea supraviețui pentru următoarele cinci minute, putea supraviețui încă zece. Pentru zece, putea supraviețui o oră.

Vânătorul voia mai mult decât viața sa. Îi voia sufletul.

Ceața aluneca, șerpi de culoare gri deasupra pământului. Sângele din rana bandajată în grabă s-a prelins prin bandaj și a picurat în ceață. Durerea îl menținea atent, îi reamintea că are mai mult decât sângele de pierdut.

Trebuia să fi văzut capcana. Aceasta a fost greșeala lui. Dar nu mai exista cale de întoarcere, regretele nu își aveau sensul și nici rugăciunile. Singura lui opțiune era să continue să se miște. Și să trăiască.

A auzit un sunet. La stânga lui? Ceața putea să scoată un fel de șoaptă când era străpunsă de un corp solid. El s-a contopit cu copacii, lipindu-și spatele de scoarța unuia.

Durere, s-a întrebat el, sau luptă?

– Ce fel de joc joci?

– Iisuse Hristoase. A sărit înapoi din lumea din mintea sa în cea care i se derula rapid prin față, în graba lui de a găsi cheile.

Viteza a făcut ca sângele să îi vâjâie în urechi în timp ce se holba la Dana.

Ea stătea în ușă, cu mâinile în șolduri și ochii plini de suspiciune.

– Acesta este micul joc pe care îl denumesc scriu-ca-să-am-din-ce-trăi. Pleacă, întoarce-te mai târziu.

– Mă refer la floare și am tot atâtea drepturi ca și tine să mă aflu aici. Este casa fratelui meu.

– Și aceasta este, acum, camera mea din casa fratelui tău.

Ea a cercetat batjocoritor camera. Era un pat nefăcut, dulapul ei de haine din copilărie pe care i-l dăduse lui Flynn când a cumpărat casa, o valiză desfăcută pe podea. Biroul unde lucra Jordan fusese al lui Flynn în timpul adolescenței lui și îi lipsea unul dintre cele trei sertare din lateral. Pe birou era un laptop, niște dosare și cărți, un pachet de țigări și o scrumieră de metal.

– Arată mai mult ca o stație de camioane, a comentat ea.

– Nu trebuie să arate bine. Resemnat, el s-a întins după pachetul de țigări.

– Este un obicei prostesc.

– Da, da, da. El a aprins-o și a suflat fumul în mod intenționat. Jumătate de pachet pe zi, mai mult când lucrez. Lasă-mă în pace. Și de ce ești enervată, oricum? Credeam că femeilor le place să primească flori.

– Mi-ai trimis un singur trandafir roșu.

– Așa este. A analizat-o mai atent acum. Părul era legat la spate, așa că muncise. Nu se obosise să se machieze, deci nu planificase să iasă din casă. Purta blugi și o bluză de trening uzată Penn State și cizme negre de piele lăcuită cu tocuri butucănoase.

Ceea ce însemna, a dedus el din ce știa despre ea, că plănuise să lucreze în apartament, apoi a înșfăcat prima pereche de încălțări aflate la îndemână pentru că se grăbea.

Și asta însemna că floarea își făcuse efectul.

– Obiceiul de a trimite un singur trandafir roşu este considerat romantic. A zâmbit când a spus asta, un pic plin de el.

A păşit în cameră şi a înconjurat valiza.

– Ai spus că îţi reaminteşte de mine. Ce vrea să însemne asta?

– Este lung, sexy şi miroase frumos. Care-i problema, Stretch?

– Uite, ai pus la cale întâlnirea impresionantă de sâmbătă. Bună treabă. Dar dacă tu crezi că pot fi cucerită de o masă sofisticată şi un trandafir, te înşeli amarnic.

Nu se bărbierise, a observat ea şi i-ar fi prins bine o tunsoare. La naiba, întotdeauna îi plăcuse la nebunie când avea acel aspect aproape neîngrijit.

Apoi mai era expresia de pe faţa lui când ea era în faţa uşii fără ca el să ştie. Pe jumătate visătoare, pe jumătate absentă. Iar gura lui era într-un fel îndârjită şi hotărâtă.

A trebuit să strângă tocul uşii pentru a se opri să nu se repeadă şi să muşte acea gură.

Şi acum se uita doar la ea, cu acel zâmbet pe jumătate mândru pe faţă. Nu ştia dacă să-l pocnească sau să sară pe el.

– Nu mai sunt o copilă visătoare de data aceasta, şi... la ce te hlizeşti?

– Te-am adus aici, nu?

– Păi, nu stau. Sunt aici doar ca să îţi spun că nu funcţionează.

– Mi-a fost dor de tine. Cu cât sunt mai mult împrejurul tău cu atât îmi dau seama cât de mult.

Inima ei a început să palpite şi a fost ignorată fără milă.

– Nici asta nu merge.

– Atunci ce?

– Ai putea încerca sinceritatea în schimb. Spune de-a dreptul, fără acele gesturi prostești. Care sunt clișee, apropo, a adăugat ea în timp ce el strivea mucul de țigară și se ridica în picioare.

Iar clișeele devin clișee, s-a gândit ea, pentru că funcționează, fir-ar să fie.

– Bine. El s-a oprit în fața ei, și-a înfipt degetele în gulerul bluzei și a tras-o înspre el. Nu pot să îmi iau gândul de la tine, Dana. Pot să te îngrop în mintea mea pentru timp îndelungat, dar tot acolo ești. Ca o fisură.

– Atunci aruncă-mă afară. Ea și-a împins bărbia înainte. Dă-i drumul.

– Îmi place acolo, ceea ce mă face înfometat după pedeapsă. Îmi place aici, curbându-ți buza la mine și mirosind a ploaie.

El s-a întins, i-a desprins elasticul din păr și l-a aruncat. Apoi și-a înfipt degetele acolo unde fusese elasticul.

– Vreau să te duc în pat, chiar acum. Vreau să îmi înfig dinții în tine. Vreau să mă îngrop înăuntrul tău. Și când am terminat, vreau să o fac din nou.

Și-a înclinat capul și a fixat-o în ochi.

– Ce părere ai despre sinceritatea mea?

– Nici pe jumătate rea.

10

El s-a uitat atent la ea, încercând să-i ghicească starea.

– Dacă acesta nu a fost un da, a decis el, mai bine ai fugi către uşă. Repede.

– A...

Restul cuvintelor i-au rămas în gât când el a luat-o pe sus.

– Prea târziu. Am câştigat prin lipsă de răspuns.

Ea a încercat din răsputeri să se încrunte, dar nu era uşor cu fiorul de zăpăceală care o străbătea.

– Poate că te doresc doar pentru că eşti unul dintre puţinii tipi care mă pot transporta ca pe o pană.

– Este un început. Îmi place cum eşti făcută, Stretch. Mult teritoriu de explorat. Cât mai cântăreşti acum? El a tachinat-o puţin.

– Aproximativ 75 ?

O strălucire periculoasă a trecut prin ochii ei.

– Crezi că un asemenea comentariu mă va transforma în plastilină?

– Şi fiecare gram împachetat excelent.

– Te-ai salvat bine.

– Mulţumesc. Îmi place şi faţa ta.

– Dacă eşti pe cale să spui ceva de genul că este plină de personalitate, îţi voi face rău.

– Acei ochi adânci şi întunecaţi. A întins-o pe pat în timp ce se uita în ochii ei. Niciodată nu mi-am putut scoate din cap imaginea ochilor tăi. Apoi mai este gura. Toată moale şi plină şi gustoasă. El a muşcat-o de buza de jos şi a tras uşor. Aş putea petrece ore întregi gândindu-mă la gura ta.

Nu devenise chiar ca plastilina în palmele lui, dar trebuia să recunoască că ceva înăuntrul ei începea să fiarbă în mod clar.

– Eşti mai bun la asta decât înainte.

– Taci. Muncesc aici. Şi-a plimbat buzele peste obrajii ei. Apoi mai sunt gropiţele. Neaşteptate, capricioase, ciudat de sexy. Întotdeauna mi-a plăcut înfăţişarea ta.

A sărutat-o din nou, lung, încet şi adânc până când plăcerea s-a răspândit din zona de contact în întregul corp, până în vârful picioarelor.

O, da, s-a gândit ea, era mult, mult mai bun la asta acum.

– Îţi aduci aminte prima dată când am fost împreună?

S-a arcuit puţin, s-a mutat puţin în timp ce el şi-a îngropat faţa în gâtul ei.

– Din moment ce aproape că am dat foc covorului din sufragerie, este puţin cam greu să uiţi.

– Toată acea pasiune şi energie înăbuşită. Este un miracol că am supravieţuit.

– Eram tineri şi rezistenţi.

El s-a depărtat puţin şi i-a zâmbit.

– Acum suntem mai în vârstă şi mai înţelepţi. Intenţionez să te scot din minţi şi va dura foarte mult timp.

Mușchii abdomenului ei au început să freamăte. Avea nevoie să fie atinsă. Avea nevoie să se împartă cu cineva, și cu el, întotdeauna cu el, le putea avea pe amândouă.

Știuse că vor sfârși aici de când a plecat din apartamentul ei. Poate că știuse, în sufletul ei, că vor ajunge aici în minutul în care a deschis ușa lui Flynn și îl văzuse pe Jordan stând afară.

Ea a vrut, el a vrut. Putea doar să spere că ar putea fi suficient pentru ea.

– Se întâmplă să am ceva timp liber chiar acum.

– Hai să începem... chiar aici.

Buzele lui le-au luat pe ale ei cu o insistență reținută ce a revărsat unde de dorință fierbinte în tot corpul ei. Când inima ei a început să bată repede, el a schimbat ritmul, încetinindu-l până când bătăile nebunești au trecut la un ritm lent și profund.

A căutat în memorie ceea ce fusese între ei. Focul și tăria lui. Și din nou în timpul prezent. Un fel de mirare și profunzime.

Incapabilă să reziste, înfometată după familiar și nou, ea s-a încolăcit în jurul lui.

Corpul lui îi era cunoscut. Anii nu l-au schimbat cu adevărat. Înalt, lat în umeri, îngust în șolduri. Jocul mușchilor sub mâinile sale era cam la fel. Greutatea lui, forma gurii lui, mâinile sale erau cam la fel.

Cât mult îi lipsise această *cunoaștere* a celuilalt. Și efuziunile de dragoste care năvăleau prin plăcerea de a fi cunoscută de el.

Chiar și când ea intrase în vechiul ritm, el s-a depărtat și s-a uitat pur și simplu la ea.

– Ce? Ce este?

– Vreau doar să mă uit la tine. I-a desfăcut nasturii de la bluză, fără să se grăbească, plimbându-şi degetele pe pielea expusă. Şi fără să îşi dezlipească ochii de pe chipul ei.

– Vreau să mă priveşti. Cine am fost, cine suntem. Nu chiar atât de diferiţi, cu adevărat. Încă privindu-i faţa, el şi-a plimbat degetele pe bumbacul fin al sutienului. Dar destul de diferiţi ca să fie interesant, nu crezi?

– Vrei să gândesc? Ea s-a înfiorat când acele degete leneşe i-au mângâiat sânii.

– Tu mereu gândeşti. El a tras-o înspre el şi a dezbrăcat-o de bluză. O minte aşa de ocupată – încă un lucru care mă atrage la tine.

În timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele, ea i-a înconjurat gâtul cu braţele.

– Eşti îngrozitor de vorbăreţ, Hawke.

– Asta îţi dă încă un motiv de gândire, nu-i aşa?

I-a desfăcut sutienul, apoi şi-a trecut mâinile pe umerii ei pentru a-i da jos bretelele sutienului.

Buzele lui le-au atins pe ale ei, s-au retras, au atins-o din nou, apoi s-au retras, până când braţele ei s-au strâns în jurul lui şi gura ei s-a lipit de a lui.

El şi-a dorit asta – acea izbucnire rapidă de dorinţă. Pentru el. Pentru că nu, nu voia ca ea să gândească, ci doar să simtă ce îşi puteau oferi unul altuia. Aici şi acum.

Degetele lui s-au încurcat în părul ei, apoi palmele lui au strâns părul, trăgându-i capul pe spate astfel încât să aibă acces la gura şi la gâtul ei. Astfel încât să poată, pentru un moment, să elibereze animalul neliniştit care pândea înăuntrul lui.

Ar fi putut să o devoreze dintr-o muşcătură nemi-

loasă. Dar ar fi fost prea rapid şi prea uşor. În schimb, el a lăsat atracţia să crească şi să îi tulbure pe amândoi. S-a înfruptat din ea, apoi a aşteptat. Când ea a început să tremure, aşa a făcut şi el.

Corpul ei fusese întotdeauna una dintre cele mai pure plăceri pentru el. Nu doar forma şi conţinutul, dar ardoarea ei de a se bucura, deschiderea ei pentru aventura sexului. Zgomotul inimii ei sub buzele lui îl excitau la fel de mult ca sânii ei copţi.

Toată acea piele fină adorabilă care se cutremura când limba lui trecea pe deasupra ei, zgârietura dinţilor lui era doar un fior când femeia îl îndemna să ia mai mult.

Mâinile ei se mişcau grăbite peste el, trăgând de cămaşa lui. Şi murmurul gutural de plăcere în timp ce unghiile ei îi zgâriau carnea şi îi făceau sângele să fiarbă, astfel încât el trebuia să se lupte ca să nu se grăbească.

Dar nu intenţiona să se înfrupte când putea să deguste.

De unde îi venea această răbdare? Ar putea să o înnebunească folosindu-se de această lentoare. Cum putea gura lui să fie atât de înfierbântată, iar mâinile lui să se controleze atât de perfect? Muşchii lui fremătau sub mâinile ei, iar ea îl cunoştea, oh, îl cunoştea destul de bine ca să-i exploateze dorinţele şi slăbiciunile. Cu toate că îi îndeplinea toate cerinţele, chiar dacă o dusese până la limita în care se cutremura, el s-a retras şi a lăsat-o tremurând.

– Pentru Dumnezeu, Jordan.

– Nu eşti încă destul de înnebunită. Respiraţia lui îi sfâşia plămânii, dar i-a prins braţele în jos şi a continuat să îi alimenteze flăcările cu gura. Nici eu nu sunt.

Era atât de mult din ea şi avea nevoie de tot. Corpul

somptuos, mintea cercetătoare şi partea din inima ei pe care o pierduse prin nepăsare. Avea nevoie de mai mult decât de dorinţa şi căldura ei. Avea nevoie de încrederea ei, din nou, şi ar lupta pentru o licărire de afecţiune pe care o împărtăşiseră odată. Voia înapoi sentimentul la care renunţase pentru a supravieţui.

I-a eliberat mâinile ca să o îmbrăţişeze, să o strângă tare în timp ce se rostogoleau prin pat.

Pielea ei devenise lipicioasă din cauza transpiraţiei, iar ea era fierbinte, umedă şi pregătită.

Trebuia doar să o umple ca să o arunce peste limită. Ea a suspinat numele lui în timp ce corpul ei erupea. Iar el a ştiut când ea a devenit moale sub el şi i-a dăruit ceva după care el tânjise fără să ştie.

Abandonul ei.

– Dana. El i-a rostit numele din nou şi din nou în timp ce o săruta pătimaş pe toată faţa. Când ochii ei, atât de grei şi de întunecaţi, s-au deschis şi au privit într-ai lui, el a alunecat delicat înăuntrul ei.

Se întorcea acasă şi descoperea că ceea ce lăsase în urma sa odată devenise mai bogat, mai autentic, mai puternic decât fusese înainte. Nespus de mişcat, şi-a împreunat mâinile cu ale ei, a strâns-o cu putere şi i s-a dăruit ei.

Acceptând, ea s-a arcuit, apoi şi-a ridicat buzele, le-a găsit pe ale lui şi le-au lipit. Dulceaţa buzelor sale i-a provocat o durere în gât în timp ce plăcerea creştea. Se potriveau, cu fiecare bătaie a inimii, fiecare mişcare până când dulceaţa a devenit disperare.

Erau contopiţi încă, buze, mâini, şolduri, când au căzut.

SE poate, se gândea Dana în timp ce stătea întinsă peste Jordan, să fi experimentat cea mai intensă și spectaculoasă partidă de sex din viața ei.

Dar, dacă ar fi fost să menționeze, ar trebui să spună că trupul ei nu mai fusese folosit niciodată într-un mod atât de delicios. N-ar fi avut nimic împotrivă ca trupul ei să fie folosit în acest mod regulat.

Dar, de altfel, sexul nu fusese niciodată problema lor. Nu era oare problema lor faptul că ea nu știa care *fusese* problema lor? Sau era. Sau ar putea fi.

La naiba cu ele.

– Gândești din nou, a murmurat Jordan și și-a mișcat un deget încet de-a lungul șirei spinării ei. Gândești al naibii de tare. Presupun că nu ai putea renunța pentru câteva minute, doar până îmi regenerez celulele creierului.

– Când sunt moarte, sunt moarte, deșteptule.

– Aceasta a fost o metaforă, un eufemism delicat.

– Nu e nimic delicat la tine, în special eufemismele tale.

– Voi lua asta drept un compliment. El a tras-o de păr până când ea și-a ridicat capul. Cu siguranță arăți bine, Stretch, toată mototolită și posedată. Mai stai?

Ea și-a ridicat capul.

– Voi fi mototolită și posedată din nou?

– Acesta este planul.

– Atunci cred că mai pot rămâne pentru runda a doua. S-a rostogolit într-o parte, s-a ridicat în picioare și și-a trecut mâinile prin păr. Iar când el s-a întins să o atingă, ea și-a ridicat sprâncenele cunoscătoare.

Până când el s-a încruntat și și-a trecut degetele ușor peste sânii ei.

– Te-am frecat cam tare aici şi acolo. El şi-a trecut încheieturile degetelor peste propria sa bărbie. Dacă ştiam că vei trece pe aici, mă bărbieream.

– Voi considera, „trece pe aici" ca pe un alt eufemism. Trebuia să menţină o atmosferă lejeră, altfel inima ei urma să se topească în mâinile lui. În plus, a fost acel aspect nebărbierit, boem care m-a ajutat să ajung în pat cu tine.

Ea l-a frecat prietenește pe obraz, apoi s-a întins.

– Doamne, mor de foame.

– Vrei să comand o pizza?

– De-abia aştept să mănânc o pizza. Am nevoie de energie imediat. Trebuie să fie ceva care să treacă drept mâncare prin bucătărie.

– N-aş conta pe asta. Bucătăria este cu susul în jos. Zonă de construcţii.

– Un bărbat adevărat ar coborî şi ar aduce provizii.

– Te urăsc când faci asta. Întotdeauna te-am urât pentru asta.

– Ştiu. Încă funcţionează?

– Da. Rahat. S-a dat jos din pat şi şi-a tras blugii pe el. Vei lua ce vei primi. Fără răutăţi.

– S-a făcut. Satisfăcută, s-a întins pe partea ei, înfundându-se în pernă. „Probleme"? a întrebat ea când el doar stătea în picioare, holbându-se la ea.

– Nu. Celulele creierului se regenerează.

Gropiţele i-au apărut rapid în obraji, apoi au dispărut.

– Mâncare.

– Mă ocup acum.

S-a simţit chiar mulţumită când el părăsea camera. Poate era cam meschin din partea ei să fie plină de bucurie răutăcioasă, chiar şi mental, pentru că încă ştia să-l

zgândărească în punctele sensibile. Dar dacă îi aducea o asemenea satisfacție, cât de rău putea fi?

Și era mai bine, nu-i așa, decât să se lase cuprinsă de îngrijorare și agitație în legătură cu ce se va întâmpla pe viitor. De data aceasta va fi mai inteligentă, va savura clipa și se va abține de la a aștepta mai mult.

Se simțeau bine unul în compania celuilalt, chiar și când se tachinau. Aveau prieteni comuni la care țineau foarte mult amândoi. Și între ei exista o puternică atracție sexuală.

Acestea constituiau bazele unei relații sănătoase și de calitate.

Atunci de ce naiba trebuia să fie îndrăgostită de el? Dacă nu exista acest mic amănunt, ar fi fost perfect.

Totuși, când abordai situația în mod realist, era problema ei. Așa cum fusese problema ei și înainte. Nu era obligat să o iubească și el, și orice implica sau extrăgea din acea situație era propria ei creație.

Lui îi păsa de ea. Ea și-a închis ochii și și-a înăbușit un oftat. Iisuse, acest fapt era dureros. Era ceva mai dureros și mai înjositor decât să fii îndrăgostită de cineva care *ținea* sincer la tine?

Mai bine să nu se mai gândească, să închidă acea parte din ea, pe cât se putea de mult. Nu-și mai făcea iluzii de data aceasta în legătură cu ei – fiind împreună pentru totdeauna, construind un cămin, formând o familie, clădind un viitor.

Viața lui era în New York, iar a ei, aici. Și Dumnezeu știa că avea destule cu care să-și ocupe timpul și să fie mulțumită fără să făurească vise care îl includeau pe Jordan Hawke.

El o rănise numai pentru că ea se lăsase rănită. Nu era doar mai matură, a decis ea. Era mai puternică și mai inteligentă acum.

În timp ce încerca să se convingă singură, s-a uitat în laptopul lui. Screen saver-ul era pornit și nu se vedea decât o spirală care se mișca și deja o făcea să se simtă ametită.

Cum putea el suporta?

Imediat ce s-a gândit, i-a venit și răspunsul. L-ar fi enervat îndeajuns ca să-l determine să se apuce din nou de muncă.

Analizând, s-a ridicat în capul oaselor. Nu închisese calculatorul când l-a întrerupt. Nu închisese documentul... nu-i așa?

Și-a mușcat buza și a privit înspre ușă.

Aceasta însemna că orice scria era încă pe ecran și, dacă s-ar fi întâmplat să miște mouse-ul, puțin, ar fi apărut. Și dacă s-ar fi întâmplat să citească ce a scris, ce rău era în asta?

Cu urechea ciulită ca să audă zgomotul pașilor, s-a strecurat afară din pat și a mers în vârful degetelor până la birou. A atins mouse-ul delicat cu vârfurile degetelor ca să dispară screen saver-ul.

Aruncând o ultimă privire către ușă, ea a derulat înapoi două pagini din document, apoi a început să citească.

A fost captivată instantaneu, deși ceea ce nimerise era evident mijlocul unui pasaj descriptiv. Avea un mod de a te introduce în scenă și de a te înconjura cu ea.

Iar aceasta era întunecoasă, răcoroasă și terifiantă. Ceva pândea. Încă de la prima pagină era în capul eroului,

intuindu-i sentimentul de urgență și frica profundă. Ceva urmărit, acest lucru hrănindu-i deja frica.

Când a ajuns la finalul a ceea ce scrisese, ea a exclamat

– La naiba, și ce se mai întâmplă?

– Ce mai compliment de la o femeie dezbrăcată, a comentat Jordan.

Ea a tresărit. Aproape că a sărit din propria piele, care era singura ei vestimentație. Și s-a înroșit, ceea ce a înrăutățit și mai mult situația. Și a simțit căldura cum se împrăștie în timp ce se întorcea ca să-l vadă pe Jordan în ușă, cu blugii închciați neglijent, părul dezordonat și cu o pungă de Fritos, o cutie de Coca-Cola și un măr în mână.

– Eu tocmai... Nu era nicio ieșire, a realizat ea, așa că a spus pur și simplu adevărul jenant. Am fost curioasă. Și nepoliticoasă.

– Nu e mare lucru.

– Nu, serios, nu trebuia să îmi bag nasul în munca ta. Dar era pur și simplu acolo și este vina ta că nu ai închis fișierul.

– Ceea ce ar însemna că este vina ta pentru că m-ai întrerupt, apoi mi-ai distras atenția folosindu-te de sex.

– Cu siguranță nu m-am folosit de sex doar ca să... Ea s-a întrerupt, cu respirația tăiată. El rânjea la ea și nu prea putea să îl învinovățească. Dă-mi punga de Fritos.

Însă el s-a îndreptat către pat și s-a sprijinit de o pernă.

– Vino și ia-le. El s-a întins după pungă, a luat un pumn și a început să mestece.

– În orice caz, screensaver-ul a fost de vină. Îmi

producea amețeală. Întâmplător, s-a gândit ea, și s-a așezat înapoi în pat luându-i punga de chipsuri din mână.

– Îl urăsc pe ticălos. El a ronțăit din măr și i-a dat ei sucul. Și vrei să afli ce se întâmplă după aceea?

– Eram ușor interesată. A desfăcut cutia de Coca-Cola și a sorbit îndelung. A mâncat niște Fritos, i-a schimbat pentru măr și apoi i-a luat înapoi. Și, s-a gândit ea cu dezgust, el nu intenționa să cedeze.

– Bine, cine este el? Cine îl urmărește? Cum a ajuns el acolo?

El a luat Coca-Cola. Era ceva mai mulțumitor decât ca cineva, care să îți împărtășească pasiunea pentru cărți, să fie atât de interesat de cea scrisă de tine? s-a întrebat el.

Dacă adăugai faptul că partenera de discuții era o femeie goală, foarte, foarte sexy, totul devenea și mai savuros.

– Este o poveste lungă. Să spunem doar că este un om care a făcut greșeli și caută o modalitate de a le îndrepta. Pe drum află că nu există răspunsuri ușoare, că izbăvirea – ceea ce contează cu adevărat – are un preț. Pentru acea dragoste, care contează, merită să plătești acel preț.

– Ce a făcut?

– A trădat o femeie și a omorât un om. El a mai mâncat din chipsuri, a ascultat răpăitul ploii din afara camerei și din pădurea din mintea sa. A crezut că are motive pentru ambele. Poate că a avut. Dar erau juste motivele sale?

– Tu scrii cartea, tu ar trebui să știi.

– Nu, *el* trebuie să știe. Este parte din prețul răscumpărării. Necunoașterea îl bântuie la fel de puternic ca ceea ce se află cu el în pădure.

– Ce se află cu el în pădure?

El a chicotit.

– Citește cartea.

Ea a mușcat din nou din măr.

– Aceasta este o metodă foarte josnică de a-ți face vânzări.

– Trebuie să trăiesc din ceva. Chiar dacă este din „ficțiune comercială previzibilă și terestră." Una dintre criticile concise făcute de tine asupra muncii mele.

A simțit o undă de vină, dar a îndepărtat-o repede.

– Sunt o bibliotecară. Fostă bibliotecară, s-a corectat ea. Și sunt pe cale să devin proprietara unei librării. Prețuiesc toate cărțile.

– Pe unele mai mult decât pe altele.

– Aceasta ar fi o problemă de gusturi personale, nu de perspectivă profesională. Acum tot ce voia era să se agite. Cu siguranță, succesul tău comercial indică faptul că scrii cărți pe gustul mulțimii.

El și-a scuturat capul și a simțit nevoia bruscă de o țigară.

– Nimeni nu ridiculizează cu laude false mai bine ca tine, Dana.

– N-am vrut să sune așa. Încerca să se acopere, a realizat ea. Dar cu greutate ar fi putut mărturisi că este un fan de-al său când stătea goală în patul lui și mânca chipsuri. Era cu siguranță o modalitate de a-i face pe amândoi să se simtă ridicol.

Și ar fi făcut ca orice laudă onestă să pară falsă.

– Faci ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna, Jordan, și cu succes. Ar trebui să fii mândru de tine.

– Nu te contrazic aici. El a terminat de băut Coca-Cola și a pus cutia deoparte. Și-a înfășurat degetele în jurul gleznei ei. Încă îți este foame?

Ușurată că subiectul fusese amânat, ea a răsucit punga de chipsuri și a azvârlit-o pe podea lângă pat.

– De fapt..., a început, apoi a sărit pe el.

N-AR fi trebuit să îl deranjeze așa de mult, și îl irita al naibii de mult că îl deranja. Nu se aștepta ca scrierile sale să fie pe gustul tuturor. Încetase cu mult timp în urmă să se simtă rănit sau descurajat de o critică proastă sau de comentariile cititorilor nemulțumiți.

Nu era vreun artist tensionat și temperamental, care să cadă într-o depresie nervoasă la cele mai mici critici.

Dar, la naiba, faptul că Dana nu îi aprecia munca îl rodea.

Era mai rău acum, s-a gândit Jordan, în timp ce se uita afară pe fereastra dormitorului și medita. Mai rău când era amabilă. I-ar fi fost mai ușor să accepte părerile ei severe și nesolicitate asupra talentului lui, critica ei elitistă și infantilă asupra domeniului lui, decât o bătaie călduroasă pe umăr.

El scria romane, deseori cu iz de *altceva*, iar ea le descalifica pe motiv că sunt comerciale și răsuflate, de cel mai jos numitor comun.

Putea să facă față criticilor ei, dacă ea ar fi fost o elitistă snoabă, dar ea era departe de asta. Pur și simplu îi plăceau cărțile. Apartamentul ei era plin de ele și erau o mulțime de genuri fictive pe rafturile ei.

Deși, a observat el, nu era nimic printre ele de Jordan Hawke.

Şi, da, s-a gândit el, asta îl râcâia mai mult decât un pic.

A fost ridicol de satisfăcut să se întoarcă în dormitor şi să o vadă aplecată asupra laptop-ului său, să vadă că era interesată cu aviditate de povestea pe care o clădea el.

Curiozitate, după cum a spus ea. Nimic mai mult.

Mai bine să îndepărteze acest gând, şi-a spus el. Încui-o într-o cutie înainte să sape prea adânc şi să înceapă să facă o rană purulentă.

Erau iubiţi din nou şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Erau, spera el, la jumătatea drumului spre a fi prieteni din nou, de asemenea. Nu voia să o piardă, în calitate de iubită sau prietenă, deoarece el nu putea să treacă de dezinteresul sau dezaprobarea ei pentru munca lui.

Ea nu ştia ce însemna pentru el să fie scriitor. Cum putea să ştie? Oh, ea ştia că era ceea ce el îşi dorise şi sperase. Dar nu ştia de ce era aşa de vital pentru el. El nu îi împărtăşise niciodată asta.

Erau multe lucruri pe care nu le împărtăşise cu ea, a recunoscut el.

Munca lui, da. Adeseori o rugase să citească ceva din ceea ce scrisese el şi normal că fusese satisfăcut când ea îl lăuda intrigat şi interesat, când ea discuta despre povestire şi îşi dădea cu părerea.

Faptul era, la un nivel pur practic, că părerea ei era una dintre cele care valorau cel mai mult pentru el.

Dar nu îi spusese niciodată cât de mult avea nevoie să realizeze ceva – ca bărbat şi ca scriitor. Pentru el, cu siguranţă, şi pentru mama lui. Era, pentru Jordan, singurul

mod în care știa să își răsplătească mama pentru tot ceea ce făcuse pentru el, pentru toate lucrurile la care renunțase sau pentru care muncise.

Dar nu îi împărtășise asta niciodată Danei sau altei persoane. Nu împărtășise nimănui durerea lui, vinovăția care îl îneca sau nevoia disperată.

Așa că le putea da deoparte din nou ca să se concentreze pe reconstruirea a ceea ce se putea și să o ia de la capăt cu ceea ce nu putea reconstrui.

Eroul lui nu era singurul care voia răscumpărarea.

DANA a așteptat până a pictat un perete întreg în ceea ce urma să fie principala zonă din salonul lui Zoe. Și-a mușcat limba de vreo cinci ori în acea dimineață și s-a autoconvins să nu spună nimic, apoi a început de la capăt conversația din capul ei.

Într-un final s-a autoconvins că era o insultă la adresa prieteniei lor să nu spună nimic.

– M-am culcat cu Jordan, a lăsat ea să-i scape, în timp ce își ținea ochii fixați pe peretele pe care îl zugrăvea și a așteptat ca prietenele ei să izbucnească cu întrebări și comentarii.

Când cinci secunde lungi au trecut în tăcere, a întors capul și a prins privirea dintre Malory și Zoe.

– Știați? Deja știați? Vreți să spuneți că ticălosul acela arogant și autosuficient a alergat drept la Flynn să se laude că mi-a tras-o?

– Nu. Malory de-abia și-a înghițit un râset. Cel puțin din câte știu eu. Și sunt sigură că dacă Jordan i-ar fi spus ceva lui Flynn, el mi-ar fi spus mie. Oricum, noi nu știam. Noi doar... Ea s-a îndepărat încet, apoi a studiat tavanul.

– Ne întrebam cât va dura până când voi doi veți sări unul pe celălalt, a explicat Zoe. De fapt, ne gândeam să punem pariu, dar ar am decis că ar fi nesimțire curată. Aș fi câștigat, a adăugat ea. Am spus că azi este ziua combustiei spontane. Malory a presupus că vei mai rezista o săptămână.

– Păi... Dana și-a pus mâinile făcute pumn în șolduri. Halal informare.

– Nu am pariat, de fapt. Malory a bătut în retragere. Și uite ce prietene bune suntem, nici măcar nu te arătăm cu degetul pentru că ne-ai spus, deși dacă Jordan i-ar fi spus lui Flynn l-ar fi transformat într-un ticălos arogant și plin de el.

– Am rămas fără cuvinte.

– Oh, nu, nu ai rămas. Zoe și-a scuturat părul. Cel puțin nu până nu ne spui cum a fost. Vrei să folosești o scală de la unu la zece sau o descriere retroactivă?

Râsetul a izbucnit înainte ca Dana să îl poată opri.

– Nu știu de ce vă plac pe voi două.

– Cu siguranță că știi. Haide, a îndemnat-o Zoe. Spune-ne. De-abia aștepți.

– A fost grozav și nu numai pentru că era să intru în combustie spontană. Îmi era dor să fiu cu el. Crezi că ai uitat cum este să fii atât de... conectat cu cineva. Dar nu uiți. Chiar nu uiți. Întotdeauna ne-am simțit bine în pat. Acum e chiar mai bine.

Zoe a lăsat să-i scape un oftat prelung.

– A fost romantic sau sălbatic?

– A câta oară?

– Acum te dai mare.

Râzând, Dana a început să zugrăvească din nou.

– A trecut ceva timp de când am avut cu ce să mă laud.

– Cum ai de gând să te descurci? a întrebat-o Malory.

– Cum să mă descurc cu ce?

– Ai de gând să-i spui că eşti îndrăgostită de el?

Întrebarea a lăsat o mică umbră să îi întunece buna dispoziţie.

– Ce sens are? Fie ar da înapoi, fie s-ar simţi vinovat că n-a dat înapoi.

– Dacă eşti sinceră cu el...

– Acesta a fost stilul tău, a întrerupt-o Dana. Este felul cum ai ales să faci faţă la ceea ce simţeai pentru Flynn. A fost bine pentru tine, Mal, şi pentru el. Dar pentru mine... ei bine, nu am aşteptări de la Jordan de data aceasta şi sunt dispusă să îmi asum responsabilitatea pentru propriile mele emoţii şi consecinţele lor. Ce nu sunt dispusă să fac este să îmi pun inima mare şi prostuţă în mâinile lui şi să-l forţez să facă o alegere. Ce avem noi acum este suficient de bun pentru mine. Pentru moment. Ne vom îngrijora pentru ziua de mâine atunci când aceasta va veni.

– Păi... Nu te voi contrazice, a început Zoe. Poate ai nevoie de ceva timp, ca să laşi lucrurile să se aşeze sau să evolueze. Dar, mai mult, poate este predestinat. Poate este parte din căutare.

Trafaletul a sărit din mâna Danei.

– Faptul că m-am culcat cu Jordan e parte din căutare? Cum naiba vine asta?

– Nu mă refer la sex, în mod specific. Deşi sexul este, să recunoaştem, o magie puternică.

– Da, poate că zeii au cântat, iar zânele au plâns. Dana a dat cu trafaletul pe perete din nou. Dar nu dau

crezare faptului că sexul meu cu Jordan mă va conduce la cheie.

– Mă refer la relație, la legătură, cum vrei tu să îi spui. Ceea ce a fost între voi, ceea ce *este* între voi, ceea ce va fi între voi.

Zoe a făcut o pauză în timp ce Dana a lăsat jos rola și s-a întors cu o expresie speculativă.

– Nu urmează asta la ceea ce ți-a spus Rowena despre cheie? a continuat ea. N-ar putea fi aceasta parte din toată povestea?

Dana nu a spus nimic pentru un moment, apoi și-a înmuiat trafaletul în vopsea.

– Păi, asta e o altă observație pe cinste. Are ceva logică, Zoe, dar nu văd cum ajută. Nu cred că voi găsi cumva cheia Cutiei Sufletelor între așternuturi data viitoare când voi face dragoste cu Jordan, dar este un unghi interesant, care ar trebui să fie și plăcut de explorat.

– Poate că este mai degrabă ceva, sau un anumit loc, care a însemnat ceva pentru tine sau pentru amândoi, înainte. Și înseamnă și acum. Și va însemna și mai târziu. Zoe și-a azvârlit brațele. Nu sunt coerentă.

– Ba da, a corectat-o Dana, în timp ce o linie i se forma între sprâncene. Nu pot să mă gândesc la ceva imediat, dar mă voi gândi mai mult. Poate voi vorbi cu Jordan despre asta. N-are rost să neg că este implicat în asta, așa că și el ar putea fi util.

– Voi spune doar un singur lucru. Malory și-a îndreptat umerii. Dragostea nu este o povară, pentru nimeni. Și dacă el simte altfel, nu te merită.

După un moment de surpriză, Dana a lăsat jos trafaletul de vopsit. S-a dus, s-a aplecat și a sărutat-o pe Malory pe obraz.

– Eşti o dulce.

– Vă iubesc. Vă iubesc pe amândouă. Şi cine nu vă întoarce dragostea este un idiot.

– Iisuse, pentru asta primeşti şi tu o îmbrăţişare. Dana a strâns-o uşor pe Malory. Orice naiba s-ar întâmpla, mă bucur că vă am pe voi două.

– E aşa de drăguţ. Zoe a păşit astfel încât să îşi poată trece un braţ peste fiecare dintre ele. Mă bucur foarte mult că Dana a făcut sex, iar noi putem trăi acest moment.

Printre hohote de râs, Dana le-a dat un ghiont amândurora.

– Să văd ce pot face în seara asta şi poate avem un festin al lacrimilor după ce ne instalăm mâine.

11

Jordan a dormit cu brațul încolăcit în jurul taliei Danei, cu picioarele lui agățate de ale ei, ca și cum ar fi vrut să o țină în loc. Deși nu ea fusese cea care plecase, de data aceasta era departe de a fi sigur că îl va lăsa să rămână.

În patul sau în viața ei.

Dar el se ținea strâns de ea în timp ce rătăcea prin vise. Prin noaptea cu lună, în căldura verii, unde totul mirosea a copt, a verde și a secret.

Pădurea se afla în umbră, cu strălucirea licuricilor aruncând lumini aurii în întuneric. În vise știa cumva că era un bărbat în loc de băiatul care fusese când se plimbase prin iarba sălbatică de la marginea acestor păduri. Inima lui era zdrobită de... frică? anticipare? cunoaștere? în timp ce se uita la casa mare și neagră care se înălța regal în lumina lunii.

Prietenii lui nu se aflau în apropiere, așa cum fuseseră în noaptea aceea fierbinte de care își aducea el aminte. Flynn și Brad nu erau acolo, cu țigările lor și berea de contrabandă, cortul de campanie sau curajul tinereții și nepăsarea pe care o au trei adolescenți.

Era singur, cu luptătorii de la Peak păzind poarta din spatele lui și casa lipsită de viață și tăcută ca un mormânt.

Nu, nu goală, s-a gândit el. Era o greşeală să te gândeşti la casele vechi ca fiind goale. Erau pline de amintiri şi de ecouri estompate ale vocilor. Picături de lacrimi, picături de sânge, hohote de râs, emoţii care au răsunat între ziduri de-a lungul anilor.

Nu era, la urma urmei, un fel de viaţă?

Şi mai erau case, ştia el, care respirau. Purtau în lemnul şi piatra lor, în cărămidă şi în mortar un fel de ego care era aproape, foarte aproape, uman.

Dar era ceva, ceva ce era necesar să îşi amintească în legătură cu casa aceasta, cu locul acesta, noaptea aceasta. Ceva ce ştia, dar nu putea să îşi aducă aminte clar. Pendula înăuntru şi în afară, ca un cântec pe jumătate amintit, tachinându-l şi sâcâindu-l.

Era important, chiar vital, să focalizeze ce îi venea în minte, asemănător lentilelor unei camere de filmat, până imaginea devenea clară.

În vis a închis ochii, a respirat încet şi lent, în timp ce încerca să îşi golească mintea astfel încât să vină ceea ce trebuia să vină.

Când a deschis din nou ochii, a văzut-o. Se plimba de-a lungul parapetului, sub luna plină şi albă. La fel de singură ca el. Visând poate, la fel cum visa şi el.

Pelerina ei s-a unduit în sus, deşi nu era vânt care să o ridice. Lui i s-a părut că aerul şi-a ţinut răsuflarea şi toate zgomotele nopţii, freamătul, privirile furişe şi vuietele s-au zdrobit de o tăcere teribilă.

Inima a început să îi bată în piept. Pe parapet, femeia a început să se întoarcă. Într-un moment, s-a gândit el, doar într-un moment, se vor vedea unul pe celălalt.

În final...

Soarele era o undă violentă care i-a zdruncinat creierul şi l-a orbit. El s-a clătinat puţin în urma dezlocării produsă de mutatul de la noaptea întunecoasă la ziua strălucitoare.

Păsările cântau cu un fel de bucurie disperată care semăna cu sunetul flautelor, harpelor şi al fluierelor. Şi apoi a auzit zgomotul pe care îl face apa când cade de la o înălţime mare, apoi se prăbuşeşte în ea însăşi.

El s-a luptat să se orienteze. Erau păduri acolo, dar nu unele pe care să le recunoască. Frunzele erau verzi, de un verde sclipitor sau de un albastru pal, iar mlădiţele erau grele din cauza fructelor de culoarea rubinelor şi a topazului. Aerul mirosea a copt şi a parfumat, de parcă şi el ar fi putut culege şi gusta.

S-a plimbat printre copaci, pe terenul primăvăratic, de un maro bogat, traversat de o cascadă de un albastru sălbatic, unde peştişori aurii dansau în vâltoarea de la baza sa.

Curios, şi-a adâncit mâinile în ea. A simţit umezeala şi răcoarea proaspătă. În timp ce o lăsa să curgă din mâinile făcute cupă a văzut că apa ce îi curgea din palme nu era transparentă, ci de acelaşi albastru închis.

Era, s-a gândit el, mai mult decât simţurile puteau suporta. Frumuseţea diafană era prea intensă, prea însufleţită încât mintea să o poată percepe. Şi, odată văzută, simţită, cum putea supravieţui cineva, în realitatea palidă şi cenuşie?

Fascinaţia l-a făcut să se îndrepte din nou către apă, când a zărit un cerb care se adăpa pe partea opusă a lacului.

Cerbul era enorm, cu un înveliş lucios şi auriu şi

coarnele de un argintiu strălucitor. Când şi-a ridicat capul uriaş şi s-a uitat fix în ochii lui Jordan, aceştia erau la fel de verzi şi de profunzi ca pădurea din jurul lor.

În jurul gâtului el purta un colan de bijuterii cu pietre care prindeau razele soarelui şi le adunau înapoi în prisme colorate.

Lui i s-a părut că vorbeşte, deşi nu exista nicio mişcare şi niciun sunet în afara cuvintelor ce se formau în capul lui.

Îi vei susţine?

– Pe cine?

Du-te şi vezi.

Cerbul s-a întors şi a plecat, copite argintii tăcute pe pământ, spre pădure.

Acesta nu este un vis, s-a gândit Jordan. El s-a îndreptat, a început să înconjoare eleşteul şi să urmeze cerbul.

Dar nu, nu spusese *vino* şi vezi, ci *du-te*. Încrezându-se în instinct, Jordan a mers în direcţia opusă.

A ieşit din pădure într-o mare de flori atât de pline de culoare încât şocau simţurile. Roşu purpuriu, safir, ametist, ambră străluceau în razele soarelui ca şi cum fiecare petală era o faţetă individuală tăiată perfect din fiecare piatră preţioasă. Iar în centrul mării, ca cea mai preţioasă floare, erau Fiicele Sticlei, prinse în sicriele lor de cristal.

– Nu, nu visez. A vorbit tare, ca să îşi dovedească sieşi că îşi poate auzi propria voce. Pentru a se concentra, înainte să traverseze marea de flori, să privească feţele pe care le ştia deja.

Ele păreau să doarmă. Frumuseţea lor era nediminuată, dar era rece. El a văzut asta, frumuseţea rece

care nu se putea schimba niciodată, dar era captivă pentru totdeauna într-un moment din timp.

A simțit compasiune și revoltă în timp ce se uita la fața atât de asemănătoare cu cea a Danei, o durere sfâșietoare pe care n-o mai trăise de la moartea mamei sale.

– Acesta este iadul, a spus el tare. Să fii captiv între viață și moarte și să nu poți alege niciuna dintre ele.

– Da. Ai realizat foarte exact. Kane stătea de cealaltă parte a sicriului de sticlă. Elegant, în roba lui neagră, cu o coroană de bijuterii deasupra coamei de păr negru, el îi zâmbea lui Jordan. Ai o acuitate a minții care lipsește din păcate multora din specia ta. Iadul, cum îi spui tu, este numai absența a orice fără să existe un final.

– Iadul ar trebui să fie câștigat.

– Ah! Filozofie. Vocea lui păstra o notă de amuzament și un calcul șiret. Uneori, ești de acord cu mine, iadul este doar moștenit. Domnul lor și cățeaua lui muritoare le-a condamnat. El a întins o mână spre sicrie. Am fost numai un instrument, vine vorba, care... El și-a ridicat mâna și a răsucit încheietura... care a învârtit cheia.

– Pentru glorie?

– Pentru asta. Pentru putere. Pentru toate acestea. El și-a deschis larg brațele, ca și cum ar fi vrut să cuprindă întreaga lui lume. Toate acestea, care nu vor fi niciodată, niciodată ale lor. Inimi blânde și slăbiciuni de-ale muritorilor nu își au locul în tărâmurile zeilor.

– Cu toate acestea zeii iubesc, urăsc, invidiază, complotează, se luptă, râd, plâng. Slăbiciuni de-ale muritorilor?

Kane și-a ridicat capul.

– Îmi trezești interesul. Ai purta o controversă știind cine sunt eu? Știind că te-am adus aici, în spatele Cortinei Puterii, unde nu ești mai mult decât o furnică ce poate fi strivită în fărâme? Te-aș putea ucide cu un gând.

– Ai putea? În mod intenționat, Jordan s-a plimbat în jurul sicriului de cristal. Nu putea accepta nici măcar reflexia Danei între ei. De ce n-ai făcut-o? Poate pentru că preferi să terorizezi și să abuzezi femei. Este o problemă diferită, nu-i așa, când te confrunți cu un bărbat?

Lovitura l-a dat înapoi câțiva metri. A simțit gustul de sânge în gura lui și l-a scuipat pe florile zdrobite înainte să se ridice în picioare. Fața lui Kane exprima mai mult decât putere, a observat el. Exprima furie. Și mai exprima ciudă, slăbiciune.

– Numai fumuri. Dar nu ai curajul să lupți ca un bărbat. Cu pumnii. O rundă, ticălosule. O rundă, în stilul meu.

– Felul *tău*? Nu ai echivalente aici. Și vei cunoaște durerea.

L-a înșfăcat de piept, gheare reci cu vârfuri tăioase. Agonia de nedescris l-a aruncat în genunchi și i-a smuls un strigăt din gât pe care nu și l-a putut reține.

– Imploră. Plăcerea s-a strecurat în vocea lui Kane. Imploră mila. Târăște-te pentru ea.

Cu puterile care i-au mai rămas, Jordan și-a ridicat capul și s-a uitat fix în ochii lui Kane.

– Pupă-mă în...

Viziunea lui s-a estompat. A auzit strigăte pe deasupra zgomotelor din capul său și a simțit o inundație de căldură deasupra frigului înfiorător.

Și furia din vocea lui Kane păru să strige în mintea sa:

– Nu am terminat!

Jordan deveni inconştient.

JORDAN! O, Doamne, o, Doamne, Jordan, vino înapoi!

El s-a gândit că poate se află pe o barcă, una care probabil se legăna la voia întâmplării pe mare. S-ar fi putut îneca, a presupus el. Pieptul îi ardea, iar capul îi era greoi şi zvâcnea. Dar cineva îl aducea înapoi, apăsându-şi buzele calde peste ale lui. Trăgându-l înapoi la viaţă, fie că voia sau nu.

Dar de ce naiba un câine lătra ca un nebun în plină mare?

El a deschis ochii şi a privit în sus la Dana.

Deşi era palidă ca gheaţa, era o privelişte binevenită. Ea îşi trecea o mână tremurătoare peste faţa lui şi prin păr în timp ce îşi strângea braţele în jurul lui şi îl legăna.

În afara uşii închise de la dormitor, Moe lătra şi se arunca peste uşă.

– Ce naiba? a reuşit el să spună şi s-a uitat târnp când ea a început să râdă.

– Ai revenit. Bun, ai revenit. Isteria era pe cale să explodeze în pieptul ei. Gura ta sângerează. Gura ta sângerează, şi pieptul tău, şi eşti atât de rece.

– Lasă-mă un minut. Nu a încercat să se mişte, nu încă, deoarece deja descoperise că doar întoarcerea capului îi producea o durere teribilă şi greaţă.

Dar ceea ce putea vedea era o uşurare binecuvântată. Se afla în dormitorul Danei, întins pe pat, mai mult în poala ei, în timp ce ea îl ţinea strâns la piept ca pe un copil.

Dacă nu s-ar fi simțit de parcă l-ar fi călcat un camion, nu ar fi fost rău.

– Visam.

– Nu. Ea și-a apăsat obrazul de al lui. Nu, nu visai.

– La început... sau poate nu. Stretch, ai niște whisky pe aici? Am nevoie de o dușcă.

– Am o sticlă de Paddys.

– Îți dau o mie de dolari pentru trei degete de Paddys.

– Adjudecat. Râsetul ei era prea apropiat de un suspin pentru a se simți relaxat.

– Uite, întinde-te. Îl voi aduce eu. Trebuie să te acoperi, tremuri.

A tras păturile peste el și l-a înfășat ca pe o omidă în cocon.

– O, Doamne. Ea s-a scuturat în timp ce își lipea fruntea de a lui.

– Două mii dacă îl aduci aici în următoarele patruzeci și cinci de secunde.

Ea a plecat rapid din cameră și Jordan și-a imaginat că nu poate fi într-o stare așa de proastă dacă încă mai putea aprecia frumusețea Danei care alerga goală.

O secundă mai târziu, Moe sărea pe pat și tripla fiecare durere din corpul lui. El a început să înjure, apoi doar să ofteze în timp ce câinele mârâia încet, adulmecând păturile, apoi a început să lingă cu zgomot fața lui Jordan.

– Da, asta ne va învăța să nu te dăm afară din cameră doar pentru că vrem să facem sex în intimitate.

Moe a scheunat, a lovit umărul lui Jordan cu nasul, apoi a făcut trei cercuri lipsite de grație și s-a așezat pe partea lui.

Dana s-a întors, cu o sticlă într-o mână și un pahar în

cealaltă. După ce a turnat mai mult de trei degete de whisky, i-a pus un braț în jurul capului și a ridicat paharul la buzele lui.

– Mulțumesc. Mă descurc de aicî.

– Bine. Cu toate acestea, ea l-a împins ușor înapoi pe perne înainte să ridice sticla și să ia și ea o înghițitură mare direct din sticlă.

Și-a imaginat cum căldura a *lovit abdomenul* lui Jordan la fel de puternic ca și pe al ei. Mai stabilă, s-a dus la dulap și s-a îmbrăcat cu un halat.

– Trebuie să te îmbraci? Îmi place să mă uit la tine.

Nu a vrut să spună că se simțea de parcă pielea ei fusese frecată cu gheață.

– Nu trebuia să fi dat câinele afară din cameră.

– Da, eu și Moe tocmai discutam asta. Și-a pus o mână pe spatele lat al lui Moe. El te-a trezit?

– El și țipetele tale. Ea s-a scuturat dintr-odată, apoi s-a așezat pe marginea patului. Jordan, *pieptul* tău.

– Ce? El s-a uitat în jos la el în timp ce ea a dat păturile la o parte. Erau cinci scobituri distincte, de forma unei gheare. Erau superficiale, a observat el și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru asta. Dar sângerau încet și erau cumplit de dureroase.

– Îți murdăresc cearșafurile.

– Se spală. Ea a trebuit să înghită, tare. Mai bine aș avea grijă de tăieturile acelea. În timp ce mă ocup de asta, poți să îmi spui ce naiba ți-a făcut.

S-a dus în baie după antiseptice și bandaje, apoi și-a încleștat mâinile pe chiuvetă și și-a impus să respire până va reuși să facă asta fără să simtă că înghite lame de ras.

Știa acum ce înseamnă frica. A simțit-o când furtuna

s-a năpustit asupra insulei şi marea întunecoasă s-a repezit să o înghită. Dar chiar şi asta, a realizat ea, chiar şi acea teroare până în măduva oaselor fusese doar o umbră pe lângă ceea ce simţise când ţipătul în agonie al lui Jordan o smulsese din somn.

Şi-a reţinut lacrimile. Erau o indulgenţă inutilă când acţiunea era necesară. În schimb, ea a adunat ce era necesar şi s-a întors să îi îngrijească rănile.

– Ţi-am adus nişte aspirină. Nu am altceva mai puternic.

– E bună. Mulţumesc. El a înghiţit trei cu apa pe care ea i-a oferit-o. Uite, mă descurc singur. Ţin minte că nu te împaci bine cu sângele.

– Nu mă voi comporta ca un copil dacă nici tu nu faci asta. Ignorând greaţa, ea s-a aşezat ca să îl şteargă. Vorbeşte-mi şi sunt şanse mai mici să leşin. Ce s-a întâmplat, Jordan? Unde te-a dus?

– A început în altă parte. Nu prea îmi aduc aminte, aşa că poate visam. Mă plimbam. Era întuneric, dar era lună plină. Cred că eram sus la Peak. Nu îmi aduc aminte sigur. Este în ceaţă.

– Continuă. Ea s-a concentrat pe vocea lui, pe cuvinte. Pe orice altceva în afară de faptul că bucata de cârpă se înroşea pe măsură ce o presa pe răni.

– Următorul lucru pe care îl ştiu, este că eram în plină zi. Era... în felul în care mi-am imaginat întotdeauna că funcţionează transportatorul din Star Trek. Instantaneu şi fără să ştii în ce direcţie.

– Nu ar fi modul meu preferat de transport.

– Glumeşti? Bate de la distanţă... Iisuse!

– Ştiu. Îmi pare rău. Dar ea a scrâşnit din dinţi şi a

continuat să tamponeze dezinfectantul pe tăieturi. Continuă să vorbești. Vom trece și prin asta.

Alarmat, Moe a părăsit terenul strecurându-se afară din pat și vârându-se sub el.

Jordan s-a străduit să respire în pofida durerii.

– Cortina Puterii. Am fost în spatele ei, a spus el și i-a spus ei.

– L-ai provocat? Intenționat? Ea s-a dat înapoi, tot interesul și preocuparea de pe fața ei schimbându-se într-o nerăbdare nervoasă. Chiar trebuie să fii așa de bărbat?

– Da. Da, trebuie. Pe deasupra, el voia să facă orice intenționa să facă. De ce să nu primesc câteva șanse de la început, chiar dacă ar fi numai verbale?

– O, nu știu. Lasă-mă să mă gândesc. Sarcasmul picura din fiecare cuvânt, ea și-a bătut cu degetul tâmpla. Poate pentru că... este un zeu.

– Și tu ai fi stat acolo, bineînțeles, cu brațele încrucișate și ai fi purtat o conversație politicoasă?

– Nu știu. Ea a expirat și a terminat de bandajat. Probabil că nu. Hotărându-se că a făcut tot ce se putea, ea s-a aplecat și și-a lăsat capul între genunchi. Nu vreau să mai fac asta niciodată.

– Suntem doi care vrem același lucru. Țeapăn, încă având dureri, el s-a răsucit astfel încât să își poată plimba mâinile pe spatele ei. Apreciez.

A reușit să își încline capul în semn de aprobare.

– Povestește-mi restul.

– Tocmai ai curățat și ai bandajat restul. Orice a făcut s-a simțit așa cum arată rana. De fapt, a fost mult mai rău.

– Ai țipat.

– Chiar trebuie să repeți asta? Este jenant.

– Dacă te face să te simți mai bine, și eu am țipat. M-am trezit și tu păreai că ai o convulsie. Erai alb ca un mort, sângerând și tremurând. Cred că am intrat în panică. Te-am apucat și am început să strig. Ai devenit moale. Am crezut – pentru un minut am crezut – că erai mort.

– Te-am auzit.

Ea a stat unde era încă un moment, reținându-și lacrimile din nou.

– Când?

– După ce am lovit pământul a doua oară. Te-am auzit strigându-mă și m-am simțit ca și cum am fost absorbit înapoi în vechiul transportator. L-am auzit și pe el chiar când dispăream gradual. L-am auzit, dar mai mult în capul meu. „Nu am terminat", a spus el. „Nu am terminat." Și avea o nervozitate regală. Nu mă putea reține acolo. Nu terminase cu mine, dar nu mă putea reține acolo.

– De ce?

– Te-ai trezit. Întinzându-se, Jordan a mângâiat-o pe obraz. M-ai strigat. M-ai atins și asta m-a adus înapoi.

– Contactul uman?

– Poate ceva atât de simplu ca asta, a fost el de acord. Poate chiar atât de simplu când oamenii sunt conectați.

– Dar de ce tu? Ea a ridicat cârpa și i-a tamponat tăietura de pe buză. De ce te-a dus în spatele Cortinei?

– Asta e ceva ce trebuie să descoperim. Când ne vom... Au, Dana!

– Scuze.

– Când ne vom da seama, a repetat el în timp ce îi îndepărta mâna, vom avea mai multe piese din acest puzzle.

SIMPLE sau complexe, Dana avea nevoie de răspunsuri. Cu Moe, care scotea capul fericit pe fereastra din dreapta, ea a condus la Warrior Peak să le obțină. Cercetările și speculațiile erau un lucru, dar sângele iubitului ei fusese împrăștiat. Acum voia fapte solide și reci.

Copacii erau încă strălucitori, culoarea lor împrăștiindu-se pe cerul cenușiu împânzit cu nori mohorâți. Dar mai multe frunze erau căzute pe drum și în pădure.

Deja au depășit perioada de înflorire maximă, s-a gândit ea. Timpul se mișca înainte, iar cele patru săptămâni ale ei s-au redus la două.

Oare la ce se gândea ea? Ce știa? A trecut prin tot ce îi venea în minte în timp ce conducea ultimii kilometri și apoi trecea printre porți.

Rowena era în grădina din față, adunând ultimele flori. Purta un pulover gros de un albastru închis împestrițat cu un auriu șters și, spre surprinderea Danei, blugi uzați bine și cizme fără tocuri.

Părul ei era legat la spate și lăsat într-o coadă netedă.

Zeița de la țară în grădina ei, s-a gândit Dana și și-a imaginat că Malory ar vedea scena ca pe un tablou.

Rowena și-a ridicat mâna în semn de salut și apoi un zâmbet i-a luminat fața când l-a zărit pe Moe.

– Bine ai venit. A alergat către mașină când Dana a parcat și a deschis ușa pentru exuberantul Moe. Uite-l pe băiatul meu frumos! Râsetul ei a răsunat în timp ce Moe a sărit să îi sărute fața. Sperам că îmi vei face o vizită.

– Eu sau Moe?

– Amândoi sunteți o surpriză încântătoare. De ce,

ce-i asta? Ea şi-a pus o mână la spate, apoi a scos-o. Ţinea în mână un uriaş Os de Lapte care l-a determinat pe Moe să mormăie de plăcere. Da, cu siguranţă este pentru tine. Acum, dacă vei sta jos şi vei da mâna ca un domn...

Cuvintele de-abia i-au ieşit din gură, când Moe şi-a trântit fundul de pământ şi a ridicat laba. Au schimbat o strângere de mână şi o privire lungă de admiraţie reciprocă. El a luat delicat trataţia dintre degetele ei şi apoi s-a întins la picioarele ei ca să o sfârtece în bucăţi.

– Acesta este un gest de-al doctorului Doolittle? a întrebat Dana şi a primit o privire nedumerită de la Rowena.

– Mă scuzi?

– Ştii tu. A vorbi cu animalele.

– Ah! Să zicem că... într-un anumit fel. Şi ce pot să îţi ofer ţie? a întrebat-o pe Dana.

– Răspunsuri.

– Atât de sobră, de serioasă. Şi atât de atrăgătoare în dimineaţa asta. Ce ţinută minunată. Ai o colecţie atât de elegantă de jachete, a comentat Rowena în timp ce îşi plimba degetele pe mânecile dintr-un material de o culoare aurie ştearsă. Mi le-aş dori şi eu.

– Îmi imaginez că poţi crea una la fel de uşor ca pe biscuitul pentru câine.

– Ah, dar nu aş mai avea distracţia şi aventura de a merge la cumpărături, nu-i aşa? Vrei să intri? Vom servi nişte ceai lângă foc.

– Nu, mulţumesc. Nu am foarte mult timp. Ne instalăm pe proprietatea noastră devreme în această după-amiază, aşa că voi fi destul de directă. Rowena, sunt unele lucruri pe care trebuie să le ştiu.

– Îţi spun ce pot. De ce să nu ne plimbăm? Vine

ploaia, a adăugat ea, aruncând o privire către cer. Dar nu imediat. Îmi place aerul dinaintea ploii.

Din moment ce Moe terminase treaba cu Osul de Lapte, Rowena a deschis palma și a scos la iveală o minge de cauciuc de un roșu strălucitor. A aruncat-o pe pajiște, spre pădure.

– Trebuie să te avertizez. Moe se așteaptă să arunci mingea pentru el pentru următorii trei sau patru ani.

– Nu există nimic atât de perfect ca un câine. Rowena a luat-o de braț pe Dana și au început să se plimbe. O delectare, un prieten, un luptător, o distracție. Cer doar să îi iubim.

– De ce nu ai și tu unul?

– A, păi... Cu un zâmbet trist, Rowena a mângâiat mâna Danei, apoi s-a aplecat să ridice mingea pe care Moe a aruncat-o la picioarele ei. I-a zbârlit blana, apoi i-a aruncat mingea ca să alerge după ea.

– Nu poți. Șocul de a realiza acest lucru a făcut-o pe Dana să își atingă tâmplele cu degetele. Uh! Nu vreau să spun că nu ai putea, dar realistic vorbind... Durata de viață a unui câine este regretabil mai scurtă decât viața voastră medie de muritori.

Și-a amintit ce spusese Jordan despre ei ca fiind singuri, despre faptul că nemurirea lor la acest nivel era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare.

– Dacă iei în calcul longevitatea impresionantă a unora ca voi și durata limitată de viață a unui câine obișnuit, există o problemă.

– Da. Am avut câini. Acasă, erau una dintre cele mai mari plăceri ale mele.

A ridicat mingea, deja acoperită cu urme de dinți și

salivă de câine, cu mâna ei elegantă, şi a aruncat-o pentru neobositul Moe.

– Când am fost izgoniţi, aveam nevoie să cred că vom face ceea ce trebuia făcut şi ne vom întoarce – în curând. Am tânjit după multe lucruri pe care le aveam acasă şi m-am consolat cu un câine. Un câine-lup a fost primul. Oh, era atât de frumos, curajos şi loial. Zece ani.

A oftat şi a înconjurat marginea pădurii.

– A fost al meu timp de zece ani. Cât ai pocni din degete. Sunt lucruri pe care nu le putem schimba, care ne sunt refuzate cât timp trăim aici. Nu pot prelungi viaţa unei fiinţe mai mult decât o are dată. Nici măcar pe cea a unui câine preaiubit.

Ea a ridicat mingea pentru Moe şi a aruncat-o într-o altă direcţie.

– Am avut un câine când eram copil. Ca şi Rowena, Dana l-a privit pe Moe alergând după minge ca şi când era pentru prima dată. De fapt, era câinele tatălui meu. Îl avea cu un an înainte să mă nasc eu, aşa că am crescut cu ea. A murit când aveam unsprezece ani. Am plâns trei zile.

– Aşa că ştii cum este. Rowena a zâmbit puţin în timp ce Moe se dădea în spectacol, executând contorsionări din tot corpul cu mingea de cauciuc prinsă în gură ca un măr. Am plâns şi am jurat că nu îmi voi mai permite un câine niciodată. Dar am făcut-o. De multe ori. Până când a trebuit să accept că inima mea pur şi simplu se va frânge dacă va mai trebui să trec încă o dată prin moartea unuia pe care îl iubeam atât de mult, după o perioadă atât de scurtă de timp. Aşadar, sunt atât de încântată...

S-a aplecat ca să îi prindă faţa lui Moe între palmele ei.

– Şi atât de recunoscătoare că l-ai adus pe frumosul Moe să mă viziteze.

– Nu este totul chiar atât de grozav, nu? Puterea, nemurirea?

– Nimic nu este fără durere, pierdere sau pentru un anumit preț. Asta voiai să știi?

– O parte. Există limitări, cel puțin când te afli aici. Și Kane este limitat când se află aici. Limitări când are de-a face cu ceva din lumea noastră. Corect?

– Este o deducție bună. Sunteți creaturi cu voință liberă. Așa trebuie să fie. Poate să vă ademenească, să vă mintă și să vă inducă în eroare. Dar nu vă poate obliga.

– Poate să omoare?

Rowena a aruncat mingea din nou, mai departe de data aceasta, ca să îi dea lui Moe mai mult timp să alerge.

– Nu vorbești de război sau de apărare, de protecția nevinovaților sau a celor pe care îi iubim. Pedeapsa pentru luarea vieții unui muritor este atât de cumplită încât nici chiar el nu ar risca.

– Sfârșitul existenței, a completat Dana. Am făcut cercetări. Nu moartea, nu trecerea către următoarea viață, ci sfârșitul.

– Până și zeii au temeri. Aceasta este una dintre ele. Mai mult, este pierderea puterilor, captivitatea între lumi în care nu este permisă intrarea nimănui. Asta ar risca.

– A încercat să îl omoare pe Jordan.

Rowena s-a răsucit și a prins brațul Danei.

– Spune-mi. Cu detalii.

Ea a povestit tot ce se întâmplase în toiul nopții.

– L-a dus după Cortină? a întrebat Rowena. Și i-a vărsat sângele?

– Aș spune.

Ea a început să se plimbe, cu mișcări atât de agitate

încât Moe a rămas încremenit, ținând în gură mingea cu urme de mușcături.

– Nici acum nu ne este permis să vedem, să *știm*. Erau singuri, spui? Nu mai era nimeni?

– Jordan a spus ceva despre o căprioară.

– O căprioară. Rowena a mers foarte silențios. Ce fel de căprioară? Cum arăta?

– Arăta ca o căprioară. Dana și-a ridicat mâinile. Doar că probabil era genul pe care te aștepți să-l găsești în locuri unde florile arată ca rubinele și așa mai departe. El a spus că era de culoare aurie și avea coarne argintii.

– Era un cerb atunci.

– Da. Și, oh, da, avea un colier, un colier din pietre prețioase.

– Este posibil, a șoptit ea. Dar ce semnifică?

– Tu să îmi spui.

– Dacă era el, de ce a permis? Agitată, ea a început să se plimbe cu pași mari în susul și în josul limitei dintre pădure și pajiște. De ce a permis?

– Cine și ce? a întrebat Dana și a atras din nou atenția Rowenei către ea, scuturându-i brațul.

– Dacă a fost regele, a spus ea. Dacă era regele nostru care a luat forma unui cerb. Dacă așa este, de ce i-a permis lui Kane să aducă un muritor în spatele Cortinei fără ca acesta să consimtă? Și să-i facă rău, să îi verse sângele acolo? Ce război se poartă în lumea mea?

– Îmi pare rău, nu știu. Dar singurul rănit, din câte știu eu, a fost Jordan.

– Voi vorbi cu Pitte, a declarat ea. Mă voi gândi. N-a mai văzut pe nimeni altcineva în afară de aceștia doi?

– Doar cerbul și pe Kane.

– Nu am răspunsurile pe care le vrei. Kane a mai intervenit și înainte, dar nu a mers niciodată atât de

departe. Vraja a fost domeniul lui și limitele au fost stabilite de el. Dar le încalcă și nu este oprit. Pot să fac mai mult, voi face mai mult. Dar nu mai sunt sigură de întinderile puterii sale sau de protecția sa. Nu mai sunt sigură că regele este la conducere.

– Și dacă nu mai este?

– Atunci este război, a spus Rowena sec. Și încă nu suntem aduși acasă. Aceasta îmi spune că, orice se întâmplă sau s-a întâmplat în lumea mea, rămâne destinul meu să termin ce am fost trimisă aici să fac. Trebuie să cred că este soarta ta să mă ajuți.

A respirat adânc, calmându-se singură.

– Îți voi da un balsam pentru rănile bărbatului tău.

– Mă culc cu el. Nu știu dacă asta îl face bărbatul meu.

Cu un gest absent, Rowena a dat asta deoparte.

– Trebuie să vorbesc cu Pitte. Strategia este mai mult domeniul lui decât al meu. Vino, îți voi da poțiunea.

– Doar un minut. Un singur lucru. Jordan este esențial pentru cheia mea?

– De ce mă întrebi ceea ce știi deja?

– Vreau confirmarea.

Ca răspuns, Rowena și-a pus vârfurile degetelor pe inima Danei.

– Ai și asta, de asemenea.

– Face parte din asta pentru că îl iubesc?

– Este parte din tine pentru că îl iubești. Și tu ești cheia. Ea a luat mâna Danei. Vino. Îți voi da balsamul pentru luptătorul tău, apoi te voi trimite pe drumul tău. A aruncat încă o privire spre cerul care se întunecă. Vine ploaia.

12

Brad a pus niște gheață într-o găleată galvanizată, creând un cuib rece, dar cam umil pentru o sticlă de cristal. A acoperit gâtul de sticlă ieșit la vedere cu o cârpă curată de vopsea.

În spatele lui, Flynn și Jordan au instalat o masă de cărți de joc.

– Fața de masă este în punga de acolo.

Flynn a aruncat o privire.

– Față de masă?

– Da, față de masă.

– De ce au nevoie de o față de masă? Masa este curată.

– Doar pune-o naibii pe masă.

Jordan s-a dus până la pungă și a deschis-o.

– Și uite, are una cu trandafir roz.

– Șervețele asortate, a adăugat Flynn, scoțându-le din pungă.

– Ce dulce! Nu știam că ai o parte feminină.

– Când terminăm aici, îți voi da o bătaie doar ca să îmi reabilitez bărbăția și pentru că îmi va face plăcere. Brad a scos paharele de șampanie pe care le adusese și le-a ridicat ca să le verifice de pete.

– Atunci poate le spun femeilor că a fost ideea mea și vă neg aportul.

– Hei, am adus florile, i-a reamintit Flynn.

– Am adus fursecurile. Jordan a scuturat cutia de pateuri.

– Ideile valorează mai mult decât florile şi fursecurile, prietenii mei. Brad a smucit faţa de masă ca să o îndrepte. Totul ţine de idei şi de prezentare. Ceea ce dovedeşte că a fi în contact cu latura ta feminină atrage mai multe femei.

– Atunci cum se face că Flynn şi cu mine suntem singurii de aici care facem sex?

– Lasă-mi timp.

– Ar trebui să te penalizez pentru că ai spus asta referitor la femeia şi la sora mea. Flynn a studiat rânjetul lui Jordan. Dar nu este numai adevărat, ci îl pune în dificultate pe Brad, aşa că voi lăsa să treacă. Cât timp mai avem?

– Mai avem ceva, a spus Jordan. Aranjamentele ar trebui să fie destul de deschise, dar tu ai avocaţi, bancheri şi birocraţie, aşa că va dura de două ori mai mult decât crezi.

El a păşit înapoi şi s-a uitat la masa aranjată în foaier. Trebuia să recunoască faptul că arăta plăcut printre hainele aruncate şi vopsele. O pată de culoare şi de sărbătoare printre pereţii acoperiţi cu primul strat de zugrăveală.

Femeile, ştia el, se vor topi ca îngheţata în iulie.

– Bine, o idee a naibii de bună, Brad.

– Am un milion.

– Nu văd de ce trebuie să plecăm înainte ca ele să ajungă aici, s-a plâns Flynn. Mi-ar plăcea şampanie şi fursecuri, ca să nu mai menţionez pupăturile zgomotoase pe care le vor genera.

– Pentru că este momentul lor, de aceea. Mulțumit, Brad s-a aplecat peste scară. Dacă recunoști asta, vei primi și mai multe sărutări zgomotoase pe termen lung.

– Îmi plac recompensele pe loc. Dar Flynn s-a oprit și s-a uitat în jur. Va fi un loc grozav, serios. Idei inovatoare, locație bună, decor atractiv. Este bun pentru Valley. Este bun pentru ele. Ar trebui să vezi o parte din lucrurile pe care Mal le strânge pentru stoc. În weekend am fost să vedem câțiva artiști pe care îi vom promova. Marfă ca lumea.

– A fost cu ea să vadă arta, a scos în evidență Jordan și cu un rânjet și-a înfipt un deget în gură și apoi l-a tras, mimând un cârlig. Poate să fie opera departe?

– Vedem cine râde când vei sta în librăria Danei și vei bea ceai de plante.

– Nu e chiar așa de rău. Brad probabil va trebui să își facă un tratament facial ca să o câștige pe Zoe.

– Sunt linii pe care nu le treci, indiferent care este prețul. Dar s-a uitat în sus la scări. Vor trebui să decidă asupra luminării. Și unele ornamente trebuie reînnoite. Ar fi de folos o chiuvetă nouă în baie.

– Plănuiești să o seduci pe Zoe cu instalații de baie? a întrebat Flynn. Ticălos deviant. Sunt mândru să te numesc prieten.

– Seducerea ei ar putea fi un avantaj major la urma urmei, scara mi-a adus o cină cu pui.

– Cină cu pui? Poți avea o cină cu pui la Main Street Diner, la oferta specială de marți seara. Flynn și-a clătinat capul cu tristețe. Mândria mea pentru tine pălește.

– De-abia încep. Dar faptul este că le-ar folosi puțin ajutor aici. Ar fi de lucru la țigle, tâmplărie, la instalații

și la electricitate. Trebuie să repare niște ferestre. Am putea interveni cu mai mult decât șampanie și prăjituri.

– Sunt de acord cu asta, a spus Jordan.

– Sigur. M-am gândit deja la asta. Flynn a dat din umeri. La naiba, se pare că locuința mea va fi un centru de frumusețe pentru o perioadă, oricum. Iar asta s-ar putea chiar să ne sporească semnificativ veniturile. În plus, un alt beneficiu ar fi că această activitate ar reuși să ne distragă atenția de la stresul provocat de căutarea cheilor.

– Acum, că ai menționat. Jordan a aruncat o privire către ferestre în timp ce ploaia începea să stropească, mai bine vă pun la curent cu ce s-a întâmplat aseară.

– S-a întâmplat ceva cu Dana? Flynn s-a îndepărtat de perete. Este bine?

– Nu i s-a întâmplat nimic. Ea e bine. La naiba, am nevoie de un fum. Haideți să ieșim pe verandă.

Ei au stat afară, cu ploaia ce amenința să cadă. Le-a povestit totul – culorile, sunetele, mișcările –, construind povestea la fel cum făcuse pentru ei în cortul din curtea unei case sau în jurul unui foc în pădure.

Dar, de data asta, nu venea din imaginația lui. Oricât de activă și de agilă ar fi fost imaginația lui, nu putea să-i formeze tăieturi în piept. Încă îl mai ardeau. Era o consolare să audă respirația lui Flynn devenind mai agitată și să vadă tresărirea de simpatie a lui Brad când și-a tras cămașa ca să le arate.

– Hristoase, rănile arată urât. Flynn a studiat rănile roșii în carne vie. N-ar trebui să fie bandajate sau ceva de genul ăsta?

– Dana a dat cu ceva pe ele aseară, dar ea nu este chiar Sora Betty. Am dat cu mai multă porcărie din aia

pe ele azi-dimineață. Ideea este că tipul nostru era destul de enervat să mă lovească de-adevăratelea. Unde este locul femeilor aici?

Căldura a strălucit în ochii lui Flynn.

– N-a atins-o niciodată pe Malory. Nu a atins-o niciodată fizic. A fost destul de rău, destul de înfricoșător felul în care s-a jucat cu mintea ei. Dar asta... Trebuie să îl doborâm.

– Sunt deschis la idei. Jordan și-a întins brațele. Problema este, în ceea ce privește magia, că nu pot nici măcar să scot un iepure din pălărie.

– O parte din ea este doar înșelătorie, păcălire a ochiului, a reflectat Brad.

– Dă-mi voie să îți spun ceva, băiete! Când tipul și-a înfipt ghearele în tine, nu a fost o păcăleală a ochiului.

– Nu, vreau să spun din punctul nostru de vedere, i-a spus Brad lui Jordan. Îl atragem spre noi, le dăm femeilor mai mult spațiu. El are un motiv ca să vă urmărească. Dacă ne dăm seama despre ce e vorba și exploatăm acest lucru, putem să-i distragem atenția de la Dana în următoarele două săptămâni. Și de la Zoe, când îi va veni rândul.

– Nu am nimic concret. Simt ca și cum aș ști ceva, dar nu pot să fac legătura. Frustrat, Jordan și-a îndesat mâinile în buzunare. Ceva ce știu, am făcut sau am, acesta este răspunsul. Sau unul dintre ele. Ceva din trecut, care intră în scenă acum.

– Ceva între tine și Dana, a punctat Brad.

– Trebuie să aibă o legătură, nu-i așa? Altfel nu ar urma modelul. Și dacă nu e ceva important, de ce s-a jucat cu mine?

– Poate este timpul pentru o întâlnire, a început Brad.

– Pentru voi, cei în costume, întotdeauna este timpul pentru o întâlnire, a replicat Flynn.

– Sunt obligat să atrag atenția că nu port costum.

– Pe dinăuntru porți. Probabil e cu dungi. Și pun pariu că porți și cravată. Dar mă abat de la discuție. Poate că are dreptate, i-a spus lui Jordan. Noi șase ar trebui să ne punem capul la contribuție. Locuința ta. L-a bătut pe Brad pe umăr. Ai mai multă mobilă și mâncare mai bună.

– E valabil pentru mine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Brad a aruncat o privire la ceasul lui. Ha-ha, am o întâlnire. Aranjați cu femeile și anunțați-mă și pe mine.

El a intrat înăuntru să își ia jacheta, apoi a alergat prin ploaie către mașina sa.

Jordan a stat și a privit, în timp ce Brad conducea.

– Dacă trecem prin asta și ajungem la ultima rundă, capul lui e în joc.

– Crezi că nu știe asta?

– Presupun că știe. Mă întreb dacă Zoe știe.

SINGURUL lucru pe care îl știa Zoe la acel moment era că aceasta era una dintre cele mai mari zile din viața ei. A strâns cheile, cheile *ei*, în pumnul ei. Erau nou-nouțe, asortate cu noile încuietori pe care le cumpărase ca să le înlocuiască pe cele vechi.

Ea intenționa să monteze încuietorile pe ușa principală – știa cum – primul lucru. Un fel de ritual, a decis ea. Un fel de drept.

Ea a parcat și a alergat spre veranda din față, apoi a așteptat în timp ce prietenele ei au parcat în spate. Malory avea cheile originale. În plus, toate trei au intrat în același timp.

Şi nu era oarecum simbolic că Malory avea cheia originală? Că ea şi Dana trebuiau să aştepte cât timp Malory descuia uşa? Prima uşă.

Malory îşi realizase partea ei de căutare şi deţinea cheile. Acum era rândul Danei. Apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar fi fost al ei.

– Ploaia va face să cadă multe frunze de pe copaci, a comentat Malory în timp ce alerga după adăpost. Nu va mai rămâne multă culoare.

– A fost frumos cât a durat.

– Da, a fost. Malory a început să descuie uşa, apoi s-a oprit. Mi-am dat seama. E a noastră acum. Cu adevărat a noastră. Poate ar trebui să spunem ceva profund, să facem ceva simbolic.

– Nu vă trec pe niciuna pragul. Dana şi-a tras pe spate părul ud.

– Dans, a decis Zoe şi a făcut-o pe Dana să râdă.

– Dans, a fost ea de acord. La trei.

Cei câţiva trecători ar fi putut fi uşor surprinşi să vadă trei femei, stând pe o frumoasă verandă albastră şi legănându-şi trupurile în faţa unei uşi închise.

Chicotind, Malory a răsucit cheia.

– Asta a fost cum trebuia. Şi iată-ne. Ea a deschis uşa cu ceea ce a considerat ca o înflorire frumoasă, apoi gura i s-a deschis în semn de surpriză.

– Oh, Doamne, uite!

– Ce? Instinctiv, Zoe i-a înşfăcat braţul ca să o tragă înapoi. Este Kane?

– Nu, nu! Uite! Oh, e atât de dulce! Uite ce au făcut. Ea a dat năvală înăuntru şi şi-a îngropat faţa în trandafirii de pe măsuţă.

– Flori. Primele noastre flori. Flynn va primi o recompensă atât de mare pentru asta.

– A fost chiar drăguț din partea lui. Zoe a mirosit florile, apoi a deschis cutia de la patiserie. Fursecuri. Genul sofisticat. Ce iubit ai, Malory.

– Nu a făcut-o singur. Dana a tras șampania din găleată și și-a arcuit sprâncenele la etichetă. Aceasta are amprentele lui Brad peste tot. Nu doar șampanie, ci o șampanie formidabilă.

Zoe s-a încruntat la etichetă.

– E scumpă, nu-i așa?

– Nu doar scumpă, ci foarte stilată. Singura dată când am băut așa ceva a fost când mi-a dat Brad o sticlă la aniversarea a douăzeci și unu de ani. Întotdeauna a avut stil.

– Ei trei au făcut asta împreună, pentru noi. Cu un oftat prelung, Malory și-a plimbat degetele peste petale. Aș zice că toți trei au stil.

– Să nu fii dezamăgim. Dana a scos dopul și a turnat șampanie în cele trei pahare de pe masă.

– Trebuie să toastăm. Zoe a ridicat paharele și le-a dat celorlalte.

– Hai să nu facem o scenă care să ne facă să plângem. Malory a tras aer în piept. Florile m-au făcut deja să plâng pe jumătate.

– Am înțeles. Dana și-a ridicat paharul. Pentru Indulgence.

Ele au ciocnit paharele și au sorbit. Și au plâns puțin oricum.

– Vreau să vă arăt ceva. Malory și-a lăsat paharul pe masă și și-a ridicat valiza. Ceva cu care mă joc. Nu vreau

să vă simțiți obligate. Nu îmi veți răni sentimentele dacă nu vă place conceptul. Este doar... doar o idee.

– Nu ne mai omorî cu tensiunea. Dana a ridicat un fursec. Arată-ne.

– Bine. Mă gândeam la un logo, știi, ceva care încorporează toate cele trei afaceri. Bineînțeles că toate ne-am putea dori ceva separat, dar am putea folosi un logo pentru antetul scrisorilor, cărți de vizită, pagina web.

– Pagina web. Strângându-și buzele, Dana a înclinat din cap. Ești cu mult înaintea mea.

– Costă să plănuiești. Îți aduci aminte de Tod?

– Sigur. Tipul drăguț cu care ai lucrat la The Gallery, a spus Dana.

– Corect. E și un bun prieten și se pricepe la design pe computer. L-am putea ruga să ne facă niște imagini pentru pagina web. De fapt, sper să îi pot oferi o slujbă aici. Puțin în avans, dar optimistă, cred că voi avea nevoie de ajutor. Toate vom avea.

– Nu m-am gândit încă atât de departe, a recunoscut Dana. Dar, într-adevăr, voi avea nevoie de cel puțin un librar cu jumătate de normă care poate să facă ceai și să servească vinuri. Cred că voi avea nevoie de doi oameni, realist vorbind.

– Am locuri disponibile pentru un stilist și o manichiuristă. Și pentru alții. Zoe a apăsat cu mâna pe stomacul ei agitat. Doamne. Vom avea *angajați*.

– Îmi place partea asta. Dana și-a ridicat paharul de șampanie. E bine să fii șef.

– Vom avea nevoie și de un contabil, echipament de birou, indicatoare, un buget de publicitate, telefoane... Am liste, a încheiat Malory.

Dana a râs.

– Pun pariu că ai. Şi ce altceva mai este în valiză?

– Bine. Pentru logo. Aceasta este ceva ce am făcut pentru o idee de-a mea.

Ea a scos un dosar, l-a deschis, apoi a aşezat desenul pe masă.

Silueta unei femei care stătea într-un scaun din salon, răsturnată pe spate într-o poziţie de relaxare uşoară. O carte era deschisă în mâinile sale, un pahar de vin şi un singur trandafir într-o vază pe masa de lângă ea. Toate acestea erau în interiorul unei borduri cu ornamente care o încadrau ca un portret stilizat.

Deasupra bordurii era un singur cuvânt: INDULGENCE.

Dedesubtul numelui, se putea citi PENTRU CORP, PENTRU MINTE ŞI PENTRU SPIRIT.

– Uau! Reuşind să scoată un singur cuvânt, Zoe a pus o mână pe umărul lui Malory.

– Este doar un gând, a spus Malory repede. Ceva care să unească ceea ce facem toate. Din moment ce folosim un singur cuvânt pentru tot. Apoi putem să imprimăm acest lucru pe cărţile noastre de vizită individuale, antete, facturi, orice, cu ceva de genul – nu ştiu – „Indulgence. Pentru frumuseţe. Indulgence. Pentru cărţi. Indulgence. Pentru artă". Şi aceasta ar defini fiecare aspect în timp ce l-ar menţine sub aceeaşi umbrelă.

– Este minunat, a exclamat Zoe. Este pur şi simplu minunat. Dana?

– Este perfect. Absolut perfect, Mal.

– Serios? Îţi place? Nu vreau să te pun la înghesuială pentru că...

– Să facem un pact, a intervenit Dana. Ori de câte ori

cineva se simte pus la înghesuială, trebuie doar să spună. Suntem fete, dar nu suntem nişte plângăcioase. Bine?

– S-a făcut. Pot să îi dau asta lui Tod, a continuat Malory. Ar putea să facă un antet de probă. Ne-o va face ca pe o favoare. Este mai bun la publicaţii pe calculator decât mine.

– De-abia aştept! Zoe a lăsat să îi scape o strigătură şi a făcut un mic dans în jurul camerei. Primul lucru pe care îl vom face mâine dimineaţă va fi să ne apucăm serios de treabă aici.

– Stai. Dana şi-a întins braţele spre a arăta la pereţi. Dar cum numeşti toată zugrăveala asta pe care am făcut-o?

– Vârful icebergului. Încă dansând, Zoe şi-a înşfăcat şampania.

DANA nu s-a considerat niciodată o leneşă. Era dornică să muncească din greu, insista să îşi facă partea ei şi îşi termina treaba. Mai puţin era inacceptabil.

Întotdeauna s-a văzut ca pe o femeie cu standarde proprii ridicate, atât personale, cât şi profesionale, şi tindea să îi trateze de sus pe cei care trăgeau chiulul de la muncă, care se plângeau că sarcina pe care au acceptat-o se dovedea prea grea, cerea prea multă implicare, prea mult deranj.

Dar, în comparaţie cu Zoe, a decis Dana – în timp ce se repezea în piaţă să ridice câteva materiale, era o ipocrită. Era un bebeluş plângăcios. Femeia o epuizase în primele douăzeci şi patru de ore.

Vopsea, tapet, mostre de ornament, instalaţii pentru lumină, echipamente, ferestre, acoperitori pentru podea şi bugetul pentru toate astea şi mai mult. Şi numai să te

gândești și să iei decizii, a realizat Dana în timp ce cântărea un mănunchi de banane, era de ajuns încât să îți facă să explodeze capul. Era și munca, de asemenea.

Să răzuiești, să transporți, să faci stive, să sfredelești, să înșurubezi, să bați cu ciocanul.

Păi, nu era nicio îndoială în legătură cu asta, a reflectat ea în timp ce alegea portocalele. Când venea vorba de organizare, delegare și punerea în aplicare a sarcinilor, Zoe McCourt era la conducere.

Între muncă, decizii, căutarea plină de îngrijorare pentru cheie și lupta ei de a-și menține capul deasupra inimii în ceea ce îl privește pe Jordan, era complet epuizată.

Dar se putea duce acasă, să se trântească pe pat și să doarmă zece ore?

O, nu, s-a gândit ea, șuierând, în timp ce se îndrepta către departamentul de lactate. Nu, într-adevăr. Trebuia să participe la o mare întrunire la locuința lui Brad, peste râu.

Avea nevoie de circa două ore zdravene de solitudine și liniște, dar trebuia să renunțe la asta pentru a-și procura alimente, dacă nu voia să moară de foame în săptămâna următoare.

Pe deasupra, nu mai avea încredere că va găsi răspunsurile legate de cheie în stocurile de cărți pe care le strânsese. Citise și citise, urmase fiecare indiciu, dar nu părea să fie mai aproape de o teorie concretă și cu atât mai mult o soluție.

Și dacă eșua, ce se întâmpla atunci? Nu numai că își va dezamăgi prietenii, fratele, iubitul. Nu numai că îi va dezamăgi pe Rowena și Pitte, dar nepotrivirea ei le va

condamna pe Fiicele Sticlei până când era aleasă următoarea triadă.

Cum putea să supraviețuiască cu asta? Deprimată acum, a pus un litru de lapte în coșul ei. Văzuse Cutia Sufletelor cu proprii ei ochi și o duruse să vadă acele lumini albastre zbătându-se necontrolat în închisoarea lor.

Dacă nu putea găsi cheia ca să o strecoare în încuietoare, așa cum procedase Malory cu prima, orice ar fi făcut ele ar fi fost degeaba.

Iar Kane ar fi câștigat.

– Peste cadavrul meu, a declarat ea, apoi a tresărit când cineva i-a atins brațul.

– Îmi pare rău. Femeia a râs. Îmi pare rău. Părea că te certi cu tine însăți. De obicei nu ajung la acest punct până nu ajung la departamentul de deserturi înghețate.

– Știi tu. Cu lapte integral, grăsimi puține, două procente? E o junglă aici.

Apoi femeia și-a mișcat căruțul astfel încât un alt cumpărător să poată trece.

Drăguță, brunetă, de la sfârșitul deceniului treizeci, a observat Dana, încercând să o recunoască.

– Scuze. Te cunosc, nu-i așa? Doar că nu-mi pot aduce aminte de unde.

– M-ai ajutat pe mine și pe fiul meu acum două săptămâni în bibliotecă. S-a întins după lapte. Avea de făcut un referat pentru de a doua zi la ora de istorie a Americii.

– Bine, bine. Dana a făcut un efort să își alunge gândurile negre și să răspundă înapoi la zâmbet. Referatul de istorie a Statelor Unite, doamna Janesburg, clasa a șaptea.

– Exact. Sunt Joanne Reardon. I-a întins mâna. Şi viaţa pe care ai salvat-o era a fiului meu, Matt. M-am oprit pe la librărie săptămâna trecută să îţi mulţumesc din nou, dar mi s-a spus că nu mai eşti acolo.

– Da. Asta a adus la loc gândurile negre. Poţi să spui că m-am retras brusc din serviciile de la bibliotecă.

– Îmi pare rău să aud asta. Ai fost grozavă cu Matt. Şi tu ai avut un mare aport. A luat un zece. Bine, un zece minus, dar orice are numele lui Matt pe ea şi include un zece, este motiv de sărbătoare în casa noastră.

– E grozav. E foarte plăcut să aud asta la sfârşitul unei zile lungi. Probabil că a făcut o treabă foarte bună. Doamna Janesburg nu dă zece foarte uşor.

– Da, ceea ce nu ar fi putut să facă dacă nu i-ai fi indicat tu direcţia corectă. Mai mult, dacă nu ai fi găsit cheia potrivită ca să îi pui mintea la contribuţie. Mă bucur că am şansa să îţi spun asta.

– Şi eu la fel. Mi-ai făcut ziua mai bună în mod considerabil.

– Îmi pare rău în legătură cu orice s-ar fi întâmplat la serviciu. Nu este treaba mea, dar dacă ai nevoie vreodată de referinţe de la diverse persoane, pot să îţi dau.

– Mulţumesc. Cu adevărat. De fapt, nişte prietene şi cu mine pornim propria noastră afacere. Voi deschide o librărie peste o lună sau aşa ceva. Poate mai mult sau aşa ceva, dar acum aranjăm totul.

– O librărie? Ochii de culoarea alunei ai lui Joanne au strălucit de interes. În oraş?

– Da. O chestie combinată. O librărie, o galerie de artă şi meşteşuguri şi un salon de frumuseţe. Aranjăm o casă pe la Oak Leaf.

– Sună fabulos. Cc idee. Toate acestea într-un singur

loc și în oraș. Locuiesc la numai câțiva kilometri de acolo. Pot să promit că voi fi un client regulat.

– Dacă păstrăm ritmul, va funcționa până la sărbători.

– Grozav. Nu faceți angajări, nu?

– Angajări? Dana s-a depărtat puțin și s-a gândit. Cauți un serviciu?

– Mă gândesc să mă strecor înapoi în forța de muncă, dar vreau ceva aproape de casă, ceva amuzant și cu program flexibil. Ceea ce ai numi un serviciu de vis. Mai ales dacă iei în considerare că nu am mai lucrat în afara casei de peste un deceniu și doar de curând am învățat să folosesc calculatorul, de fapt, poate fi prea îngăduitor să spun asta și experiența mea cea mai importantă este ca secretară în domeniul legal la o firmă medie de drept din Philadelphia – unde nu am strălucit – pe care am obținut-o chiar după ce am terminat liceul. A râs de ea însăși. Nu îmi fac o recomandare prea grozavă.

– Îți place să citești?

– Dă-mi o carte și câteva ore liniștite și totul este în regulă. De asemenea, sunt bună la relații interumane și nu caut un salariu mare. Soțul meu are un serviciu bun și avem siguranță materială, dar aș vrea să contribui și eu cu ceva. Și aș vrea să îi câștig într-un mod care nu are legătură cu rufele, gătitul sau pedepsirea unui copil de unsprezece ani ca să își facă ordine în cameră.

– Găsesc aceste calificări excelente la un potențial angajat. De ce nu treci pe la clădire o dată? Este casa cu verandă albastră. Poți să te uiți la loc și vom mai sta de vorbă.

– Este grozav. Voi veni. Uau! A lăsat să îi scape un râset. Mă bucur foarte mult că te-am întâlnit. Trebuie să fi fost soarta.

Soarta, a reflectat Dana, când s-au despărțit. Nu acordase suficientă importanță soartei. Nevoia de a-și reface stocurile o adusese aici, la secția de lactate din supermarketul local.

Un lucru minor, s-a gândit ea în timp ce mergea printre departamente. O chestiune cotidiană. Dar nu o adusese aici la momentul potrivit?

Și mai mult decât atât. Nimerise peste femeia care îi spusese exact ce voia să audă.

Ai găsit cheia potrivită ca să îi pui mintea la contribuție.

Fusese doar o coincidență că Joanne folosise fraza asta? Dana nu intenționa să o trateze ca pe o coincidență. Nu, cheia ei, cheia potrivită, era cunoașterea.

O va găsi, și-a promis Dana sieși. O va găsi prin păstrarea unei minți deschise.

13

În opinia Danei, crau multe lucruri pe care le puteai spune despre Bradley Charles Vane IV.

Era amuzant, inteligent şi arătos. Putea, în funcţie de dispoziţia sa şi de circumstanţe, să prezinte o imagine urbană, şlefuită, care te făcea să te gândeşti la James Bond comandând un Martini cu votcă în Monte Carlo şi apoi să întoarcă foaia şi să devină un nătărău gata să te împroaşte cu sifon pe pantaloni.

Putea să discute despre filmele franţuzeşti de artă cu pasiunea unui om care nu are nevoie de subtitrări şi să poarte o dezbatere, la fel de fervent, pe tema dacă Elmer Fudd sau Yosemite Sam erau un adversar mai bun pentru Bugs.

Acestea erau doar unele dintre lucrurile pe care le iubea în legătură cu Brad.

Un altul era casa lui.

Cei din oraş o denumeau Casa Vane sau Casa de la Râu şi într-adevăr fusese şi una şi alta pentru mai mult de patru decenii.

Tatăl lui Brad a construit-o ca o mărturie a cherestelei care a format imperiul Vane. Folosind acea cherestea şi cu un ochi experimentat pentru împrejurimi, B.C. Vane III crease atât ceva simplu, cât şi ceva spectaculos.

Casa cu cadru auriu se întindea de-a lungul râului, învecinându-se cu punți spațioase și terase fermecătoare. Erau un număr de linii ale acoperișului și unghiuri, toate echilibrate într-o armonie creativă, care evidenția frumusețea lemnului.

Oferea privelişti superbe ale râului sau ale copacilor sau ale amestecăturilor inteligente de grădini.

Nu era genul de loc la care să te uiți și să gândești: Bani. Mai degrabă, gândeai: Uau!

Ea a petrecut ceva timp acolo, mergând împreună cu Flynn, când era copil, și cu Jordan, când era mai mare. Era locul unde se simțise întotdeauna bine. Îi părea că fusese creată întâi pentru confort și apoi pentru eleganță.

Un alt lucru pe care îl puteai spune despre Brad, a decis ea, este că nu se zgârcea la răcoritoare când avea întrunire.

Nu era nimic sofisticat sau cel puțin nu era prezentat la modul ăsta. Doar o salată de paste incredibile care o făceau să plănuiască să se întoarcă pentru mai mult, o serie de aperitive, felii de șuncă și niște pâine neagră pentru sandvișuri.

Erau brânză Brie înconjurată de zmeură și biscuiți destul de subțiri ca să vezi prin ei când îi rontăiai cu delicatețe satisfăcătoare la fiecare mușcătură.

Erau bere, vin, băuturi răcoritoare și apă îmbuteliată.

Ea deja știa că nu va rezista prăjiturilor mici și pufoase cu frișcă îngrămădite într-un morman tentant pe un platou de mărimea orașului New Jersey.

Toate acestea erau întinse într-un mod relaxant în camera principală, unde un foc trosnea și sfârâia, iar mobila era genul în care te puteai scufunda fericit pentru mai multe săptămâni.

Nu era sofisticată, nu genul în legătură cu care simți că nu îți poți odihni picioarele pe măsuța de cafea. Doar stilată.

Așa era Bradley Vane, în întregime.

Conversația zumzăia în jurul ei, iar ea aluneca într-o transă de fericire generată de mâncarea bună, căldură și mulțumire.

Sau ar aluneca, s-a gândit ea, dacă Zoe nu s-ar vânzoli atât în jurul ei.

– Trebuie să faci ceva în legătură cu agitația asta, i-a spus Dana.

– Îmi pare rău. Zoe a aruncat altă privire către arcadă. Sunt doar îngrijorată pentru Simon.

– De ce? Are o farfurie cu suficientă mâncare îngrămădită pe ea ca să hrănească un batalion înfometat și este instalat în camera de jocuri. Visul oricărui puști de nouă ani.

– Sunt atât de multe lucruri în casa asta, a șoptit Zoe. Lucruri scumpe. Artă și sticlărie și porțelan și *lucruri*. Nu este obișnuit să aibă împrejurul său așa ceva.

Și nici eu, s-a gândit ea, și s-a străduit să nu se agite din nou.

– Dacă sparge ceva?

– Păi! Leneșă, Dana a lăsat să-i cadă o altă zmeură în gură. Atunci cred că Brad îi va da o bătaie soră cu moartea.

– Lovește *copii* ? a exclamat Zoe.

– Nu. Iisuse, Zoe, calmează-te. Locul a mai supraviețuit și altor băieți de nouă ani înainte și cel puțin trei dintre ei sunt în viață și se află în această cameră. Relaxează-te. Ia un pahar de vin. Și dacă tot te duci să îl iei, adu-mi și mie mai multă zmeură.

Jumătate de pahar, s-a gândit Zoe și s-a ridicat în picioare. Dar chiar când se întindea după sticlă, Brad a ridicat-o.

– Pari un pic tulburată. I-a turnat vin și i-a înmânat paharul. Este vreo problemă?

– Nu. La naiba, voia numai jumătate de pahar. De ce nu s-a dat deoparte din calea ei? Mă gândeam să văd ce face Simon.

– Este bine. Știe unde sunt toate în camera de jocuri. Dar te conduc acolo dacă vrei să arunci o privire, a adăugat Brad când ea s-a încruntat.

– Nu. Sunt sigură că e bine. Este foarte frumos din partea ta că îl lași să se joace. Știa că vocea ei era rigidă și reținută, dar nu se putea abține.

– Pentru asta este o cameră de jocuri, umblă vorba.

Din moment ce vocea lui Brad îi imita tonul, Zoe pur și simplu a dat din cap.

– Hm, Dana voia mai mult. Din astea. Mortificată fără vreun motiv pe care îl putea numi, ea a pus mai multă zmeură într-un bol, apoi le-a dus împreună cu vinul ei înapoi la canapea.

– Încrezut, a spus ea încet și a făcut-o pe Dana să clipească la ea.

– Brad? Dana și-a înșfăcat bolul de zmeură. Îmi pare rău, dragă, dar ai greșit numărul.

Jordan s-a plimbat primprejur, s-a așezat pe brațul unei canapele lângă Dana și a furat niște zmeură înainte ca ea să îl poată opri.

– Ia-ți și tu.

– Ale tale sunt mai bune. El s-a întins să se joace cu părul ei. Și cum au ajuns chestiile astea blonde aici?

– Nu eu le-am făcut, ci Zoe.

Luând încă un fruct de pădure, el s-a tras în spate să se uite peste Dana şi i-a făcut cu ochiul lui Zoe.

– Bună treabă.

– Ori de câte ori ai nevoie de o tunsoare, e pe gratis.

– Îmi voi aduce aminte. S-a aşezat la loc. Sunt sigur că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am adus în seara asta aici, a început el şi a făcut-o pe Dana să râdă.

– Ăsta chiar e încrezut. Dar şi-a pus o mână pe coapsa lui. Cred că din moment ce suntem aici să vorbim despre cheie, iar eu sunt cea care trebuie să o găscască, voi începe eu.

Înmânându-i lui Jordan ce mai rămăsese din zmeură, s-a ridicat de pe canapea şi şi-a luat paharul cu vin de pe măsuţa de cafea. Chiar în timp ce făcea primul pas, Jordan s-a lăsat să alunece în locul ei. I-a rânjit şi şi-a petrecut braţul pe lângă Zoe pe la spatele canapelei.

– Vii des aici? a întrebat-o pe Zoe.

– Aş veni, dacă aş şti că eşti aici, frumosule.

– Voi, oameni buni, sunteţi nişte destrăbălaţi, a bombănit Dana, apoi a trecut de un Brad încruntat către sticla de vin. Ce naiba, nu era cu maşina.

– Acum, dacă toţi vă simţiţi comod şi confortabil... A făcut o pauză şi a sorbit din vin. Cheia mea are de-a face cu cunoaşterea sau adevărul. Nu sunt sigură că aceste cuvinte sunt interschimbabile, dar amândouă sau fiecare dintre ele sau o combinaţie dintre ele se aplică la căutarea mea. Există, de asemenea, o legătură cu trecutul, prezentul şi viitorul. Iau acestea, după câteva direcţii greşite şi fundături, ca personale şi având legătură cu mine.

– Cred că ai dreptate în legătură cu asta, a punctat

Malory. Rowena accentuează că noi suntem cheile. Noi trei. Şi a mea a fost personală. Dacă e să luăm în considerare un model, aceasta este o parte din el.

– De acord. Partea masculină din această cameră sunt parte din trecutul şi din prezentul meu. Şansele sunt ca probabil să rămân cu ei într-un fel sau altul, aşa că sunt şi parte din viitorul meu. Ştim, de asemenea, că sunt legături între noi şase. Legătura mea cu fiecare dintre voi şi a voastră cu mine, a unuia către celălalt. Mai sunt şi picturile din partea lui Mal care adaugă o legătură.

Ea, la fel ca ceilalţi, s-a uitat la portretul pe care Brad îl atârnase deasupra şemineului. O altă lucrare de-a Rowenei, care le înfăţişa pe Fiicele Sticlei după vraja care le luase sufletele. Fiecare zăcea palidă şi nemişcată în sicriul ei de cristal.

– Brad a cumpărat asta la o licitaţie, fără să ştie ce se va întâmpla aici, aşa cum Jordan a cumpărat una dintre picturile Rowenei, tânărul Arthur pe punctul de a extrage sabia din piatră, de la galeria unde lucra Malory. De asemenea, cu ani înainte ca noi să ştim ceea ce ştim acum. Deci... acestea, pe rând, ne leagă pe toţi de Rowena şi Pitte şi de zeiţe.

– Şi de Kane, a adăugat Zoe. Nu cred că e inteligent să îl lăsăm pe dinafară.

– Ai dreptate, a fost Dana de acord. Şi Kane. S-a confruntat cu majoritatea dintre noi deja şi e foarte clar că se va confrunta cu noi din nou. Ştim că este rău. Ştim că este puternic. Dar aceste puteri nu sunt fără limite.

– Sau cineva sau ceva îl limitează. S-a înfruptat din mine, a continuat Jordan. Apoi Rowena trimite o mică poţiune acasă cu Dana. Aţi văzut asta ieri. El şi-a deschis

cămașa. Tăieturile erau acum numai urme estompate. Au început să se vindece la câteva minute după ce am dat cu chestia asta pe ele. Ideea este că orice a făcut nu i-a putut rezista Rowenei. Și orice a făcut ea ca să echivaleze nu a putut să le șteargă complet.

– De unde tragem concluzia, a încheiat Dana în locul lui, că sunt cam la același nivel.

– Are slăbiciuni. Absent, și-a încheiat cămașa. Ego, mândrie, temperament.

– Cine a spus că acestea sunt slăbiciuni? Dana s-a plimbat prin cameră și s-a așezat pe brațul unui scaun pe care îl luase Brad. Oricum, este mai mult. Nu ajunge cu adevărat la noi întreaga chestie umană sau muritoare. Nu poate ajunge la noi ca indivizi. Zgârie suprafața, se ia de micile noastre fantezii sau temeri, dar nu ajunge cu adevărat la esență sau n-a ajuns încă. Așa l-a înfrânt Malory.

– Da, dar când te acaparează, este greu să vezi clar, este greu să știi. Malory și-a scuturat capul. Nu putem să-l subestimăm.

– Nu îl subestimez, dar până acum ne-a subestimat el pe noi. Cu atenție, Dana a studiat portretul. Vrea ca ele să sufere, doar pentru că o parte din ele este muritoare. Rowena a vorbit de forțe opuse: frumusețe și urâțenie, cunoaștere și ignoranță, curaj și lașitate. Cum fără una dintre acestea își pierde forța. Așadar, el este întunericul și nu poți avea lumină fără întuneric. Bănuiesc că este esențial în toată povestea, nu doar un motiv de enervare.

Ea a ezitat, apoi a luat ceva de băut.

– Nu este un secret că eu și Jordan am fost intimi. Nu cred că este un secret că suntem... intimi acum.

Jordan a așteptat un pic.

– Nu știam că poți deveni tulburată când vorbești despre sex, Stretch.

– Vreau doar să clarific... oamenilor. Ție, că nu mă culc cu tine doar ca să găsesc cheia. Chiar dacă are ceva de-a face cu ea, a continuat ea repede, deoarece, după cum mi-a spus cineva recent, sexul este o magie puternică.

– Dacă îl faci cum trebuie, a întrerupt-o Jordan.

– Așa că hai să vedem ce știm, a spus Brad, încercând să revină la discuție. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat – trecut – fără Kane. Brad și-a încrucișat degetele arătătoare. *Prezența lui și manipulările* au influențat căutările pentru cheie. Prezent. A ridicat al doilea deget. Și nu există sfârșitul vrăjii fără el. Și al treilea lucru. Este *un factor necesar.* Nu există recompensă fără muncă, nu există victorie fără efort, nu există luptă câștigată fără risc.

– Este un alt element tradițional al căutării, a adăugat Jordan. Un rău care trebuie învins.

– Înțeleg toate astea, a spus Zoe. *Și este important.* Dar cum o ajută pe Dana să găsească cheia?

– Cunoaște-ți dușmanul, i-a spus Brad.

– Ăsta e rezumatul, a fost Dana de acord.

– Dar este mai mult, a observat Flynn. A fost vărsat sânge. Un alt element tradițional al căutării. Și eu pot să citesc, a spus el. De ce a fost sângele lui Jordan? Nu există niciun motiv pentru asta.

– Poate din cauză că Jordan l-a enervat, lucru la care el se pricepe, a spus Dana. Dar cel mai probabil este pentru că am nevoie de Jordan ca să găsesc cheia.

– Stretch, ai nevoie de mine pentru atât de multe lucruri.

– Să ignorăm răbufnirea egoului şi să rămânem concentraţi. Dana a făcut un gest cu paharul ei. Cheia este cunoaşterea. Ceva ce ştiu sau trebuie să învăţ. Adevărul trebuie cernut dintre minciuni. Kane amestecă adevărul cu minciunile. Ce anume din ce a zis sau a făcut el reprezintă adevărul? Ăsta e unul din unghiurile pe care le iau în considerare. Aceasta este ultima parte a indiciului. Unde o zeiţă se plimbă, iar alta aşteaptă. Aceasta este o enigmă până acum. Zeiţa lui Malory cânta, iar ea a recreat acel moment şi cheia, pictându-le. Urmând această idee, zeiţa mea, Niniane, ar trebui să se plimbe. Dar unde, de ce şi cum? Şi care din zeiţe aşteaptă? Poate cea a lui Zoe?

– Poate ar trebui să scrii, a sugerat Zoe. Ca pe o poveste, vreau să spun. Aşa cum Malory a pictat.

– Nu e rău, a considerat Dana. Problema este că eu nu mi-am dorit niciodată să scriu, nu aşa cum Malory şi-a dorit să picteze. Dar poate este ceva ce ar trebui să citesc şi Dumnezeu ştie că nu îmi vine nimic în minte dintre cele şase milioane de cărţi pe care le-am citit până acum. Aşa că poate trebuie să scriu chiar eu, prima dată.

– Poate Jordan trebuie să scrie. Flynn se juca absent cu părul lui Malory în timp ce se gândea. El este scriitorul, nu ca să diminuez talentele mele considerabile, dar eu doar informez. El doar inventează.

– Şi inventez chiar chestii bune, i-a reamintit Jordan.

– Se înţelege de la sine. Mă gândesc dacă ar putea exista vreun alt beneficiu, în afară de solidaritate şi exerciţiu, care să-l motiveze să scrie toate astea. Sub forma unei povestiri. Poate când o va citi Dana, va vedea totul mai clar, va scoate cheia şi vom da toţi o petrecere cu prăjituri.

– Nu este în întregime o idee prostească, a decis Dana.

– Eu cred că este grozavă. Zoe şi-a mutat scaunul ca să-i zâmbească lui Jordan.. Vrei să o faci? Ador să îţi citesc cărţile, iar aceasta ar fi şi mai amuzantă.

– Pentru tine, frumoaso? El i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

– Mă simt puţin rău. Dana s-a bătut uşor pe stomac. În cât timp vei avea ceva ce pot citi? l-a întrebat ea pe Jordan.

– Bine, acum vorbeşti ca un editor. Mi-ai putea crea un blocaj de creaţie şi să încetinesc totul.

– Ai? Blocaje creative, vreau să spun. Pentru Zoe, această idee era *fascinantă*. *Întotdeauna* m-am întrebat cum funcţionează, cu artiştii şi aşa mai departe.

– O, Doamne, acum l-a denumit artist. Dana s-a ridicat în picioare. Trebuie să merg acasă şi să mă întind.

Ignorând-o, Jordan i-a dat atenţie lui Zoe.

– Nu, nu chiar. Este un serviciu, doar că unul extraordinar. Editorul meu, editorul meu *adevărat*, a adăugat el uitându-se la Dana, este o femeie cu gust, talent şi diplomaţie.

– Editorul tău este o femeie? Cum funcţionează? Lucrezi cu ea pe parcursul întregii cărţi sau îţi spune ce vrea să faci, sau... Ea s-a îndepărtat şi şi-a scuturat capul. Îmi pare rău. M-am îndepărtat mult de la subiect.

– E în regulă. Vrei să scrii?

– Să scriu? Eu? Ideea a făcut-o să îşi mărească ochii exotici înainte să râdă. Nu. Îmi place doar să ştiu cum merg lucrurile.

– Vorbind de muncă, avem o zi întreagă pentru asta mâine. Malory i-a mângâiat mâna lui Flynn.

– Ăsta este indiciul meu. Mă duc să îl iau pe Moe pentru tine, i-a spus Flynn Danei.

– Rămân fără mâncare pentru câini. Se hrăneşte ca un elefant.

– Voi lăsa nişte mâncare pentru câini. I-a prins faţa între palmele sale. Ţine-l pe aproape, da?

– Nu prea îmi dă de ales.

– Flynn, vrei să îl iei tu pe Simon? Automat, Zoe a început să strângă vasele. Este foarte ataşat de Moe, aşa că nu îţi va face probleme.

– Sigur.

– Mai bine plecăm şi noi. Mă duc să văd dacă îl pot convinge să îşi facă tema. Dana a făcut semn cu degetul înspre Jordan. Ai vreun pont pentru asta, Zoe?

– Mita. Asta e metoda mea.

Brad s-a ridicat şi a pus o mână pe cea a lui Zoe. Ceea ce a făcut-o să sară ca un iepure.

– Nu trebuie să te deranjezi cu astea.

– Scuze. Ea a pus farfuriile jos instantaneu. Obiceiul.

Lui Brad i se părea că această femeie, în mod deliberat, interpreta greşit fiecare al doilea cuvânt care îi ieşea din gură.

– Vreau să spun că nu trebuie să strângi. Vrea cineva cafea?

– Eu.

– Nu, nu vrei. Dana i-a dat lui Jordan un ghiont înspre uşă. Ai de lucru, prietene. Poţi să bei cafea când ai terminat vreo două pagini.

– Mită. Zoe a dat din cap aprobator. Nu dă greş niciodată.

Moe a sărit în cameră, o pată de blană sălbatică. Încântat să vadă pe toată lumea, el a sărit, a lins, a spulberat paharele de pe masa de cafea cu o coadă exuberantă

şi şi-a băgat capul într-o farfurie cu creveţi înainte să poată fi controlat.

– Îmi pare rău, îmi pare rău. Cu o mână înfiptă în zgarda lui Moe, Flynn a tras câinele sau a fost tras de câine, către uşă. Pe mai târziu.

– Nu mai trage de mine. Te pup, Brad. Ne vedem dimineaţă, Zoe.

Uşa s-a trântit în spatele lui şi a fost o tăcere absolută.

Totul se întâmplase atât de repede, e tot ce putea gândi Zoe. Nu intenţionase să rămână ultima care pleacă. Era oribil. Înspăimântător.

Se gândea să se năpustească în camera de jocuri şi să îl înşface pe Simon, dar nu era sigură unde este. Şi cu greu putea să stea unde era şi să strige după el. Totuşi, avea nevoie să facă *ceva*.

S-a aplecat să ridice paharele pe care Moe le aruncase pe podea. Exact în acelaşi moment, acelaşi lucru l-a făcut Brad.

Capetele lor s-au ciocnit. Fiecare s-a îndreptat repede, apoi au stat încordaţi ca şi cum ar face o reverenţă.

– Le iau eu. El s-a întins, a adunat paharele şi le-a aşezat pe măsuţa de cafea. Era destul de aproape ca să îi simtă parfumul. Era întotdeauna diferit, câteodată pământesc, câteodată uşor, întotdeauna foarte feminin.

Era unul dintre lucrurile fascinante la ea, a reflectat el. Varietatea.

– Cafea?

– Ar trebui să văd ce face Simon. E aproape ora lui de somn.

– Oh, atunci, bine.

Când el pur şi simplu stătea în picioare, uitându-se

la ea, Zoe se simțea stânjenită. Făcuse ceva greșit? Uitase ceva?

– Mulțumesc pentru invitație.

– Mă bucur că ați putut veni.

În timpul următoarei pauze îndelungate ea a trebuit să facă un efort conștient să nu își muște buza.

– Simon? Nu știu exact unde este.

– În sala de jocuri. Oh! Amuzat de amândoi, Brad a râs. Nu știi unde este sala de jocuri. Vino, te duc eu.

Cu cât Zoe vedea mai mult din casă, cu atât îi plăcea mai mult și era mai intimidată de ea. Pentru început, era atât de *mare*, toată fermecătoare, uimitoare sau doar adorabilă. Și-a imaginat că lucrurile pe care le observase pe mese sau rafturi erau cu câteva niveluri mai sus decât bibelourile obișnuite.

Brad a virat printr-o arcadă în ceea ce ea a presupus că este un fel de bibliotecă. Tavanul înălțat era făcut din lemn și făcea camera să pară deschisă în timp ce reușea să rămână comodă.

– Este atât de mult spațiu... Ea s-a oprit, îngrozită că vorbise atât de tare.

– Povestea este că odată ce tatăl meu a început construcția, nu s-a mai putut opri. Îi venea încă o idee, pe care o adăuga la schiță.

– Este o casă minunată, a spus ea repede. Atât de multe detalii fără să fie plină de aere. Cred că ți-a plăcut la nebunie să crești aici.

– Mi-a plăcut.

El a pășit într-o altă cameră. Zoe deja auzea zgomotul motoarelor, focurile de armă ale răufăcătorilor, scandările *hai, hai, hai* ale fiului ei.

Jocul video era un fel de mașină de oraș care trecea pe un ecran TV enorm de mărimea unui perete. Simon stătea cu picioarele încrucișate pe podea mai degrabă decât în unul dintre fotoliile comode din cameră, care reprezentau visul oricărui băiat.

O masă de biliard, trei mașini de jocuri, două jocuri de video-arcade, un automat de sucuri și un tonomat.

Tavanul era aici acoperit, înrămat în lemn de culoarea mierii, care proteja de razele de lumină.

Mai era un șemineu, cu flăcări care ardeau vesele și mai era un bar mic și al doilea televizor cu un dulap întreg pentru diverse componente.

– Doamne. Ăsta e paradisul în imaginația lui Simon Michael McCourt.

– Tatăl meu adora jucăriile. Am petrecut o grămadă de timp aici.

– Sunt sigură că așa e. Ea a trecut în spatele fiului ei. Simon. Trebuie să mergem.

– Nu încă, nu încă. Fața lui era aprigă din cauza concentrării. Acesta este Grand Theft Auto Three! Sunt aproape să îi determin să cheme Garda Națională. Tancuri și tot restul! Bat echipa Swat. Pot stabili un nou record. Încă zece minute.

– Simon. Domnul Vane își vrea casa înapoi.

– Domnul Vane este de acord cu asta, a corectat Brad.

– Te rog, mamă. *Te rog*. Tancuri.

Ea a ezitat. A văzut mai mult decât îndârjirea competiției pe fața lui în timp ce se uita la ecran. A văzut bucurie.

Cineva a murit pe ecran cu o grămadă de sânge împrăștiat și din exclamația de încântare și-a dat seama că nu este Simon.

– Este puțin cam violent, a realizat Brad și s-a dat înapoi. Dacă nu vrei ca el să joace așa ceva...

– Simon știe diferența între realitate și jocurile video.

– Corect. Foarte bine. De ce nu mergem să bem cafeaua aia? a sugerat Brad. Câteva minute în plus nu pot dăuna.

– Bine. Zece minute, Simon.

– Bine, mamă, mulțumesc, mamă. Voi reuși, a bombănit el, deja înapoi în joc. Voi *reuși.*

– E frumos din partea ta că îl lași să se joace cu lucrurile tale, a început Zoe în timp ce îl lăsau pe Simon în bătălie. Vorbea de zile întregi că a fost aici înainte.

– Este un copil grozav. Este amuzant să fii în preajma lui.

– Sunt cu certitudine de aceeași părere.

S-a găsit în bucătărie cu el – o altă cameră spațioasă, uimitoare. Aceasta era strălucitoare, de un alb vesel și un galben rumenit, care o făcea să pară însorită chiar și într-o zi înnourată.

Invidia spațiul din spatele barului, pădurea de cești, unele brodate cu o sticlă formidabilă. Admira ustensilele luxoase care făceau din gătit o bucurie creativă, nu o corvoadă lumească.

Apoi i-a trecut prin minte, din nou, că era singură cu el.

– Știi, ar trebui să mă întorc la Simon și să te las... să faci indiferent ce făceai. Ne vom da la o parte din drumul tău mai repede.

A terminat de studiat cafeaua până să se întoarcă la ea.

– De ce crezi că te vreau la o parte din calea mea?

– Sunt sigură că ai multe de făcut.

– Nu chiar atât de multe.

– Ei bine, eu am. Un milion de lucruri. Ar trebui să fiu pregătită să îl iau pe Simon înainte să își piardă controlul și să înceapă un alt joc. Mă duc să îl iau și vom pleca.

– Ce? Te simți suficient de bine cu Flynn și Jordan astfel încât să flirtezi cu ei, dar timp de două minute cu mine ești rece ca gheața și pe jumătate ieșită pe ușă.

– Nu flirtez. Vocea ei a devenit ascuțită. Nu la modul ăla. Suntem prieteni. Sunt iubiții lui Malory și Dana, de dragul lui Pete. Și dacă tu crezi că sunt genul de persoană care ar...

– Și aici e problema, a continuat Brad cu ceea ce considera el a fi un calm admirabil. Modul în care automat sari la concluzii, de obicei greșite, când vine vorba de mine.

– Nu știu despre ce vorbești. În primul rând, de abia te cunosc.

– Nu-i adevărat. Oamenii ajung să se cunoască destul de bine în situații limită. Suntem într-una și suntem în ea de aproape două luni. Am petrecut timp împreună, avem prieteni comuni și mi-ai gătit cina.

– Nu ți-am gătit cina. Bărbia ei s-a ridicat. S-a întâmplat să fii în casa mea când am gătit cina. Ai mâncat. E ceva diferit.

– O bilă albă pentru tine, a recunoscut el. Află că, din nu știu ce motiv, răspunsul tău mă determină să semăn cu tatăl meu când este nervos. Acesta este tonul din vocea lui, schimbarea din limbajul trupului. Obișnuia să mă sperie de moarte când eram copil.

– N-am nicio intenție să te sperii. Vom pleca.

În mintea lui Brad era un timp pentru discuții și un timp pentru acțiune. Când ajungeai la limită, era timpul pentru acțiune. A pus un braț ca să o țină pe loc și a privit. temperamentul și nervii reflectându-i-se pe fața cu adevărat spectaculoasă.

– Asta este, i-a pus el. Răspunsul tău obișnuit față de mine. Enervare și/sau nervozitate. M-am întrebat de ce se întâmplă asta. Mi-am petrecut o grămadă de timp punându-mi întrebări despre tine.

– Atunci probabil că ai o grămadă de timp de pierdut. Să mergem. Plec.

– Și una dintre teoriile mele este, a continuat el cu ușurință, asta.

A prins-o cu o mână de ceafă, a tras-o înspre el și a sărutat-o.

Dorea să o sărute de săptămâni. Poate de ani. Voia să îi simtă gustul pe buzele lui, pe limbă, în sânge. Și să o simtă, s-a gândit el în timp ce îi strecura un braț în jurul taliei ca să o aducă lângă el.

Gura ei era atât de plină, atât de coaptă și mult mai puternică decât anticipase. Corpul ei fremăta împotriva lui, în șoc, ca o formă de răspuns. Pe moment nu conta.

La fel cum nu conta dacă acest act singular era considerat o declarație de război sau o ofertă de pace. Știa doar că încet va înnebuni așteptând să o țină.

A ezitat în loc să îl respingă. Și asta, se va gândi ea mai târziu, când gânditul era din nou posibil, a fost greșeala ei.

Era cald și dur, iar gura lui era pricepută. Și Dumnezeule, trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese

lipită de un bărbat. Simțea nevoia ridicându-se în ea, de la vârfurile picioarelor la stomac și în gât, urmată de acei fiori adorabili care au traversat-o.

Pentru un moment nebunesc, l-a tras spre ea. Mirosul bărbătesc și aroma, puterea și pasiunea.

Era ca un carnaval, ca cea mai nesocotită dintre călătorii când nu poți fi sigur – nu absolut – că nu vei fi aruncat din scaun în aer.

Și nu era fabulos?

Apoi ea a apăsat frânele. Ce alegere avea? Știa ce se întâmplă când conduci prea repede, prea dur, la prea mare înălțime.

Și nu era locul ei, nu era bărbatul ei. Ceea ce era al ei – copilul – se juca în camera alăturată.

S-a tras din brațele lui Brad.

El tremura, până în călcâie, dar s-a uitat în ochii ei și a dat din cap liniștit.

– Cred că m-am făcut înțeles.

Nu era o virgină timidă și era la mare distanță de a fi o țintă ușoară. Nu s-a dat înapoi, ar fi însemnat retragere, dar s-a menținut fermă și și-a menținut ochii la același nivel cu ai lui.

– Hai să punem câteva lucruri la punct. Îmi plac bărbații. Îmi place compania lor, conversația, simțul umorului. Se întâmplă să cresc și eu unul și intenționez să fac o treabă bună.

Arăta, s-a gândit el, ca o nimfă furioasă a pădurii.

– Și faci o treabă bună.

– Îmi place să sărut bărbații – bărbatul potrivit, circumstanțele potrivite. Îmi place sexul, în condiții similare.

Ochii lui s-au încălzit, devenind de un cenușiu cețos și profund de neexplicat și care constrângeau. Farmecul creștea în obrajii lui prea bărbătești, s-a gândit Zoe, ca să fie denumite gropițe și se adânceau. Degetele ei tânjeau să atingă acele pliuri, iar o anumită senzație o avertiza că este în pericol.

– Este o ușurare pentru mine.

– Mai bine ai înțelege că eu fac condițiile în acest punct din viața mea. Faptul că am un copil și nu sunt căsătorită nu mă face o femeie ușoară.

Un șoc de furie l-a lovit drept în față.

– Pentru Iisus Hristos, Zoe. De unde am ajuns de la a te găsi interesantă și atractivă și a dori să te sărut la a te considera ușoară?

– Vreau să fiu clară, asta-i tot. Așa cum am de gând să fiu clară în privința faptului că nimeni nu se folosește de copil ca să ajungă la mine.

Șocul, furia, l-a înghețat. Fiorul l-a lovit de la distanță.

– Dacă tu presupui că asta fac, ne jignești pe toți trei.

A simțit atât vină, cât și jenă. În timp ce începea să vorbească, Simon a intrat în cameră.

– Eu conduc. Ți-am depășit scorul, fraiere!

A țopăit în jurul lui Brad, scuturându-și degetul arătător în aer în semn de victorie.

Cu efort, Brad și-a închis emoțiile în el, apoi și-a pus un braț în jurul gâtului lui Simon.

– Un eveniment de moment, îți promit. Bucură-te cât mai ai șansa, insignifiantule.

– Data viitoare te bat la NBA.

– Nu se va întâmpla niciodată. Și când te voi umili, te vei târî ca un vierme.

În timp ce asista la schimbul de replici, a văzut buna dispoziție evidentă a fiecăruia, iar vina ei a crescut.

– Simon, trebuie să plecăm.

– Bine. Mulțumesc că m-ai lăsat să mătur pe jos cu tine.

– Te momesc doar, astfel încât să mă simt și mai bine când te voi strivi. Cu un braț încă în jurul băiatului, s-a uitat la mamă.

– Vă aduc hainele.

14

De când a devenit evident, şi asta foarte repede, că Dana nu era foarte îndemânatică la reparaţiile casnice la care se foloseau unelte, a fost desemnată zugrav-şef. Ceea ce însemna, s-a gândit ea, puţin supărată, că ea şi-a petrecut toată ziua aruncând cu vopsea pe pereţi în timp ce Zoe făcea diverse treburi cu o mică şurubelniţă electrică sau cu burghiul, iar Malory îşi pierdea vremea cu scurgerea de sub chiuvetă.

Faptul că Malory era cea mai feminină dintre cunoştinţele Danei şi că *ea* luase uneltele era înjositor.

Nu o deranja să dea atât de mult cu vopsea, deşi era incredibil de plictisitor, în ciuda aparatului magic de zugrăvit. Dar ar fi apreciat un pic de varietate pe lista sarcinilor ei.

Cu toate acestea, privind cum pereţii prind culoare, era mulţumitor. Malory fusese pe faţă în alegerea culorii. Secţiunea ei de librărie va arăta nu numai călduros, dar şi stilat.

Zoe jura că, odată ce podelele vor fi lustruite, vor străluci.

Ştia cum ar putea să arate. Kane îi arătase. Şi dacă se folosise de propria ei imaginaţie ca să construiască

imaginea, era în regulă. Aceasta era o fantezie despre care se va asigura că va deveni realitate.

Deoarece îi venise o idee, ea s-a oprit din vopsit şi a lăsat trafaletul deoparte.

Adevărul este în minciunile lui. Fantezia ei şi manipularea acesteia de către el.

Şi dacă era cheia aici, aşa cum fusese cea a lui Malory? De ce nu era aşa de simplu? Uite ce poţi avea, numai dacă vrei să cooperezi cu mine: librăria de vis plină de clienţi şi de cărţi. Nu era reală, s-a gândit ea, nu era adevărată. Dar exista o parte de adevăr în asta. Era ceea ce îşi dorise ea, pentru ce muncise. Ce ar fi putut avea, cu propriile sale eforturi şi merite.

Poate cheia era aici, numai dacă o putea vedea. Dacă ar putea doar să o scoată la iveală, ca Malory.

A respirat adânc şi-a scuturat braţele, şi-a rotit umerii, la fel ca un scafandru gata să se lanseze de pe o platformă înaltă.

Apoi şi-a închis ochii, încercând să se lase dusă de curent.

Putea să audă zgomotul pe care îl făcea burghiul lui Zoe şi muzica veselă pe care Malory o pusese la radio.

Ce era asta? ABBA? Iisuse, nu putea să găsească un post care difuza muzică din mileniul ăsta?

Enervându-se singură, Dana s-a luptat să şteargă din mintea ei imaginea unei adolescente care dansează.

Cheia. Cheia aurie. Era mică, strălucitoare, cu modelul celtic imprimat pe mâner. Se putea numi mâner când era vorba de o cheie? s-a întrebat ea. Nu era o afurisită de sabie, deci trebuia să existe un alt cuvânt. Trebuia să caute.

Oh, încetează!

Ea a expirat, țâfnoasă, și s-a concentrat.

Zgomotul burghiului, clinchetul muzicii și, peste toate astea, sunetul făcut de mașinile care treceau afară pe stradă, bâzâitul cuptorului care funcționa în continuare.

Și, dacă ascultai destul de atent, a realizat ea, scârțâieturile și șoaptele unei case vechi care se așeza pe oasele sale.

Casa ei. A ei. Prima pe care a deținut-o. Un pas în afara trecutului spre viitor. O mișcare singulară și bine definită care schimba modelul a ceea ce fusese în ceea ce va fi.

Putea simți mirosul vopselei proaspete, o mărturie pentru un nou început.

Acele lucruri erau reale, la fel de reale ca propriul ei trup din carne și oase. Acele lucruri reprezentau adevărul.

Cheia era reală. Trebuia doar să o vadă, să o atingă, să o ia.

A văzut-o acum, plutind într-un câmp verde-păun, strălucind pe fondul acelei culori. Dar când s-a întins după ea, mâna ei a trecut prin ea ca și cum fie ea, fie cheia ar fi fost lipsite de substanță.

Eu sunt cheia. Îmi este destinată.

Ea a încercat din nou și din nou, suportând efortul până când perle de sudoare i-au apărut pe frunte.

Este a mea, a continuat ea să gândească. Și acest loc este al meu. În curând cărțile vor fi aliniate de-a lungul acestui perete și al altora. Cunoașterea.

– Dana!

Ea și-a revenit, s-a legănat chiar și când mâinile lui Zoe au prins-o de brațe.

– Ce ți-a făcut? Ce a a făcut? Malory!

– *Nu, e în ordine. Sunt bine.*

– Nu pari bine. Ține-te de mine. Mai! a strigat ea din nou.

Dana a calculat că sprijinea cam cincisprezece kilograme pe Zoe, dar prietena ei a reușit să o țină dreaptă și stabilă.

– Ce este? Ce se petrece? Cu o cheie în formă de semilună încleștată în mână ca o armă, Malory s-a năpustit în cameră. Dintr-un anumit motiv, văzând-o pe blonda drăguță și feminină în ținuta ei de instalator cu jambiere sexy lungi și negre și pulover verde cu bentiță asortată – mânuirea unei chei o făcea pe Dana să chicotească încet.

– Kane. Kane a acaparat-o. Era într-un fel de transă.

– Nu. Nu era Kane. Sunt puțin ametită. Poate ar trebui doar să stau jos.

S-a lăsat să alunece pe podea, luând-o pe Zoe cu ea.

– Oh, Doamne. Ești însărcinată?

– Ce? Șocul i-a limpezit mintea în timp ce se uita la Zoe. Nu. Doamne. De abia am început să fac sex din nou, îți aduci aminte? Vreți să încetați să vă uitați la mine ca și cum aș fi luat-o razna?

– Uite. Ia niște apă. Zoe a luat o sticlă din cureaua pentru unelte pe care o avea în talie.

– Sunt bine. Dar a sorbit apa. Experimentam doar puțină autohipnoză.

– Lasă-mă să iau și eu o gură. Malory s-a întins după apă și a luat o înghițitură mare. M-ai speriat de moarte.

– Îmi pare rău. Îmi venise ideea că în acest loc se află cheia. A ta a fost și toată chestia asta cu trecutul, prezentul și viitorul. Magazinul, afacerea noastră. Cărțile pe care le voi aduce aici. Adevărul din minciuni. Cum

mi-a arătat locul terminat și plin de cărți și de clienți care le cumpără.

– Bun. Te urmăresc. Zoe a scos o bandană și a tamponat sprânceana Danei. Dar ce s-a întâmplat? Când am intrat stăteai în mijlocul camerei cu brațul întins în față. Ca și cum te legănai, cu ochii închiși. Dragă, arătai chiar înfricoșător.

– Încercam, știi, să aduc cheia la suprafață. Să văd cheia. Să fiu cheia. La naiba, sună stupid.

– Nu, nu-i așa. Înmânându-i apa înapoi lui Zoe, Malory s-a gândit. E o idee bună. Ar putea fi aici. La naiba, ar putea să fie oriunde, deci de ce nu și aici?

– O idee bună, a fost Zoe de acord. Dar nu cred că ar trebui să încerci așa ceva singură. E ca și cum te-ai deschide în fața lui, fără nimeni primprejur care să te ajute să îți păstrezi echilibrul. Ca un grup de control sau întărire. Păreai depășită, Dana.

– Ai dreptate. Dar a zâmbit. Nu te mai agita, mamă. Ca să mai însenineze atmosfera, a ciupit-o pe Zoe de biceps. Ești mult mai puternică decât pari. Faci exerciții?

– Puțin, pe ici, pe colo. Mai mult este din construcție. Și ritmul inimii ei s-a stabilizat din nou. Arăți mai bine acum. Poate mai încercăm așa ceva, dar toate trei.

– S-ar putea să merite încercarea, a fost Malory de acord.

– Dacă vrei, Dana. Am putea să stăm chiar aici și să ne ținem de mâini. Mal și cu mine putem să *împingem* energia noastră către tine.

– Poate îți reamintești un mic incident de luna trecută ce implică o tăbliță Ouija? a întrebat Dana.

– Nu e ușor de uitat. Zoe s-a cutremurat puțin. Dar nu am folosi nimic altceva decât propriile noastre

conexiuni. Nu e ca şi cum ne jucăm cu artele negre sau orice sunt ele.

– Bine. Cu buzele strânse, Dana s-a uitat în jur. Dar pare puţin prostesc. Noi trei pe o bucată de material într-o cameră goală, pe jumătate zugrăvită, încercând să invocăm o cheie magică. Dar... A prins mâna lui Zoe, apoi pe cea a lui Malory. Mă implic.

– Mal, poate îi spui nişte şmecherii. Cum a fost în cazul tău, cum ai procedat.

– Nu ştiu dacă pot să explic. Multe dintre ele pur şi simplu s-au întâmplat. E ca şi cum ai fi într-un vis, dar ştiind că visezi şi în acelaşi timp ştiind că nu e un vis.

– Ăsta e un mare ajutor. Dar, cu jumătate de râset, Dana i-a strâns mâna. De fapt, ştiu ce vrei să spui. Este felul în care m-am simţit când m-a dus în librărie.

– Nu ştiu cum am înţeles ce să fac, dar era dintr-odată atât de clar. Singurul lucru pe care mă concentram era ce să fac fără ca el să îşi dea seama pe ce mă concentram. Şi era greu, chiar greu, dar o parte era cauzată de faptul că eram atât de speriată. Pe mine mă ajuta să mă concentrez la pictat, arta şi actul prezent. Culorile, tonul, detaliul. Nu ştiu dacă asta te ajută.

– Nici eu nu ştiu. Aşa că hai să aflăm.

– Nu vom lăsa să ţi se întâmple nimic, i-a spus Zoe. Vom fi chiar aici.

– Bine.

Trăgând aer în piept, Dana şi-a închis ochii. Era plăcut să simtă mâinile care o strângeau. Ca o ancoră, a presupus ea, care o împiedica să se ducă undeva unde n-ar trebui.

S-a lăsat din nou să asculte sunetele casei, propria ei tăcere, respiraţia stabilă în acelaşi ritm cu a prietenelor ei. A simţit miros de vopsea şi de parfum.

Iată din nou cheia, strălucind pe câmpul colorat care, a realizat ea, era zidul pe care de abia îl pictase. Zidul ei, în culorile pe care le aleseseră femeile de lângă ea.

Dar când a încercat să ajungă la el cu mintea ei, nu a putut să îl aducă mai aproape.

S-a luptat cu nerăbdarea și a încercat să își imagineze cum ar simți cheia în mâinile ei. Netedă, s-a gândit ea, și rece.

Nu, ar avea căldură. Deținea putere. Ar putea să simtă focul din care fusese făurită și când ar închide pumnul peste ea, s-ar integra ușor în palmele ei.

Pentru că ea era menită să o dețină.

Culoarea s-a dizolvat într-un alb puternic mărginit de negru. Cheia părea să se fi dizolvat în el, o entitate de un auriu strălucitor care a devenit alb și negru, apoi a dispărut.

În mintea ei a auzit un oftat prelung. Oftatul unei femei. Și a simțit, a auzit o pală de vânt care mirosea a toamnă.

Se plimba noaptea, și era noaptea cu toate umbrele și secretele sale. Când plângea, plângea după zi.

Cuvintele care îi treceau prin minte îi produceau o asemenea durere încât credeau că inima ei va sângera până se va usca din cauza lor, ca în cazul unei răni mortale. În apărare, ea le-a închis.

Totul pălea din nou. Și putea simți mirosul de vopsea și de parfum.

A deschis ochii și a văzut prietenele privind-o.

– Dragă, ești bine? Zoe a vorbit ușor în timp ce își elibera mâna din cea a lui Malory și atingea obrazul Danei.

– Sigur. Da.

– Plângi. Zoe a șters obrazul Danei cu bandana.

– Da? Nu știu de ce. Ceva doare, cred. Știi tu. Și-a apăsat mâna pe inimă. Aici. Nu știu unde este. Încă nu știu unde este cheia.

Și-a trecut podul palmelor peste față și le-a spus ce își imaginase.

– Se plimbă noaptea, a repetat Malory. Zeița se plimbă.

– Da. Sună familiar, dar puteam inventa. Sau poate fi valabil în cazul lui Niniane. Știu doar că m-a întristat teribil.

S-a ridicat în picioare și s-a plimbat până la fereastră ca să o deschidă. Avea nevoie de aer. Este singură în întuneric, așa mă gândesc la ea. Sunt toate singure în întuneric. Dacă nu aflu ce trebuie făcut, vor rămâne în întuneric.

Zoe s-a deplasat ca să o apese pe obraz pe la spatele umărului Danei.

– Se au una pe cealaltă și ne au pe noi. Nu te pedepsi. Încerci.

– Și cred că ajungi undeva. Malory li s-a alăturat la fereastră. Nu spun să fii enervant de optimistă. Pui diverse părți din indiciul Rowenei cap la cap. Creierul tău le prelucrează, făcând diverse combinații și încercând să le potrivească. Și cred că, în această ultimă încercare, ai început să îți folosești inima.

– Nu doar mintea ta trebuie să se deschidă, a adăugat Malory când Dana a întors capul ca să se uite la ea. Și inima ta trebuie să se deschidă. Ăsta e un lucru pe care l-am învățat. Nu poți să faci acest ultim salt altfel. Nu vei fi pregătită să riști ce e de partea cealaltă.

NU știa ce a supărat-o, a supărat-o până la punctul de a se înfuria. Să își deschidă inima? Ce voia să însemne asta? Că trebuia să își dezvăluie emoțiile astfel încât oricine să poată veni după chef și să facă ce vrea cu ele?

Nu era suficient că se străduia din greu până o durea capul din cauza orelor de cercetare, luări de notițe, calcule și supoziții?

Îi păsa, la naiba, s-a gândit ea în timp ce trântea ușa apartamentului său. Îi păsa de cele trei femei tinere, pe jumătate zeițe și captive pentru eternitate înăuntrul unei închisori din sticlă.

A plâns pentru ele și și-ar vărsa și sângele dacă ar fi necesar.

Cât de deschisă trebuia să fie?

Obosită, supărată, iritată, a mers cu pași mari către bucătărie, a desfăcut o bere și o pungă de covrigi. S-a trântit pe un scaun în sufragerie să soarbă, să mestece și să înghită.

Să facă ultimul salt?

Urma să se lupte cu un vrăjitor puternic și străvechi. Risca aproape fiecare ban pe care îl avea într-o afacere nouă. Comandase rafturi și mese, scaune și cărți. Să nu uităm de cărți.

Și mai era aparatul de capuccino, ibricele de ceai, sticlăria, produsele de patiserie care îi vor epuiza cărțile de credit într-un timp foarte scurt.

Și avea de gând să facă totul fără să se proiecteze vreun venit. Dacă ăsta nu era un afurisit de salt, atunci ce era?

Era ușor pentru Malory să vorbească despre inimi deschise și salturi finale. Ea își încheiase deja partea ei și trăia un paradis conjugal împreună cu Flynn.

Ai casa ta, câinele tău și bărbatul tău, s-a gândit Dana, încruntată. Felicitări pe toate liniile.

Și, Doamne, a fost așa de rea.

Și-a lăsat capul să cadă pe spate și s-a uitat la tavan.

– Recunoaște, Dana, ești geloasă. Nu numai că Malory a trecut testul cu un mare zece, dar a câștigat toate recompensele. Și iată-te pe tine în acțiune, culcându-te cu un bărbat care deja ți-a frânt inima o dată și terifiată că vei distruge totul.

S-a dus până la ușă să răspundă când a auzit o bătaie și și-a luat berea cu ea.

Moe și-a băgat nasul între picioarele ei ca formă de salut, apoi a trecut peste ea ca să ia funia stâlcită pe care o lăsase pe covor în timpul ultimei sale vizite.

S-a întors, cu urechile fluturându-i, ca să pocnească funia plin de speranță de genunchii ei.

– N-ai trecut ca să îl iei pe Moe, a comentat Jordan.

– Am uitat. Ea a dat din umeri, apoi s-a întors și s-a așezat pe scaun din nou.

Jordan a închis ușa în spatele lui și a așezat plicul pe care îl ținea pe masă. Cunoștea acea privire, s-a gândit în timp ce studia fața Danei. Ea era supărată și pe cale să înnebunească.

– Ce se petrece?

– Nimic important. Din moment ce Moe încerca să se cațere în poala ei, ea i-a luat sfoara dintre dinți și i-a dat-o lui Jordan.

A generat răspunsul așteptat și mulțumitor ca Moe să îl urmărească așa cum urmărește taurul un matador. Și așa cum un matador își folosește mantia, Jordan mișca frânghia în stânga și în dreapta. Omul și câinele se jucau

de-a trasul frânghiei în timp ce câinele mormăia jucăuș, iar bărbatul se holba la femeie.

– O zi lungă? Voiam să vin și să te ajut, dar am fost prins de treburi.

– Ne descurcăm.

– Încă o pereche de mâini n-au cum să strice.

– Vrei să îți folosești mâinile?

– Este un gând.

– Bun. Ea a împins scaunul și s-a îndreptat către dormitor. Ia-le cu tine.

Jordan a ridicat o sprânceană la Moe.

– Îmi pare rău, puștiule, dar ești pe cont propriu. Cred că eu voi juca alt joc.

El a urmat-o pe Dana în dormitor și a închis ușa. L-a auzit pe Moe prăbușindu-se de cealaltă parte cu un oftat uriaș de câine.

Ea deja se dezbrăcase de cămașă, își dăduse jos pantofii și se descheia la blugi.

– Aruncă hainele.

– Te mănâncă ceva, Stretch?

– Corect. Ea s-a strecurat afară din blugi și și-a tras părul pe spate. Ai vreo problemă să mă scarpini?

– Nu mă pot gândi la una. El și-a dat haina jos și a aruncat-o.

A scăpat de pantofi, de cămașă, în timp ce ea a tras păturile.

Când ea a ajuns să își desfacă sutienul, el a pășit înspre ea, i-a luat mâinile, și i le-a tras la spate pentru un moment erotic. Apoi a eliberat-o pentru a-și plimba mâinile pe spatele ei.

– Lasă ceva pentru mine, da?

Ea s-a scuturat, apoi şi-a înfipt o mână în părul lui şi i-a tras gura înspre a ei.

Ea s-a folosit de dinţii, de unghiile ei, creând dispoziţia pentru sex rapid şi fierbinte, folosindu-se doar de o intenţie uşoară. Nu căuta atingeri sofisticate sau înfloriturí uşoare, ci transpiraţie şi viteză.

Ea a simţit răspunsul instantaneu al corpului lui, inima lui care bătea ca un ciocan, căldura zdrobitoare care ţâşnea din el către ea. Gura lui se hrănea dintr-a ei, iar mâinile lui au început să ia, degetele săpând ca să marcheze şi să strivească.

Era deja umedă şi pregătită când l-a împins înapoi pe pat.

Ea l-ar fi încălecat şi ar fi terminat repede, dar el a doborât-o şi i-a prins corpul sub al lui. Şi-a înfipt dinţii în sânii ei. Coapsele ei au început să se smucească, mâinile ei s-au încleştat pe ale lui într-o cerere frenetică şi furioasă.

Privirea lui s-a înroşit în timp ce muşcătura fioroasă a nevoii îi sfâşia corpul. El i-a tras sutienul până în talie şi şi-a umplut gura cu a ei, chiar şi când şi-a strecurat mâna sa între ei şi-a înfipt degetele în căldura ei şi a aruncat-o cu brutalitate peste limite.

Ea a explodat sub el, corpul ei zvârcolindu-se, încordându-se, apoi adunându-se pentru încă un salt. Unghiile ei se înfigeau în el, coapsele ei pistonând până când el era la fel de sălbatic ca şi ea.

Ei s-au rostogolit, luptându-se mai mult pentru o bătălie fără minte care făcea ca un fior să genereze alt fior. Gura ei era înfierbântată şi înfometată, mâinile ei lacome şi rapide.

El știa că mai bine ar muri luptându-se cu ea, decât să trăiască în pace cu altcineva.

Cu respirația sacadată, ea s-a ridicat deasupra lui și l-a tras înăuntru brusc.

Gloria întunecată a țâșnit prin ea și a inundat-o până când mânia și îndoiala s-au înecat.

Era real, și-a spus ea. Era suficient.

Și ea l-a privit cum o privește luându-l.

Rapid și fierbinte, concentrată pe obiectivele gemene de plăcere și eliberare, stătea deasupra lui cu o energie nemiloasă care îi transforma propriul ei corp într-o mare de lăcomie. Pentru viteză, pentru pasiune. Pentru *mai mult*.

Când a simțit degetele lui încleștându-i-se pe coapse, când a văzut acei ochi albaștri sclipitori orbind, și-a aruncat capul pe spate și a simțit sfârșitul lumii împreună cu el.

Încă mai tremura când s-a întins lângă el. Respirația ei era la fel de sacadată ca a lui când capul i-a căzut greu pe umărul lui. El a reușit să pună un braț în jurul ei și să decidă că, la un moment dat, își va recâștiga simțurile în extremități.

Pentru moment era foarte bine să zacă acolo epuizat și fericit.

– Te simți mai bine? a întrebat-o el.

– Considerabil. Tu?

– Nu mă plâng. Când urechile mi se vor opri din țiuit, poate vrei să îmi spui ce te-a scos din sărite azi.

– Nimic special. Ea și-a ridicat capul suficient ca să își dea părul la o parte astfel încât să își simtă obrazul lipit de pielea lui. Simt doar că sunt stângace la mai tot

ce fac, dar mi-am amintit de acest lucru pe care îl fac cu adevărat bine.

– Nu vei auzi plângeri de la mine din acest punct de vedere. La ce ești stângace?

– Vrei lista? Simt că sunt atât de aproape să găsesc cheia, încât nu o fac. Apoi mi se pare că sunt foarte departe de cheie și toată povestea se va duce pe apa sâmbetei. Mi-am petrecut toată ziua zugrăvind pentru că am dat dovadă de foarte puține, dacă nu deloc, aptitudini de a lucra cu uneltele.

– Atunci probabil că nu vrei să spun că ai niște vopsea în păr.

Ea a oftat din rărunchi.

– O știu. Până și Malory se descurcă mai bine cu șurubelnița decât mine și este mai feminină. Iar Zoe? Este un Bob Vila cu sâni. Știai că și-a pus un inel în abdomen?

– Serios? A urmat o pauză lungă. Serios? a repetat el cu suficient interes masculin ca să o facă să râdă.

– Oricum. Ea a căzut pe spate. Au fost toate astea, apoi am început să fac niște numărători mentale și am devenit deprimată realizând cât de aproape de colaps financiar mă duc toate aceste lucruri. Toate investițiile, fără niciun venit, și fără investiții nu va *fi* niciun venit. Și chiar când vin veniturile, vor fi niște angajamente serioase pentru viitorul apropiat.

– Aș putea să îți împrumut niște bani ca să mai poți respira. Tăcerea ei spunea mult.

Ar fi o investiție. Scriitor-librărie. Are sens.

– Nu mă interesează un împrumut. Vocea ei s-a răcit și sub răceală se ascundea supărarea. Nu caut încă un partener.

– Bine. El a abandonat subiectul, apoi a prins-o de păr. Știu ce să fac. Pot să te plătesc pentru sex. După cum ai spus, te pricepi. Dar ar trebui să stabilesc un preț pentru fiecare act și cred că ar trebui să fie și o ofertă de genul plătesc trei și primesc unul gratis. Rezolvăm noi.

Din moment ce o privea, a văzut gropițele ei apărând în obraji în timp ce se lupta să nu zâmbească.

– Ești un pervers. S-a răsucit pe stomac și s-a ținut de umeri. A fost frumos din partea ta să cobori în noroi ca să mă înveselești.

– Facem ce putem. Și-a plimbat un deget pe obrazul ei. Pun pariu că îți este foame. Vrei să ieșim să mâncăm?

– Categoric nu vreau să ies.

– Bine. Nici eu. El s-a deplasat puțin și a luat o expresie fermecătoare. Presupun că nu vrei să gătești.

– Presupun că nu.

– Bine. Voi găti eu.

Ea a clipit, apoi s-a ridicat și s-a bătut cu degetele pe tâmplă.

– Scuză-mă, ai spus că vei găti?

– Nu te bucura prea tare. Mă gândeam la ceva de genul omletă sau sandvișuri cu brânză. Ea s-a aplecat și l-a sărutat scurt.

– Mulțumesc. Mă duc să fac un duș.

CÂND a ieșit, simțindu-se comod în haine de casă, el era în bucătărie, punând câteva ouă într-o cratiță în timp ce în alta se rumeneau niște sandvișuri, iar câinele mânca dintr-un bol.

Îi lipsea șorțul cu volane, a observat Dana, dar în rest forma un tablou formidabil.

– Uită-te la domnul Domestic.

– Chiar şi locuind în New York, contează să fii în stare să gătești o masă de urgență. Vrei să scoți niște farfurii?

New York, s-a gândit ea, în timp ce deschidea un dulap. Nu trebuia să uite că tipul a locuit în New York şi că nu îi va găti sandvişuri cu brânză în mod regulat.

A îndepărtat gândul, a întins masa şi a adăugat două lumânări pentru amuzament.

– Drăguț, a spus ea după prima îmbucătură când s-au aşezat. Serios, mulțumesc.

– Mama obişnuia să îmi facă sandvişuri cu brânză când eram deprimat.

– Sunt liniştitoare pâinea prăjită, untul, căldura, brânza topită.

– Mmm. Dacă eşti interesată de ce pot face mâinile mele în afară de a te înnebuni de pasiune, pot să îți arăt mâine.

– Dacă ai timp.

– Veneam de astăzi, dar am avut temă. El a indicat plicul pe care îl lăsase când intrase.

– Oh! Ai scris povestea.

– Cred că am relatat totul. Poți să te uiți, să vezi dacă am uitat ceva.

– Grozav. Ea s-a ridicat şi s-a grăbit prin cameră să aducă plicul.

– Nu ți-a spus nimeni că nu e politicos să citeşti la masă?

– Cu siguranță, nu. Trăgându-şi părul pe spate, ea s-a aşezat. Nu e niciodată nepoliticos să citeşti. Ea a răsfoit paginile, surprinsă de cât de multe erau. Ai fost ocupat.

El a mai luat niște ouă cu furculița.

– M-am gândit că este mai bine să scriu totul deodată.

– Să vedem ce avem aici.

Ea a mâncat și a citit, a citit și a mâncat. El a luat totul de la început, din noaptea în care ea a condus pe furtună la Warriors Peak. El a făcut-o să vadă totul din nou, să simtă din nou. Acel lucru și tot ce se întâmplase de atunci.

Acesta era darul lui, a realizat ea. Arta lui.

El a relatat-o sub formă de poveste, cu fiecare personaj autentic și plin de viață, fiecare acțiune clară, astfel încât, când ajungeai la final, voiai să mai citești.

– Flynn a avut dreptate, a spus ea în timp ce întorcea ultima pagină. Mă ajută să o văd sub această formă în mintea mea. Trebuie să o absorb, să o citesc din nou. Dar pune tot ce s-a întâmplat pe seama destinului, în loc să fie mai multe coincidențe.

– Va trebui să scriu asta.

– Am crezut că tocmai ai făcut-o, a replicat ea, scuturându-și capul.

– Nu, e numai o parte. Jumătate, în cel mai bun caz. Mi-am dat seama astăzi, când scriam totul, că va trebui să o mai scriu o dată când se va încheia totul, să o transform într-o carte. Ai ceva de obiectat?

– Nu știu. Ea și-a trecut degetele peste pagini. Cred că nu. Dar mi se pare puțin straniu. Nu am mai fost niciodată într-o carte înainte.

El a început să vorbească, apoi s-a oprit și și-a terminat ouăle. Nu mai fusese într-o carte pe care ea o citise înainte, s-a gândit el. Care, când venea vorba, însemna același lucru.

15

Uite, a zis Kane, cum te trădezi în somn.

Dana stătea în picioare, uitându-se în jos la patul unde ea şi Jordan dormeau. Pe podea, alături de ei, Moe se răsucea şi scotea sunete de agitaţie.

– Ce i-ai făcut lui Moe?

– I-am dat un vis, unul nevinovat şi fericit. Aleargă după iepuri într-o zi de primăvară plină de soare. Îl va menţine în siguranţă şi ocupat, deoarece noi doi avem multe de discutat.

Ea a privit piciorul drept din spate al lui Moe mişcându-se ca şi cum ar fi alergat.

– Nu am multe să îi spun unuia care se strecoară noaptea în dormitorul meu ca să tragă cu ochiul.

– Nu trag cu ochiul, urmăresc. Mă interesezi, Dana. Eşti inteligentă. Respect asta. Cărturarii sunt apreciaţi în lumea mea, în orice lume. Şi aici avem cărturarul şi poetul. A făcut un gest către pat, la ea şi la Jordan. Cineva s-ar gândi că este o combinaţie foarte bună. Dar noi ştim mai bine.

A înfricoşat-o şi a fascinat-o să vadă cuplul pe pat, îmbrăţişat.

– Nu ne cunoşti. Nu ne vei cunoaşte niciodată. De aceea te vom înfrânge.

El a zâmbit numai. Negrul i se potrivea, îl învelea ca mătasea și catifeaua și îi lăsa ochii să strălucească în întuneric.

– Cauți, dar nu găsești. Cum ai putea găsi? Viața ta este o prefăcătorie, Dana, un vis la fel ca acesta. Uite cum te agăți de el în somn. Tu, o femeie puternică și inteligentă, care se consideră independentă, chiar încăpățânată. Cu toate acestea, te arunci asupra unui bărbat care te-a azvârlit deoparte o dată și va face la fel din nou. Te lași condusă de pasiune și te transformă într-o persoană slabă.

– Ce altceva te conduce, dacă nu pasiunea? a replicat ea. Ambiția, lăcomia, ura, vanitatea. Toate sunt pasiuni.

– A, de asta te plac. Am putea avea o conversație atât de interesantă. Nu, pasiunile nu aparțin muritorilor. Ele doar pot să abată asupra lor durerea pentru iubire și pentru plăcerile cărnii. El și-a scuturat capul. Erai mai înțeleaptă când îl urai. Acum îl lași să te folosească din nou.

El minte. El minte. Nu putea să se lase prinsă din nou în capcana acelei voci seducătoare și să uite cum mințise.

– Nimeni nu mă folosește. Nici măcar tu.

– Poate ai nevoie să îți aduci aminte mai clar.

Ningea. Simțea fulgii de zăpadă moi, reci, umezi pe pielea ei, deși nu-i putea vedea căzând. Păreau să atârne suspendați în aer.

Simțea lovitura vântului, dar nu îl putea auzi, nici nu simțea răcoarea.

Lumea era o fotografie alb-negru. Copaci negri, zăpadă albă. Munți albi ridicându-se pe un cer alb, iar în depărtare, silueta neagră de la Warriors Peak.

Totul era liniştit, rece şi tăcut.

A văzut un om înghețat în timp ce își croia drum în zăpadă. Lopata lui era ridicată, iar căuşul de zăpadă era luat pe sus.

– Ştii acest loc? a întrebat-o Kane.

– Da. Trei blocuri la sud de Market şi două blocuri la vest de Pine Ridge.

– Şi această casă.

Casa mică, vopsită în alb, cu obloane negre. Cele două ferestre mici de la etajul doi, câte una pentru fiecare dormitor. Floarea ale cărei frunze erau împodobite de zăpadă şi şoseaua îngustă de dedesubtul ei. Două maşini erau pe şosea. Furgoneta veche şi Mustangul la mâna a doua.

– Este casa lui Jordan. Gura ei era uscată. Limba îi era încleiată. Este... a fost casa lui Jordan.

– Este, a corectat Kane. În acest moment înghețat.

– De ce sunt aici?

El a păşit lângă ea, dar nu a lăsat niciun semn, nicio urmă, în zăpadă. Tivul mantiei lui negre părea să plutească la circa un centimetru deasupra suprafeței albe.

Purta o piatră roşie, mare şi rotundă pe un lanț în jurul taliei. În lumea alb-negru strălucea ca o picătură mare de sânge.

– Îți dau privilegiul de a şti că aceasta este o amintire, de a te lăsa să stai cu mine şi de a observa. Înțelegi asta?

– Înțeleg că aceasta este o amintire.

– În prima, ți-am arătat cum ar putea fi. Dar înțeleg că tu eşti mai mult... o creație legată de pământ. Una care preferă realitatea. Dar eşti suficient de curajoasă ca să vezi ce este real?

– Să văd ce? Dar ea știa deja.

Culoarea s-a strecurat în lume. Verdele închis al pinilor dedesubtul zăpezii care îi învelea, cutia poștală de un albastru strălucitor de pe colț, albastrul, verdele și roșul hainelor pe care le purtau copiii în timp ce ridicau oameni de zăpadă și fortărețe în curți.

Și odată cu culoarea a apărut și mișcarea. Zăpada cădea din nou, iar poteca se acoperea din nou cu zăpadă, deși omul o dădea la o parte cu lopata. Ea a auzit strigătele, înalte și pure în aer, de la copiii care se jucau și pocniturile bulgărilor de zăpadă care își loveau țintele.

S-a văzut pe ea, îmbrăcată într-o jachetă pufoasă, de culoarea afinelor. Ce o fi fost în capul ei? Arăta ca Violet din *Charlie și fabrica de ciocolată*.

Avea o beretă tricotată pe cap și un fular tricotat în jurul gâtului. Se mișca rapid, dar s-a oprit pentru o bătaie cu zăpadă scurtă și energică cu micul Dobson și prietenii lui.

Propriul ei râset a ajuns până la ea și știa ce gândea atunci, ce simțea.

Se ducea să îl vadă pe Jordan, să îl convingă să iasă la joacă. Petrecea prea mult timp închis în casă de când murise mama lui. Avea nevoie să fie cu cineva pe care îl iubea.

Ultimele luni fuseseră un coșmar de spitale și doctori, suferință și durere. Avea nevoie de consolare și de un imbold blând să își reia viața. Avea nevoie de ea.

Ea a trecut pe cărarea nedeszăpezită, afundându-și picioarele. Nu a bătut la ușă. Nu avusese niciodată nevoie să bată la ușa lui.

– Jordan! Ea și-a dat jos bereta și și-a trecut degetele

prin păr. Îl avea scurt pe atunci, un experiment pe care îl ura și își dorea zilnic să crească la loc.

L-a strigat din nou în timp ce își descheia fermoarul.

Casa mirosea încă a doamna Hawke, a observat ea. Nu a ceara de lămâie pe care o folosea întotdeauna pe mobilă sau a cafeaua pe care o servea de obicei pe sobă. Ci a boala ei. Dana și-ar fi dorit să deschidă larg ferestrele și să îndepărteze toată tristețea și durerea.

El a apărut în vârful scărilor. Inima ei s-a zbătut în piept, ca întotdeauna când îl vedea. Era atât de frumos, atât de înalt și bine făcut, cu un pic de pericol care emana în jurul ochilor și a gurii.

– Credeam că ești la garaj, dar când l-am sunat pe Pete, a zis că nu vii astăzi.

– Nu. Nu mă duc.

Vocea lui suna puțin răgușită, ca și cum de-abia s-ar fi trezit. Dar era deja două după-amiaza. Erau umbre în ochii lui și sub ei, care îi frângeau inima.

Ea a venit lângă scări și i-a aruncat un zâmbet.

– De ce nu îți iei haina? Copiii Dobson au încercat să mă atace pe drum încoace. Putem să îi batem.

– Am diverse lucruri de făcut, Dana.

– Mai importante decât să îi îngropi pe copiii Dobson într-un potop de bulgări de zăpadă?

– Da. Trebuie să termin de împachetat.

– Împachetat? Nu a simțit pericolul, nici măcar atunci, numai confuzie. Pleci undeva?

– New York. El s-a întors și a plecat.

– New York? Încă nu s-a alarmat. Acum era un fior de bucurie și s-a năpustit pe scări după el plină de entuziasm. Este în legătură cu cartea ta? Ai veşti de la agentul tău?

Ea s-a grăbit să intre în dormitor şi s-a aruncat în spatele lui.

– Ai veşti de la agentul tău şi nu mi-ai spus? Trebuie să sărbătorim. Trebuie să facem ceva nebunesc. Ce a spus?

– Este interesat, atâta tot.

– Bineînţeles că este interesat. Jordan, e minunat! Te întâlneşti cu el? O întâlnire cu un agent literar din New York! A scos un sunet de încântare, apoi a observat valizele.

Încet, cu primul semnal de alarmă, ea s-a lăsat să alunece de pe spatele lui.

– Iei o grămadă de lucruri pentru numai o întâlnire.

– Mă mut la New York. El nu s-a întors spre ea, dar a pus încă o bluză şi o pereche de blugi într-o valiză deschisă.

– Nu înţeleg.

– Am pus casa la vânzare ieri. Probabil că nu vor reuşi să o vândă până în primăvară. Cei de la piaţa de vechituri vor lua cea mai mare parte din mobilă şi orice a mai rămas pe aici.

– Vinzi casa. Când picioarele i s-au înmuiat, s-a aşezat pe pat. Dar, Jordan, tu locuieşti aici.

– Nu mai locuiesc.

– Dar... nu poţi să împachetezi pur şi simplu şi să pleci la New York. Ştiu că ai spus despre o mutare acolo, eventual, dar...

– Am terminat aici. Nu a mai rămas nimic pentru mine.

Era ca şi cum i-ar fi înfipt un cuţit în inimă.

– Cum poţi să spui asta? Cum poţi să spui că n-a mai rămas nimic pentru tine aici? Ştiu, Jordan, ştiu cât de

greu a fost pentru tine să îți pierzi mama. Știu că încă mai jelești. Nu este momentul potrivit să iei o astfel de decizie.

– E deja luată. El s-a uitat în direcția ei, dar ochii lui nu i-au întâlnit pe ai ei. Mai am câteva lucruri de rezolvat aici, apoi mă duc. Plec mâine dimineață.

– Așa, pur și simplu? Mândria a făcut-o să stea iar în picioare. Aveai de gând să mă anunți sau îmi trimiteai o vedere când ajungeai acolo?

El s-a uitat la ea, dar ea nu a putut vedea nimic în ochii lui, nu putea vedea prin zidul pe care el îl pusese între ei.

– Intenționam să trec diseară pe la tine și pe la Flynn.

– Este foarte drăguț din partea ta.

El și-a trecut degetele prin păr, un gest care ea știa că denotă nerăbdarea sau frustrarea.

– Uite, Dana, e ceva ce trebuie să fac.

– Nu, e ceva ce vrei să faci pentru că ai terminat cu acest loc acum. Și cu toată lumea de aici.

Trebuia să își mențină vocea joasă, foarte joasă. Sau ar fi devenit stridentă. Sau ar fi început să țipe.

– Asta mă include și pe mine. Așadar cred că ultimii doi ani n-au însemnat nimic.

– Nu e adevărat și știi asta. A trântit capacul unei valize și a încuiat-o. Îmi pasă de tine. Întotdeauna mi-a păsat. Fac ceea ce trebuie să fac – ceea ce vreau să fac. În orice caz, se ajunge la același lucru. Nu pot să gândesc aici. Și trebuie să scriu. Am șansa să realizez ceva și vreau să profit. La fel ar trebui să procedezi și tu.

– Da, să realizezi ceva. Un ticălos egoist. Ai plănuit asta, să mă atragi în timp ce te gândeai să mă părăsești când îți vine ție bine.

– Nu este vorba despre tine, ci despre mine – părăsind această casă nenorocită, acest oraș. El a venit lângă ea și scutul s-a crăpat suficient încât ea să zărească furia. Este vorba despre mine evitând să muncesc pe rupte în fiecare zi într-o groapă slinoasă doar ca să îmi plătesc facturile, apoi să încerc să îmi fac timp câteva ore ca să scriu. Este vorba de viața mea.

– Cristoase. El și-a trecut din nou o mână prin păr înainte să deschidă un sertar pentru mai multe haine.

Nu putea să se oprească din împachetat, s-a gândit ea, nici măcar când îi frângea inima.

– Sunteți parte din viața mea. Tu, Flynn și, Brad. Cum naiba schimbă asta mutarea mea la New York?

– Din câte știu eu nu te-ai culcat cu Flynn și cu Brad.

– Nu pot să mă îngrop în Valley pentru că noi doi suntem încinși unul după altul.

– Ticălosule. Simțea cum începe să tremure și lacrimile i se adună în gât. Folosindu-și toată puterea, a direcționat durerea către furie. Poți să faci să pară totul ieftin. Poți să te faci pe tine ieftin. Dar nu mă vei face pe mine ieftină.

El s-a oprit acum, s-a oprit din împachetat și s-a întors să se uite la ea cu regret și ceea ce ai putea să numești milă.

– Dana, n-am vrut să sune așa.

– Nu. Ea l-a lovit peste mână când s-a întins după ea. Să nu mai pui mâna pe mine niciodată. Ai terminat cu Valley? Ai terminat cu mine? Bine, e foarte bine, pentru că și eu am terminat cu tine. Vei fi norocos dacă vei rezista o lună în New York cu tâmpeniile pe care le scrii. Așa că, atunci când te vei târî înapoi, să nu mă suni. Să nu vorbești

cu mine. Pentru că ai dreptate în privința unui singur lucru, Hawke, nu te mai așteaptă nimic aici.

A trecut de el și a plecat.

În timp ce se privea alergând afară din casă, și-a dat seama că își uitase bereta. Un bulgăre de zăpadă aruncat de unul din băieții Dobson a lovit-o în mijlocul spatelui, dar ea nu a observat.

Nu simțea frigul sau lacrimile care i se prelingeau pe față.

Nu simțea nimic. O transformase în nimic.

Cum putuse uita? Cum putuse uita?

Nu văzuse atunci, nici acum, că el stătea la fereastra îngustă a mansardei și o privea cum pleacă.

EA s-a trezit în lumina subțire de toamnă, cu obrajii uzi și pielea rece.

Durerea era atât de reală, atât de proaspătă, încât ea s-a rostogolit, s-a ghemuit ca o minge și s-a rugat să treacă.

Nu putea, nu voia să treacă prin asta din nou. Se străduise atât de mult să treacă peste el, să iasă din durere și suferință numai ca să se deschidă din nou către toate acestea?

Era atât de slabă, atât de proastă?

Poate era, când era vorba de Jordan. Poate că era atât de slabă și de proastă. Dar nu trebuia să fie.

S-a ridicat din pat și l-a lăsat dormind. A tras pe ea un halat, un fel de armură, apoi s-a îndreptat către bucătărie pentru cafea.

Moe a plecat de la picioarele patului și a mers după ea. Cu lesa între dinți, el dansa pe loc în bucătărie.

– Nu încă, Moe. Ea s-a aplecat să își îngroape fața în blana lui. Nu sunt gata încă.

Simțind problemele, el a scheunat, apoi a lăsat lesa ca să îi lingă fața.

– Ești un câine bun, nu-i așa? Ai fost la vânătoare de iepuri, da? E în regulă, și eu am vânat ceva. Niciunul dintre noi nu va prinde vreodată vânatul.

A băut cafeaua unde stătea, în picioare, și își turna a doua ceașcă în momentul în care i-a auzit pașii lui Jordan.

Își pusese hainele, dar încă părea șifonat din cauza somnului. A mormăit când laba lui Moe l-a lovit pe piept și a reușit să ia cana de cafea din mâna Danei. A băut mult.

– Mulțumesc. I-a dat-o înapoi, apoi s-a aplecat să ridice lesa lui Moe. Acțiunea l-a făcut pe Moe să alerge în jurul lor în cercuri disperate.

– Vrei să îl scot eu la plimbare?

– Da. Poți să îl duci înapoi la Flynn.

– Sigur. Vrei să mergi la o plimbare înainte de micul dejun? i-a spus lui Moe în timp ce scurta lesa. Da, cum să nu.

– Nu vreau să te mai întorci aici.

– Hmm? El s-a uitat în sus și i-a văzut fața. Ce ai spus?

– Nu vreau să te întorci aici. Nici în dimineața asta, nici altă dată.

– Jos, Moe. Ceva în tonul potolit l-a făcut pe câine să se supună. Am dormit în timpul unei dispute sau... Kane, a spus și a înșfăcat mâna Danei. Ce a făcut?

– Nu are nimic de-a face cu el. Este în legătură cu mine, de data asta. Am făcut o greșeală primindu-te înapoi. O corectez acum.

– Ca naiba a dus la asta? Noaptea trecută...

– Am făcut un sex grozav. Ea a dat din umeri şi a sorbit din cafea. Nu e suficient pentru mine. Sau poate este prea mult pentru mine. În fiecare din cazuri nu funcţionează. M-ai rupt în bucăţi o dată.

– Dana, lasă-mă...

– Nu, aşa este. Ea s-a depărtat de el. Nu te voi mai lăsa să faci asta din nou. Am o viaţă bună, una peste alta. Mă satisface. Nu te vreau în ea. Nu te vreau aici, Jordan. Nu pot să te las aici. Aşa că îţi spun să pleci atâta timp cât nu sunt resentimente. Îţi spun asta atât timp cât mai există o şansă să fim prieteni.

Mă duc să fac un duş. Să nu te mai găsesc aici când mă întorc.

ERA încă năucit când a intrat în casa lui Flynn. Asta simţea ea? s-a întrebat el. Asta îi făcuse ei? O lăsase simţindu-se goală pe dinăuntru şi amorţită?

Şi ce se întâmplase când amorţeala trecuse? Rămăsese durere, furie sau ambele?

Voia furia. Cristoase, voia să îşi găsească furia.

Târând lesa pe care Jordan a uitat să o desprindă, Moe s-a repezit către bucătărie, iar salutările pline de veselie ale lui Flynn au urmat sunetelor pocniturilor.

– Un băiat şi câinele lui. Malory a alergat în jos pe scări, proaspătă, în kaki şi tricou marin. Te-ai întors devreme în dimineaţa asta, a început ea, sau sunt eu în urmă. Apoi s-a oprit şi s-a uitat fix la el. Ce este? Ce este în neregulă? Un fior de teamă i s-a strecurat în voce. Dana...

– N-a păţit nimic. Este bine.

– Dar tu nu eşti. Haide. Să ne aşezăm.

– Nu, am nevoie să...

– Stai jos, a repetat ea, şi luându-l de braţ, l-a tras înspre bucătărie.

Flynn era la masă, o măsură temporară în bucătăria aflată în dezvoltare. Pereţii erau zugrăviţi într-un albastru azuriu puternic care punea în valoare lemnul auriu al dulapurilor. Podeaua fusese curăţată în vederea instalării parchetului pe care îl selectase Malory. O bucată de furnir stătea pe nişte dulapuri ca un blat.

Flynn mânca cereale şi, după feţele vinovate, atât a sa, cât şi a lui Moe, le împărţise cu câinele.

– Hei, ce se petrece? Dacă vreţi mâncare, aveţi circa cincisprezece minute până când echipa ajunge aici.

– Stai jos, Jordan. Îţi aduc nişte cafea.

Flynn a studiat faţa prietenului său.

– Care-i treaba? Tu şi Dana v-aţi certat?

– Nu, nu ne-am certat. Doar mi-a spus să plec.

– Să pleci unde?

– Flynn. Malory a aşezat o cană de cafea în faţa lui Jordan şi a pus o mână pe umărul lui. E posibil să fii atât de greu de cap?

– Dă-mi un minut să mă prind. Dacă nu v-aţi certat, de ce te-a dat afară?

– Pentru că nu m-a vrut acolo.

– Aşa că ai plecat pur şi simplu? a întrebat Flynn. Fără să afli ce a enervat-o?

– Nu era supărată. Dacă ar fi fost supărată, m-aş fi descurcat cu ea. M-aş fi descurcat în situaţia dată. Ea arăta doar... obosită şi tristă. Şi terminată. El şi-a frecat faţa cu mâinile. Aşa că nu era furie la urma urmei, a realizat el. Era doar durere.

– Orice ar fi simţit ea, orice era în spatele compor-

tamentului ei, trebuie să afli. Malory l-a scuturat rapid de umăr. Ea nu înseamnă nimic pentru tine?

El i-a aruncat o privire în care se citeau emoții furtunoase și, cu un oftat, ea s-a dus și și-a înfășurat brațele în jurul lui.

– Bine, atunci, a murmurat ea. Bine.

– Înseamnă destul, a spus el, astfel încât să nu o mai fac să aibă expresia aceea niciodată. Dacă vrea să plec, voi pleca.

– Bărbații sunt așa de proști. Nu te-ai gândit că ea vrea să pleci numai pentru că se așteaptă ca tu să pleci?

ZOE a întâlnit-o pe Malory la ușa de la intrare, apoi a împins-o afară.

– Mă uitam după tine. Dana este înăuntru, zugrăvind partea ta. Ceva nu este în regulă. Pot să văd asta. Dar nu vrea să discute subiectul.

– S-a despărțit de Jordan.

– Oh! Dacă s-au certat...

– Nu, este altceva și nici pe departe ceva așa de simplu ca o ceartă. Mă duc să văd ce pot să fac.

– Noroc. Zoe s-a întors.

– Ce este cu zgomotul ăsta?

– Încă o complicație. Bradley este în secțiunea Danei cu o rașchetă. Nu mă lasă să o folosesc eu. Da, a fost foarte frumos din partea lui să ne-o împrumute, a continuat ea când Malory a ridicat din sprâncene. Dar sunt perfect capabilă să rașchetez podelele. Cu el aici, este cu atât mai greu să o faci pe Dana să vorbească.

– Ține-l ocupat, mă ocup cu de Dana.

– Nu vreau să îl țin ocupat. Ultima dată când am fost singură cu el zece minute, mi-a făcut avansuri.

– Ce avansuri?

Zoe s-a uitat peste umăr în direcția de unde provenea sunetul aparatului de raşchetat.

– Ascară eram acasă la el, după ce toată lumea plecase. Aveam o simplă conversație cu el, apoi m-a sărutat.

– Te-a sărutat? Maniac pervers! Adu frânghia.

– Oh, ha, ha.

– A trebuit să te lupți cu el? A fost o experiență înfricoşătoare?

– Nu, dar... Ea şi-a coborât vocea, deşi ar fi putut şi să strige şi nu ar fi fost auzită. M-a *sărutat* cu adevărat iar capul a devenit tulburat pentru un minut, aşa că l-am sărutat înapoi. Am destule pe cap acum ca să mai am timp de jocuri şi de distracții. În plus, mă face agitată.

– Da, bărbații frumoşi care îşi fac timp să cureţe podelele pentru mine, întotdeauna mă fac agitată. Ascultă, trebuie să vorbesc cu Dana. După ce voi avea grijă de ea, vin încoace şi, dacă e cazul, te salvez din ghearele infame ale lui Brad. Cu condiția în care, firește, nu crezi că te descurci singură.

– Asta a fost josnic. Foarte josnic.

– Asigură-te doar că nu umblă prin casă în timp ce vorbesc cu Dana. I-a făcut semn lui Zoe de la revedere, apoi s-a îndreptat în direcția opusă.

Primul ei gând a fost: Oh! Pereții ei prindeau viață cu acel auriu ars palid şi delicat pe care îl alesese. Era o alegere bună, foarte bună. Deja putea vedea ce cadru perfect crea pentru artă.

Al doilea gând al ei a fost cât de inexpresiv era chipul Danei în timp ce lucra.

Şi ăsta era un lucru rău, atât de rău.

– Arată extraordinar.

Evident smulsă din gânduri adânci, Dana şi-a întors capul.

– Da. Ai talent la alegerea culorilor. Mă gândeam că va arăta prea şters, aproape fără culoare. Însă are o strălucire plăcută şi caldă.

– Pe când tu nu ai. Nu străluceşti deloc astăzi.

Dana a dat din umeri şi a continuat să muncească.

– Nu pot să fiu Mary-Rază-De-Soare tot timpul.

– L-am văzut pe Jordan azi de dimineaţă. Nici el nu strălucea. De fapt, a continuat ea în timp ce mergea către Dana, părea devastat.

– O să treacă peste asta.

– Chiar crezi asta sau ai nevoie să crezi pentru că te eliberează de legătură?

– Nu sunt legată de nimic. Se uita fix la perete în timp ce zugrăvea. Auriu peste alb, auriu peste alb. Am făcut ce era bine pentru mine. Nu e treaba ta, Malory.

– Ba da, este. Te iubesc. Îl iubesc pe Flynn şi el te iubeşte pe tine.

– Suntem o familie mare şi prostuţă.

– Poţi să fii supărată pe mine dacă vrei, dacă te ajută. Dar trebuie să ştii, sunt de partea ta. Orice s-ar întâmpla, sunt de partea ta.

– Atunci ar trebui să înţelegi de ce am rupt relaţia şi ar trebui să îmi sprijini decizia.

– Te-aş sprijini dacă aş crede că este ceea ce vrei cu adevărat. Malory a mângâiat-o pe Dana pe spate. Dacă te-ar face fericită.

– Încă nu caut să fiu fericită. Mângâierile consola-

toare ale prietenei ei o făceau să dorească să stea jos pe podea și să jelească.

– Spune-mi ce s-a întâmplat de ieri până azi.

– Mi-am amintit, cu puțin ajutor din partea lui Kane.

– Știam eu. Fața lui Malory a început să strălucească din cauza furiei. Știam că el este în spatele a ce se întâmplă.

– Așteaptă. M-a dus într-o călătorie în lumea amintirilor. Asta îl transformă într-un ticălos, dar nu schimbă faptele. Doamne, era obosită. Voia doar să fie lăsată în pace să zugrăvească pereții. Să îndepărteze prin zugrăvit durerea și oboseala. Nu a schimbat ce s-a întâmplat, nici nu a agravat faptele. Nu era nevoie. Am știut, după ce am văzut totul din nou, am simțit din nou că fac o greșeală.

– De ce este o greșeală să iubești un bărbat respectabil?

– Pentru că el nu mă iubește *pe mine*. Ea și-a smuls bentița din păr, ca și cum procedând așa ar fi eliberat durerea de cap care mocnea la baza cutiei ei craniene. Pentru că intenționează să plece imediat ce își termină treburile aici. Pentru că pe măsură ce stau mai mult cu el, cu atât mai mult mă implic și nu pot să controlez ce simt așa cum credeam. Nu pot să fiu cu el și să nu fiu îndrăgostită de el.

– L-ai întrebat și pe el ce simte?

– Nu. Și știi ceva? Nu aveam chef să aud vechea replică „Îmi pasă de tine". Dă-mă în judecată pentru asta.

Nimeni nu a vorbit pentru un moment. Se auzea numai respirația generată de efort a Danei, zumzetul mașinii de zugrăvit și bâzâitul constant al mașinii de rașchetat ce provenea din cealaltă parte a casei.

– L-ai rănit. Malory s-a dus și a îndepărtat mașina de zugrăvit. Poate că sentimentele lui nu sunt chiar atât de simple și slabe cum crezi tu. Omul pe care l-am văzut azi de dimineață era rănit de moarte. Dacă ai vrut să te răzbuni, Dana, ai reușit.

S-a răsucit, vibrând de furie, tremurând din cauza insultei. Rola a căzut din mâna ei și a lăsat o pată aurie strâmbă pe cârpa de șters.

– Pentru Dumnezeu, drept cine mă iei? Crezi că m-am culcat cu el doar ca să îl dau afară și să mă răzbun?

– Nu, nu cred asta. Mă gândesc doar că dacă vrei să ai drumul deschis, nu obții asta aruncând pe altcineva în groapă și lăsându-l acolo sângerând.

Dana a aruncat bentița de păr la pământ și și-a dorit *în mod răutăcios* să fi avut la îndemână ceva de aruncat și mai greu.

– Ce tupeu ai.

– Da, cred că am.

– *Este dreptul meu, Malory.* Nu am nevoie de tine sau de altcineva ca să îmi spună pe cine să primesc în viața mea sau pe cine să elimin.

– Îmi pare mie că este tocmai ceea ce îl lași pe Kane să facă. Vrea *să te îndrepți într-o anumită direcție și tu* o urmezi. Nici măcar nu te întrebi de ce te-a îmboldit la asta.

– Deci acum ar trebui să stau cu Jordan din cauza cheii? Îmi ții lecții despre *propria mea viață, propriile* mele decizii, ca să nu îți pun în pericol interesele?

Malory a tras adânc aer în piept. Nu era momentul să își piardă răbdarea sau, a decis ea, să o învinuiască pe Dana că o pierduse pe a ei.

– Dacă tu crezi asta, atunci nu mă cunoști și, mai

mult, nu știi ce ai acceptat să faci. Așa că poți să zugrăvești în continuare și să te feliciți că ai evitat dificultățile de pe traseu sau poți să încetezi să fii o lașă și să lămurești lucrurile cu Jordan.

Epuizată, a început din nou.

– Nu ar trebui să fie greu de găsit, a strigat ea.

– I-a spus lui Flynn că se duce să o vadă pe mama lui în dimineața asta.

16

I-a adus garoafe. Lalelele fuseseră favoritele ei, dar nu era anotimpul potrivit. Cu toate acestea îi plăceau cel mai mult florile simple. Lalelele şi narcisele galbene, trandafirii sălbatici şi margaretele. Garoafele erau simple, ii păreau lui, şi feminine, de un roz delicat şi demodat.

Le-ar fi apreciat, ar fi făcut caz şi le-ar fi pus în vaza cea bună pe care i-o dăruise mama ei cu mult timp în urmă, de Crăciun.

Nu se gândise să aducă nimic în care să le pună, aşa că ambalajul de la florărie trebuia să fie suficient.

Ura cimitirul. Toate acele pietre care răsăreau din pământ ca o recoltă a morţii în culori de gri, alb şi negru. Toate numele şi datele înscrise pe ele erau la fel de mult o reamintire a faptului că nimeni nu înfrânge moartea în final şi o comemorare a unei vieţi întregi.

Gânduri morbide, a presupus el, dar acesta era locul pentru ele.

Iarba era abundentă şi plină de buruieni, astfel încât verdele era întesat cu pete maro, unde se ofilise. Alţii aduseseră flori morţilor lor, iar unele din ofrande erau veştejite. Alţii au rezolvat problema amintirii morţii aducând flori artificiale, dar culorile puternice le indicau drept false.

Mai mult minciuni, s-a gândit el, decât tributuri.

Era prea mult vânt aici, pe partea de nord, şi prea rece, fără adăpostul oferit de micul crâng de copăcei din est sau razele însorite dinspre vest.

Înlocuise însemnul funerar, cu câțiva ani înainte, cu granit alb. Ea ar fi considerat-o o cheltuială inutilă, dar el simțise nevoia să facă ceva.

Purta numele ei. *Susan Lee Hawke*. Şi durata vieții ei, cei patruzeci şi şase de ani scurți. Dedesubt, în scriere, era o propoziție pe care o parafrazase din Emily Dickinson.

Speranța răsare în suflet

Ea nu îşi pierduse niciodată speranța. Îşi trăise viața crezând în puterea speranței, a credinței, combinată cu multă muncă. Chiar şi când boala îi erodase frumusețea şi o redusese treptat la o mână de oase fragile, ea încă îşi păstrase speranța.

Pentru el, s-a gândit Jordan acum. Sperase pentru el, crezuse în el şi îl iubise fără posibilitate de descriere.

El s-a aplecat să aşeze florile pe mormântul ei.

– Mi-e dor de tine, mamă. Mi-e dor să vorbesc cu tine şi să îți aud râsul. Mi-e dor să văd în ochii tăi privirea aceea care spunea că am dat de necaz. Şi chiar când dădeam de necaz, erai acolo pentru mine. Întotdeauna ai fost acolo pentru mine.

El se uita fix la cuvintele de pe piatră. Păreau atât de formale. Întotdeauna fusese Sue. Simplu şi direct, Sue.

– Ştiu că nu eşti acolo. Acest lucru este doar un mod de a le spune oamenilor că ai fost pe aici, că ai fost iubită.

Câteodată te simt și este o senzație atât de puternică de parcă m-aș întoarce și te-aș găsi acolo. Întotdeauna ai crezut în lucruri de genul ăsta, în posibilitățile a ceea ce suntem.

El s-a ridicat și și-a strecurat mâinile în buzunare.

– Mă întreb ce naiba sunt. Am dat-o în bară. Nu cu totul, ci doar într-o chestiune vitală. Am un lucru pe care mi l-am dorit întotdeauna și am pierdut lucrul despre care n-am știut că am avut nevoie de el întotdeauna. Aș spune că este justiție cosmică. Poate că nu le poți avea pe toate. Dar mi-ai arunca acea privire.

El s-a uitat înspre dealurile pe care ea le iubise întotdeauna, cum iubise felul în care cerul păstra un albastru puternic deasupra flamei copacilor.

– Nu știu dacă pot să remediez. Adevărul este că nu știu dacă ar trebui măcar să încerc.

El a închis ochii un moment.

– Doare să fiu aici. Presupun că așa trebuie. El și-a dus degetele la buze, apoi a presat degetele de piatră. Te iubesc. Mă voi întoarce.

El s-a întors și s-a oprit când a văzut-o pe Dana stând pe marginea drumului, privindu-l.

Părea atât de trist, s-a gândit ea. Mai mult decât atât, era ca și cum tristețea îi spulberase sistemele de apărare și lăsase emoțiile din spatele lor deschise. Era dureros să îl vezi atât de vulnerabil, să înțeleagă că amândoi știau că îl prinsese cu garda jos într-un moment care trebuia să fie personal.

Nefiind sigură ce ar trebui să spună, ce ar putea să spună, ea a mers prin iarbă să stea lângă el la mormântul mamei sale.

– Îmi pare rău. N-am vrut să... te deranjez, a început ea. De aceea aşteptam acolo.

– Este în regulă.

Ea s-a uitat în jos la mormânt, la florile proaspete împrăştiate prin iarbă. Poate că nu ştia ce să spună.

– Flynn şi cu mine venim aici o dată pe an. Ea şi-a dres vocea. Tatăl lui, mama mea... şi a ta. Noi, ah, încercăm să venim chiar după prima cădere a zăpezii. Totul este atât de liniştit, de alb şi de curat. Îi aducem flori.

Ea şi-a mutat privirea de la flori şi a observat că el se uita la ea.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii că întotdeauna îi aducem flori când venim.

El nu a vorbit, dar ochii lui spuneau totul. Apoi el şi-a aplecat pur şi simplu fruntea către a ei.

Au stat aşa, în tăcere, în timp ce vântul bătea în jurul lor şi flutura petalele garoafelor roz.

– Mulţumesc. El s-a îndreptat încet ca şi cum s-ar fi temut că ceva dinăuntrul lui se va rupe. Mulţumesc.

Ea a înclinat din cap, apoi au stat în picioare, tăcând din nou, privind dealurile.

– Este prima dată când vin aici de când m-am întors, i-a spus el. Niciodată nu ştiu ce ar trebui să fac într-un loc ca ăsta.

– Ai făcut ce trebuia. Garoafele sunt drăguţe. Simple.

El a râs puţin.

– Da, asta m-am gândit şi eu. De ce te afli aici, Dana?

– Am să îţi spun lucruri pe care poate nu le-am spus aşa cum trebuia azi de dimineaţă.

– Dacă este una dintre replicile de genul, putem încă să fim prieteni, poate mai aştepţi vreo două zile.

– Nu chiar. Nu știu dacă este locul și timpul potrivit să vorbim despre asta, a început ea, dar după ce Malory m-a zguduit azi de dimineață, am decis că avea ceva dreptate și că îți datoram – și mie –, datoram amândurora ceva mai bun decât felul cum am încheiat relația.

– Te-am rănit. Am văzut asta pe fața ta. Nu vreau să te rănesc iar, Dana.

– Este prea târziu pentru asta. Ea și-a ridicat umerii, apoi i-a lăsat să cadă. Ai fost nepăsător cu mine, Jordan. Ai fost nepăsător și nemilos. Și, deși poate mi-am petrecut câteva ore fericite de-a lungul anilor visând să îți plătesc pentru asta, realizez că nu asta doresc. Așadar, comportamentul meu nepăsător și nemilos față de tine de azi-dimineață nu a fost mai satisfăcător pentru mine decât a fost pentru tine.

– De ce ai făcut-o?

– M-am întors în timp aseară, mulțumită lui Kane. Ea s-a încruntat la comentariul lui.

– Nu cred că ar trebui să folosești un asemenea limbaj lângă mormântul mamei tale.

Din anumite motive, remarca i-a provocat un nod în stomac.

– A mai auzit și înainte.

– Nu contează.

El a dat din umeri și era ceva de băiețel în gesturile lui care ei îi plăcea. De ajuns cât să îi miște inima din nou.

– Unde ai fost?

– M-am întors în ziua în care tu împachetai ca să pleci la New York. Am trăit-o din nou. M-am privit trăind din nou acea zi. A fost foarte straniu și nu a fost mai puțin groaznic, deși știam că este o reluare. Era ca și cum

aş sta de ambele părţi ale unei oglinzi cu o singură direcţie. Privindu-ne pe amândoi şi încă făcând parte din ce se întâmpla. Tot ce mi-ai spus, tot ce nu mi-ai spus a fost la fel de dureros ca atunci când s-a întâmplat.

– Îmi pare rău.

Ea şi-a înclinat faţa către a lui.

– Chiar cred că îţi pare rău, de aceea sunt mai degrabă aici, decât arzându-ţi imaginea sculptată. Dar vezi, a durut din nou. Şi am dreptul, am responsabilitatea faţă de mine însămi să mă feresc de aşa ceva. Nu vreau să îmi las inima să se zdrobească la picioarele tale din nou şi nu pot să fiu cu tine şi să o păstrez intactă. Poate vom fi prieteni, poate nu. Dar nu putem fi iubiţi. Am nevoie să îţi explic asta.

Când ea s-a dat înapoi, el a aşezat o mână pe braţul ei.

– Vrei să te plimbi cu mine?

– Jordan...

– Doar plimbă-te cu mine câteva minute. Ai spus ce aveai de spus. Acum îţi cer doar să asculţi.

– Bine. Ea şi-a pus mâinile în buzunare ca să le încălzească şi ca să evite contactul cu ale lui.

– Nu m-am simţit prea bine de când mama a murit.

– Nu ştiu dacă trebuie să te simţi bine în asemenea situaţii. Mama mea este îngropată acolo. Ea a ridicat mâna ca să facă un gest. Nu îmi aduc aminte prea bine de ea. Dar îmi este dor de ea şi câteodată mă simt trădată. Am câteva dintre lucrurile ei – o bluză pe care tatăl meu a oprit-o şi care era favorita ei, câteva dintre bijuteriile ei şi fotografii. Îmi place să le păstrez. Faptul că nu mi-o amintesc, că eram prea tânără ca să îmi aduc aminte

pierderea ei nu înseamnă că nu înțeleg cum a fost pentru tine. Nu m-ai fi lăsat să te ajut.

– Ai dreptate, nu te-aș fi lăsat să mă ajuți. Nu știam cum. El a luat-o ușor de braț ca să o echilibreze pe un teren accidentat și i-a dat drumul când se îndreptau către pomi.

– O iubeam atât de mult, Dana. Nu este genul de lucru la care să te gândești în fiecare zi când lucrurile decurg normal. Vreau să spun că nu mă trezeam în fiecare zi spunându-mi, Doamne, cu siguranță îmi iubesc mama. Dar eram uniți.

– Știu.

– Când tatăl meu ne-a părăsit... bine, nu mi-l aduc aminte nici pe el foarte bine. Dar îmi aduc aminte că ea a fost ca o stâncă. Nu era rece, nu era dură, doar fermă. A muncit ca un câine, la două joburi, până când am scăpat de datoriile pe care ni le lăsase el.

Chiar și acum, el încă mai simțea amărăciunea.

– Trebuie să fi fost foarte obosită, dar întotdeauna avea timp pentru mine. Nu doar să pregătească o masă și să îmi dea o cămașă curată, ci pentru mine.

– Știu. Era atât de interesată de orice făceai, fără să te sufoce. Pretindeam că este mama mea.

El a privit în jos.

– Așa făceai?

– Da. Doar nu credeai că stăteam pe la tine pe acasă când eram copil doar ca să vă enervez pe tine, pe Flynn și pe Brad, nu-i așa? Îmi plăcea să fiu în preajma ei. Mirosea a mamă și râdea mult. Se uita la tine și era atâta dragoste în privirea ei, atâta mândrie. Voiam o mamă care să se uite la mine așa.

Îl mișca să o audă că spune asta și amărăciunea se dizolva.

– Nu m-a lăsat baltă niciodată. Nici măcar o dată. Niciodată. Citea tot ce scriam, chiar și când eram copil. Păstra multe scrieri și îmi spunea că într-o zi, când voi fi un scriitor faimos, oamenii vor fi foarte interesați să îmi citească povestirile timpurii. Nu știu dacă aș fi ajuns un scriitor astăzi, dacă nu era ea. Încrederea ei constantă și stabilă în mine.

– Ar fi încântată de ce ai realizat.

– Nu a trăit să mă vadă publicând, nici măcar o singură carte. Voia ca eu să merg la colegiu. Și eu voiam, dar mă gândeam să mai amân un an sau doi, ca să mai strâng ceva bani. Ea a făcut legea și era a naibii de bună la asta când era important pentru ea. Așa că m-am dus.

El a tăcut un moment și un nor a trecut peste soare, omorând lumina.

– Am trimis ceva bani acasă, dar nu prea mulți. Nu prea îmi mai rămâneau. Nu veneam acasă atât de des cât ar fi trebuit. Am fost ocupat. Erau atât de multe acolo... Apoi am fost la master. Au trecut o grămadă de ani în care nu am fost disponibil pentru ea.

– Ești prea aspru cu tine însuți.

– Oare? Ea mă punea pe primul loc, de fiecare dată. M-aș fi putut întoarce aici mai devreme, să îi ofer o viață mai bună și să mai ridic din povara de pe umerii ei.

Ea a pus o mână pe umărul lui astfel încât el să se întoarcă și să o privească în față.

– Nu asta a vrut pentru tine. Știi că nu asta a vrut pentru tine. Era foarte mândră de ceea ce făceai. Când ți-ai publicat acele povestiri în reviste, era încântată.

– Aș fi putut să le scriu aici. Am scris când m-am

întors într-un final acasă. M-am apucat de o carte și scriam ca un nebun noaptea, după muncă. Când nu umblam cu tine, asta făceam. Voiam să le fac pe toate, să le am pe toate. Bani, faimă, lucrări.

El vorbea repede acum, ca și cum cuvintele ar fi fost reținute prea multă vreme.

– Voiam să o mut din casa aceea dărăpănată și să-i cumpăr o locuință frumoasă, sus, pe deal. N-ar fi trebuit să mai muncească din nou. Putea să grădinărească, să citească sau orice voia ea. Intenționam să am grijă de ea. Dar nu am făcut-o. Nu am putut.

– Oh, Jordan! Nu ești tu de vină pentru asta.

– Nu este ceva anume de vină. Ea s-a îmbolnăvit. Am petrecut atâta timp departe, acum mă întorsesem și voiam să îndrept lucrurile. Apoi ea s-a îmbolnăvit. Era doar puțin obosită, spunea ea. Și avea niște dureri. Îmbătrânea. Apoi rădea. Așa că nu s-a dus la doctor la timp. Banii erau puțini, timp liber de la serviciu era greu de obținut, așa că nu s-a dus la doctor decât când a fost prea târziu.

Neputând să se abțină, ea i-a luat mâna într-a ei.

– Era teribil. Ce ați trăit amândoi a fost teribil.

– Nu am dat atenție, Dana. Eram prea prins în propria mea viață, de ceea ce îmi doream, ceea ce aveam nevoie. Nu am văzut că era bolnavă decât atunci când... Doamne, m-a pus să stau jos și mi-a spus ce au găsit în interiorul ei.

– Este stupid să te învinovățești pentru asta. Stupid, Jordan, și ea ți-ar spune exact același lucru.

– Probabil da, și eu am ajuns la aceeași concluzie de atunci. Dar în perioada aceea și după... S-a petrecut atât de repede. Știu că a durat luni, dar a părut atât de rapid.

Doctorii, spitalul, operația, chimioterapia. Hristoase, a fost așa de bolnavă. N-am știut cum să am grijă de ea...

– Așteaptă. Așteaptă doar. Ai avut grijă de ea. Ai stat cu ea, i-ai citit. Doamne, Jordan, ai hrănit-o când nu mai putea să facă singură acest lucru. Ai fost stâlpul ei de susținere atunci, Jordan. Am văzut.

– Dana, am fost îngrozit și furios și nu puteam să-i spun. Am ținut totul în mine pentru că n-am știut ce altceva să fac.

– Aveai doar douăzeci de ani, iar lumea ta se prăbușea în jurul tău.

Chiar și ea a spus-o, că știa că nu a înțeles complet la acel moment, nu complet.

– Se ducea chiar sub ochii mei și nu am putut opri asta. Când noi am știut că ea era pe moarte, când nu mai rămăsese mult timp – avea niște dureri mari – ea mi-a spus că regretă că trebuie să plece, că trebuie să mă părăsească. A spus că nu a existat o singură zi din viața mea în care să nu fi fost mândră de mine și recunoscătoare pentru mine.

M-am pierdut. N-am știut ce să mai spun. Apoi ea s-a dus. Nu știu dacă i-am spus adio sau dacă i-am spus că am iubit-o. Nici nu mai știu ce am spus sau ce am făcut.

El s-a întors, mergând încă o dată către pietrele care răsăreau din iarbă.

– Ea făcuse deja toate aranjamentele, așa că tot ce trebuia să fac era să urmez etapele. Un pas înaintea celuilalt. Serviciul memorial, rochia pe care ea voia să o poarte, muzica ce voia să fie cântată. Avea asigurare. Strângea bani pentru asta în fiecare lună. Dumnezeu știe

cum. Erau suficienți bani cât să achit datoriile și să îmi mai rămână și mie.

– Erai copilul ei. Voia să îți asigure resursele.

– A făcut-o, în toate modurile posibile. Nu am putut să stau aici, Dana. Nu atunci. Nu puteam să stau în casa aceea și să plâng după ea la fiecare suflare. Nu puteam să stau în acest oraș, unde vedeam oameni pe care îi cunoșteam, oriunde mă duceam.

Ai crede că ar fi ceva plăcut, familiar. Dar pentru mine era o durere constantă. Pentru un minut simțeam că mă sufocam, iar în următorul simțeam că explodam. Trebuia să scap din asta. Trebuia să îngrop din durere, așa cum am îngropat-o pe ea.

– Nu ai vorbit cu mine despre asta.

– Nu am putut. Dacă aș fi știut ce să spun, mi-ar fi rămas în gât. Nu spun că era bine. Nu era. Dar reprezintă adevărul. Trebuia să realizez ceva în viață și nu o puteam face aici. Sau credeam că nu o puteam face. Dar care era diferența?

– A trebuit să pleci, a murmurat ea, sau nu ai fi ajuns cine ești. Cum de îi luase așa de mult să vadă asta?

– Uram ce eram aici și îmi era teamă de ce aș fi devenit dacă rămâneam. M-am văzut muncind în garaj zi după zi, an după an și renunțând la toate lucrurile pentru care ea muncise, la tot ce își dorise pentru mine pentru că eu nu puteam mai mult. Eram furios și plin de durere, atât de acaparat de ele încât nu mai dădeam doi bani pe nimic altceva.

El s-a întors la marginea mormântului mamei sale și s-a uitat în jos la flori.

– Nu știam că mă iubești. Nu știu cum aș fi făcut

altfel, dacă aș fi știut, dar nu știam. Întotdeauna păreai atât de puternică, de sigură pe tine, atât de împăcată cu situația, încât nu am văzut mai departe de asta.

El s-a întins să-i dea la o parte părul de pe obraz, apoi și-a lăsat mâinile din nou să cadă.

– Poate că nu am vrut. După tot ce i se întâmplase, nu mai puteam să iubesc pe nimeni. Dar te-am rănit și am intenționat asta. Pentru că era mai ușor pentru mine dacă tu plecai. Mi-e rușine de asta și îmi pare rău. Meritai mai mult.

– Nu știu ce să îți răspund. Mă ajută să aud toate astea. Știu că nu ți-a fost ușor să îmi spui.

– Nu plânge, Dana. Mă sfâșie.

– Este puțin cam greu să trec peste asta altfel. Dar ea și-a trecut degetele pe sub ochi. Eram tineri, Jordan, și amândoi am făcut greșeli. Nu putem schimba ce s-a întâmplat, dar putem să înțelegem și să încercăm să fim prieteni din nou.

– Suntem adulți acum și avem ziua de astăzi ca să rezolvăm. Dacă vrei să fim prieteni, voi fi prietenul tău.

– Bine. Ea a reușit să schițeze un zâmbet și să îi întindă o mână.

– Mai este un lucru pe care trebuie să îl știi. El i-a prins ferm degetele între ale lui. Sunt îndrăgostit de tine.

– Oh! Inima ei deja tulburată s-a zbătut. Doamne!

– Niciodată nu te-am uitat. Orice am simțit pentru tine atunci, a fost ca o rădăcină. Timpul a trecut, am tot încercat să omor rădăcina, dar nu a vrut să moară. M-am întors în oraș să îl văd pe Flynn, să îți arunc o ocheadă sau tu mie, și ceea ce creștea din rădăcina aceea se mai ridica puțin deasupra solului.

– La naiba, Jordan! La naiba!

Oricât l-ar fi costat, trebuia să o spună.

– Ultima dată, când am bătut la uşa lui Flynn, iar tu ai deschis-o, era ca şi cum mlădiţa ar fi crescut încă doi metri şi mi s-ar fi înfăşurat în jurul gâtului. Sunt îndrăgostit de tine, Dana. Nu pot să ucid asta şi n-aş face-o nici dacă aş putea. Aşa, că eu îmi pun inima la picioarele tale de data asta. Este a ta, orice vrei să faci cu ea.

– Ce crezi că voi face, ticălosule? Ea i-a sărit în braţe.

Eliberare, bucurie, plăcere l-au podidit ca un potop în timp ce îşi îngropa faţa în părul ei.

– Asta speram că vei spune.

PRIMUL lucru pe care l-a auzit Dana când a intrat înapoi în Indulgence era o ceartă. Unul dintre elementele esenţiale, după părerea ei, care transformau o casă într-un cămin. Ea a ciulit urechea către secţiunea ei din clădire şi i-a făcut semn lui Jordan să facă linişte, când el a venit în spatele ei.

– Nu mă voi răni. Sunt perfect capabilă să folosesc un aparat electric de raşchetat. Vrei doar să nu îl folosească şi altcineva.

– În primul rând, nu e o jucărie. Era o asemenea exasperare temperată în vocea lui Brad, încât Dana a trebuit să îşi înăbuşe un râset. În al doilea rând, odată ce am terminat cu această zonă – ceea ce s-ar fi petrecut deja dacă nu m-ai bate tu la cap...

– Nu te bat la cap. Era venin şi insultă în cantităţi egale în răspunsul lui Zoe.

Dana l-a tras de braţ pe Jordan.

– Du-te şi împacă-i pe Gemenii Nervoşi, a şoptit ea. Am nevoie să vorbesc cu Malory.

– De ce nu pot să vorbesc eu cu Malory?

– Un bărbat adevărat nu s-ar teme să...

– Oh, încetează cu asta! El şi-a cocoşat umerii, şi-a îndesat mâinile în buzunare şi s-a îndreptat cu paşi mari către locul unde se certau.

Dana şi-a lovit jacheta cu unghiile.

– Funcţionează de fiecare dată. Apoi a expirat, nerăbdătoare, şi-a îndreptat umerii şi s-a îndreptat în direcţia opusă.

Pereţii din camera principală a lui Malory erau terminaţi. Şi uite, a decis Dana, arătau elegant. Putea să audă muzica de la radio răsunând din camera de alături şi pe Malory cântând împreună cu Bonnie Raitt.

Şi dansa, a observat Dana când a păşit înăuntru. În timp ce Malory mişca rola în sus şi în jos, şoldurile ei se legănau după ritmurile Delta săltăreţe.

– Ai dat radioul atât de tare doar ca să îţi păstrezi ritmul sau ca să blochezi tensiunea sexuală de peste hol?

Malory s-a întors şi a aşezat jos rola doar ca să îşi mai odihnească braţele.

– Câte puţin din ambele. Ce mai faci?

– Cum par?

– Mai bine. Malory a studiat-o mai îndeaproape. De fapt, arăţi al naibii de bine.

– Mă simt al naibii de bine. În primul rând, îmi pare rău. Mă simţeam groaznic şi m-am descărcat pe tine. Încercai doar să mă ajuţi.

– Prietenii fac asta. Îşi proiectează stările asupra altora şi încearcă să fie de ajutor. Amândoi arătaţi atât de nefericiţi, Dana.

– Ei bine, chiar eram. Aveam motive să fim. Oricare

ar fi fost motivele lui Kane, el mi-a arătat adevărul. Nu puteam să îngrop pur și simplu tot ce se întâmplase înainte, toate acele întâmplări dureroase. Trebuia să fie rezolvate, scoase la lumină și analizate. Înțelese, cel puțin.

– Ai dreptate.

– Nu, tu aveai dreptate. Ea și-a dat jos jacheta și a pus-o pe pervazul ferestrei. Nu rezolvam vechile probleme, nu luând lucrurile de la capăt cu Jordan sau terminându-le. Doar le îngropam într-un mormânt foarte adânc. Amândoi făceam asta.

– Aveați nevoie să petreceți timp împreună mai întâi, să ajungeți să vă cunoașteți din nou.

– Ai dreptate. Câștigi o mie de puncte azi.

– Deși nu am înțeles niciodată exact ce înseamnă, lasă-mă să văd dacă pot să țin pasul. Ai fost să îl vezi pe Jordan, ați vorbit despre o parte din lucrurile astea și ați ajuns să înțelegeți, în sfârșit, că sunteți îndrăgostiți unul de celălalt.

– Consemneaz-o. El mă iubește. Când ochii Danei s-au umplut, Malory și-a luat baticul de pe cap și s-a grăbit să i-l ofere. Mulțumesc. Mi-a spus lucruri pe care nu mi le-a mai spus până acum. Nu le-a putut spune sau nu a vrut. Nu cred că are vreo importanță. Nu era pregătit și, dacă sunt sinceră, niciunul dintre noi nu era pregătit. Îl iubeam, dar nu era suficient ca să văd prin ce trece, de ce avea nevoie. De ceea ce aveam eu nevoie în acea privință. Era orbitor, așa că tot ce puteam vedea este „Îl vreau pe Jordan". Punct. Nu m-am gândit niciodată la ce vom face împreună sau dacă vom fi împreună sau ce avea nevoie fiecare dintre noi să facă separat pentru a deveni mai puternici. Totul era perfect în momentul acela.

– Erai tânără şi îndrăgostită. Malory a luat baticul înapoi şi şi-a şters proprii ochi.

– Da, eram. Îl iubeam din tot sufletul. Dar acum îl pot iubi şi mai mult. Şi este atât de uimitor, serios, să te poţi da un pas înapoi şi să te uiţi la bărbatul care este, bărbatul pe care l-a construit şi să îţi dai seama că este chiar mai mult decât atât. Să ştii că a meritat să aştept.

– Dana.

Ochii plini de lacrimi s-au mărit pe chipul lui Malory, apoi ea a clipit rapid înainte să se întoarcă înspre locul unde stătea Jordan în uşă.

– Astea sunt treburi de fete.

– Dana. El i-a pronunţat numele din nou, apoi a traversat încăperea către ea. Dana a văzut emoţia în ochii lui, strălucind, înainte ca el să îşi pună braţele în jurul ei. El a ridicat-o pe vârfuri în timp ce gura lui o acoperea pe a ei.

– Oh! Impresionată, Malory şi-a îngropat faţa în batic.

– Bun, mi-ar plăcea să spun... Zoe s-a năpustit până la jumătatea camerei înainte să se oprească. Uitându-se la cuplul înlănţuit, ea şi-a pus o mână la inimă.

– Oh! Ea s-a dat înapoi să scoată bentiţa din buzunar, dar Brad a venit în spatele ei şi i-a înmânat-o pe a lui.

– Mulţumesc. Ea şi-a suflat nasul în ea. Dar aveam şi eu una.

– Taci, Zoe.

Pentru că momentul era prea preţios ca să îl strice, ea a tăcut.

Jordan s-a tras înapoi.

– Este ceva ce trebuie să fac.

Sprânceana ei s-a ridicat şi a zâmbit rapid şi viclean.

– Aici? În faţa tuturor prietenilor noştri?

– Ca lumea, a fost răspunsul lui Brad, care i-a adus un cot în stomac de la Zoe.

– Nu e momentul pentru gânduri carnale.

– Întotdeauna este timpul.

– Ignoră-i, a murmurat Jordan şi şi-a lipit buzele de fruntea Danei.

– Aşa fac.

– Este ceva ce trebuie să fac, a spus el din nou. Aşa că nu mă voi putea ține de promisiunea de a te ajuta aici astăzi.

– Dar...

– Este important, a întrerupt-o el. Îți voi explica diseară.

– Toți trebuie să ne întâlnim diseară şi să parcurgem ce ai scris. Sunt în criză de timp.

– De ce să nu ne întâlnim acasă la Flynn? Este cel mai central. El a aruncat o privire. Eşti de acord, Malory?

– Sigur că da. Bucătăria nu este încă terminată, aşa că nu vom avea mâncare ca la Brad. De fapt, chiar şi dacă ar fi terminată bucătăria tot nu am avea mâncare ca la Brad.

– Pizza şi bere e de ajuns pentru mine, a spus Dana.

– Asta e fata mea. Jordan a sărutat-o din nou. Ne vedem acolo.

– Ai ceva în mânecă. Dana şi-a îngustat ochii. Pot să văd. Dacă te gândeşti să te răfuieşti cu Kane...

– Nu are nimic de-a face cu asta. Trebuie să plec, altfel nu apuc să rezolv totul. Brad, vii cu mine.

– Nu am terminat aici.

– Mergi. Ia-l, a spus Zoe, arătând înspre Brad. Lasă aparatul de raşchetat. Totul va fi bine aici.

– Nu cari obiectul acela singură pe scări.

– Nu e chiar așa de greu, iar eu nu sunt chiar atât de firavă.

– Nu îl cari pe scările acelea.

– Iisuse, Vane, cară aparatul sus și termină odată. Rânjind, Jordan și-a azvârlit brațul pe umerii Danei. Nu știi să te descurci cu o femeie?

– Pupă-mă în fund. Brad s-a răsucit pe călcâie și a plecat cu pași mari.

– Pot singură, a început Zoe.

– Zoe. Încălzită de strălucirea iubirii redescoperite, Dana și-a scuturat capul. Încetează să fii o ticăloasă.

– Nu mă pot abține. Zoe și-a ridicat mâinile, apoi le-a lăsat din nou să cadă. Scoate la lumină ticăloasa din mine. L-a auzit înjurând șoptit când căra aparatul pe scări și și-a încrucișat brațele pe piept. Nu voi spune nimic. Nu voi face nimic.

– E un plan bun. De ce nu iei un trafalet? a sugerat Malory. Putem termina aici, apoi să începem la etaj.

– Pot să spun că, voi, femeile, faceți o treabă a naibii de bună cu acest loc?

– Vezi? Încântată, Zoe s-a dus și l-a pupat cu zgomot pe Jordan pe obraz. Aici este sigur un bărbat care respectă capacitățile femeilor.

– Absolut. Nu e nimic mai sexy decât o femeie autosuficientă.

– Șterge-o, Jordan, șterge-o. Dana l-a împins. Acum ia-ți tovarășul de joacă și plecați. Avem de lucru.

Ea a așteptat până când Jordan și Brad au plecat, apoi s-a repezit la fereastră să îi spioneze.

– Ce pune la cale? Da, da, Brad îl întreabă ce urmează.

Pot să îmi dau seama. Dar el nu spune. Nu spune pentru că știe că sunt la fereastră și îi urmăresc. La naiba!

S-a dat înapoi cu un râset în timp ce Jordan se uita direct la ea prin geam.

– Nu poți să îl păcălești pe Jordan. Doamne, iubesc asta la el.

– Sunt așa de fericită pentru tine. Malory a oftat. Și dacă nu avem grijă vom începe o nouă repriză de plâns.

– Din moment ce am plâns mai mult în această zi decât pe parcursul întregului an ce a trecut, hai să zugrăvim. Dana s-a întors și și-a flexat puternic bicepsul. Are dreptate, să știi. Facem o treabă a naibii de bună cu locul acesta.

ELE au lucrat jos până când au terminat pereții, apoi au luat o pauză de cafea, așezate pe podea și au admirat munca.

– Podeaua din secțiunea Danei are nevoie să fie dată cu mopul. Avem nevoie de o suprafață netedă înainte să le ceruim.

– Nu știu cum decurge partea cu ceruitul.

– Este ușor, i-a spus Zoe. Îți voi arăta eu. Odată ce au fost ceruite, bine uscate și au devenit dure, poți să începi să muți mobila pe ele.

– Uau! Din moment ce stomacul Danei începuse să sară, ea și-a presat o mână pe el. Ne apropiem de final pe zi ce trece. Am comandat rafturile. Dacă ajung aici atunci când ar trebui, împreună cu celelalte lucruri pe care le-am comandat – și prima șarjă de cărți ar trebui să o primesc în două săptămâni. Poate mai puțin. Și am un potențial angajat.

– Nu ai spus nimic despre asta. Zoe a lovit-o ușor pe braț. Cine este?

– Este o femeie pe care am întâlnit-o când lucram la bibliotecă. M-am întâlnit cu ea la Alimentara şi am ajuns la discuţia asta. Este frumoasă, prezentabilă, îi place să citească, vrea un serviciu şi nu caută un salariu mare. Va trece pe aici într-o zi să vadă locul. Dacă nu o ia la fugă urlând, cred că mi-am făcut rost de un librar.

– Zoe, cât de curând crezi că pot să încep să mut stocurile înăuntru? a întrebat Malory.

– Cred că săptămâna viitoare. Zoe a sorbit din cafea şi a aruncat o privire prin cameră. Totul începe să se potrivească aşa de bine, nu vreau să cobesc, dar cred că săptămâna viitoare suntem gata. Îmi va lua ceva mai mult timp. Sunt mai multe de instalat în salon. Şi încă trebuie să înlocuim o parte din ferestrele acelea. Plus că va fi o listă lungă de muncă cu braţele.

– Îmi place când vorbeşte ca un bărbat, a comentat Dana. Acum hai să mergem şi să ne jucăm cu maşina de raşchetat ca nişte bărbaţi.

– În primul rând, a spus Zoe imitând bine tonul cel mai sever al lui Brad, nu este o jucărie.

– Iisuse. Dana s-a cutremurat de râs. Mă omori.

17

Eşti sigur în legătură cu asta? l-a chestionat Brad pe Jordan, privind inelul cu rubin de formă pătrată din mâna sa.

– Da, aşa cred. I-ar plăcea mai mult decât diamantul tradiţional.

– Nu mă refer la inel. Mă refer la motivul pentru care cumperi inelul.

– Sunt sigur. Puţin agitat, dar sigur.

– Nu mă voi simţi jignit, a decis Flynn. M-aş putea supăra că cererea în căsătorie a surorii mele te face agitat, dar nu mă voi supăra.

Jordan a zâmbit puţin în timp ce ducea inelul la lumină. Voia să fie amândoi cu el când va face pasul. Un fel de cerc, şi-a imaginat el, aşa cum şi inelul era un cerc. Nu putea spune dacă vreunul dintre ei a fost încântat să fie adus la Pittsburg într-un magazin de bijuterii, dar veniseră.

Întotdeauna au făcut-o.

– Cred că aceasta este. Ştiu că ea este. I-a oferit inelul lui Brad. Ştii mai multe despre genul ăsta de lucruri decât oricare dintre noi. Spune-mi o părere despre rocă.

În spatele tejghelei, bijutierul a început să facă zgomote.

– Da, da. Jordan i-a făcut semn să tacă. Știu discursul. Aș vrea mai degrabă să aud ce are de spus prietenul meu.

– Pot să te asigur că piatra are o calitate excelentă. Rubin burmez de trei carate, montat în aur de optsprezece carate. Lucrarea lui...

– De ce nu-mi dai o lupă? a sugerat Brad într-un mod plăcut. Tipul cumpără un inel de logodnă. Este momentul.

Poate că nu s-a bucurat, dar vânzarea potențială l-a făcut să aducă o lupă de bijutier și să i-o dea lui Brad.

Jucându-se cu el, Brad l-a întors pe toate părțile înainte de a așeza atât inelul, cât și lupa pe o căptușeală de catifea.

– Cumperi o piatră dată naibii, a spus el. Are cele trei calități – culoare, tăietură, claritate – și la trei carate substanțiale, rotunjite frumos. Îi va plăcea foarte mult.

– Da, la asta m-am gândit și eu. Împachetează-l, i-a spus el bijutierului.

– Mergem la o bere, da? Flynn a aruncat o privire grijulie la celelalte inele expuse. Și Jordan ar trebui să cumpere, într-un gest simbolic... oh, la naiba cu toate astea. Vreau doar o bere.

– Toate la timpul lor, frumosule. Jordan și-a scos portofelul, din care a luat cartea de credit. Mai trebuie să facem o oprire la întoarcere.

DUPĂ felul în care s-a uitat la casă, voia să facă totul perfect. Un fel de scamatorie romantică. Avea fata, cumpărase inelul. Acum, se gândea el, în timp ce parcau la porțile de la Warriors Peak, avea de gând să vadă dacă avea iscusința de a cumpăra casa.

– Este sălbatic, a spus Flynn de pe locul din spate

unde sforăia Moe, epuizat de bucuria călătoriei cu mașina. Cred că sunt într-un fel de șoc.

– Destul de sălbatic, a fost Jordan de acord. Dar adevărul este că întotdeauna mi-am dorit locul ăsta. Chiar și când am fost copil.

– Bun, înainte să intri și să faci vreo ofertă nebunească, să mai repetăm o dată procedeul. Brad s-a deplasat. Lasă-mă să îți reamintesc, încă o dată, că acest loc este enorm.

– Îmi place să zic mare.

– Este izolată.

– Îmi place izolată.

– Nu ai întrebat-o pe Dana dacă vrea să locuiască aici, sus.

– Nu este nevoie. Știu ce va simți în legătură cu asta.

– E ca și cum ai vorbi cu o cărămidă, a bombănit Brad. Bine, dacă ești hotărât să mergi până la capăt cu asta, cel puțin renunță la semnul sunt-un-mare-fraier-cu-bani de pe fundul tău.

– Sunt zei, fiule. Jordan a parcat și a deschis ușa. Nu cred că o față de poker va face vreo diferență.

– Nu știu de ce crezi că se vor gândi să îți vândă ție proprietatea, a continuat Brad. Au cumpărat-o abia acum două luni. Zei sau nu, există micile probleme ale capitalului, taxelor și ale câștigurilor din capital.

– Ascultă-l pe domnul în costum. Flynn a rânjit la el în timp ce Moe sărea pe el și în afara mașinii.

– Taci. Ești în șoc, îți aduci aminte? Durează treizeci de minute să ajungi jos, în Valley, de aici, a continuat Brad.

– La felul cum conduci tu, atât durează, a bombănit Jordan încet.

– Am auzit asta. Treizeci de minute, a repetat Brad, pentru un adult care respectă limita de viteză. Şi asta pe vreme bună. E bine pentru tine, tu poţi să stai acasă şi să scrii în chiloţi. Dana va conduce o afacere în oraş, şase zile pe săptămână.

– Şase? Jordan s-a întors, abandonând studiul casei. De unde ştii că au stabilit să ţină deschis şase zile pe săptămână?

– Am aflat de la Zoe înainte să mă atace. Ideea este că ea va face drumul ăsta aproape zilnic. Iar iarna...

– Îi cumpăr o maşină, o afurisită Humvee. Nu te mai agita, Mary.

– Numai pentru asta sper, dacă au nevoie de un cumpărător, te vor alege.

Rowena a deschis uşa şi deja râdea în timp ce se apleca să îl salute pe Moe.

– Bine ai venit! Ce încântător! Trei bărbaţi frumoşi şi un câine frumos.

– Numeşti câinele frumos, a comentat Jordan. Trebuie să fie dragoste.

– Aşa şi este. Ea s-a îndreptat, a zâmbit sclipitor în timp ce se uita în ochii lui Jordan. Aşa şi este. Intră.

Moe n-a avut nevoie de o a doua invitaţie. A trecut pe lângă ea, a alunecat pe olane, s-a izbit de arcadă când a vrut să intre în salon. Când l-au prins din urmă, era făcut covrig pe un scaun, cu bărbia odihnindu-se pe braţul de catifea şi cu coada agitându-se.

– Hei! Dă-te jos de pe mobilă, nerecunoscătorule.

Chiar şi când Flynn s-a dus să îl dea jos, ochii mari şi căprui ai lui Moe s-au mutat asupra Rowenei. Coada lui a început să se agite mai tare.

– Nu, te rog. Este chiar binevenit să stea acolo. La

urma urmei... ca s-a grăbit să intervină. La urma urmei, este un musafir.

– Este un operator.

– Da. Ea a atins una dintre urechile lui moi. „Şi el..." care era expresia? „El are numărul meu". Nicio supărare. Acum ce pot să vă ofer? Cafea, ceai? Colţul buzelor ei s-a mişcat când s-a uitat la Flynn. Poate o bere rece.

– Mi-ai citit gândurile sau arăt doar ca un tip care vrea o bere acum?

– Poate un pic din ambele. Te rog, urmează exemplul lui Moe şi stai jos. Fă-te comod. Lipsesc doar un moment.

– Este Pitte disponibil? a întrebat Jordan.

– Cu siguranţă. Îi voi cere să ni se alăture.

Brad a aşteptat până când ea a părăsit camera, apoi s-a întors la Jordan.

– Bine. Nu mai suport. Nu izbucni despre cât de mult vrei casa şi ai vrut-o întotdeauna sau ceva fără minte de genul ăsta.

– Arăt de parcă de abia am căzut din cuib?

– Ai mai cumpărat vreo casă vreodată?

– Nu, dar...

– Eu da. Eşti un autor plin de succes cu un şir de bestselleruri. Ei ştiu că dispui de bani. Adaugă nişte vise sclipitoare din copilărie la asta şi aştepţi doar să se profite de tine.

Jordan a luat loc.

– Ştii, încep să înţeleg de ce o iriţi pe Zoe.

Brad s-a uitat în jos.

– Nu o irit, o fac nervoasă. Iritarea este doar un efect secundar al emoţiilor.

– Da, încep să înţeleg şi eu, a punctat Flynn şi s-a

ghemuit în scaunul său destul de asemănător câinelui său. El s-a îndreptat când a intrat Rowena cu o tavă.

– Hei, lasă-mă să te ajut cu asta. Flynn s-a ridicat în picioare şi a luat tava pe care se aflau cinci cutii cu bere.

– Mulţumesc. Vă rog, serviţi-vă. Pitte va veni imediat. Ea s-a aşezat pe canapea, şi-a încrucişat picioarele şi i-a zâmbit diafan lui Flynn când i-a oferit unul din paharele sale. Este o zi importantă.

El a simţit că i se strânge stomacul când ea s-a uitat la el.

– Da. Cred că da.

– Este permis să te simţi puţin bulversat. Este omeneşte. Ah, uite-l pe Pitte.

– Bună ziua. Rowena mi-a spus că avem ceva de discutat. El s-a aşezat pe canapea, lângă ea şi s-a întins după o bere. Eşti bine?

– Pare să fie, a răspuns Jordan. Poate ar trebui să încep cu ceea ce s-a discutat.

El le-a povestit întâi despre modul cum Kane a dus-o pe Dana înapoi în trecutul lor.

– Este interesant. Pitte şi-a studiat berea şi s-a gândit. Mai direct decât cineva s-ar aştepta din partea lui.

– O metodă care se potriveşte stilului lui, a spus Rowena.

– Inteligent din partea lui. Nu încearcă să o păcălească sau să o amăgească. Mai degrabă îi spune exact ce face, ii permite să vadă şi încă să trăiască. Da, a fost o strategie foarte bună.

– Ar fi putut funcţiona. Aproape că a reuşit. Nu cred că am fi fost unde suntem, cel puţin nu acum, dacă Malory nu ne-ar fi dat amândurora un imbold.

– Voi şase sunteţi parte dintr-un întreg. Vital şi individual, a adăugat Rowena, dar mai puternic cu toate acestea pentru legătura voastră. Cum ai rezolvat acest lucru cu Dana?

– Trebuie să îţi spun? Încă mai văd un cerc de inimioare roşii învârtindu-se în jurul capului meu.

– Încă mi-ar plăcea să aud ce spui şi cum.

În timp ce el era de acord, ea a dat din cap şi şi-a strecurat mâna în cea a lui Pitte.

– Este greu, a spus ea, să ştii la ce să renunţi şi ce să păstrezi. Mă bucur pentru voi amândoi, că v-aţi susţinut unul pe celălalt.

– Şi eu vă susţin, din motive pur personale. Dar se potriveşte cu imaginea de ansamblu, nu? Jordan i-a privit faţa şi-a dorit să o fi putut citi. Este parte din căutare.

– Într-o tapiţerie, fiecare fir contează. Lungimea, textura, culoarea. El a dorit să vă separe, voi nu aţi permis. Legătura dintre voi este lungă, bogată şi puternică.

– De ce este aşa de important ca el să ne despartă?

– Sunteţi mai mult împreună decât separaţi. Ştii asta.

– Nu e numai asta. El s-a aplecat în faţă. Ajută-mă să o ajut.

– O ajuţi. O vei ajuta. Cred asta.

– Aproape că a rămas fără timp.

– Aţi ajuns mai departe decât credeaţi, aşa că aveţi grijă. Va face orice îi stă în puteri să rupă această legătură.

Jordan s-a dat înapoi.

– El nu o va rupe. Acesta este un alt motiv pentru care mă aflu aici. Încep să mă întreb dacă nu face şi el parte din tapiţerie. Vreau să cumpăr această casă.

Brad a scos un sunet strangulat din gât care l-a făcut pe Pitte să îi arunce o privire seacă şi amuzantă.

– Vrei niște apă?

– Nu. Nu. Cu un oftat, Brad a mai băut niște bere. Nu.

– Marele om de afaceri de acolo crede că eu ar trebui să mă învârt în jurul problemei și că ne vom juca de-a negociatul timp de o oră sau două. Nu văd rostul. Nu știu ce planuri aveți cu acest loc din momentul în care se termină totul, dar, dacă ești dispus să vinzi, sunt gata să cumpăr.

De ce nu le dă un cec în alb? s-a gândit Brad în sinea lui. Acces la contul lui de brokeraj, actele apartamentului său din New York?

– Prietenul tău orientat către afaceri are niște puncte de vedere excelente. Trimițându-i lui Brad o înclinare a capului în semn de recunoaștere, Pitte și-a răsucit berea. Mi-am dezvoltat un număr de interese în domeniul afacerilor de-a lungul timpului. Îmi place... El i-a aruncat Rowenei o privire întrebătoare.

– Să închei diverse afaceri.

– Da. Este un hobby. Această proprietate, în afară de faptul că s-a potrivit necesităților noastre în această perioadă, este chiar oportună. O casă de dimensiunea aceasta și din acest material, cu istoria și locațiile sale care includ un teritoriu mare, o parte defrișată, alta acoperită de păduri, un garaj cu șase mașini, o piscină de interior, cu saună și...

– Jacuzzi, a adăugat Rowena cu un hohot de râs. Chiar savurăm jacuzzi.

– Da. El și-a ridicat mâna și a ciupit-o. Și un număr de alte detalii și atracții...

– Te rog. Incapabil să se abțină, Brad a ridicat o mână.

Acest loc este un imens elefant alb. Atracțiile și istoria sunt un lucru, dar este la douăzeci de mile distanță de Valley...

– Optsprezece cu șase, a corectat Pitte amabil.

– Pe un drum îngust plin de serpentine care urcă muntele, a continuat Brad. Te costă o avere să încălzești și să răcorești locul. Dacă îl scoți mâine la vânzare, ai fi norocos să primești o ofertă serioasă în următorii zece ani.

Pitte și-a întins picioarele și și-a încrucișat gleznele. Lui Jordan i-a venit în minte că aceasta era cea mai relaxată postură în care îl văzuse pe Pitte în săptămânile de când se cunoscuseră.

– Mi-ar plăcea să fac afaceri cu tine, i-a spus el lui Brad. Poate, într-un anumit punct, se va ivi o oportunitate. Consider că ar fi foarte stimulantă.

– În acest moment faci afaceri cu mine, i-a reamintit Jordan.

– Da, este adevărat. Privirea lui Pitte s-a mutat către Jordan.

– Am o întrebare pentru început. Rowena l-a bătut ușor pe Pitte pe braț pentru a-l reține, apoi s-a uitat la Jordan. De ce vrei această casă?

– Întotdeauna mi-am dorit-o.

Brad și-a ridicat ochii către cer.

– Ai milă de el.

– Întrebarea este de ce.

– Mi-a... vorbit. Nu vreau să spun asta literar.

– Nu. Rowena a dat din cap. Te înțeleg. Continuă.

– Când eram puști, mă uitam aici sus și gândeam: Aceasta este casa mea. Mă așteaptă doar să cresc. Îmi

aduc aminte că îi spuneam mamei că o voi cumpăra pentru ea într-o zi şi că va putea să stea aici, pe acoperişul lumii.

El a dat din umeri.

– Când eram mai în vârstă, conduceam până aici uneori, mă uitam la loc şi îmi spuneam că într-o zi voi trece printre porţi şi voi merge până la uşa din faţă. Este frumoasă, puternică şi poate că este tocmai aici sus, dar este o parte care face din Valley ceea ce este. Nu i-am putut-o dărui mamei mele. Vreau să i-o dau Danei. Vreau să îmi fac o viaţă cu ea aici, să cresc copiii cu ea în acest loc. Vreau să fiu capabil să mă uit în jos la Valley şi să ştiu că facem cu toţii parte din ceva solid şi cu adevărat important.

– Poţi avea casa.

Ochii lui Pitte au sclipit.

– Rowena!

– La valoarea ei estimată, a continuat ea, fluturând un deget la iubitul ei. Fără niciun bănuţ în plus.

– Mi-ai provocat daune, *a ghra*.

– Nu îl vei taxa pentru problemele legale, reglementările, transferul şi orice altceva. Vei plăti taxele şi... cum se numesc? l-a întrebat ea pe Brad.

– Puncte. A trebuit să îşi reţină un râset. Cred că te referi la puncte.

– Da, toate genurile acestea de probleme. Ea s-a gândit un moment. Cred că acestea sunt toate.

Pitte a expirat şuierând.

– Femeile sunt o pacoste pe capul bărbaţilor. De ce să nu fac o fundă în jurul casei şi să i-o fac cadou?

– Pentru că nu ar accepta. Ea s-a aplecat ca să îi sărute obrazul lui Pitte în timp ce el se încrunta. Întotdeauna a fost a lui, a spus ea. Ştii asta la fel de bine ca mine.

– Să fie așa cum ar putea fi. El a bătut cu degetele pe genunchi. Tu și cu mine, i-a spus el lui Jordan, vom rezolva detaliile contractului fără să ne bată femeia la cap.

– La dispoziția ta.

– Bateți palma, Pitte. Rowena l-a înghiontit. Bate-ți palma asupra condițiilor pe care tocmai le-ați stabilit.

– La naiba. El s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna. Dacă nu o fac mă va sâcâi până rămân fără păr.

Jordan i-a strâns mâna lui Pitte, simțind o zdruncinătură scurtă. Ar putea fi putere, a reflectat el, sau simplă frustrare. Era greu de spus când încheiai o afacere cu un zeu.

– Mulțumesc.

– Ar trebui să îmi mulțumești. Prietenul tău de acolo va ști că aș putea cere considerabil mai mult decât valoarea evaluată pe piața curentă.

– Strângerea de mână te obligă? a întrebat Brad.

– Da.

– Fără o inspecție completă a proprietății aș zice că ai fi obținut zece procente peste valoarea evaluată. Minim.

– Mai degrabă cincisprezece. Deși fusese tăcut în timpul tranzacției, Flynn a vorbit acum. Când editezi ziarul local, cunoști aceste lucruri. Este un hotelier care a încercat să cumpere proprietatea și să o transforme într-o stațiune. A fost pe aproape de câteva ori, a continuat Flynn conversația. Dar întotdeauna ceva i-a stricat afacerea. Ghinion pentru el.

Rowena i-a întâlnit privirea tăcută și a zâmbit.

Într-adevăr. Ai vrea să faci turul unei părți din casă acum, Jordan?

Înainte să poată deschide gura, Flynn a bătut cu mâna pe ceas. Rămânem fără timp.

– Ah, bun. Pe curând, atunci. Ea a luat şi mâna lui Jordan şi a strâns-o o dată. Trebuie să vezi mai mult din ea, şi priveliştea, firește, de pe terase, balcon şi de pe parapet.

– O să am asta în vedere. O voi aduce şi pe Dana şi vom...

El s-a dat înapoi şi s-a uitat la ea şi la felul în care stătea. Suplă şi tăcută şi într-un fel separată de ei.

Şi a văzut femeia care stătea pe parapet sub o lumină strălucitoare cu capa ei neagră fluturând în vânt.

– Tu erai. Cu atâția ani în urmă, te-am văzut.

– Te-am văzut. Ea i-a atins obrazul cu mâna, foarte delicat. Un băiat frumos, tânăr, atât de tulburat şi plin de gânduri. Mă întreb când ți-ai adus aminte de mine.

– De ce te-am văzut eu? De ce nu ei?

– Ei nu aveau nevoie.

EL nu era sigur de tot ce însemnase totul, iar Rowena îl lăsase întrebându-se. Ceea ce avea nevoie, a decis Jordan, în timp ce intra în apartamentul Danei, era puțin timp pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Poate ar trebui să le pună pe hârtie, aşa cum procedase cu succesiunea evenimentelor. Ar trebui să se aşeze la computerul Danei şi să lase totul să curgă.

Dar, când a intrat în dormitor, a auzit duşul curgând. Nu observase maşina ei parcată în față, ceea ce însemna, a conchis el, că mintea lui era în altă parte. El a intrat în baie ca să o anunțe că venise.

Țipătul ei ar fi putut sparge cărămizi când a tras perdeaua duşului.

Cu o mână pe inimă și cu cealaltă împingându-și pe spate părul ud leoarcă, ea a gâfâit după aer.

– De ce nu faci un zgomot strident de vioară și închei treaba?

– Hei, nu e ca și cum aș fi îmbrăcat într-o rochie și aș avea un cuțit. Am vrut doar să îți spun că sunt aici, ca să nu te sperii când ieși.

– Da, mai bine mă sperii când sunt udă, goală și neajutorată.

El și-a strâns buzele. Întotdeauna arătase bine udă și goală.

– Neajutorată?

– Bine, poate că nu neajutorată. Ea s-a întins și l-a înhățat de cămașă.

– Vino încoace, tipule.

– Tentant, foarte tentant, dar am nevoie să vorbesc cu tine despre unele chestiuni și trebuie să ajungem la Flynn.

– Vorbim mai încolo, acum facem sex fierbinte.

– Este greu să mă opun la așa ceva. El și-a scos pantofii din picioare.

Ea a așteptat până el a venit în spatele ei, apoi i-a înmânat săpunul și o invitație peste umăr.

– Mă speli pe spate?

– Pot să încep de aici.

– Mmm. Voi deveni toată... alunecoasă și... netedă și... Acela nu este spatele meu.

El și-a trecut mâinile pline de săpun peste fundul ei.

– Este în spatele tău, așa că se pune la socoteală. Aplecându-și capul, el și-a înfipt dinții în umărul ei. Ai cel mai incredibil corp. Ți-am mai spus asta vreodată?

– Poate o dată sau de două ori, dar nu mă deranjează repetiția în anumite circumstanțe. Ea și-a dat capul pe spate în timp ce mâinile lui îi săpuneau torsul, alunecând pe deasupra sânilor ei. Cum ar fi aceasta.

– Atunci risc să mă repet. El a întors-o cu fața. Te iubesc. El și-a lipit buzele de ale ei. Sunt atât de îndrăgostit de tine.

Cu un sunet ce exprima plăcerea și bucuria, ea și-a pus brațele în jurul lui și s-a revărsat asupra lui.

Apa se revărsa asupra lor și aburul se ridica în sus. Carnea aluneca peste carne, iar mâinile pline de săpun alunecau, mângâind și atâtând. Buzele frecau și morfoleau, apoi au început să fie înfometate. Inima ei era atât de plină încât se mira că nu izbucnea ca o lumină și zdruncina camera.

– Este diferit. Ea i-a sărutat gura, gâtul și din nou gura. Este diferit acum, știind că mă iubești. Ea și-a înfipt mâinile în părul lui ca să îl tragă înapoi câțiva centimetri. Este diferit acum, când îți pot spune că te iubesc.

– Atunci va fi întotdeauna diferit, pentru că nu mă voi opri niciodată.

Gurile lor s-au întâlnit din nou.

Era diferit. Fiecare atingere, fiecare gust, fiecare nevoie era poleită cu un sentiment de apartenență. Apa curgea peste ei în timp ce el o țintuia, în timp ce el aluneca în interiorul ei. Frumusețea actului îi producea ei mii de înțepături dulci.

Al ei acum, era al ei acum. Și ea era a lui.

Ea îl ținea strâns și se mula perfect pe ritmul lui.

Emoțiile îl asaltau, senzațiile îl înecau și tot ce putea vedea, era ea. Ochii întunecați, părul lucios, gura puternică

şi apa care curgea pe faţa ei ca nişte lacrimi. Ea îl deţinea, corp şi inimă. Şi, a realizat el, întotdeauna îl avusese.

El a simţit tremurul ei, a auzit tremurul respiraţiei şi oprirea, apoi ochii ei au devenit frumoşi şi opaci când a atins punctul culminant.

În timp ce ea se lipea de el, el şi-a apăsat gura de a ei, din nou, şi i s-a dăruit.

După aceea, mult timp după aceea, ei au stat pur şi simplu îmbrăţişaţi.

– Este bine, Jordan. Este cu adevărat bine.

– Da.

– Deşi apa se răceşte. Mă simt leneşă şi adormită. Aş vrea să ne strecurăm în pat în loc să ne îmbrăcăm şi să mergem la Flynn.

– Dacă eşti prea obosită ca să mergi...

– Nu asta e problema. Vreau doar să zac în pat cu tine.

El a tras-o înapoi.

– Nu pot să mă opun nici la asta.

– Dar urmează să ne îmbrăcăm şi să mergem la Flynn pentru că să zăcem în pat ar fi greşit. L-a sărutat uşor. Iisuse, apa *devine* rece.

El s-a întins în spatele ei şi a închis robinetul.

– Putem merge, apoi să plecăm devreme, să ne întoarcem şi să zacem în pat.

– Este un plan bun. Ea a ieşit de sub duş şi a înşfăcat un prosop. Deci care este misiunea misterioasă în care ai fost astăzi? Ea şi-a înfăşurat părul într-un prosop şi a mai luat încă unul.

El a întins mâna, crezând că este pentru el, dar ea a

început să își usuce picioarele cu el. El și-a scuturat capul și-a mai luat încă un prosop.

– Vom vorbi despre asta mai târziu.

– De ce nu acum?

– Pentru că suntem în baie, goi. Nu este momentul potrivit.

– Asta este o prostie. Am mai purtat conversații goi și înainte. De fapt, am avut niște conversații foarte interesante când eram goi. Unde ai fost și de ce ai avut nevoie să îi iei și pe Brad și pe Flynn cu tine? Pentru că știu că au fost cu tine. Am metode de a obține genul ăsta de informații.

Ea a luat o sticlă de cremă de corp și a turnat o parte în palmă.

– Îți spun mai târziu. Vei aprecia faptul că voi aborda acest subiect într-un cadru mai potrivit.

– Vezi, acum mă scoți din minți. A aplicat niște cremă. Ceea ce mă forțează să te chinuiesc. Ai fost plecat timp de ore. Unde ai fost? Ce ai făcut?

– Am fost într-un bar cu femei ușoare și am consumat băuturi ieftine în timp ce femei cu sâni artificiali dansau la bară.

– Crezi că asta mă va enerva și că te voi lăsa în pace, dar te înșeli. Ea și-a scos prosopul de pe cap și și-a pieptănat părul cu degetele. Personal, nu am nicio problemă cu tipii care merg în cluburi de striptease și care se fac de râs pe acolo. Așa că ai putea foarte bine să îmi spui adevărul.

– Bine. Aici și acum, atunci. El și-a ridicat pantalonii și a scos cutia bijutierului din buzunar. El i-a înmânat-o și a ridicat capacul cu degetul mare.

– Oh, Iisuse Hristoase, a spus ea şi s-a aşezat cu greutate pe capacul de la toaletă.

– Da, asta e, dragoste. Îţi place sau ce?

Ea a trebuit să înghită.

– Depinde.

– De ce? El s-a încruntat şi a întors cutia ca să studieze inelul. Arăta grozav, a decis el, dar cu femeile nu puteai fi niciodată sigur. Mi-am imaginat că ţi-ar plăcea mai mult ăsta decât diamantul standard. Dar dacă preferi varianta cealaltă, îl pot schimba.

Ea a tremurat, dar nu a simţit frigul. Câtuşi de puţin.

– Atunci ce ai acolo ar fi un inel de logodnă.

– Ce naiba crezi că este? Vrei să stai în picioare? Este puţin prea bizar.

– Îmi pare rău. Ea s-a ridicat în picioare. Nu eram sigură ce însemna.

– Înseamnă că te cer în căsătorie, Dana. El a trebuit să îşi împingă părul ud înapoi. Înseamnă că te iubesc şi vreau să îmi petrec viaţa cu tine. Vreau să fac copii cu tine şi să îmbătrânesc cu tine.

Credea că inima ei era plină, dar nu era aşa. Mai exista loc, atâta loc pentru el.

– Oh, bine, asta clarifică frumos lucrurile. Este un inel frumos. Este cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată. Te-ai înşelat numai asupra unui singur lucru.

– Care este acela?

– Nu îmi pasă de timp şi de loc, Jordan. Ea s-a uitat în sus la el acum cu un zâmbet strălucitor. Nu mă deranjează de loc. De fapt, dacă pui acel inel pe degetul meu mi-ar plăcea să fie singurul lucru pe care îl port pentru următoarele câteva minute.

Întinzând mâna, a respirat rapid și reținut.

– Mi-ar plăcea cu adevărat să port acel inel. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine și tot restul, de asemenea.

El a scos inelul, a pus cutia deoparte, apoi i-a ridicat mâna.

– Acesta este încă un început pentru noi.

– De-abia aștept restul lucrurilor.

El i-a pus inelul pe deget. A fost un mic zumzet de căldură, apoi o împrăștiere adorabilă a acesteia unde aurul i-a înconjurat degetul.

– Este frumos. Mi se potrivește.

– Da? Niciunul dintre noi nu îți cunoștea mărimea degetului, deci acest este un bonus. El i-a întors mâna și a privit piatra strălucind. Îți stă bine.

Ea s-a ridicat pe degete și a luat gura lui cu a ei.

– Ești plin de surprize.

– Aici ai nimerit-o. Aș putea să ți-o spun și pe următoarea. Am cumpărat sau cumpăr Warriors Peak.

Ea a clipit de două ori, foarte încet.

– Scuză-mă. Am crezut că ai spus că ești pe cale să cumperi Peak.

– Exact. Vreau ca noi să locuim acolo. Vreau să ne facem o familie acolo.

– Tu... Deși genunchii ei se împleticeau, ea nu a cedat și s-a așezat din nou. Nu te întorci la New York?

– Bineînțeles că nu mă întorc la New York. Uimirea s-a instalat pe fața lui. Cum naiba să fiu căsătorit cu tine și să locuiesc la New York în timp ce tu ai o afacere în Valley? Dana!

– Am crezut... Acolo locuiești.

El i-a prins bărbia între palme, nesigur dacă era nerăbdător sau amuzat.

– Crezi că ți-aș cere să te muți la New York și să renunți la librărie înainte chiar să începi? Nu am plănuit să mă întorc să locuiesc acolo oricum, dar dacă aș fi plănuit, acest lucru ar fi schimbat oricum situația.

– Nu te mai întorceai?

– Nu. A fost un timp când a trebuit să plec. Acesta a fost timpul când a trebuit să mă întorc. Am nevoie să fiu aici. Am nevoie să fiu cu tine.

– Aș fi mers cu tine, a reușit ea să spună. Vreau puncte pentru asta.

– Nu mergem nicăieri. Dacă Peak nu îți convine, vom...

– Încerci doar să câștigi puncte înapoi. Copleșită, ea a râs și și-a aruncat brațele în jurul lui. Știi că îmi convine. Doamne, este fantastic. Este uimitor. Dar, te rog, spune-mi că este ultima surpriză. O să îmi zboare capul de pe umeri.

– Cam asta este tot pentru moment.

– Să ne îmbrăcăm și să mergem la Flynn. Ea și-a apăsat palmele mâinilor și a privit inelul. De abia aștept să le spun tuturor.

– *Flynn și Brad deja știu.*

– Bărbații! Ea l-a îndepărtat cu o fluturare din mână în timp ce intra în dormitor. Nu știu nimic. Mamă, să vezi când le voi arăta inelul lui Zoe și Malory! Trebuie să găsesc o ținută foarte frumoasă, care să se potrivească.

– Îmi place cea pe care o ai acum.

Ea i-a aruncat o privire peste umăr înainte să înceapă să caute în dulap.

– Vezi? Bărbații nu știu nimic.

18

Când Moe l-a târât pe Flynn în casă au auzit țipătul ascuțit și singular. Moe și-a dezvelit dinții, Flynn și i-a dezvelit pe ai lui și s-au întrecut către bucătărie pregătiți să guste sânge.

Malory stătea în centrul camerei, cu mâinile încrucișate, râzând ca o idioată.

– Unde este? Ce a făcut? Ticălosul!

– Cine? Malory s-a pregătit pentru salturile drăgăstoase ale lui Moe, dar nu era gata să fie ridicată de Flynn pe sus. Ce?

– Țipai.

– Oh! Bine, Moe, coboară. Flynn, așază-mă jos. Sunt bine, mă simt perfect. În afara faptului că se înroșise de jenă și încerca să nu chicotească. Credeam că sunt singură.

Reacția l-a făcut pe Flynn să i se oprească respirația. A lăsat-o pe Malory jos cu o mică pocnitură în timp ce brațele lui începeau să tremure.

– Stai în bucătărie și țipi când crezi că ești singură?

– Păi, de obicei nu. Dar uită-te! Doar uită-te. Ea a făcut niște pași de dans, urmați de o piruetă.

Fără să știe ce se întâmplă, Flynn a încercat din nou.

– Ai realizat că vrei să îți îndeplinești un vis din

copilărie şi să devii o vedetă care dansează pe scenă şi pe ecran?

– Nu! Cu un râset, l-a învârtit pe Flynn într-un cerc care l-a făcut pe Moe să ţopăie din nou. Uite. Avem podea. O podea minunată din lemn tare.

A executat un fel de dans.

– Sună a lemn, într-adevăr.

– S-a terminat cu linoleumurile urâte pentru noi. Şi uită-te la asta! S-a răsucit în direcţia opusă lui şi a îmbrăţişat noul frigider alăturat cu pasiunea unei femei care îşi salută iubitul ce se întoarce din război. Nu e minunat? Şi vezi cât de bine se potriveşte?

– Foarte sexy.

– *Este*. Răsucindu-se într-un dans din nou, ea a încercat o rumba. Şi avem dulapuri noi şi frumoase cu faţete de sticlă. Voi pune vase frumoase înăuntru şi pahare strălucitoare. Este o bucătărie. O bucătărie adevărată.

Începea să înţeleagă acum şi sarcina de a o vedea pe ea bucurându-se. Ea a trecut de la rumba la... nu era sigur la ce. Dar era foarte drăguţă.

– Cum era înainte?

– Nici nu există nume pentru felul cum era înainte. Sunt atât de fericită. Sunt atât de recunoscătoare. Eşti cel mai minunat om din lume. Ea i-a prins faţa în palme şi l-a sărutat. Iar eu sunt o persoană îngrozitoare.

– De ce? Nu partea cu „Sunt minunat", deoarece, hei! Dar de ce eşti tu o persoană îngrozitoare?

– Pentru că nu m-am mutat cu tine înainte să faci asta. Am transformat bucătăria într-un fel de schimb. Refă bucătăria şi voi locui cu tine. A fost egoist din partea mea. A funcţionat, a adăugat ea, acoperindu-i faţa cu

sărutări. Dar a fost egoism. Faci asta pentru mine. Știu că am spus că nu mă voi muta până nu este terminată și am făcut comentarii răutăcioase despre lămpile de sus din dormitor.

– Ceva de genul că nu sunt potrivite să lumineze o peșteră locuită de lilieci și păianjeni orbi.

– Da, ăsta a fost unul dintre ele. Oricum, mă ierți?

– Bine.

– Știu că nu este complet terminată. Mai sunt câteva lucruri de pus la punct, dar nu vreau să mai aștept. Mă voi muta mâine și putem începe, oficial, să locuim împreună.

– Nu vreau să locuim împreună.

Fața ei s-a albit.

– Ce?

– Îmi pare rău, Mal. El a strâns-o de umeri. Nu vreau să locuim împreună.

– Dar... dar mi-ai cerut să mă mut cu tine cu săptămâni în urmă. M-ai întrebat de vreo șase ori.

– Da, bine. El a dat din umeri. Mi-am schimbat părerea.

– Tu... tu ți-ai schimbat *părerea*?

– Corect. Neatent, el a deschis noul frigider.

– Uau! Uite ce de spațiu. Și este strălucitor.

Nu mai putea să facă nimic decât să se holbeze la el. Inima îi căzuse la picioare, iar acele picioare nu mai aveau chef să danseze.

– Nu înțeleg. Nu înțeleg cum ți-ai putut schimba părerea în legătură cu așa ceva, de la o clipă la alta.

– Nici eu. De fapt, nu cred că mi-am schimbat-o cu adevărat, am realizat doar că nu este ceea ce îmi doresc.

– Ai realizat doar că nu mă vrei. A fost un şoc prea mare, prea multă furie pentru ca durerea să mai răzbată. Aşadar a trecut peste şoc şi furie şi a mers mai departe ca să-i dea o lovitură puternică.

– Foarte bine atunci.

– Nu am spus că nu te vreau. Am spus că nu vreau să stăm împreună.

– Poţi să îţi iei noua bucătărie şi să ţi-o bagi undeva. Dacă nu poţi să faci faţă unei relaţii mature, care presupune un angajament, atunci nu poţi să îmi faci faţă nici mie.

– Iată, suntem pe aceeaşi lungime de undă. Relaţie matură, care presupune un angajament. El a scos cutia din buzunar şi a deschis-o. Este suficient de matură pentru tine?

Gura ei a rămas căscată, iar el s-a gândit că ea nu păruse niciodată mai frumoasă ca acum când se uita fix, perplexă, la inelul cu diamant.

– Hai să ne purtăm ca nişte adevăraţi adulţi, Malory. Hai să ne căsătorim.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Vreau. Uite, deja îmi ştiu replicile. El a zâmbit la ea. Pari puţin palidă. Voi interpreta asta ca pe un semn bun. Bijutierul a spus că este ceva clasic, iar Brad l-a apreciat, de asemenea. Flynn a scos inelul din cutie. Tăietură splendidă, unică şi aşa mai departe. Tu eşti adepta stilului clasic, nu?

Un blocaj în gât tot încerca să nu o lase să vorbească, dar ea s-a forţat să o facă.

– Da, vreau.

– Vezi, şi tu îţi ştii replicile. El i-a luat mâna moale şi

i-a strecurat inelul pe deget înainte ca ea să mai poată să scoată un cuvânt. Se potrivește. Nu credeam că se potrivește, ai niște degete atât de delicate, dar se pare că nu va fi nevoie să îl dăm la modificat la urma urmei.

Ea a simțit unda de căldură, împrăștierea căldurii aurului în jurul pielii ei. Da, se potrivește, s-a gândit ea visătoare. Părea făcut pentru degetul ei.

– Este frumos. Este absolut superb.

– Poți să spui da acum.

Ea s-a uitat în sus, de la inel, în ochii lui.

– Viața va fi plină de surprize cu tine. Înainte îmi era teamă de surprize pentru că nu știai la ce să te aștepți. Dar nu mă mai sperie.

– Spune da. Voi scăpa de lămpi.

Cu un sunet intermediar între un suspin și un râset, ea a sărit în brațele lui.

– Da. Știi că răspunsul meu e da, chiar și cu lămpile acelea urâte.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Cu obrazul ei lipit de al lui, ea și-a ridicat mâna cu inelul și a privit diamantul strălucind. Cum e posibil ca același bărbat care a cumpărat acest inel splendid să fi cumpărat și lămpile acelea hidoase?

– Multiplele părți ale lui Flynn Hennesey.

– Norocul meu. Ea a auzit ușa din față deschizându-se și s-a deplasat aproape la fel de repede ca Moe. Oh, vin. Trebuie să le arăt și lor. Ea s-a îndepărtat de Flynn, apoi s-a întors să-l sărute din nou. Trebuie să arăt cuiva.

Ea s-a grăbit înspre intrarea în casă, chiar în timp ce Dana venea cu Zoe după ea.

– Ce este? a întrebat Zoe.

– Trebuie să vă arăt la amândouă deodată. Mamă,

am noutăți pentru voi, a spus Dana când Malory se grăbea înspre ea.

– Orice ar fi, nu le poate depăși pe ale mele. Am știri pentru *voi*.

Zoe s-a așezat între ele.

– Iisuse, cineva să îmi spună ceva înainte să explodez.

– Eu prima, au spus Dana și Malory la unison, apoi au întins amândouă mâna stângă.

S-au auzit strigăte, urmate de o izbucnire de cuvinte neinteligibile. Cel puțin erau neinteligibile pentru cei trei bărbați și pentru băiatul care se uita.

Simon a privit-o pe mama lui și pe cele două prietene ale ei sărind și țipând asemenea fetelor de pe terenul de joacă de la școală.

Încrețindu-și sprânceana, el s-a uitat la Brad.

– Cum de fac asta?

– Este unul dintre marile mistere ale vieții, puștiule.

– Fetele sunt amețite. El a bătut din palme ca să își cheme câinele, care participa orbește la extazul femeilor și se culca la pământ pentru luptă.

Flynn s-a uitat pe deasupra femeilor la Brad.

– Bere? a întrebat el.

– Bere, a fost Jordan de acord și a înconjurat nebunia pentru a găsi liniștea relativă a bucătăriei.

– Nu pot să cred! Zoe a prins atât mâna lui Malory, cât și pe cea a Danei și s-a ridicat pe vârful degetelor. Logodite! Sunteți amândouă logodite. În același timp. Este ceva magic. Inelele. Sunt atât de frumoase. Oh, Doamne. A căutat în buzunar după un șervețel.

– Off! Revino-ți, mamă!

Zoe i-a aruncat fiului ei o privire aspră.

– Îți arăt eu ție revenire.

El a mârâit, rostogolindu-se cu un Moe încântat.

– Primim pizza sau nu?

– De ce nu te întorci în bucătărie și să întrebi pe Flynn? Politicos, a adăugat ea în timp ce el se precipita spre ușă.

– Trebuie să îți arăt ușa, și-a adus aminte Malory. Dar mai întâi... Ea a înșfăcat mâna Danei din nou ca să admire rubinul. Este splendid. Atât de perfect pentru tine.

– La fel și el. Așteaptă până îți povestesc cum m-a cerut.

– Povestea mea e și mai spectaculoasă, a pretins Malory.

– Erai goală?

– Nu.

Dana și-a lins un deget și a bifat o tabelă imaginară de scoruri.

– Am câștigat.

– Mamă! Simon a strigat din ușa bucătăriei. Băieții spun că dacă voi toate vreți pizza trebuie să spuneți ce fel, altfel va trebui să acceptați orice.

– Îți spun ceva. Zoe și-a pus un braț în jurul umerilor prietenelor ei. Când nu avem un grup de tipi agitându-se prin preajmă, puteți să îmi spuneți și una celeilalte, fiecare detaliu. Vom face o mică sărbătoare la Indulgence dimineața.

– Eu sunt de acord, a spus Dana. Sunt moartă de foame și nu vreau o grămadă de ceapă și de ciuperci pe pizza mea.

O oră mai târziu, Dana își termina a treia felie. Ea s-a întins pe podea lângă Simon și Moe și a spus:

– Uuu!

– În aceeași notă, a început Flynn, să vorbim despre găsirea cheii.

– Simon, de ce nu îți iei cartea sus? E în ordine, nu-i așa? Zoe l-a întrebat pe Flynn.

– Sigur. El cunoaște drumul.

– Tu și cu Moe puteți sta împreună. Vă chem eu când e momentul să mergem.

– Cum se face că nu putem sta și noi când voi vorbiți despre chestiuni legate de magie?

– De unde ai scos asta? a întrebat Zoe. Simon, ai tras cu urechea?

– Iisuse, mamă. El i-a trimis o privire încruntată și insultătoare. Nu trebuie să mă furișez, trebuie să am doar *urechi*. El le-a *prins* între degete și le-a mișcat. Hei, uite! Am două.

– Vom discuta despre urechile tale mai târziu. Sus, în închisoarea aceea oribilă cu televizorul și câinele. Poți să trimiți o scrisoare de nemulțumire politicianului tău preferat mâine.

– Doamne. Deși buzele lui s-au strâns, și-a rotit ochii de formă, apoi aceștia s-au mărit și s-au fixat pe ceea ce Brad ținea în mână. Sfinte Sisoe! Jocul meu preferat!

– Poate vrei să îl împrumuți, să faci câteva runde.

– Da? Jocul e dat... El s-a abținut să pronunțe cuvântul care l-ar fi făcut să dea de belea cu mama lui. E chiar grozav, s-a corectat el. Mulțumesc.

– Nicio problemă. În acest fel, când vom juca împreună și te voi umili, nu te vei putea plânge că nu ai avut șansa să exersezi.

– Da, sigur, așa e. Simon a luat discul video. Este atât de ca lumea. Mulțumesc.

El s-a înclinat, luând plasa cu cartea sub braț și chemându-l pe Moe.

Zoe și-a încrucișat mâinile în poală.

– A fost foarte frumos din partea ta.

– S-ar putea ca el să nu creadă așa când îl voi bate la partida pe care o vom juca.

– Nu vreau să te simți obligat să...

– Nu mă simt. Brad i-a tăiat vorba calm, ferm, apoi s-a uitat în mod intenționat la Dana. Vrei să trecem la treabă?

– Atâta timp cât pot să pornesc de la zero. După cum am discutat anterior, Jordan a notat șirul evenimentelor.

– Mi-a dat o copie, l-a întrerupt Malory. Și am făcut copii pentru toată lumea. Mă duc să le aduc.

– E grozavă, nu-i așa? a comentat Dana în timp ce Malory părăsea camera. Propria noastră Debbie Detaliu. Din moment ce Mal deja a citit-o și restul o veți citi, voi spune doar că pune totul într-o formă inteligibilă și legată. Este de ajutor să vezi cum s-a petrecut totul până acum. Malory, Zoe și cu mine primind invitația la Warriors Peak, întâlnindu-ne acolo pentru prima dată. Primul nostru contact cu Rowena și Pitte și auzirea poveștii Fiicelor Sticlei. Deși nu știam că așa se numesc până când Flynn nu s-a implicat.

– În acest fel Flynn a întâlnit-o pe Malory și a devenit o parte din căutare, a continuat Jordan. Faptul că fiecare dintre voi erați la o răscruce de drumuri, în căutarea unui serviciu.

– Eram la ananghie, a corectat Zoe. Și asta a făcut ca oferta de douăzeci și cinci de mii de dolari, pentru a fi de acord să căutăm cheile, chei la care nu cred că vreuna dintre noi se gândea –, să fie prea tentantă pentru a o refuza.

– Este mai mult decât atât. Malory a intrat și a distribuit plicuri pe care erau etichete cu numele. A existat stimulentul financiar, într-adevăr. Dar a fost, de asemenea, un sentiment de frustrare reciprocă, de a fi într-o schimbare continuă, fără să știm ce vom face în continuare. Și legătura aproape instantanee dintre noi. Jordan a prins asta, foarte clar, în ceea ce a scris.

– La care se adaugă modul cum acele tentacule s-au extins, a continuat Dana. Cum i-au prins și pe Jordan și pe Brad. Cum i-a conectat cu noi, cu căutarea, cu Rowena și Pitte și cu fiicele. Cred că acesta este un aspect important. Fiecare dintre noi are un rol, fiecare dintre noi trebuie să fie aici pentru a rezolva această situație.

– Și mai e și Kane. Malory și-a scos copia din plic. Felul în care îl descrii, Jordan, este atât de înfricoșător și atât de conform cu realitatea. De parcă l-ai fi văzut prin ochii mei.

– Văzându-l prin ochii mei proprii a fost suficient. Cred că trebuie să vedem în el mai mult decât o sperietoare, mai mult decât un dușman. Este un alt element al căutării.

– Sunt de acord cu asta. Brad a încuviințat. Este, în această situație, la fel de important ca și noi. În final, cred, nu va fi o problemă de a-l înfrânge, cum a făcut Malory, sau de a întoarce jocul lui în favoarea noastră, după cum a procedat Dana până acum. Se va pune problema distrugerii lui.

– Cum distrugi un zeu? a întrebat Zoe.

– Nu știu, dar aș zice că în primul rând prin credință poți face asta.

– Poate. Dar pentru moment mă voi concentra pe

obținerea cheii. Dana s-a așezat. Mai am doar câteva zile. Și iată ce știu. În timp ce s-ar putea să fiu nevoită să o găsesc singură, Jordan este esențial în căutare. Kane a încercat să ne separe și nu doar din cauză că nu vrea să trăim fericiți împreună până la sfârșitul zilelor. Ce a obținut, totuși, a fost să ne apropie și mai mult. Nu va fi încântat de asta.

Ea s-a întins, a luat niște pepperoni de pe o felie de pizza și a început să ciugulească.

– Și a făcut o greșeală când mi-a arătat trecutul. Acesta a fost unul dintre pașii pe care trebuia să îi fac și pe care poate nu l-aș fi făcut, nu decisiv, dacă el nu m-ar fi aruncat înapoi în trecut. Trecut, prezent și viitor. Am rezolvat și acceptat trecutul, am făcut pace cu prezentul și...

Ea și-a ridicat mâna cu inelul.

– Mă uit înspre viitor. Acesta este un lucru important nu numai pentru mine personal, dar și pentru menirea mea. Unul dintre constantele în aceste trei cadre este Jordan.

– Mulțumesc, Stretch.

– Nu te umfla în pene. O parte din asta este doar soarta. Acum, dacă ați citit o parte din material... Ea a smuls copia din mâinile lui Malory. Începi să simți, să vezi, chiar dacă nu ai făcut parte din evenimentul respectiv. Îți faci o imagine bună și clară. Aici, ceața albastră care a invadat Indulgence. Fiorul care te străbătea până în măduva oaselor, ciudățenia luminii, culoarea, textura. Începi să simți cum ți se încrețește pielea.

– Instrumentele scriitorului, a spus Jordan.

– Da, și te pricepi foarte bine să le folosești.

– Pardon?

Uşor enervată de întrerupere, ea s-a uitat spre el şi l-a văzut holbându-se la ea cu un fel de intensitate focalizată care a făcut-o să se încălzească la faţă.

– Am spus că ai fost bun. Şi ce dacă?

– Aşa că... există o „prima dată" pentru orice. Mai am nevoie de o băutură, a spus el şi a ieşit din cameră.

Dana s-a mişcat, apoi a expirat nervoasă.

Luăm o scurtă pauză, a anunţat ea şi l-a urmat pe Jordan în bucătărie.

– Care-i treaba?

El a scos un suc din frigider.

– Niciuna. I-a scos dopul, apoi a dat din umeri. Niciodată, ei bine, de când m-am mutat la New York, nu ai spus o vorbă de bine despre munca mea.

– Eram supărată pe tine.

– Da, pricep asta. El a început să ia înghiţituri mari, apoi a aşezat sticla alături. Adevărul, s-a gândit el din nou. Nu conta cum îl spunea, dar trebuia să existe adevăr între ei.

– Problema este, Dana, că are importanţă. Nu respect şi nu valorific mai mult opinia cuiva când vine vorba de cărţi decât a ta. Aşa că a contat ce ai crezut despre munca mea.

– Vrei să ştii ce cred despre munca ta? Părerea mea adevărată?

– Da, hai să fim cinstiţi.

– Păi, mi-ai cumpărat acest inel formidabil, aşa încât cred că ar trebui să dau totul la iveală. Ea a luat sucul, a sorbit şi i l-a dat înapoi. Ai un talent uimitor. Ai un dar şi este evident că îl apreciezi şi îl cultivi. De câte ori am

citit una dintre cărțile tale am fost uimită de șirul evenimentelor, competența ta și talentul pe care îl ai în folosirea limbajului. Chiar și când te uram, Jordan, eram mândră de tine.

– Ce să zic despre asta... a reușit el să spună.

– Nu îmi pare rău că te-am înțepat înainte. Poate că te-a determinat să muncești mai mult.

El a fost nevoit să îi zâmbească.

– Poate că da.

– Ne-am înțeles acum?

– Mai mult decât atât.

– Atunci hai să ne întoarcem, pentru că nu am terminat. Și voi fi foarte interesată de ceea ce gândești în legătură cu ceea ce am de spus în momentul următor.

Ea s-a întors în sufragerie și s-a instalat pe podea din nou.

– Bine, a spus ea, ridicându-și vocea deasupra conversațiilor. Pauza s-a terminat. Ideea pe care încercam să o evidențiez este că oricât de talentat ar fi Jordan, aceasta este mai mult decât punctul de vedere al unui scriitor. Reprezintă mai mult decât o serie de evenimente împletite sub forma unei povești de dragul distracției. Când citești, începi să vezi cât de des este el legat de unul dintre aceste evenimente sau de unul dintre oamenii implicați în eveniment. De fapt, el a fost primul, cu ani în urmă, care a simțit sau a văzut ceva supranatural la Peak. A crezut odată că a văzut o fantomă acolo.

Ea s-a oprit, amuzată să o vadă pe Malory luând un marker din coș și începând să pună în evidență secțiunile despre care se discuta pe copia lui Flynn.

– Jordan a fost primul dintre noi care a văzut și a deținut una dintre picturile Rowenei, a continuat Dana.

Flynn este fratele meu, Brad este prietenul meu, dar Jordan a trecut de la a fi ca un fel de frate pentru mine, la a fi prieten, apoi la a fi iubitul meu.

– Ți-a frânt inima. Malory a acoperit cu meticulozitate cuvintele tipărite cu galben luminos. O zdrobire a inocenței. Îmi pare rău, i-a spus ea lui Jordan, dar este un soi de magie foarte puternică în asta.

– Și a fost sângele lui Jordan pe care Kane l-a împrăștiat. Înclinându-și capul spre Malory, Dana a zâmbit. El este cel care a părăsit casa orfan, singur, tânăr, în căutare. Și s-a întors, a conchis ea, întâlnind ochii lui Jordan, ca să o termine.

– Crezi că dețin cheia. Fascinat, Jordan s-a lăsat pe spate. Urmăresc logica și elementele tradiționale ale teoriei tale, Dana, dar unde? Cum? Când?

– Nu pot ști totul. Dar are sens. Nu am pus încă totul cap la cap. Încă există afacerea aceea legată de zeița care se plimbă și așteaptă. Se plimbă unde? Așteaptă ce anume? Și mai este imaginea aceea pe care am văzut-o când am încercat să intru în transă.

Ceva a început să ticăie în capul lui, apoi s-a oprit din nou la ultima ei propoziție.

– Și ce ai făcut după aceea?

– Un experiment. Ca meditația. Mi-am golit mintea, ceva de genul ăsta și am văzut ce s-a format apoi. Am văzut cheia, plutind într-un fel pe acest câmp albastru-verzui. Probabil că mă holbam la peretele meu de la Indulgence. Era ca și cum m-aș fi putut întinde și atinge. Dar nu am putut.

Încruntându-se, ea s-a întors în trecut și și-a imaginat totul din nou.

– Apoi câmpul s-a schimbat. Alb cu acele dungi negre neclare care apăreau pe acel fond. Şi am auzit aceste cuvinte în capul meu.

– Ai auzit voci? a întrebat-o Brad.

– Nu chiar. Dar am auzit cuvintele. Aşteaptă un minut, lasă-mă să mă gândesc, să îmi dau seama corect. „Ea se plimbă prin noapte şi este noaptea cu toate... toate umbrele şi secretele. Şi când plânge, plânge pentru zi".

– Aşadar, nu are sens că ea este zeiţa – cine naiba este ea? Aceasta trebuie să fie una dintre ultimele piese care trebuie puse la locul lor.

– Pot eu să o aşez la locul său, i-a spus Jordan. Este a mea. Eu am scris asta. *Privirea fantomei.*

S-a creat un moment de tăcere plină de uimire, apoi toată lumea a început să vorbească deodată.

– Opreşte-te! Brad s-a ridicat în picioare şi şi-a întins mâinile în sus. Am spus opriţi-vă! Să nu pierdem firul. În primul rând, să eliminăm orice coincidenţă. Dana, ai citit cartea?

– Da, dar...

– Ai citit-o?

Ea şi-a dat ochii peste cap la Jordan.

– Nu mai începe o nouă rundă de ridicare în slăvi a egoului tău creativ. Da, am citit-o, dar cu ani în urmă. Deşi nu-mi mai aduc aminte fiecare replică din orice carte, am citit-o. Nu am recunoscut-o când am auzit-o.

– Şi eu am citit-o. Zoe şi-a ridicat mâna ca o fetiţă la şcoală, apoi, mortificată, a coborât-o imediat. A fost grozav, i-a spus ea lui Jordan. Dar femeia, cea despre care ai scris că se plimbă noaptea, nu era o zeiţă. Era o fantomă.

– Bine spus, a accentuat Brad. Dar este un aspect interesant că Jordan a scris acea carte despre Warriors

Peak, că a creat fantoma deoarece s-a gândit că a văzut-o într-o noapte.

– Ai văzut-o? a întrebat Zoe. E grozav!

– Ne-am dus acolo să ne instalăm corturile. Brad, Flynn şi cu mine. Brad a reuşit să... strecoare nişte bere şi ţigări.

Acum Zoe s-a întors către Brad.

– Aşa este?

– Aveam şaisprezece ani, a bombănit el.

– De parcă asta îmbunătăţeşte situaţia.

– Îl certi mai târziu, a cerut Dana. Să punem toate aceste indicii cap la cap.

– Am văzut-o plimbându-se pe parapet, a continuat Jordan. În lumina lunii. Scăldată în lumini şi umbre, cu mantia ei care flutura într-un vânt care nu exista. Am crezut că era o fantomă, şi când am scris despre ea am descris-o aşa. Singură, prinsă în noapte şi plângând după zi. Dar nu era o fantomă.

Dana şi-a pus o mână pe genunchiul lui.

– Era o zeiţă.

– Era Rowena. Am înţeles asta astăzi, când am mers să îi vizitez la Peak. N-am ştiut ce a însemnat până acum.

– Ai fost primul care a văzut-o, a spus Dana cu blândeţe. Şi ai scris despre ea, într-o oarecare formă. I-ai dat o altă substanţă, un alt fel de lume. Ea, deţinătoarea cheii. Cheia este în carte.

Mâna ei tremura în timp ce aluneca în locul pentru ea.

Câmpul alb traversat de dungi negre. Cuvinte pe o pagină. Şi cheia se topea în ea. În pagină. Cartea. Ea a sărit în picioare. Flynn, tu ai o copie.

– Da. El s-a uitat în jurul camerei. Nu sunt sigur unde este. Nu am despachetat totul încă.

– De ce ai fi făcut asta? Locuieşti aici de numai doi ani. Ei bine, găseşte-o, a cerut Dana.

El i-a aruncat o privire obosită, apoi s-a ridicat.

– Mă voi urca sus şi voi căuta.

– Am o copie acasă, a spus Zoe. Cu coperţi de hârtie. Am toate cărţile tale, dar bugetul meu nu îmi permite să le cumpăr cu coperţi frumoase, a spus ea scuzându-se.

Jordan s-a întins şi i-a sărutat mâna.

– Eşti cea mai dulce.

– Aş putea să mă duc să o aduc. Aş putea reuşi să o aduc înainte ca Flynn să o găsească pe a lui.

– Dă-i puţin timp. Malory s-a uitat înspre tavan, imaginându-şi-l pe Flynn sus, răscolind printre cutii. Şi eu am o copie, iar casa mea este mai aproape, dacă vine vorba aşa. Apoi s-a oprit şi a ridicat degetul arătător de la ambele mâini. Pe ce vreţi să pariem că toţi avem copii după *Privirea fantomei*?

– Eu cu siguranţă am, a confirmat Jordan.

– Şi eu, a fost Brad de acord.

– Da. Clinc, clinc, clinc, a spus Dana. Acesta este sunetul ochiurilor care se leagă ca să formeze un lanţ. Haide, Flynn, cât de greu poate fi să găseşti o carte?

– Când ai fost ultima dată într-una dintre acele camere libere? a întrebat Malory.

– Bine spus. Ea a început să se plimbe cu paşi mari. Este aici. Este aici. O ştiu. Mă duc sus şi o găsesc singură.

Ea s-a învârtit către uşa de la intrare chiar când Flynn cobora alergând scările.

– Am găsit-o. Ha! Era într-o cutie ce purta eticheta „Cărţi". Nu ştiam că aveam o cutie ce purta eticheta „Cărţi". El i-a înmânat cartea Danei.

Ea şi-a plimbat mâna pe deasupra ei, sperând să simtă

vreun fel de semn şi a studiat silueta de la Warriors Peak meditând sub o lună plină. Ea a deschis-o, a răsfoit paginile şi a simţit miros de hârtie şi praf.

– Unde este fraza, Jordan?

– Este sfârşitul prologului.

Ea a întors primele pagini, a citit cuvintele în minte, apoi le-a pronunţat cu voce tare. A aşteptat.

– Nu simt nimic. Ar trebui să simt ceva. Malory?

– Era o anumită conştienţă, un fel de a şti. Este greu de explicat.

– Dar aş şti dacă aş fi simţit, a terminat Dana. Şi nu simt. Poate că trebuie să o citesc, ca să am o privire de ansamblu. La fel cum a trebuit să pictezi tu întreg portretul înainte să găseşti cheia.

– Mă întreb... Zoe a ezitat. Ei bine, mă întreb doar dacă se poate ca să nu fie în carte pentru că aceasta nu este a ta. Jordan a scris-o, aşa că toate copiile sunt ale lui într-un fel. Dar numai una este a ta. Şi tu eşti cheia, aşa că nu ar fi logic să fie în cartea ta?

Dana s-a holbat la ea, apoi a rânjit.

– Zoe, asta este absolut sclipitor. Bine, trupă, să pornim. Să mutăm căutarea la mine acasă.

– Voi veni chiar după tine. Zoe şi-a luat poşeta. Îl duc pe Simon acasă şi o să văd dacă vecina mea va sta cu el.

– Lasă-mă doar să scap de aceste cutii. Zoe, voi împacheta pizza care a rămas pentru Simon.

Viaţa, a decis Dana, nu s-a oprit. Nici măcar pentru chei magice şi vrăjitori diabolici. Şi nu de aceea era viaţă?

– Ne întâlnim acolo după ce termini cu treburile domestice. Ea a înşfăcat mâna lui Jordan şi s-a îndreptat către uşă. Şi ai putea să împachetezi câteva felii pentru mine, dacă tot te ocupi de asta.

19

Ai citit cartea sau ai spus doar că ai citit cartea? a întrebat Jordan în timp ce conduceau înapoi la apartamentul ei.

– De ce aş spune doar că am citit-o?

– Asta mă depăşeşte. Dar ai spus chiar zilele trecute că nu ai mai fost într-o carte înainte. Aşa că mi-am imaginat că nu ai citit niciodată *Privirea fantomei.*

– M-ai pierdut.

– Ai citit cartea?

– Da, la naiba. Am urât cartea. Era atât de bună şi aş fi vrut să fie foarte proastă. Voiam să pot spune despre tine: „Vezi, nu e mare lucru de capul lui". Dar nu am putut. Voiam să o arunc, chiar visam uneori pentru scurte momente că o ard.

– Iisuse, erai furioasă.

– Oh, Doamne, lasă-mă să îţi spun. Bineînţeles că nu am putut să ard o carte. Sufletul meu de bibliotecară s-ar veşteji şi ar muri. Nu am putut nici să o arunc, cam din acelaşi motive. Şi nu am putut niciodată să mă conving să o duc la un anticariat sau pur şi simplu să o dau cuiva.

– Nu am văzut niciuna dintre cărţile mele în apartamentul tău.

– N-ai avea cum. Sunt camuflate.

El şi-a luat ochii de la drum ca să râdă la ea.

– Termină.

– Nu voiam să vadă oamenii că am cărţile tale. Nu voiam să văd nici eu că am cărţile tale. Dar trebuia să le am.

– Aşadar, ai citit *Privirea fantomei*, dar nu ai recunoscut-o pe Kate.

– Kate? Ea a săpat adânc în memorie. Eroina principală? Ah... deşteaptă, puţin arogantă din cauza asta. Încăpăţânată, încrezătoare în propria ei persoană, se simţea bine în propria ei companie, de aceea făcea plimbările acelea lungi şi a sfârşit făcând o fascinaţie pentru Peak sau pentru Watch, ar trebui să spun.

Ea a săpat şi mai adânc în memorie şi a lăsat imaginea să se formeze.

– Avea gura cam mare. Am admirat asta. O tendinţă spre a fi răutăcioasă, în special faţă de eroul principal, dar nu o puteai învinovăţi. El o cerea. O fată dintr-un oraş mic şi fericită să rămână aşa. Lucra într-un mic anticariat pentru cărţi, ceea ce o includea în categoria ştrengarilor.

– Asta-i fata noastră.

– Avea o deschidere sănătoasă pentru sex, pe care am apreciat-o. Prea multe femei din literatură sunt descrise fie ca fecioare, fie ca desfrânate. Îşi folosea capul, care era unul bun, dar asta era şi o înclinaţie spre tenacitate care a implicat-o în probleme.

– Nu-ţi sună nimic cunoscut? a întrebat Jordan după un moment.

– Ce să îmi sune cunoscut? Eu nu... O undă de şoc a determinat-o să facă o pauză. Vrei să spui că personajul e inspirat de mine?

– Părticele și bucățele. O grămadă de bucățele și părticele. Iisuse, Dana, avea până și ochii tăi.

– Ochii mei sunt căprui. Ai ei erau... ceva poetic.

– „Culoarea ciocolatei, atât cremoși, cât și amari." Sau ceva de genul ăsta.

– Nu sunt încăpățânată. Sunt... încrezătoare în deciziile mele.

– Uh! El a oprit în fața clădirii ei.

– Nu sunt arogantă. Pur și simplu nu am răbdare cu mințile înguste și comportamentul îngâmfat.

– Așa e.

Ea a ieșit din mașină.

– Încep să mă prind. Această Kate ar putea fi o adevărată pacoste.

– Uneori. Este ceea ce o face autentică, reală și umană. Mai ales de când poate fi generoasă și amabilă. Are un simț al umorului foarte dezvoltat, și e genul de femeie care se poate amuza pe seama propriei sale persoane.

Încruntându-se la el, ea a descuiat ușa.

– Poate.

În timp ce intrau, Jordan a bătut-o în joacă pe fund.

– M-am îndrăgostit destul de tare de ea. Bineînțeles, dacă ar trebui să scriu despre ea astăzi... El a împins-o pe Dana cu spatele de ușă și și-a pus mâinile pe părțile laterale ale capului ei.

– Da?

– N-aș schimba nimic. El și-a coborât gura spre a ei și a sărutat-o. Eram atât de convins că o vei citi, te vei recunoaște și vei intra în legătură cu mine. Când nu m-ai contactat, mi-am imaginat că nu ai citit-o niciodată.

– Poate nu eram pregătită să mă văd pe mine însămi.

Dar poți să fii sigur că o voi citi din nou. Realitatea este că este singura dintre cărțile tale pe care nu am recitit-o.

Pot să văd cum începi să te umfli în pene, așa că mă voi da la o parte din calea ta înainte ca cineva să fie rănit. S-a cuibărit sub brațul lui și s-a îndreptat către unul dintre rafturi.

– Pentru femeia pe care am pierdut-o. Pentru femeia pe care am găsit-o. Pentru singura femeie pe care am iubit-o. Ce noroc pe mine că toate trei sunt una singură.

Ea s-a uitat înapoi la el în timp ce se întindea după o carte.

– Despre ce era vorba?

– Este dedicația pe care tocmai am conceput-o în minte pentru cartea la care lucrez acum.

Brațele ei au căzut.

– Doamne, Jordan, mă vei face să fiu moale ca mămăliga. Nu obișnuiai să îmi spui lucruri de genul ăsta.

– Obișnuiam să gândesc lucruri de genul ăsta. Doar că nu știam cum să le spun.

– Acesta este romanul din care am citit o parte. Cel despre răscumpărare. De-abia aștept să citesc și restul.

– De-abia aștept să îl scriu pentru tine.

El a privit-o cum ia o carte din raft și îi îndepărtează învelitoarea pentru a o scoate la iveală pe cea de dedesubt.

– *Privirea fantomei,* a citit el, Jordan Hawke. Acoperită de... El a început să râdă. *Cum să extermini paraziții din casă și din grădină.* Bună asta, Stretch.

– A funcționat pentru mine. Mai am încă una de-a ta sub coperta unui roman intitulat *Mâncătorii de câini.* O carte surprinzător de banală și lipsită de sânge, în ciuda titlului. Apoi mai este... ei bine, nu contează. Doar variații pe aceeași temă.

– Înțeleg.

– Să îți spun ceva. Ea a acoperit mâinile lui cu ale ei. După ce terminăm, tu și cu mine vom avea un ritual de dezvăluire, după care voi plasa cărțile tale în locul potrivit pe rafturi, cu ceremonialul potrivit.

– Sună bine. El s-a uitat în jos la cărți, apoi înapoi la ea. Îi vei aștepta și pe ceilalți?

– Nu pot. Ea a putut vedea că el nu se gândea ca ea să aștepte. Sunt prea răscolită. Și cred, simt, că aceasta este ceva ce se presupune că trebuie să facem noi. Tu și cu mine.

– Atunci hai să o facem.

Așa cum făcuse cu copia lui Flynn, ea și-a plimbat degetele pe copertă, peste ilustrațiile de la Peak.

Dar de data aceasta, ea a simțit... ceva. Cum o numise Malory? Ca o conștiință. Da, a decis Dana, exact asta.

– Asta este, Jordan, a șoptit ea. Cheia este în carte. Cu mâinile stabile, ea a deschis-o.

Concentrează-te, și-a spus ea sieși. Concentrează-te. Era acolo. Trebuia doar s-o vadă.

El a privit-o plimbându-și ușor degetele pe sub titlul paginii, vârfurile degetelor alergând ușor pe deasupra numelui lui. Respirația ei s-a accelerat.

– Dana.

– Simt. Este cald. Așteaptă. Ea așteaptă.

Ea a răsfoit paginile ușor, apoi a lăsat să îi scape un singur icnet șocat în timp ce cartea îi cădea din mâini. El i-a strigat numele din nou și a prins-o când a leșinat.

Uimit, speriat, el a lăsat-o pe covor. Respira, putea să o simtă respirând, dar devenise palidă și rece ca gheața.

– Întoarce-te Dana, fir-ar să fie, întoarce-te. Într-o

criză de panică, el a scuturat-o, capul ei răsucindu-se moale într-o parte.

– Unde ai dus-o, ticălosule? El a început să o ridice şi privirea i-a căzut asupra cărţii care ajunsese jos, deschisă, pe podea. Oh, Doamne!

A ridicat-o, agăţând-o de el ca să o încălzească, să o protejeze. A auzit vocile din hol şi a bâjbâit să deschidă uşa înainte ca Flynn să bată.

– Dana. Flynn s-a întins după ea şi şi-a trecut mâinile peste faţa ei. Nu!

– A prins-o, a izbucnit Jordan. Ticălosul a tras-o în carte. O are captivă în nenorocita de carte.

EA a simţit când el a luat-o. Asta voise el şi ea ştiuse imediat. O luase cu durere, aşa încât ea să fie sigură că ştie că poate. Smulsese conştiinţa din corpul ei la fel de voios cum un băieţel diabolic rupe aripile muştelor.

După durere, a urmat răceala. Amară, brutală, răceala, care îi ajungea direct în oase şi păru să le facă fragile şi subţiri ca sticla.

Fusese smulsă de la căldură şi lumină şi împinsă în răceală şi durere, prin degetele umede şi hidoase ale ceţei albastre. Părea să o înfăşoare, legându-i mâinile şi picioarele, strangulând-o până când horcăia pentru o singură gură de aer rece, horcăia pentru încă una, deşi era ca şi cum ar fi inhalat lame reci.

Apoi până şi ceaţa dispăruse şi ea rămăsese tremurând, singură în întuneric. Prima şi-a făcut apariţia panica, ce a făcut-o să vrea să se chircească şi să scâncească. Dar în timp ce trăgea aer în piept, a simţit gust de... pin, toamnă. Pădure. Ea s-a împins în mâini şi în genunchi şi a simţit, da, ace de pin, frunze căzute sub mâinile ei. Şi

în timp ce primul stadiu de frică se instala, a văzut strălucirea lunii venind printre copaci.

Nu mai era atât de frig acum, a realizat ea. Nu, era mai mult un aer înviorător decât rece, așa cum trebuia să fie într-o noapte clară. Putea auzi sunetele păsărilor de noapte, chemarea prelungă a unei bufnițe, muzica liniștită a vântului care fremăta printre copaci.

Puțin năucită, și-a înfășurat un braț în jurul trunchiului unui copac și aproape a plâns de ușurare când a simțit textura aspră a scoarței de copac. Era atât de solid, atât de normal.

Luptându-se cu o senzație de amețeală, s-a ridicat în picioare, apoi s-a sprijinit de copac în timp ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul.

Era în viață, și-a spus sieși. Era întreagă. Un pic inconștientă, un pic tremurând, dar întreagă. Trebuia să își găsească calea înapoi acasă și singurul mod prin care putea ajunge acolo era mișcându-se.

În ce direcție, asta era întrebarea. A decis să aibă încredere în instinctele ei și să se miște înainte.

Umbrele erau atât de adânci, încât părea că s-ar putea împiedica de una și să cadă o veșnicie. Lumina care răzbătea printre copaci era argintie, culoarea ternă a săbiilor nelustruite.

I-a trecut absent prin minte gândul că erau prea multe frunze pe copaci pentru un octombrie atât de târziu.

A călcat pe o nuia și sunetul ei rupându-se sub călcâi a fost ca un foc de armă care a făcut-o să se împleticească înainte.

– E în regulă, totul este în regulă. Propria ei voce i-a răsunat înapoi și a făcut-o să își strângă buzele pentru a evita să mai vorbească din nou.

S-a uitat în jos ca să își verifice urmele pașilor, apoi s-a holbat pur și simplu, nedumerită, la pantofii ei. Purta cizme maro fără tocuri, pentru plimbări lungi, în locul pantofilor șic din piele neagră pe care îi încălțase pentru seara respectivă.

Își dorise să se îmbrace frumos pentru că... Gândul i-a trecut și i-a ieșit din minte până când, plictisită, a reușit să îl identifice. Își dorise să arate inelul. Da, își dorise să arate fabulos pentru a se potrivi cu inelul ei de logodnă.

Dar când și-a ridicat mâna, nu avea niciun inel.

Inima i-a sărit și orice altă spaimă a pălit până la dispariție la ideea pierderii inelului de la Jordan. L-a plimbat prin jur, a alergat înapoi prin pădure, încercând să găsească locul unde căzuse.

Trezită?

Și alergând, căutând prin pământ pentru o bucățică de aur, a auzit primul foșnet viclean din spatele ei și a simțit un fior pe șira spinării.

Se înșelase. Nu era singură.

A alergat, dar nu într-o panică oarbă. Fugea în grabă mare pentru a evada și a supraviețui. L-a auzit venind în spatele ei, prea arogant ca să se grăbească. Prea sigur că va câștiga această întrecere.

Dar va pierde, și-a promis ea. Va pierde pentru că nu intenționa să moară aici.

Cu respirația șuierând, a țâșnit dintre copaci în lumina strălucitoare a lunii pline.

Era luna greșită. O parte din mintea ei a înregistrat asta în timp ce umbla prin iarbă. Nu trebuia să fie plină. Trebuia să fie în ultima fază, îndreptându-se către o lună nouă la sfârșitul celor patru săptămâni ale ei.

Sfârșitul căutării ei.

Dar aici luna era plină, pe un cer negru ca sticla, deasupra umbrelor de la Warriors Peak.

Ea a încetinit ritmul până la cel de plimbare și și-a apăsat cu mâna partea laterală pentru a-și ușura o crampă.

Nu exista niciun steag alb cu emblema unei chei fluturând deasupra turnului. Nu existau lumini care să pâlpâie în auriu la ferestre. Ar trebui să fie goale acum, s-a gândit ea, cu excepția păianjenilor ocupați și a șoarecilor care mișunau.

Pentru că așa o descrisese Jordan.

Ea era în carte, plimbându-se prin paginile cărții lui.

– Ai o minte foarte puternică.

Ea s-a răsucit. Kane stătea în spatele ei, chiar la marginea pădurii.

– Este fals. Doar altă fantezie.

– Oare? Cunoști puterea cuvântului scris, realitatea care se creează pe pagini. Aceasta este lumea lui și era reală pentru el când a construit-o. Eu doar te-am adus aicî. Mă întrebam dacă mintea ta va rezista și văd că a rezistat. Asta mă bucură.

– De ce ar trebui să fii bucuros? Sunt foarte aproape de cheie.

– Oare? Mă întreb dacă îți aduci aminte ce se întâmplă în etapa următoare?

– Știu că asta nu era în carte. Nu erai în carte.

– Câteva schimbări. El a ridicat un braț și a măturat locul cu un gest elegant. Asta va conduce la un final diferit. Poți să fugi dacă vrei. Îți voi da o șansă sportivă.

– Nu mă poți ține aici.

– Poate că nu. Poate că vei găsi ieșirea. Bineînțeles,

dacă pleci, pierzi. El a venit cu un pas mai aproape şi a întins o mână în care se clătina o eşarfă lungă albă. Dacă stai, vei muri. Bărbatul tău a creat moartea în *Privirea fantomei*.

El a făcut un gest către marea casă pe care Jordan a denumit-o Watch în romanul lui.

– Cum putea să ştie că va fi a ta?

Ea s-a răsucit înspre Watch şi a luat-o la fugă.

– TREBUIE să o aducem înapoi! Lipsit de ajutor, Flynn a frecat mâna rece a Danei între ale sale. Au întins-o pe pat şi au învelit-o cu pături.

– Dacă asta este ceea ce îi este destinat să facă, a început Brad, nu ar trebui să o facă de una singură.

– Nu va fi singură. Văzând o singură opţiune, Jordan s-a ridicat în picioare. Nu o putem aduce noi înapoi. Contactul, chematul ei, simplul fapt de a fi aici. Niciuna dintre acestea nu o va aduce înapoi. Brad, am nevoie să te duci să o aduci pe Rowena. Am nevoie să o aduci aici şi rapid.

– Va lua o oră. Zoe, stând in picioare la capătul patului, s-a mutat acum de-o parte.

– O oră înseamnă prea mult. Malory, Rowena a mai venit la noi şi înainte. Trebuie să încercăm să o facem să vină la noi din nou. Dana n-ar trebui să fie singură. Asta face el. Ne separă, ne izolează. Nu trebuie să îl lăsăm să facă asta.

– Putem încerca. Suntem mai puternici când suntem împreună. Malory s-a întins de-a lungul patului după mâna lui Zoe şi a ţinut-o pe ccalaltă în jurul Danei. O vom ruga să vină.

– Nu de data aceasta. Degetele lui Zoe s-au strâns şi

o lumină războinică a strălucit în ochii ei. De data aceasta îi ordonăm.

– Cum intenționează ele să îi comande unui zeu să facă o vizită la domiciliu? a spus Flynn.

Brad i-a pus o mână pe umeri.

– Totul va fi bine, Flynn. O vom aduce înapoi.

– Ea arată ca portretul. Gâtul lui a ars în timp ce se holba la fața surorii lui. Fața ei albă și inexpresivă. Ca fiica din portret. După...

– O vom aduce înapoi, a spus Brad, mai ferm. Uite, mă voi îndrepta chiar acum către Peak. Îi voi aduce pe Rowena sau pe Pitte sau pe ambii înapoi chiar dacă va trebui să o fac sub amenințarea puștii.

– Nu va fi necesar. Rowena stătea în ușă, cu Pitte în spatele ei.

DANA a alergat către casă, căutând să se refugieze în ea, sperând că piatra și geamul îi vor oferi un fel de protecție.

Ce s-a întâmplat în carte? În ce capitol intrase? Acțiunile erau din propria ei voință, s-a întrebat ea, sau scrise?

Gândește! și-a ordonat ea. Gândește-te în urmă și adu-ți aminte. Odată ce citea o poveste, devenea parte din ea. Era în memoria ei. Trebuia doar să îndepărteze frica și să readucă povestea înapoi.

Era atât de speriată! Țipătul unei bufnițe a făcut ca inima să îi vină în gât. Ceața se ridica deasupra pământului acum, subțire și albă, mărginită doar cu albastru. Se îngroșa, părea să fiarbă la picioarele ei până a fost ca și cum se bălăcea în fum.

Amortiza sunetul paşilor ei care alergau. Şi pe ai lui, a realizat ea. Doamne, şi pe ai lui.

Dacă putea ajunge la casă, doar să ajungă la casă, putea să găsească un loc unde să se ascundă până îi revenea răsuflarea. Putea să găsească o armă şi să se apere.

Deoarece intenţiona să o ucidă, intenţiona să îi înfăşoare acea eşarfă albă lungă în jurul gâtului şi să tragă, să tragă în timp ce ea se zbătea pentru aer, în timp ce ochii i se roteau în cap frenetic, iar venele i se umflau de sânge.

Pentru că el era nebun, iar ea văzuse nebunia prea târziu.

Nu. Nu. Acestea erau gândurile lui Kate. Gândurile unui personaj fictiv dintr-o lume fictivă. Nu era un ucigaş fictiv care să o urmărească în acest moment. Era Kane.

Dacă ar fi putut, ar fi luat ceva mai preţios decât viaţa ei. I-ar lua sufletul.

În ultimul moment, ea a ocolit uşa. Şi-a amintit acum, şi-a amintit această ultimă şansă şi bătălia. Kate a pierdut timp preţios alergând înspre pădure, zbătându-se şi strigând după ajutor înainte să cedeze şi să accepte că nu era nimeni să o ajute.

Strângând din dinţi, ea a spart geamul cu umărul, a ignorat durerea produsă de sticla zimţată care îi zgâria braţul în timp ce intra, a sărit pe pervaz şi s-a rostogolit înăuntru.

A aterizat destul de dur ca să îşi audă propriile oase lovindu-se şi a rămas întinsă, gâfâind din cauza durerii, în timp ce se lupta să vadă prin acest strat nou de întuneric.

Aerul era rânced şi umed, iar podul palmelor mâinilor sale alunecau din cauza prafului în timp ce se ridica. Nu

exista podea lucioasă, candelabre bogate sau antichități uimitoare. Niciun foc care să ardă în centru.

În schimb, camera era plină de igrasie și umedă, cu pânze de păianjen cenușii și respirația fantomelor.

Acesta nu era Peak din lumea ei, ci Watch al lui Jordan. Ea s-a ridicat în picioare, ținându-și brațul drept, care zvâcnea, cu stângul, și a șchiopătat prin cameră pe deasupra podelelor care scârțâiau și gemeau.

Bună atmosferă ai creat, Hawke, s-a gândit ea, luptându-se să stea dreaptă. Ai construit o casă bântuită de categoria întâi aici. Locul perfect pentru eroina noastră curajoasă ca să înfrunte maniacul care dorea să omoare oameni.

Tresărind, ea s-a întins și și-a frecat genunchiul delicat. Kate se lovise la genunchi, și-a adus aminte Dana, dar asta nu o oprise.

Ea a tras aer în piept și în timp ce a venit către holul de la intrare, a văzut umbrele confruntându-se cu razele de lumină ale lunii care se furișau prin fereastra sinistră.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât să se cufunde într-o carte, și-a reamintit Dana, dar asta era ceva mai mult decât se aștepta.

Ea a închis ochii pentru un moment și a făcut o evaluare. Își lovise genunchiul, își rănise umărul, își tăiase brațul. Era speriată, atât de speriată încât o durea și când respira.

Dar era în regulă, era permis. Putea fi rănită, putea fi speriată. Dar nu îi era permis să intre în panică sau să renunțe.

– Vom vedea cine încheie până la urmă povestea asta, ticălosule. Această afurisită de fostă bibliotecară te va bate măr.

A auzit zgomotul ironic al sticlei sparte sub picior şi a ţâşnit pe scări. Apoi a urmat punctul culminant.

– AI venit. Zoe i-a eliberat mâna lui Malory şi, cu greutate, pe cea a Danei. Fă ceva.

Rowena a ieşit în faţă şi şi-a atins degetele uşor de încheietura mâinii Danei, ca şi cum i-ar fi verificat pulsul.

– Ce s-a întâmplat aici?

– Tu eşti zeiţa, a izbucnit Flynn. Tu să ne spui. Şi s-o aduci înapoi. Adu-o înapoi acum.

Jordan l-a împins pe Flynn de-o parte şi s-a aşezat între ei.

– De ce nu ştii ce s-a întâmplat? i-a pretins el Rowenei.

– Este capabil să blocheze anumite acţiuni faţă de noi.

– Poţi bloca şi tu anumite acţiuni faţă de el?

– Da, firește. Nu are sufletul ei, i-a spus ea, cu delicateţe, lui Flynn.

– Orice are, adu-o înapoi. Flynn a ieşit în faţă din nou, dând mâna lui Malory de-o parte. I-a aruncat numai o uitătură dură şi rece lui Pitte când s-a mutat mai aproape de Rowena. Crezi că mă îngrijorezi chiar acum?

– Pierzi timp cu frica pentru sora ta.

– Este rece. Pielea ei este ca gheaţa. De-abia mai respiră.

– A luat-o în carte, a spus Jordan şi i-a atras atenţia Rowenei.

– De unde ştii?

– Ştiu. El a ridicat cartea pe care o aşezase pe noptieră. A deschis asta şi a dispărut.

Ea a luat cartea de la el.

– A dispărut. Cheia nu mai este aici. Nu trebuia să fie aşa, a murmurat ea. Trece prea multe linii, încalcă prea multe pacturi. De ce nu este oprit? Asta nu este tentare, intimidare sau măcar ameninţare.

Ea s-a întors către Pitte şi era o undă de teamă în ochii ei.

– A schimbat terenul şi cumva a mutat cheia.

– Era în carte? a întrerupt-o Jordan.

– Da. Acum, într-un fel, a dus-o în poveste, şi pe Dana cu ea. Nu ar trebui să aibă voie să facă asta.

– Este singură acolo. Indiferent dacă este povestea sau Kane, viaţa ei este în pericol. Jordan a înhăţat mâna Danei. Adu-o aici.

– Nu pot să scot din carte ce a dus el acolo. Este peste puterile mele. Trebuie să o elibereze el sau trebuie să se elibereze singură. Pot să o încălzesc, a început ea.

– La naiba cu asta. Jordan a smuls cartea înapoi. Trimite-mă în poveste cu ea.

– Nu este posibil. S-a întors de la el ca să se aplece asupra Danei şi ca să îşi plimbe mâinile delicat peste faţa ei.

Cu o înjurătură, Jordan a apucat-o de braţ şi a întors-o cu faţa spre el.

– Nu îmi spune că nu este posibil. El a simţit o zdruncinătură, un şoc, care i-a traversat braţul până la umăr, dar şi-a menţinut strânsoarea fermă.

– Ia-ţi mâinile de pe femeia mea, a spus Pitte foarte delicat.

– Ce vei face, vei aplica o vrajă asupra mea? Femeia *mea* zace acolo, neajutorată, trecând prin Dumnezeu ştie ce, pentru că ţi-ai dat cuvântul faţă de ea. Şi ai sta aici fără să faci nimic?

– El a invocat lumea în care a dus-o. Puterea lui predomină acolo. Rowena şi-a dat părul pe spate, ca un semn rar de agitaţie. Nu există nicio cale să aflăm ce a făcut acolo sau ce se va întâmpla cu tine dacă încerc. Şi nu am voie să te scot din lumea ta. Ca să fac asta ar însemna să încalc jurământul pe care l-am făcut când am venit în acest loc şi când mi s-au încredinţat cheile.

– Eu am creat lumea asta, a replicat Jordan şi a aruncat cartea pe pat lângă Dana. Mintea mea este acolo, cuvintele mele, şi am o mare problemă cu un zeu egoist care o ameninţă pe femeia pe care o iubesc şi care mă plagiază ca să o facă. Nu îmi pasă câte jurăminte încalci, nu o laşi acolo singură. Mă trimiţi după ea.

– Nu pot.

– Rowena. Apucând-o de umeri, Pitte a întors-o cu faţa la el. Are dreptul. Ascultă, a insistat el în timp ce a început să vorbească. Un bărbat nu ar trebui să fie legat de mâini şi de picioare în timp ce femeia lui luptă singură. Kane a încălcat un jurământ şi procedând aşa a coborât sub orice demnitate. Nu se punea problema să îi ia viaţa. Nu trebuia să atingă cheia cu mâna, mintea sau prin magie. Este o luptă diferită acum. Luptăm în condiţiile lui sau pierdem.

– Dragostea mea. Ea şi-a încolăcit degetele în jurul braţelor lui. Dacă fac asta, chiar dacă reuşesc, ştii ce ne poate costa.

– Putem trăi în această închisoare şi să nu facem nimic?

Un oftat a ieşit din pieptul ei în timp ce îşi cobora fruntea către pieptul lui.

– Voi avea nevoie de tine.

– Mă vei avea. Întotdeauna.

Ea a înclinat din cap, a tras adânc aer în piept, apoi s-a uitat la Jordan cu niște ochi ce păreau că ard.

– Fii sigur – dacă fac acest lucru, viața ei, a ta și totul este în pericol.

– Fă-o.

– Trimite-ne pe toți. Zoe a prins mâna Danei din nou. Trimite-ne pe toți. Ai spus că suntem mai puternici împreună și suntem. Vom avea mai multe șanse să o aducem înapoi dacă mergem toți.

– Luptători curajoși. Pitte i-a zâmbit. Asta nu este pentru voi. Dar, dacă zeii vor, va veni și rândul vostru.

– Dați-i o armă, a cerut Brad.

– Nu poate lua nimic cu el în afara minții lui. Întinde-te lângă ea, i-a spus Rowena lui Jordan, apoi a ridicat cartea. Ea a închis ochii și i-a apărut o strălucire. Ah, da, văd. Apuc-o de mână.

– Deja o țin.

Rowena și-a deschis ochii. Albastrul strălucitor era aproape negru pe lângă albul pur al pielii sale. Părul ei părea ridicat de un vânt nevăzut.

– Ești gata?

– Da, sunt gata.

– Adu-o înapoi. Flynn a tras-o pe Malory aproape de partea lui în timp ce se uita în jos la Jordan. Adu-o acasă.

– Poți să pariezi pe asta.

A simțit că vântul sufla prin el, repede și cald. A simțit cum îl poartă prin timp, spațiu, printre perdelele de un argintiu strălucitor care se dădeau la o parte cu un sunet ca al mării.

Iar el stătea în noaptea cu lună, uitându-se la vârfurile negre și la turnurile din *Privirea fantomei*.

A sărit înspre castel, observând ceața fumurie, țipătul unei bufnițe. Un câine ar urla la luna aceea plină, și-a amintit el, și a simțit o satisfacție curioasă când sunetul a adus un ecou prin aer.

Ultimul capitol, a realizat, și a avut confirmarea când a văzut geamul spart.

E timpul pentru o mică revizie, s-a gândit el, și a intrat prin geamul spart.

20

Ce putem face? Malory s-a ținut strâns de Flynn. Trebuie să putem face mai mult decât să stăm aici și să așteptăm.

– Stai pe aproape, i-a spus Pitte.

– Poate trebuie un pic mai mult. Rowena s-a așezat pe o parte a patului, cu cartea în poală. Deja ne-am încălcat jurămintele, i-a spus ea lui Pitte. Dacă există o pedcapsă, nu se va schimba dacă facem mai mult.

– Privește, atunci. El s-a așezat lângă ea. Dar ei merită șansa să câștige asta singuri. Citește. El și-a așezat mâna pe umerii ei și și-a unit puterea cu a ei. Așa că ceilalți pot privi, de asemenea.

Ea a înclinat din cap și a deschis cartea la ultimul capitol.

– Ea a început să alerge pe scări șchiopătând, iar teama o înconjura, ghemuită în umbrele de la Watch.

LA aterizare Dana a început să vireze la dreapta. Erau zeci de camere, sute de locuri în care să te ascunzi.

Dar pentru cât timp?

O va găsi. Întunericul nu era o barieră pentru el.

O va ucide? Poate? Kate se salvase în final, dar se luptase cu un om, carne și oase contra carne și oase.

Cum putea ea să știe în ce măsură aceasta era lumea lui Kane și cât de mult era a lui Jordan? Chiar, a realizat ea, în ce măsură era propria ei creație adusă din părticelele pe care și le reamintea din carte, țintuite de propria ei frică?

La sunetul de dedesubt, ea s-a răsucit ca să vadă umbra lui Kane și lunga eșarfă albă strălucind într-o nuanță de albastru palid sub lumina lunii.

Iar acum a văzut ceața rece și albastră, începând să urce pe trepte către ea.

– Te voi găsi, Kate, a spus el, fredonând. Întotdeauna te voi găsi.

Cuvintele criminalului, s-a gândit ea. A auzit răspunsul din gura ei fără să îl conștientizeze.

– Nu va fi ușor. Nu va fi ca în cazul celorlalți.

Ea s-a rotit în jurul palierului și a atacat următorul șir de trepte.

Avea nevoie de distanță, s-a gândit cu frenezie. Distanță suficientă pentru a câștiga timpul necesar ca să își limpezească mintea. Frica i-o încețoșa, creându-i dificultăți în a stabili diferența dintre ea și acțiunile sale și cele ale personajului.

Ea strica pânzele de păianjen într-un ritm nebunesc și a trebuit să își înăbușe un țipăt în timp ce acestea se urcau către părul și fața ei. Dar cumva dezgustul omenesc înnăscut a făcut-o fermă.

Găsește adevărul în minciunile lui, și-a adus aminte, în timp ce respirația ei începea să formeze aburi fini.

– Sunt Dana! a strigat ea. Sunt Dana Steele, ticălos venit din iad, și nu vei câștiga aici.

Râsetul lui a urmărit-o de-a lungul coridorului larg unde ușile se legănau deschise, trântindu-se ca pocnetul de glonț. Ceața se strecura de-a lungul podelei și adăuga o strălucire hidoasă întunericului și ceții care i se înfășura

în jurul picioarelor. Sudoarea care i se prelingea de-a lungul spatelui şi tâmplelor devenea jilavă din cauza răcelii, în timp ce se împiedica de un labirint de pasaje.

Fără respiraţie, ea a început să se învârtă în cerc. Erau zeci de coridoare acum şi fiecare părea să se întindă pe kilometri, ca într-un vis nebunesc.

Schimbă povestea, a realizat ea. Adăugând propriile sale înfloriturі, ca să îi provoace confuzie. Şi făcând o treabă a naibii de bună.

– Alege. Vocea lui şoptea înăuntrul capului ei. Dacă faci o alegere lipsită de înţelepciune, poţi să te prăbuşeşti la marginea lumii sau să alergi către o groapă de foc. Dar stai, stai şi rezistă numai, şi toate acestea nu vor fi mai mult decât un vis.

– Mînţi.

– Aleargă şi riscă-ţi viaţa. Predă-te şi salveaz-o.

Alege, a spus el din nou şi ea a simţit mătasea fierbinte a eşarfei înfăşurată în jurul gâtului ei.

Îngrozită, şi-a înfipt ghearele în ea, zgâriindu-şi propria piele cu propriile ei unghii. Se îneca, luptând cu iluzia bucăţii de cârpă care o strangula în timp ce sângele îi urla în cap ca marea.

Apoi, dintr-odată, era liberă şi era numai un singur coridor care conducea la ultima scară.

Lacrimi îi curgeau din ochi atunci când alerga spre ea, târându-se pe lângă balustradă, în timp ce genunchiul rănit i-a cedat.

S-a aruncat către uşă, trăgând de mâner cu mâini alunecoase. Respiraţia ieşea din plămânii care ardeau, loveau gâtul rănit când s-a împleticit în lumina argintie a lunii.

Era în vârful lui Watch, cu mult deasupra văii, unde luminile străluceau în întuneric. Oamenii, s-a gândit ea,

erau înghesuiți în casele acelea. În siguranță și la căldură. Ea îi cunoștea pe ei și ei pe ea. Prieteni, familie, un iubit.

Toate erau atât de departe acum, încât nu putea ajunge la ele.

Era singură și nu era niciun loc rămas unde să se ascundă.

A trântit ușa ca să se închidă și a studiat parapetul de piatră, căutând ceva care să se fixeze lângă ușă. Dacă putea să țină ucigașul de partea cealaltă până se lumina de ziuă...

Nu, nu ucigașul. Kane. Era Kane.

Ea era Dana, Dana Steele, și ceea ce o urmărea era mai rău decât un criminal.

S-a lipit cu spatele de ușă, folosind greutatea ei ca să blocheze accesul. Apoi a văzut că greșise. Nu era singură.

Silueta ascunsă a ieșit în lumina lunii, singură, cu inelele strălucitoare, strecurându-se de-a lungul zidului jos de piatră. Mantia ei flutura într-un vânt care nu scotea niciun sunet.

Fantoma de la Watch, s-a gândit ea, și a închis ochii pentru un moment de pace. Fantoma. Fantoma lui Jordan.

– Vine. Era uimită de cât de calmă era cu un zeu răzbunător sau un criminal nebun în spatele ei și cu un spirit al unei persoane moarte în fața ei. Să mă omoare sau să mă oprească sau să îmi ia sufletul. Totul se reduce la același lucru în final. Am nevoie de ajutor.

Dar silueta nu s-a întors. Stătea doar în picioare, uitându-se în jos la pădurea unde, cu două sute de ani în urmă, dragostea o omorâse.

– Ești a lui Jordan. Ești creația lui Jordan, nu a lui Kane. În carte ai ajutat și această acțiune te-a eliberat. Nu vrei să fii liberă?

Dar fantoma nu a spus nimic.

– Dialogul lui Kate, a murmurat Dana. Am nevoie de cuvintele lui Kate. Care sunt ele?

În timp ce se străduia să şi le amintească, uşa s-a deschis brusc, aruncând-o în faţă pe piatră.

– Nu te poate ajuta. Kane şi-a trecut eşarfa printre mâini în timp ce păşea în faţă. Este doar un suport.

– Toate sunt nişte proptele. Ea s-a târât în spate ca un crab. Toate sunt nişte minciuni.

– Cu toate acestea sângerezi. El a făcut un gest către braţul ei, către gâtul ei. Este durerea o minciună? Este teama ta? Zâmbetul lui a devenit mai larg pe măsură ce se apropia. Ai fost un adversar puternic. Ai o minte inteligentă şi o voinţă puternică. Suficient de inteligentă, suficient de puternică astfel încât să schimbi nişte părţi mici din imaginea mea de ansamblu. Să îţi imaginezi scările şi uşa către acest loc a necesitat o forţă considerabilă. Să o aduci aici – el a făcut un gest către silueta ascunsă – chiar mai mult decât atât. Îţi comand.

Gura ei s-a deschis tremurând, apoi a închis-o din nou. Îşi imaginase ruta, uşa? Determinase fantoma să apară?

Nu, nu credea că făcuse asta. Se învârtise în confuzii.

Jordan. Era cartea lui Jordan. Iar el era un bărbat cu o minte inteligentă şi cu o voinţă puternică. Cumva încercase să o ajute. Să dea naiba dacă avea de gând să îl lase să eşueze.

Ea era Dana, şi-a reamintit ea. Iar ea era Kate, Kate a lui Jordan. Niciuna dintre ele nu ar da dovadă de laşitate la sfârşit.

– Poate îmi voi imagina cum vei sări de pe zid către o moarte sângeroasă.

– Încă şuierând. O pisică încolţită. Poate te voi lăsa simplu aici, înăuntrul cărţii. Ar trebui să îmi mulţumeşti, din moment ce cărţile sunt una dintre plăcerile tale.

El şi-a înclinat capul în timp ce ea se ridica în picioare, iar el vedea fiorul ei de durere.

– Sau poate mă retrag şi îl las pe criminal să intre în scenă. Ar fi interesant să te văd luptându-te cu el, deşi în versiunea mea nu vei câştiga. În orice caz, ar fi distractiv. Da, cred că aş savura spectacolul.

Eşarfa albă a dispărut din mâinile lui.

– Îţi aduci aminte cum îl aude târându-şi picioarele pe scări, ce simte ea când înţelege că este prinsă în capcană?

Respiraţia Danei a început să devină sacadată din nou, în timp ce auzea paşii care se apropiau încet.

Nu o putea forţa să facă nimic, şi-a adus ea aminte. Putea doar să îi păcălească mintea.

Cum teama i-a făcut stomacul ghem când a înţeles că ea alergase exact în direcţia în care dorise el să alerge? Şi dedesubt, iubitul ei o vede stând în lumina lunii, vede fantoma deasupra ei şi pe ucigaşul care urcă pe piatră.

– Şi o cheamă pe nume, plin de teroare şi disperare, întrucât ştie că nu poate ajunge la ea la timp.

– Cu siguranţă poate. Tot ce trebuie este o rescriere.

Kane s-a răsucit în timp ce Jordan intra pe uşă.

Forţa atacului l-a lovit pe Kane de perete.

– Nu ai ce căuta aici!

– Aici *este* locul meu. Cu toată furia pe care o avea în el, Jordan i-a tras lui Kane un pumn în faţă. Ardea ca şi cum şi-ar fi băgat mâna în foc. Cu toate acestea, el s-a dat înapoi ca să lovească din nou. Şi a fost ridicat pe sus şi aruncat în spate.

– Mori aici, atunci.

O sabie a apărut din mâna pe care o ridicase Kane. Dana a sărit în picioare şi l-a atacat, i-a sărit la picioare ca să lupte cu dinţii, unghiile şi multă furie. A auzit pe cineva urlând şi a realizat, în timp ce gâtul ei s-a deschis din nou, că sunetul provenea de la ea.

Kane a aruncat-o în spate cu o mână care a trântit-o peste Jordan cu putere. Ea a văzut sânge pe fața lui, de la rănile pe care atât ea, cât și Jordan i le produseseră.

Și inima ei a sărit de bucurie.

– Vei cunoaște durerea, i-a replicat ea.

Ochii lui au licărit în timp ce ridica sabia.

– Și tu, mai rău. Sângele tău va rămâne aici.

Dar, în timp ce se dădea înapoi să lovească, mâna lui era goală.

– Să vedem dacă zeii zboară, a spus Jordan. Atât el, cât și Dana, au fugit înainte.

Dana a simțit cum mâinile ei îl împingeau, apoi au trecut prin el când dispărea.

A fost un vârtej de fum, un fulger de lumină albastră palidă. Apoi nimic altceva decât luna și umbrele.

– Eu am făcut asta? Ea a fost nevoită să șuiere cuvintele. Sau tu?

– Nu știu. El a prins-o când picioarele i s-au înmuiat și a așezat-o pe podeaua din piatră. Nu îmi pasă. Iisuse, ești rănită și sângerezi. Dar te-am găsit. El a strâns-o în brațe. Te-am găsit.

– Mai poți să zici asta o dată. Distrusă, ca și-a îngropat fața în pieptul lui. Cum ai ajuns aici? Nu te-a adus el. Nu te aștepta.

– Nu este singurul zeu din Valley în zilele astea. Ridicându-și capul, el a sărutat-o pe obraz și pe tâmple. Trebuie să ne găsim drumul înapoi, Dana. Nu mă deranjează să fiu absorbit într-o poveste, dar asta este un pic cam mult.

– Sunt deschisă la sugestii. Așteaptă, și-a impus ea. Așteaptă până se sfârșește. Suntem aproape de sfârșitul poveștii. Eroina se luptă cu tipul cel rău și cu un pic de ajutor din partea fantomei – care nu a fost de ajutor deloc,

apropo – îl învinge, îl aruncă peste zid tocmai când eroul se repede să o salveze. Multe sărutări, explicații frenetice și declarații de dragoste. Apoi au privit fantoma dispărând, eliberată de gestul ei ultim de umanitate.

– Îți aduci aminte destul de bine pentru cineva care a citit cartea cu șase ani în urmă. El a ajutat-o să se ridice în picioare, apoi s-a uitat către capătul parapetului. Silueta ascunsă stătea în picioare, uitându-se către pădure.

– Nu dispare.

– Poate are nevoie de ceva mai mult timp. Când s-a sprijinit pe genunchi, durerea i-a adus lacrimi în ochi. Au! La naiba. Poate poți să bagi în poveste și un pachet de gheață pentru genunchiul acesta.

– Așteaptă. Fascinat, el a pășit în față. Rowena.

– Numele ei nu era Rowena. Era... Nu pot să îmi aduc aminte exact, dar nu era... Ea l-a întrerupt, ochii ei mărindu-se pe măsură ce femeia ce se ascundea s-a întors și i-a zâmbit. Doar dacă nu este chiar Rowena.

– Nu te-am putut trimite singură. Nu l-am lăsa să vă ia viețile aici. Îți vei încheia căutarea? a întrebat-o pe Dana.

– N-am ajuns așa de departe ca să abandonez acum. Eram pe cale să... Ea s-a abținut din nou. Nu este în carte, nu mai este. Nu pe pagina albă cu cuvinte negre. Este aici, acum. În poveste, așa cum suntem noi.

– Am făcut deja mai mult decât am voie. Pot numai să te întreb: Îți vei termina căutarea?

– Da, o voi încheia.

Ea a dispărut, nu cu fum și lumini cum a făcut Kane, ci ca și cum nu fusese niciodată.

– Ce naiba facem acum? a întrebat Jordan. Întoarce-te – cumva – la începutul cărții și începe să cauți! Replicile pe care ți le amintești erau din prolog.

– Nu, nu trebuie să ne întoarcem. Am nevoie de un minut mai întâi. Ea s-a îndreptat spre zid şi a tras adânc aer în piept. „Fum de toamnă în aer", a cântat ea. Felul în care luna, o minge perfectă, este sculptată în cer. Totul copacii, valea... uite, poţi să vezi râul, felul în care lumina lunii se reflectă în apă la cotitura ei. Totul este aici, fiecare detaliu.

– Da, frumoasă priveliştе. Hai să terminăm şi să ne ducem să o privim din lumea noastră.

– Îmi place cartea ta, Jordan. Nu vreau să locuiesc aici, dar este un loc fascinant pentru vizitat. Este exact felul în care mi l-am imaginat. Scrii o poveste dată naibii.

– Dana, nu pot să fac asta. Nu pot să suport gândul că zaci acolo acasă. Eşti atât de palidă, de rece. Arăţi ca...

– Niniane, din portretul lui Brad. Cea care se plimbă. Ea a făcut un gest către locul în care fusese Rowena. „Cea care aşteaptă". Ar putea fi Niniane, sau în reflecţie, cred că sunt eu. Ea s-a întors şi a întins o mână. Am nevoie de cheie, Jordan.

El s-a uitat la ea.

– Iubito, dacă aş fi avut cheia, ţi-aş fi dat-o de mult.

– Întotdeauna ai deţinut-o. Doar că nu ai ştiut asta. Eu sunt cheia, iar tu îmi aparţii. Scrie-o pentru mine, Jordan. Pune-o în mâna mea şi hai să mergem acasă.

– Bine. El a încercat să se concentreze. Apoi i-a atins faţa şi şi-a permis să vadă. Ea stătea scăldată în lumina lunii. Zeiţă şi iubită, cu ochi profunzi şi întunecaţi cu adevăruri. El s-ar fi putut naşte iubind-o, nu era sigur. Dar ştia, fără niciun dubiu, că va muri iubind-o.

Ea a zâmbit, a continuat el, în timp ce buzele Danei se curbau, şi i-a întins o mână. A strălucit în palma ei, un lucru mic şi simplu. Cheia pe care o căutase, pentru care

se luptase. Era veche, dar strălucea de promisiuni. O bară subțire de aur impregnată cu un vârtej de cercuri conectate într-un simbol la fel de vechi ca timpurile.

I-a simțit greutatea și forma în palma ei. Închizând pumnul în jurul ei, ea s-a întins după el cu mâna rămasă liberă.

– Ne va duce înapoi, a spus ea, pentru epilog.

EA a deschis ochii, a clipit la numeroasele fețe, apoi a clipit la fratele ei.

– Mătușica Em.

– Oh, Hristoase! Dana. El a luat-o în brațe, a tras-o înspre el și a început să se legene.

– Auh! Dar ea râdea în timp ce el o îmbrățișa strâns, suficient de tare încât să îi rupă coastele. Ia-o încet. Am deja mai mult decât suficiente cucuie și zgârieturi.

– Ești rănită? Unde ești rănită?

– Dacă suporți să o lași o clipă, o voi îngriji eu. Rowena i-a atins umărul lui Flynn.

– Am cheia.

– Da, știu. Mi-o vei încredința mie de acum?

– Cum să nu. Fără ezitare, ea a pus cheia în mâna Rowenei și întorcându-se spre Jordan, a zâmbit prietenilor ei. Ce mai călătorie.

– Ne-ai speriat de moarte. Malory și-a înghițit lacrimile. Amândoi.

– Fața ta este zgâriată. Fața ei este zgâriată, a spus Zoe și s-a apropiat imediat. Brațul ei sângerează. Oh, vai de gâtul ei. Unde sunt bandajele?

– Nu va avea nevoie de ele, mămico, a afirmat Pitte calm.

– Mi-am tăiat brațul în niște sticlă, când am intrat în Peak, sau Watch, ar trebui să spun. Și îmi simt genunchiul

de dimensiunea unui pepene. Pe cât de înfricoşătoare şi de ciudată a fost întreaga experienţă, trebuie să recunosc, a fost, de asemenea, foarte interesantă. Am fost...

Ea s-a retras, uitându-se în jos surprinsă la genunchiul care zvâcnea până când Rowena şi-a pus mâinile pe el.

– Uau, e o senzaţie plăcută. Mai bine decât de obicei.

– Poate că aşa este, dar pun pariu că încă mai poţi utiliza asta. Jordan i-a împins un pahar de brandy în mână. Mi-am adus aminte unde ţii brandy-ul, i-a spus el, apoi s-a aplecat şi şi-a apăsat buzele pe ale ei. Bine ai venit înapoi, iubito.

– E bine să mă aflu înapoi aici. Ea a luat o înghiţitură de brandy, apoi i-a dat paharul lui Jordan. Sunt multe de povestit.

– Ai prefera să stai aici şi să te odihneşti sau te simţi suficient de bine ca să vii la Peak în seara asta şi să foloseşti cheia?

Dana a studiat-o pe Rowena în timp ce femeia îi mângâia cu degetele obrazul rănit.

– Ai aştepta?

– Alegerea este a ta. Întotdeauna a fost.

– Ei bine, eu sunt de acord. Ea s-a uitat la ceas şi a rămas uimită. Nouă? Cum poate fi doar ora nouă? Mă simt de parcă aş fi lipsit zile întregi.

– Şaizeci şi opt din cele mai lungi minute din viaţa mea, i-a spus Flynn. Dacă vrei să faci asta diseară, vom merge cu tine.

– Trebuie să chem bona. Zoe s-a înroşit în timp ce toate capetele se întorceau către ea. Ştiu că sună prostesţe în situaţia dată, dar...

– Nu e nimic prostesc în a te asigura că fiul tău este în siguranţă şi bine îngrijit. Rowena s-a ridicat. Pitte şi cu mine vom lua cheia şi vă vom aştepta.

– Dacă este vreo problemă cu bona, a început Brad, mă voi duce eu să stau cu Simon. Tu trebuie să fii alături de ceilalți pentru asta.

– Oh, bine. Tulburată, ea s-a retras din cameră. Sunt sigură că doamna Hanson va fi de acord să stea puțin mai târziu. Dar mulțumesc. Voi suna doar.

– Vom începe imediat ce Zoe este gata. Dana s-a întors să se uite la Rowena, dar ea și Pitte dispăruseră. Mamă, cu siguranță știu să apară și să dispară brusc, nu-i așa?

– Ne-ar fi salvat de o călătorie de o oră dacă ne-ar fi luat cu ei. Jordan și-a plimbat degetele ușor peste obrazul Danei, de-a lungul gâtului. Rănile și zgârieturile dispăruseră. Ești sigură că ești pregătită pentru asta?

– Nu numai că sunt gata, dar de-abia aștept. Vă punem pe toți la curent cu totul când ajungem la Peak. Mă voi simți mai bine de îndată ce cheia se află în încuietoare.

ÎN sala cu portretul erau serviți cu cafea tare și prăjiturele cu zahăr, în timp ce Dana și Jordan se completau reciproc în povestea celor șaizeci și opt de minute.

– Ați fost atât de inteligenți, a comentat Zoe. Nu știu cum v-ați păstrat calmul.

– Au fost momente când ni l-am pierdut. Am devenit confuză sau m-am speriat sau a schimbat intriga. M-a ajutat mult când am realizat că Jordan era fie acolo, fie manipula situația și el. Eliberându-mă din încurcătura pe care Kane o crease, indicându-mi ușa corectă, a însemnat ceva.

– Nu mi-a păsat de inovațiile sale editoriale. Jordan i-a luat mâna și i-a sărutat-o până deasupra rubinului. Și, în acest caz, am decis că eroul ar trebui să aibă un rol mai activ în deznodământ.

– Nu am nicio obiecție aici.

– Crezi că l-ai omorât? a vrut Malory să știe. Când l-ai împins peste parapet?

– Nu, nu cred. El s-a dus, știi. Dana a ridicat un deget către Rowena și Pitte. A dispărut.

– Dar l-am rănit, a accentuat Jordan. Și nu doar în mândria lui. A simțit când l-am lovit, așa cum a simțit când Dana a încercat să îi sfâșie fața. A sângerat. Dacă sângerează, poate fi ucis.

– Nu complet. Inelele au strălucit pe mâna Rowenei în timp ce turna mai multă cafea. Moartea este diferită pentru noi și o parte din ceea ce suntem rămâne. În copaci, în pietre, în pământ, apă sau vânt.

– Dar poate fi înfrânt, a insistat Jordan. Poate fi... înfrânt.

– Se poate realiza, a spus ea încet. Poate că va fi.

– El s-a retras. Brad și-a ridicat ceașca de cafea. A fugit pentru că nu era pregătit să vă înfrângă pe amândoi deodată.

– Ar fi putut să ne ucidă pe amândoi cu sabia aceea pe care a scos-o din senin. Cred că suntem datori Rowenei pentru faptul că am scăpat din situația aceea, a spus Dana.

– Nu avea voie să împrăștie sânge de muritor sau să ia viața unuia. N-ar fi trebuit ca acest lucru să fie vreodată permis. Nu știm de ce a fost permis acest lucru, dar, din moment ce a fost, vom face tot ce este posibil ca să îl împiedicăm să se repete.

– Și cât vă costă asta pe voi? a întrebat Brad.

– Responsabilitatea este a noastră, a spus Pitte simplu. La fel și costul.

– E posibil să nu vă mai puteți întoarce acum, nu-i așa? și-a dat el seama în timp ce încerca să își țină mintea departe de propriile sale temeri pentru prietenii lui. V-ați

încălcat jurământul, deci chiar dacă toate trei cheile sunt găsite şi folosite, chiar dacă sufletele Fiicelor Sticlei sunt eliberate, s-ar putea să nu vă mai puteţi întoarce. Veţi fi prinşi în această dimensiune. Pentru totdeauna.

– Nu e corect. Văzând adevărul acestei afirmaţii pe faţa Rowenei, Zoe s-a ridicat în picioare. Asta nu e dreptate. Nu este corect.

– Zeii nu sunt întotdeauna drepţi şi deseori sunt departe de a fi corecţi. Atinsă de apărarea lui Zoe, Rowena s-a ridicat în picioare. Aceasta a fost alegerea noastră. Cum s-ar spune, momentul adevărului. Şi acum, îl veţi încheia pe al vostru?

Ea a întins o mână, oferindu-i cheia Danei.

Ciudat, s-a gândit Dana, că acum era în genunchi într-o poziţie instabilă. Dar s-a ridicat în picioare şi s-a dus înspre Rowena.

– Orice promisiune sau lege ai încălcat, ai făcut-o ca să ne salvezi vieţile. Dacă eşti pedepsită pentru asta, dacă aşa funcţionează lumea voastră, atunci poate vă este mai bine în a noastră.

– N-ar fi existat încuietori dacă noi le-am fi păzit mai bine. Ele sunt nevinovaţii, Dana, şi suferă pentru că am fost slabă.

– Cât timp trebuie să plăteşti pentru asta?

– Atâta timp cât plătesc şi ele şi chiar mai mult dacă asta este legea. Ia asta şi descuie a doua încuietoare. Le vei da speranţă şi, de asemenea, şi mie.

Pitte a ridicat cutia de sticlă, în care dansau lumini albastre, la piept. El a aşezat Cutia Sufletelor cu mare grijă pe masă, apoi s-a aşezat de-o parte, în poziţie de luptător, în timp ce Rowena stătea de partea cealaltă.

Privind acele lumini, Dana a simţit că o doare inima.

Rămăseseră două încuietori, iar ea a strecurat cheia

în prima, a simțit căldura aurului pe piele și a privit lumina ce se răspândea de-a lungul barului, de-a lungul degetelor sale pe măsură ce răsucea încheietura mâinii.

A auzit click-ul tăcut, ca un fel de oftat, apoi a văzut saltul frenetic al celor trei lumini. Cu o străfulgerare, atât cheia, cât și încuietoarea s-au topit.

Și mai rămăsese doar o încuietoare în închisoarea de sticlă.

Rowena a ieșit în față și a sărutat-o pe Dana pe ambii obraji.

– Mulțumesc pentru viziunea ta. Întorcându-se, ea i-a zâmbit lui Zoe. Deoarece ceașca a zăngănit în farfurioară, a așezat-o deoparte.

– Veți veni toți, la șapte, în noaptea dinainte de luna plină?

– Noaptea dinainte de luna plină? a repetat Zoe.

– Vineri, la șapte, a completat Brad.

– Oh, da! Bine.

– Îl vei aduce și pe fiul tău? Îmi plac copiii și mi-ar plăcea să îl întâlnesc.

– Simon? Nu vreau să îmi asum niciun fel de riscuri cu Simon.

– Nici eu, a asigurat-o Rowena. Mi-ar plăcea să îl cunosc și să fac ce pot ca să fie în siguranță. Orice pot face, mă voi strădui să nu pățească nimic rău. Îți promit asta.

Zoe a dat din cap.

– Va fi foarte surprins de casa asta. N-a mai văzut niciodată așa ceva.

– De-abia aștept. Dana? Pot să îți spun ceva, în particular?

– Sigur.

Rowena a întins o mână și a luat-o pe cea a Danei ca să o conducă afară din cameră.

– Ți-am spus vreodată că îmi place ce ai făcut cu acest loc? Dana a cercetat mozaicul colorat de pe podea, pereții mătăsoși și mobila strălucitoare. Îmi place acum în mod special, mai ales când am văzut cum ar putea arăta în circumstanțe mai puțin ospitaliere.

– Va fi a ta în curând.

– Încă îmi vine greu să îmi imaginez asta.

– Tot intenționez să îți arăt această cameră specială. Rowena s-a oprit în fața unei uși duble și a deschis-o.

Și a introdus-o în versiunea paradisului pentru un iubitor de carte.

Era o bibliotecă pe două niveluri, cu un ornament adorabil care înconjura nivelul doi. Un foc ardea într-o inimă de granit roz, lumina lui și lumina de la încă douăsprezece lămpi strălucind pe podeaua de lemn lustruită.

Cu mult deasupra, o pictură murală se vedea pe plafonul ca un dom. Ea a zărit zeci de forme din cele mai romantice povești. Rapunzel, împrăștiindu-și părul auriu dintr-un turn, Frumoasa din Pădurea Adormită tocmai se trezise după sărut, Cenușăreasa strecurându-și piciorul într-un pantof delicat de cleștar.

– Este incredibil, a șoptit Dana. Mai mult decât incredibil.

Scaune adânci și largi, canapele lungi și adânci erau îmbrăcate în piele în culori de bun gust. Erau alte comori mici care constau în mese, covoare, artă, dar Dana a fost uimită de cărți. Sute, poate mii de cărți.

– Știam că îți va plăcea a spus Rowena printre hohote de râs. Arăți de parcă ești pe cale să fii satisfăcută de un iubit foarte priceput.

– Știi, trebuie să fiu impresionată de faptul că ești o zeiță și alte lucruri de genul ăsta. Dar aceasta depășește toate limitele. Mă înclin în fața ta.

Încântată, Rowena s-a cocoțat pe brațul unui scaun.

– Când Malory a încheiat căutarea, i-am oferit un dar la alegerea ei. Orice hatâr cu care o putem recompensa. Îți ofer același lucru acum.

– Am încheiat o înțelegere. Amândouă ne-am îndeplinit partea noastră.

– Așa a spus și ea, sau ceva pe aproape. I-am dăruit portretul pe care l-a pictat în timp ce Kane o avea în puterile lui. A părut că îi place. Aș dori să îți ofer aceste cărți și tot ceea ce se află în această cameră. Sper că îți vor plăcea când vei deveni stăpâna locului.

– Pe *toate*?

– Da, pe toate, a spus cu un alt hohot de râs. Și tot ce se află în această cameră. Accepți?

– Nici nu trebuie să mă forțezi. Mulțumesc. S-a dus către unul dintre rafturi, apoi s-a oprit. Nu, dacă încep, nu voi mai ieși de aici pentru următorii doi sau trei ani. Voi avea foarte mare grijă de ele. Voi prețui această cameră, i-a spus Dana. Și tot ce se află în ea.

– Știu că așa vei face. Acum, lasă-l pe bărbatul tău să te ducă acasă. Lasă-l să aibă grijă de tine, așa cum dorește.

– Pot face asta. Deja mi-ai făcut un cadou, a spus ea în timp ce ieșeau din cameră. Mi l-ai dat înapoi.

– Tu l-ai luat înapoi. Este cu totul altceva. Ea a făcut o pauză când au ajuns la ușa cu portretul. Este foarte chipeș, luptătorul tău.

– Da. Ea l-a studiat, a privit felul cum își întoarce capul, felul în care ochii lui i-au întâlnit pe ai ei și i-au ținut în timp ce zâmbea încet.

– Vezi privirea de acolo? a murmurat ea către Rowena.

E cea care mă transformă în plastilină. Dacă ar ști asta, ar folosi-o asupra mea ori de câte ori vrea să procedez ca el.

– De ce rânjeați tu și cu Rowena când ați intrat înapoi? a întrebat Jordan.

– Acesta este micul nostru secret. În loc să deschidă ușa mașinii, ea a trecut prin ea, apoi s-a întors ca să privească Peak. Va fi al nostru. Încă încerc să mă obișnuiesc cu ideea. Vom locui aici, Jordan.

El a venit în spatele ei, și-a încolăcit brațele în jurul taliei ei și a tras-o către el.

– Vom fi fericiți aici. Casa vrea fericire.

Cu un oftat, ea și-a înclinat capul și și-a lipit buzele de obrazul lui.

– Sunt deja fericită.

Ei au plecat cu mașina de la Peak și niciunul dintre ei nu a văzut silueta ascunsă care stătea pe parapet sub lumina subțire a unei luni în ascensiune.

Ea i-a privit plecând. Le-a dorit tot binele.

Apoi s-a întors când luptătorul ei i-a atins umărul. Apăsându-și obrazul de inima lui, ea a plâns puțin pentru ceea ce fusese și ceea ce urma să fie.

- Sfârșit -

CONTINUAREA ACȚIUNII ACESTEI CĂRȚI,
ÎN VOLUMUL URMĂTOR:
CHEIA CURAJULUI

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Fantastica poveste a căutării celor trei chei crește în tensiune și intensitate în volumul al doilea din Trilogia scrisă de **Nora Roberts.**

Autoarea reușește să aducă cititorii la cel mai înalt nivel de adrenalină. Succesiuni de situații surprinzătoare apar pe parcursul temerarei tentative de recuperare a celei de a doua chei, fără de care sufletele semizeițelor captive în cutia de sticlă nu pot fi eliberate.

Dintre cele trei muritoare angajate în această aventură, Dana Steele este cea care conduce ostilitățile. Ea va primi un ajutor neașteptat din partea fostului ei iubit, Jordan. Ciocnirea dintre reprezentanții celor două lumi atinge cote dramatice.

Suspansul e prezent până la ultima pagină, căutarea celei de a doua chei dovedindu-se cu mult mai dificilă decât în cazul precedentei.

EDITURA ORIZONTURI

LEI 32,90 (29,59 + 2,71 TVA + 0,6 TL)

9 789737 361158